

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

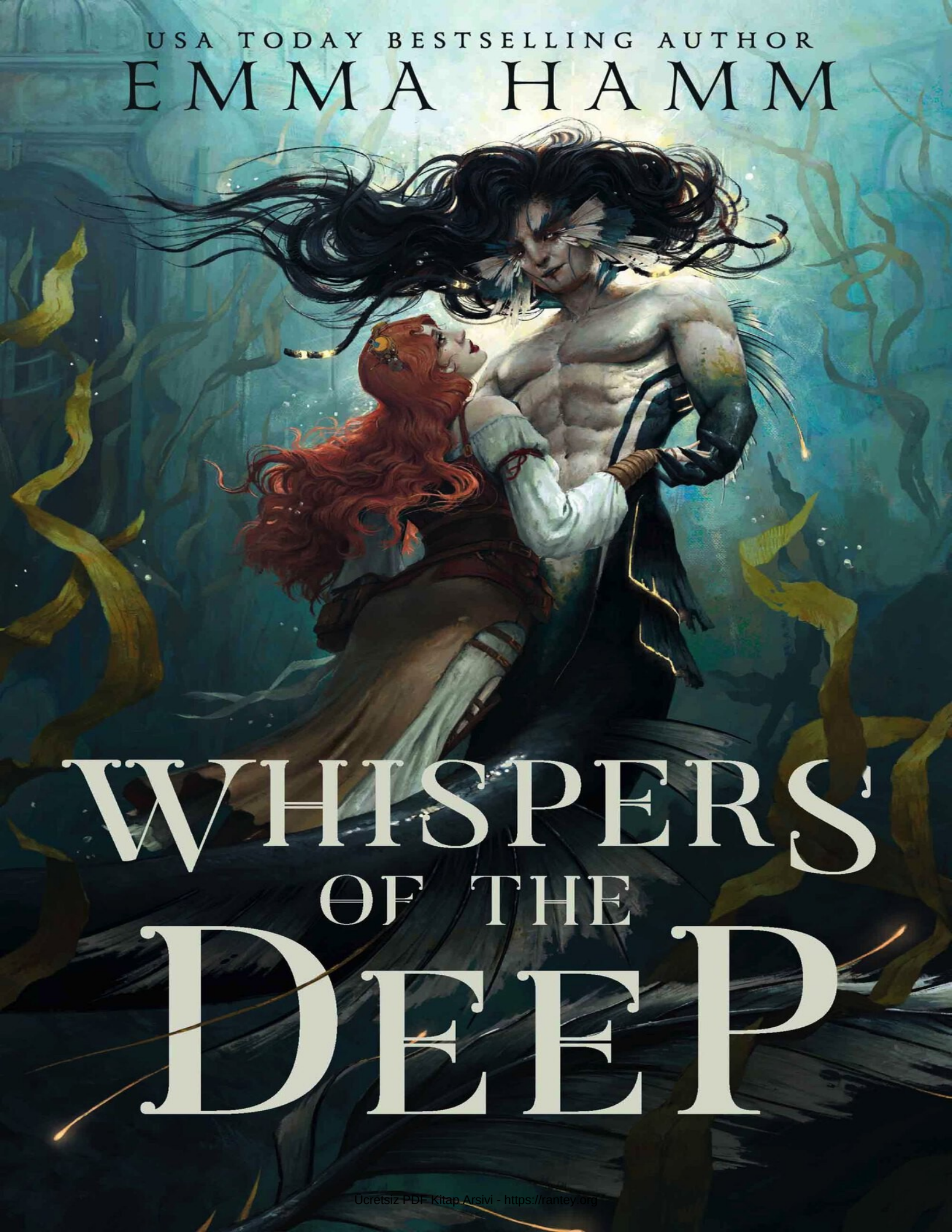
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
EMMA HAMM

WHISPERS OF THE DEEP

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Derinlerin Fısıltıları

EMMA HAMM

Copyright © 2023 by Emma Ham

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

*Dışarıdaki tüm inek kızlarım için -
Bioshock oynarken bunu düşünmediğinizi bana
söyleyemezsiniz.*

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Önsöz

Elinizde olmasından büyük mutluluk duyduğum bu süper heyecan verici kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim!

İlk ve en önemlisi - SORUMLULUK REDDİ.

YASAL UYARI.

YASAL UYARI.

Ben bir bilim adamı değilim. Bu kitapta anlatılanların çoğunun gerçekleşemeyeceğinin tamamen farkındayım.
İnsan vücudu

Uzun süre suda kalmaları amaçlanmıştır ve kesinlikle basınç değişikliklerine kolayca dayanacak şekilde yapılmamışlardır.

Burada kahramanımızın bir süreliğine su altında nefes almasını ve vurgun yememesini sağlayan bir icat hakkında bazı şeyler söylüyorum.

Bunu evde denemeyin. Tamamen uydurma ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen imkansız.

Lütfen bu canavar kitap için inançsızlığınızı askıya alın.

Bu lanet olası deniz adamlarıyla ilgili bir kitap. Bükülmelerin olup olmayacağı ya da yaptığı şeylerin yarısını yaparken ölüp ölmeyeceği hakkında bilimsel bir konuşmaya girmeyelim.

K?

K.

smooches

Bir

MIRA

"G o pencereden uzak dur, kadın!" Bağırış yankılandı ve
cam Kubbe, Öfke Titreşimli içinde
her

kelime.

Ama Mira mühendislik yurtlarında büyümüştü.
Yolundaki her köşeyi, bucağı ve engeli biliyordu. Cam
kırılmayacaktı. Çoktan test etmişti

metal iskelete kaynak yapmaya başlamadan çok önce. İyiydi.

Parmağını kaynak makinesinin tetiğinden çekerek gözlüklerini çıkardı ve on metre aşağıdaki adama dik dik baktı. "Gerçekten mi Hermon? Kaynak yapmaya başlamadan önce her şeyi test etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Tüm o kıvılcımlar bana senin yapmadığını düşündürdü." Parmağını camın diğer tarafına doğru uzattı. "Bu bana bir çatlak gibi görünüyor."

"Çünkü öyle." Önündeki vantuzdaki tutuşunu bıraktı ve onun üzerinde havada asılı kaldı. Donanımı dev odanın tavanına bağlıydı. Tüm sızıntılar nedeniyle şu anda kapalı olan bir oda. "Ama o cam panel odanın geri kalanına bağlı değil. Bir çatlaktan sızıyor, seni yaşlı ahmak! Şu anda sökmekte olduğum paslı bir perçinden sızıyor. Benimle birlikte boğulmak istemiyorsan, ofisine dönmeni ve çalışmama izin vermeni öneririm."

Adam alttan alta homurdanıyordu ama kadın, kaynak yapmayı bildiklerini sanan aptal kadınlar gibi bir şeyler duydu.

Mira nasıl kaynak yapılacağını biliyordu. Hayatı boyunca bu işi yapmıştı. Babası boğulmadan ve tüm aletlerini ona bırakmadan önce bu onun hayat boyu süren kariyeriydi. Ve yıllar geçtikçe bu işte gerçekten iyi olmuştu.

İç çekerek başını salladı, gözlüklerini yerine oturttu ve tekrar vantuzlu tutamağa doğru sallandı. Ama kıvılcımların bir kez daha uçuşmasına izin vermeden önce, yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaki cam kubbeden dışarı baktı.

Okyanus.

Aynı anda hem korkunç hem de güzeldi.

Şehirleri denizin altına inşa edilmişti. Diğer şehirlerden daha derindi ama yine de insanların şehirler arasında gidip gelmesini sağlayan tüneller ve uzun raylı sistemlerle birbirine bağlıydı. Bu, birçok kubbeden sadece biriydi.

Şu anda su sızıntısı nedeniyle kullanıma kapalı. Ancak o, mühürlü odaların içini görebilen az sayıdaki kişiden biriydi. Karanlıkta kaybolan bir inişin en ucunda oturmanın nasıl bir şey olduğunu gördü.

Camın yaklaşık otuz metre ötesi denizin kenarıydı. Orada hâlâ büyüyen bitkiler vardı, akıntıda dalgalanan uzun yosun dalları. Küçük balık sürüleri büyük gruplar halinde kıyıya vuruyor, ona bakmak için duraklıyor ve sonra yakınlaşarak geçip gidiyorlardı. Su kristal berraklığındaydı. Kilometrelerce uzağı görebiliyormuş gibi hissediyordu ama aslında tek görebildiği şehrin geri kalanıydı. Uzakta parlayan, yüksek kulelerin ışıklarıyla belli belirsiz mavi, cam ve metalle parıldayan bir şehir.

Beta Şirketi'ne ait olan bu çeyrek çoğunlukla endüstriyeldi. Ancak bunun gibi eğlendirmek için tasarlanmış odalar da vardı.

Mira bu odanın güzelliğini aklından asla çıkaramayacaktı. Hayatı boyunca hiç kullanılmamış olsa da yine de çok güzeldi. Altın ve beyaz kareli zeminler, dört köşede tavanı tutan kaslı adamların devasa heykelleri ve tüm bu camlar. Yıllar önce kırılmamış olması bir m u c i z e y d i .

Yine de o çatlak. Er ya da geç bunu düzeltmek zorunda kalacaktı.

Patronu ona bu projeye liderlik etmesini söylediğinde - görünüşe göre zengin biri bu odada bir parti vermek istiyordu ve hayır cevabını kabul etmiyordu- neredeyse aklını kaçıracaktı. Elbette yıllardır mühürlü olan bir odayı alacaktı. Elbette bunu görebilmek için hayatını riske atacaktı ve trajik bir şekilde ölebilecekti. Bu güzelliği. Yıllardır kimsenin görmediği bu büyüü.

Elindeki kaynak makinesini test ederek, perçini değiştirmeye koyulmadan önce alevin beyaz bir sıcaklıkta patlamasına izin verdi. Yavaş bir sızıntıydı ama sık kullanılmayan bir odadaysa gerçekten korkutucuydu. Birisi kapıları kapatır ve bir ya da iki hafta içinde ayak bileği derinliğinde su bulurdu. Onlar gibi su altında yaşamak gerçek bir endişeydi. Bu yüzden kapıyı kapatırlardı.

Şehrin geri kalanını riske atmak istemediler. Sırf bu nedenle her odanın kauçuk kaplı ve su geçirmez fırtına kapıları vardı.

Belki herkes biraz "kapı mutluluğu" yaşıyordu. Ama kimse tüm şehrin sular altında kalmasını istemiyordu ve son zamanlarda pek çok sorun yaşıyorlardı.

Komşu şehir Gamma'da da aynı şey olmuştu. Kimse kurtulamadı. Yıllar önceydi elbette. Küçükken babası ona bununla ilgili hikayeler anlatmıştı. Tüm şehrin sular altında kaldığını, herkesin öldüğünü iddia etmişti. Şirketler de şehrin kaybedilemeyecek kadar büyük olduğuna karar vermişler. Bu yüzden o da dahil olmak üzere bir ekip göndermişler ve sızıntıyı bulmuşlar. Sonra tüm suyu dışarı pompalamışlar ve cesetlerin tekrar yere inmesini izlemişler.

Hayaletlerden ve her daim var olan endişeden sıyrılarak perçini sonsuza dek mühürlemeyi bitirdi. Erimiş metal bir süre daha dayanacaktı ama eninde sonunda muhtemelen duvara geri dönüp onu tamir edecekti. Yine de şimdilik? Su sorunu çözülmüştü.

Gözlüklerini tekrar yukarı iterek koşum takımının serbest bırakma düğmesine bastı ve aşağı indi. İplerden kurtulması biraz zaman aldı ama sonra oda kendisine kaldı. Birkaç saat daha kimse onu beklemeyecekti. Bu yüzden raporuyla birlikte patronuna dönmek yerine metal beslenme çantasından bir elma çıkardı ve yirmi metrelik cam duvarın önünde durdu. Ortada daha da yükselen kubbe o kadar uzanıyordu ki, otuz ya da kırk metre olabileceğini tahmin etti.

Elmasını çıtırdatarak odanın içinde dolaştı. Camın dışında çok fazla su vardı. Çok fazla.

Küçükken ona bakarken biraz hasta olduğunu hatırlıyordu. Bazen okyanusun enginliğine bakmak çok fazla gelirdi. Mühendislik bölümünde büyümüştü. Diğer meslekler gibi çok şanslı değillerdi. Hayatının büyük bölümünde odasında sadece tek bir pencere vardı ve o zaman bile sadece bir kaya duvarını görüyordu. Küçük bir

Kafasından biraz daha büyük olan lomboz bundan çok farklıydı.

Zihninin kertenkele beyinli bir kısmı bunun tehlikeli olduğunu fısıldadı. Bu kadar cam kesinlikle okyanusun tüm ağırlığını taşıyamazdı. Ve karadan çok daha fazla su vardı.

Yine de. Çok güzeldi.

Pencerenin yanında parlak renkli bir balık parladı ve o da onun yolunu izledi. Sanki onu kendine çekiyor gibiydi, gümüş rengi tarafı her beş adım hareket ettiğinde titriyor ve sonra onu bekliyordu.

Balıklar insanlarla oynar mıydı? Alfa Çeyreği'ndeki insanların onları evcil hayvan olarak beslediklerine dair bir söylenti duymuştu. İçinde yaşadıkları gibi başka bir cam kavanoz yaparlar ve sonra balığın etrafta yüzmesini izlerlerdi. Bunu ona da yapıyor muydu? Belki de bu balıklar için o bir evcil hayvandı.

Mira homurdanarak elmasından büyük bir ısırık daha aldı ve en büyük cam bölmenin önünde durdu. İmkânı yoktu. Balık onunla oynamıyordu, tıpkı Alfa'dakilerin kâsedeki balıklarla oynamadıkları gibi.

Elinin üzerinden bir gölge geçti. Garipti, çünkü kaynak yapmaya başladığından beri hiç büyük hayvan görmemişti. Arada sırada, uzaktan devasa bir balinanın görüntüsü ona ikram ediliyordu. Bazen de geceleri şehrin yanından yüzerek geçen balinaların unutulmaz şarkılarını dinliyordu. Çok güzeldi ve nedense her zaman gözlerini yaşartırdı.

Ağzı doluydu, hâlâ çiğniyordu, gölgenin kaynağını bulmak için başını kaldırdı ve dondu kaldı.

Camın önünde bir canavar geziniyordu. Yosunlara dolanacak kadar uzun olan siyah kuyruğu en az üç metre uzunluğundaydı. Suyu karışacak kadar derin mavi yüzgeç çizgileri, siyah pullar boyunca dalgalanıyordu. Beline kadar uzanıyor ve sorunsuz bir şekilde soluk, neredeyse gri bir tene dönüşüyordu. Vücudu tüm söylentilerdeki gibiydi. O kadar yakışıklıydı ki

Bakması acı vericiydi ve ürkütücü bir şekilde onu çevreleyen altın heykellere benziyordu.

Ellerindeki kara pençeler yeterince göz korkutucuydu ama onun ruhunu bir şekilde ele geçirmiş gibi hissettiren siyah gözleriydi. Tamamen siyah. Mürekkep gibi ve karanlık, sanki o bir hiçmiş gibi doğrudan ona bakıyorlardı. Altında kıvranan bir kurtçuktu sadece. Uzun, koyu renk saçları beline kadar uzanıyordu ama saç tellerinin arasına serpiştirilmiş kalın kordonlar vardı, kendisinininkinden çok daha kalındı, neredeyse dokunaç gibiydi.

Ve eğer söylentiler doğruysa, pelüş ağzı jilet gibi keskin dişlerle doluydu. Avını bir köpekbalığı gibi parçalıyordu ama çok daha zekiydi. Çok daha tehlikeli.

Kahretsin, burada yalnız olmamalıydı. Halkının onun için kullandığı isimle "undine" şehirlere nadiren gelirdi. Geldiklerinde de bunun boktan bir sebebi oluyordu. Onunki gibi şehirlere saldırdıkları biliniyordu ve belki de Gama'nın batışının arkasında onlar vardı. Ama onun şehrinde görülmezlerdi. Beta'da hiç kimse yıllardır bir undine görmemişti.

Tabii onun adamlarını izlemiyorlarsa. Bunun gibi, onlar geçerken odada kimsenin olmayacağını bildikleri rotaları kullanıyorlardı.

Ne zamandır onu izliyordu? Onu çalışırken görmüş müydü? Yangın onu ürkütüp kaçırmalıydı. Diğer her şeyi korkuttu.

Koşması gerekirken neden burada donmuş, dehşet içinde ona bakıyordu?

Gözleri camdaki çatlağa kaydı ve bir saniye sonra onun da aynı yöne baktığını fark etti. Demek ki zekiydiler. Onun vücut dilini sanki aşınaymış gibi izliyordu ve çatlağı gördüğünde vücudunu dalgalanan bir elektrik dalgası aydınlattı.

Ona baktı ve sırttı. O keskin, parıldayan dişler açık bir tehditti.

O bakışta çok fazla nefret vardı. Daha önce gördüğü her şeyin ötesinde.

Aynı anda hareket ettiler. Kadın kapıya doğru fırladı, adam da aralığa doğru yüzdü. Onu duydu. Vücudunun devasa cüssesi cama çarptı ve... ve...

Karar verildi.

Kapıya ulaştığında ona bakmak için döndü. Tuhaf bir aptallık onun arkasına bakmasına neden oldu. Siyah, dalgalı kuyruğu camın üstüne uzanmıştı ve undine ona bakıyordu. Pençelerini kaldırıp yüzeyi kazımaya başladı, çıkan ses yankılandı ve kulak tırmaladı. Dişlerini şaklattı, sonra başını kaldırıp hızla uzaklaştı. Kadın onun yüzeye doğru gittikçe küçülmesini izledi ve sonra arkasını döndü.

Oh.

Oh,

hayır.

Adam suyun içinden cama doğru torpillerirken yine donakaldı, ağzı açık kaldı ve delice bir an için "Kendini öldürecek" diye düşündü.

Cama çarparsa, vücudunun gücü onu kesinlikle suyun bulunduğu odaya fırlatacaktı. Ne olacağını sanıyordu ki? O da cam kubbenin içinde kalacaktı. Alfa'daki insanların sözde tuttuğu balıklar gibi burada sıkışıp kalacaktı.

Ama adam durmuyordu ve kız da aptal değildi. Mira etrafında döndü ve kapıyı açmak için düğmeye bastı. Sürünebileceği kadar yer kalır kalmaz altından geçti ve neredeyse parmağını kıracak bir yumrukla karşı taraftaki düğmeye bastı. Patlama kapıları aşağı inmeye başladı ve kızgın bir nefesle tısladı.

"Hadi," diye mırıldandı. "Haydi."

Darbe.

Vücudunun cama çarpma sesi mide bulandırıcı bir gümbürtü gibiydi, sanki biri çok yüksekten atlamış gibiydi. Odayı bir deprem gibi sarstı. Etrafındaki her şey gürledi, az önce tamir ettiği metal çerçeve basınçla sızladı ve ardından su akmaya başladı.

Sıvı, ayaklarının üzerinden odadan dışarı aktı ve ardından patlama kapısı nihayet kapandığında durdu. Kauçuk dayanmıştı. Metal, dayanıksız camdan çok daha güçlüydü. Undine'in fikirleri olsa bile dayanırdı.

Ama bir yanı, endişeli ve korkulu bir yanı, yatak odasındaki lombozdan bile daha küçük olan küçük gözetleme kapısını açtı. Kapıyı kaydırarak açıp sular altında kalan odaya bakarken elleri titriyordu.

Kabarcıklar görüş alanının çoğunu kapattı ama uzakta yüzen beslenme çantasını görebiliyordu. Boşluğu su dolduruyordu ama içinde yüzen dev bir deniz yaratığı yoktu. Bunu nasıl başarmıştı? O kadar sert vuracağından emindi ki...

Bir el izleme kapısını tokatladı. Siyah pençeler kapıyı tırmaladı ve ardında derin yarıklar bıraktı. Ve sonra onu gördü. O kadar yakındı ki, o siyah gözlerde kendi yansımasını görebiliyordu. Kuyruğu arkasına dolanmış, kendi başına büyük bir dokunaç gibi kıvrılıyordu.

Ama o kadar güzeldi ki. Yüzünün o sert kenarları, neredeyse insana benziyordu ama yeterince yakın değildi. Keskin dişleri sanki bu onun suçuymuş gibi ona bakıyordu. Sanki bunu bir şekilde o yapmıştı. Onun bakışlarına bakarken, bu gözlerde neden bu kadar çok nefret olduğunu merak etti.

Undine'ler hakkında fısıldayan herkes onların duygusuz canavarlar olduğunu iddia etmişti. Ama bu öyle değildi. Böyle bir nefret, bir insanı bu kadar kızdırmadan önce yıllarca yakardı. Onu öldürmek istiyordu ve kimsenin onu özleyip özlemeyeceği umurunda değildi. Tüm bunları onun öfkeli bakışlarında görebiliyordu.

Bu yüzden dişlerini ona da gösterdi ve onun yüz ifadesini elinden geldiğince taklit etti. "Üzgünüm, seni güzel piç. Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Ürkütücü bir şekilde balinaya benzer bir ses çıkardı ve sonra ondan uzaklaştı. Suyun içinden odanın ortasına doğru büyük bir zarafetle yüzdü. Ve sonra kız, onun kafasını kaldırıp patlamış cama bakmasını izledi.

neredeyse paramparça oluyordu. Ona son bir kez baktıktan sonra çatlaktan geri yüzdü.

Kuyruğuna doğru ilerlerken parçalar kuyruğunu parçaladı ve kız kuyruğunun ucuna göz atarken onu birkaç dakikalığına yavaşlamaya zorladı. O kadar etkileyiciydi ki vücuduna hiç bağlı değilmiş gibi görünüyordu. Yüzgeç narin ve inceydi, üzerinde mavi damarlar dalgalanıyordu. Ve sonra mavinin titreştiğini, parladığını fark etti, sadece resimlerde gördüğü bir biyoluminesans gibi. Son bir hareketle adam gitmişti. Odada mavimsi, siyah kanından başka bir şey bırakmamıştı.

"Siktir." Kelimeyi uzun ve alçak sesle çıkardı.

Neredeyse ölüyordu. Ve şimdi patronuna bulunduğu odayı su bastığını söylediğinde yine neredeyse ölecekti.

Müşterileri deniz suyuyla dolu bir odada parti vermek istemezdi. Ve bir haftadan kısa bir süre içinde olması gerekmiyor muydu? Oraya gitmesi, camı tamir etmesi ve ardından bir temizlik ekibi tutması gerekecekti. Bütçede temizlik ekibinin olmaması gerekiyordu.

Eğer kovulmasaydı, tüm bunları kesinlikle cebinden ödemek zorunda kalacaktı ve...

"Ooohh," diye mırıldandı, boş salona bakmak için dönmeden önce kelimeyi tekrar uzattı. Burada çok az pencere vardı, sadece üzerinde yanıp sönen halojen ışıklar uzun metal borunun aşağısına doğru uzanıyordu. "Çok fena sikildim."

İki

Arges

A rges, surlarla çevrili şehirde yaşayan renksizlere verdikleri isimle akromolardan nefret ederdi. Onların türüyle ilk karşılaştığında henüz bir çocuktur. Aptal olacak kadar küçüktü, onları görebilmek için pencerelerinin önünde duracak zaman buluyordu. Vücutları o kadar

Garip. Bu çirkin, iki yüzgeçli canavarlar bir zamanlar onun genç zihnine ilgi çekici gelmişti.

Silahlarının yakıcı acısını hatırlıyordu. İçlerinden biri onu kuyruğundan vurduğunda yan tarafına yayılan ısı hissini unutmak zordu. O gün okyanusta kan çiçekleri açmıştı, sadece kendisinininki değil, o akromonunki de.

Babası, oğluna saldırmaya cüret eden yaratığı öldürmüştü ve hepsi babasına ateş etmeye başladığında bunu hayatıyla ödemişti. Akromolar canavardı. Bu denizi mahvetmişlerdi ve istediklerini yapmalarına izin verilirse mahvetmeye devam edeceklerdi.

Böylece, onlarla savaşı canavar haline geldi.

Arges bir tutam yosunu yolundan çekerek, kendisi ve sürüsünün saldırmayı planladığı boru sistemine baktı. Ne yazık ki bu onların ikinci tercihiydi. Ona meydan okuyan akromo, son girdiği kubbede gördüğü kadın, ilk planını mahvetmişti.

Keşfettiği boru sistemi, tamir ettiği kubbenin hemen önündeydi. Eğer geri dönerlerse ve orada akromolar varsa bu bir soruna neden olabilirdi. Her şeyi mahvetmişti, ona büyük bir cesaretle bakan o küçük deniz perisi.

Ona bunun neden tehlikeli olduğunu göstermişti. Arges, aptalca işaret ettiği çatlağa yaklaşırken kızın gözlerindeki korkuyu hatırladığında hâlâ gurur duyuyordu. Kırmayı zor olmuştu ama başarmıştı.

Ne yazık ki, bu sadece odaya daha fazla dikkat çekmişti. Akromolar inatçılıklarında hiç çaba göstermiyorlardı. Zaten dünyasının çok büyük bir kısmını ele geçirip pis kokuları ve çöpleriyle kirletmemiş olsalardı takdire şayan bir özellik olabilirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu kardeşi. Daios kanının en büyüğüydü, rengi çoğunlukla kan kırmızısı olan korkunç bir kardeşti. Vücudunu kaplayan yara izlerinin sayısı düşünüldüğünde

Daios'u bir silahtan başka bir şey olarak görmek de zordu.

"Hazır." Daios'un tüm agresif görüntüsüne rağmen Arges, kardeşinin rahatsızlığına rağmen yıllarca sürülerine liderlik etmişti.

Şu anda bile, Daios'un herhangi bir zayıflık arıyormuş gibi ona baktığını görebiliyordu. Arges onun ne düşündüğünü biliyordu. Akromoslara haftalar önce saldırmış olmalıydılar. Onları büyük kubbelerinden çıkarıp yıkılması kolay tünellere çekmeliydiler.

Ama bu şekilde savaşamazlardı. Akromoların sahip olduğu silahlarla ya da evlerinin her yerinde sürünen garip metal yaratıklarla değil. Gama'da neler olduğunu görmüştü. Anneleri ele geçirdikleri şehrin birkaç devre sonra aniden hayata döndüğünden bahsetmişti.

Dikkatli olmak zorundaydı. Zihinlerini kendi çıkarları için kullanan bu zayıf yaratıkların yanında herkes dikkatli olmalıydı.

"Planı biliyorsun," dedi Arges, vücudunu kıvrarak ve kuyruğunu suyun içinde güçlü bir şekilde sallayarak. Avlanma alanlarından hızla uzaklaştılar ve bunun yerine sürülerinin beklediği yere geri döndüler. "Altı farklı boru var. Her birinin kırılması gerekiyor."

"Neden boruları kırıyoruz?"

"Akromosların nefes almak için havaya ihtiyacı vardır." Onun ve kardeşlerinin ihtiyaç duymadığı havaya.

Tıpkı havaya ihtiyaç duyan bedenlerinden ilk kez söz edildiğinde olduğu gibi, tiksintiyle ürperdi. Parmaklarını göğüs kafesi boyunca uzanan narin solungaçların üzerinde gezdirerek, dikkatini onları bekleyen kapsüle odaklamadan önce zar zor fark edilen dokularına dokundu.

Diğer altı erkek. Hepsi de köpekbalıklarıyla dövüşmüş, akromoslara karşı savaşmış ve her ikisini de anlatacak kadar yaşamış devasa örnekler. İçlerinden birinin, akromosların evlerinin boyundan daha uzun bir mürekkep balığıyla savaştığı söyleniyordu.

Arges önlerinde durdu, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan kardeşinin yanında süzülüyordu. "Borular akromosların yaşamak için ihtiyaç duyduğu havayı tutuyor. Bu boruları yok ettiğimizde birçoğunu öldüreceğiz. Kaçanlar da merkez kulede sıkışıp kalacak. Hava için sadece iki boru bırakıyoruz. Bu hepsini öldürmezse, onları tam da istediğimiz yerde bırakmış oluruz. İkinci saldırıyı biz kazanacağız."

Diğerleri de vicdansızca saldıran orkalar gibi savaş çılgınlıkları attılar. Onun halkı korkunç ve büyüktü. Bu denizi, burada yaşamayı hak ettiklerini düşünen Akromoslardan geri alacaklardı.

Gurur göğsünü kızarttı ve normalde gri olan tenini koyu lekelerle benek benek yaptı. Bu gururun damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu. Kanını ısıtıyor ve onu akıntıya doğru sürüklüyordu. Okyanus onu Akromos'un şehrinin en uzak köşesine çekiyordu. Puposunun beklediğini bildiği yere. Son duruşunu burada yapacaktı. Burası onları yok edeceği, hepsini şehirlerinin en küçük bölümüne sıkıştıracağı ve sonra boğulacakları yeri.

Vahşi bir sırtıyla dişlerini göstererek boruya doğru alçalırken kuyruğunu arkasına attı.

Gri ve uzundu, okyanus tabanında hiçbir işe yaramayan aptalca bir mekanizma. Bitkileri kazıyor, havanın kaçtığı birkaç yerde fokurduyordu. Etrafındaki her şeyi yok ediyordu ve metalden korkunç bir koku yayılıyordu. Kan gibi. Etrafında hiçbir şey yetişmiyordu ve asla da yetişmeyeceğini biliyordu.

Akromolar borularını, ona dokunan her şeyi yakan iğrenç bir maddeyle kaplardı. Bu hissi çok iyi biliyordu. Bu işe başladığından beri, akromosların yarattıklarına dokunmaya cesaret ettikten sonra perdeli avuç içleri nasır tutmuştu.

Ve yine de, bu onu hiç durdurmamıştı.

Arges bulabildiği en büyük taşı topladı ve dikkatini boruya verdi. Annesinin gurur duyacağı bir vahşilikle metale vurmaya başladı. Defalarca ağır taşı başının üzerine kaldırdı ve kıvrılan bedenini kullanarak onu yere düşürdü.

Her hareketinde okyanusa karşı savaşıyor, kasları yanana kadar devam etti. Vücudu ağrıyana kadar ve yine de devam etti. Taşın ince zarları ısırdığı parmaklarının arasındaki ağlardan kan yükseldi. Ama devam edecekti. Akromos'u yenecek, babasının intikamını alacak ve...

Boru patladı.

Hava suyun içinden püskürdü ve onu borudan uzağa yuvarladı. Ona o kadar sert çarptı ki, arkasındaki taş duvara doğru fırlattı. Fırlatılmak için çok uzak bir mesafe olduğu kesin.

Başını kayaya çarptı. Gözlerinin önünde beyaz ve siyah benekler dans ediyor, en sevdiği balığın pulları gibi parlıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Yemek düşünmemeliydi. Şu anda değil. Nerede... Neredeydi?

Başını sallayarak, hızla gözlerini kırptırırken tuzlu suyun yarasını acıtmasına izin verdi. Doğru. Çapraz olarak püsküren hava şimdi suyun içinden yükseliyordu. Kabarcıklar, o kadar çoklardı ki kardeşleri uzakta olsalar bile onları görebiliyorlardı.

Kapsülü haykırdı. Neşelerinin uzun, yankılanan feryatları kilometrelerce öteden duyulabiliyordu.

Ve yine gurur göğsünü kabarttı. O ilkti. Tüm kapsüller, savaşanlar ve dövüşenler arasında piposunu ilk yok eden Arges olmuştu.

Daios bu kapsüle liderlik edecek kadar değerli olmadığını düşünebilirdi ama o ilkti. Bu kadar kısa bir süre içinde metali gerçekten kırabilecek adanmışlığa sahip tek kişiydi.

Nefes almakta zorlanıyor, solungaçları genişliyor, kendini durduramadığını fark ediyordu. Ne yaptığını görmek zorundaydı. Boru kayaların arasından, ateş ve patlamalarla patlamış taş tepelerinin arasından geçerek ilerledi. Yıkımın izini takip etti, kırık taşların üzerinden ve bir yosun ormanının içinden geçerek metal borularına bağlandığı yeri buldu. Gerçi bunda hiç pencere yoktu. Onları göremedi.

Ve ah, onları görmek istiyordu. Hayat veren tüm havanın tükenmekte olduğunu fark ettiklerinde gözlerindeki dehşeti görmek istiyordu. Camdan baktıklarında ve bunu yapanın kendisi olduğunu anladıklarında yüzlerindeki ifadeyi görmek istiyordu. Arges, rüyalarına dadanan siyah kuyruklu canavar.

Sol mu sağ mı?

Sağ tarafa baktı ve çoktan yarmış olduğu kubbeyi gördü. Kadın oradaydı, bir nedenden ötürü onu tamir ediyordu. Akromos her zaman yayılmayı severdi.

Ama bu şu anlama mı geliyordu... Gözleri kubbeden çıkan metal borular boyunca ilerledi. Bu borular örümcek ağına benziyordu ve sonunda sayamayacağı kadar çok katı olan yüksek binalara ulaşıyordu.

Yani sola giderse, bu onu kadının gelmiş olması gereken odaya götürecekti. Bu yüzden sola gitti ve akıntıların onu, geride kalan birkaç kişiyi görmesini sağlayan düz cam panellerin bulunduğu daha büyük bir odaya kadar taşınmasına izin verdi. Tüpün içinden hızla geçerek, odaların açıldığını ve sonra daha yüksek bölümlerde kaybolduğunu gördüğü çok daha büyük bir bölüme doğru ilerlediler.

Kirli akromolardan bazıları ellerini ağızlarına götürdü, çok yavaş açılıp kapanan hayat kurtarma odasına doğru sendeleyerek ilerlerken formları titriyordu. Hepsi ölebilirdi. Ah, ve o da burada durup yaptıkları her şey için acı çekmelerini izleyecekti.

Ta ki içlerinden biri onu görene kadar.

Erkek olan diğerklerinden daha iriydi. Göğsü dik, omuzları geniş ve çenesi güçlüydü. Arges'i işaret etti, yüzü kıpkırmızıydı ve ağzı sonuna kadar açıktı. Adamın bağırışlarını zar zor duyabiliyordu.

Ne dediğini kim biliyordu? Akromo'nun dili basit ve can sıkıcıydı. Birbirine çarpan taşların çatırtısı gibi kısa, kesik kesik sesler. Kulaklarını tırmaladı ve öfkesi yeniden parladı.

Onları öldürmekten duyduğu gurur bu aptal tarafından mahvedilmeyecekti. Adamı kışkırtarak daha yakın yüzdü. Gözlerindeki hayatın kayboluşunu görmek istiyordu. Adamın ölüm sancıları çeken bir yılan balığı gibi soluk soluğa kıvranışını izlemek istiyordu.

Diğerkleri bir balık sürüsü gibi ona bağırarak adamın etrafından dağıldı. Akromosların çoğu kaybolan garip odanın yanında soldu. Fırsatlarını beklediler ve sonra odanın içine daldılar. O kadar yakın duruyorlardı ki, birçok gözü ve birçok uzvu olan tek bir varlık gibi görünüyorlardı.

Yine de Arges yaklaştı. Sanki o ve adam birbirlerine bağlıydılar. O kadar yaklaştılar ki, cam aralarında olmasaydı birbirlerine dokunabilirlerdi. Arges'inki kadar nefretle parlayan adamın gözlerine dik dik baktı.

Onlardan nefret ediyordu. Hepsinin ölmesini isterdi. Ama bu, bir tanesinin hayatının akıp gidişini izlemek için eline geçen ilk fırsattı. Garip ve harikulade olacaktı.

Ta ki adam duvardaki bir düğmeye basana kadar. Etraflarında kırmızı bir renk parladı. Bu rengi daha önce akromoslardan görmüştü, diğerkleri için kullandıkları bir uyarı sinyaliydi. Ama adam camdan uzaklaşırken küçük bir endişe parıltısı göğsüne sertçe çarptı.

O ne yapıyordu?

Neden aniden bu kadar... memnun göründü?

Bir şey Arges'in sırtına sertçe çarptı. Dönmeye çalıştı ama metal bir kol onu arkadan kavradı. Bu

beline üç parça halinde sarılmıştı. Her ne kadar sarmalın içinde kıpırdanıp dursa da, kırılacaklarını düşünene kadar kollarıyla onu itse de, kendini akromosun yarattığı iblisten kurtaramadı.

Onu suyun içinde sürükleyerek metal borunun duvarına daha da yaklaştırdı.

Akromo'nun onu ezeceğini fark etti. Kanı etrafını sarana kadar duvarlarının kenarına yaslanacaktı.

Ama sonra metal boru açıldı. Su ötedeki boşluğa hücum etti ve emme kuvveti onu ve metal kolu içeri çekerken kuyruğunu da beraberinde sürükledi. Duvar onunla ve metal kolla birlikte kapanmadan önce onu içeride bıraktı.

Şimdi paniklemişti, kendini cama çarptı. Bir, iki, üç kez... Bu sırada omzu yerinden çıktı. Lanet metal pes etmedi. Kuyruğunu hareket ettirecek kadar yer bulamıyordu, bu yüzden onu altında toplamak ve kendini ileri itmek için sadece karın kaslarını kullanmak zorunda kaldı. Onu tuzağa düşürmüşlerdi. Çocukken küçük balık sürülerini avuçlarının içine hapsettiği gibi hapsetmişlerdi.

İkiz kalpleri göğsünde çırpındı ve bir yağ parıltısının tenini kayganlaştırdığını hissetti. Panik tepkisi, artık onu çekmeyen suyun içinde daha hızlı süzülmesini sağlayacaktı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Etrafını sadece karanlık sarmıştı.

Bir tıslama sesi odaya doldu ve aniden bir hareketlilik daha başladı.

Parlak ışığa doğru itildi, baş aşağı yuvarlandı ve yere düşerken başka bir sert cisme çarptı. Yönünü bulmaya çalışan Arges etrafına baktı ve hemen solungaçlarını yanlarına kapattı. Tüpün içindeydi.

Akromos'un evinin içindeydi.

Korku içine çöktü. Onu sadece tuzağa düşürmemişlerdi. Onu kendi ölümlerinin içine çekmişlerdi. İri adam önünde durdu

Arges kendini devasa boyuna doğru çekerken yüzü solmuştu. Kuyruğu arkasına dolanmış, uzun ve ölümcül sivri uçları arkasından yavaşça yükseliyordu. Şimdiden zehir damlatmaya başlamışlardı ve her damla metal zemine çarptığında cızırdıyordu. Kendini tüpün camı üzerinde dengelemek zorunda kaldı ama bu onu adamı öldürmekten alıkoymayacaktı. Ağzını açtı, tüm dişleri kırmızı, yanıp sönen ışıktaki parlardı ve uzun ve alçak sesle tısladı.

Adam hiç tereddüt etmedi. Döndü ve kalan birkaç akromosun yanına gitmek üzere tünelden aşağı kaçtı.

Güvenliklerini üst katlarda arayacaklardı. Kendini onlara doğru sürüklese de, havasızlıktan zaten yavaş ve uyuşuktu, yakında nefes alması gerektiğini biliyordu.

Su.

Suya ihtiyacı vardı.

Ama ne pahasına olursa olsun, kalan hayatının her zerresiyle onları korkutacaktı. Ve bu süreçte onlardan birini yok edebilirse... çok daha iyi.

Her zaman bir akromonun kanının tadının nasıl olduğunu bilmek istemişti.

Üç

MIRA

O Geç kalınacak onca zaman arasında Mira'nın tek bir kırmızı zamanı seçmesi gerekiyordu. ışıklar parladiaracılığıyla ve Salonlar. Bu olanlar

"*Ciddiyim. Siktir git.*"

Yine de tünellerin derinliklerindeydi. Hermon patronlarına camdaki çatlak konusunda onu uyardığını söylemiş, o da bunun önemli bir şey olmadığını söylemişti. Tabii, o işaret etmişti

içerideki dev çizik izlerini dışarı çıkardı. Onlara cama saldıran ve sonra da patlayarak evlerine giren canavarca dişi balığı anlatmıştı.

Kimse ona inandı mı? Tabii ki inanmadılar. Yüzüne güldüler ve onu yeteneğini boşa harcayan angarya işler yapmaya gönderdiler. Ama neden umursasınlar ki? Çok fazla risk almasının yanı sıra artık bir yalancıydı. Yatırım yapmaya değmeyen bir çalışan.

Birinin gözlerini oyacaktı. Buralarda biraz saygı görmek çok da zor değildi.

Bir köşeyi dönerken, hava daha da inceldiğinde nefesinin altında küfretti. Havaları tükenirse koşmaya devam edemezdi. Sadece birkaç dakikası vardı.

İnsan kalabalığı neredeydi? Bu kanatta sadece mühendisler yaşıyordu ama kimse yanan ışıkları görmezden gelecek kadar deli değildi. Ve hepsine ilk günden itibaren kahraman olmamaları öğretilmişti. Kırmızı ışık mı? Kaçın ve arkadaşlarınızı bırakın. Herkes kendine.

Asansöre doğru gidiyordu. Gitmenin en hızlı yolu buydu ve muhtemelen herkes aynı yoldan gitmişti. Bu da sıra olacağı anlamına geliyordu ama asansör hızlıydı. Asansöre bindiğinde her zaman midesi bulanırdı. Bu, hepsini zamanında çıkarabileceği anlamına geliyor olmalıydı. Öyle değil mi?

Doğru.

Ama sonra koridorun sonundaki asansörü gördü ve son giren patronuydu. O devi başkasıyla karıştıramazdı. Asansörün tepesindeki kırmızı ışık, kalpsiz herifin asansörün *içindeki* acil durumu açtığı anlamına geliyordu.

"Bekle!" diye bağırdı. "Neredeyse-"

Kapılar kapandı ve o burada sıkışıp kaldı.

"O lanet olası, lanet olası, orospu kızı!... Ugh!" Yere tekme atarak, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmek zorunda kaldı.

Mühendislik kanadından çıkmak kasıtlı olarak zordu, çünkü en çok aksilik onların başına geliyordu.

Başka bir asansör daha vardı. Henüz binmek için yeterince onarılmamış camdan bir asansör. Ama iş görürdü. Bir süre nefesini tutması gerekebilirdi ama üst katlara çıkacaktı.

Lanet şey dışarıdaydı.

Tıslama dikkatini çekti. Başka bir sızıntı mı? Bu acil durum protokolünü açıklıyordu ama... Tam zamanında dönerek göğsüne çarpan ve onu yerde savrulmaya iten devasa siyah kuyruğu gördü. Önce kalçasına çarptı ve on adım ötede kayarak durana kadar omurgasına parlak bir acı kıvılcımını gönderdi.

Ve yere çömelmiş iri cüsseli kadına bakarken çenesi düştü. Pençeli elleri metali kazıyor, çıkardığı cırtlak sesler kadının yüzündeki tuhaf ifadeden daha fazla irkilmesine neden oluyordu.

"Sen," diye tısladı.

Aynı lanet undine'di. İlk kubbe çalışmasını mahveden ve sonra onu öldürmeye çalışan aynı kişi.

Onu yanlış anlayamazdı. Bu siyah kuyruk ve canlı mavi kenarlar onun türünde nadir görülüyor olmalıydı. Ayrıca, garip bir şekilde yakışıklı olan yüzü öfkeyle benek benekti ve o siyah gözler ona öyle bir nefretle bakıyordu ki, ancak o olabilirdi.

Sonra boğazından derin ve gür bir ses çıktı. Az önce söylediği kelimenin aynısı olduğuna yemin etti.

Sen.

Birbirlerine baktılar ve Mira onunla dövüşmek zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Mira'nın üstünlüğü vardı. Ne de olsa su altında değildi ve o da pek iyi hareket ediyor gibi görünmüyordu. Ama sonra onun tüm vücuduyla garip bir yutkunma hareketi yaptığını gördü.

Nefesini mi tutuyordu?

Hay aksi. Ona bakarken gözleri genişledi. Nefesini tutması mantıklıydı. Ama o

Onun gibi nefes alabilmesi gerektiği gibi garip bir his. Onunkine benzer bir yüzü vardı. Bir tür burun ve tanıdık şekilli bir ağız. Camın dışında yükselip alçalan bir göğüs, ama görünüşe göre burada değil.

Hiç kimse ölü ya da diri bir undine ele geçirmemişti. Hiçbir insan onların gerçekte nasıl çalıştığını bilmiyordu. Hep undine'lerin balık gibi olduğunu düşünmüşlerdi. Nefes almak için suyun içinde olmaları gerekiyordu. Peki... nefesini ne kadar tutabilirdi?

Önemli olmamalıydı. İlk büyük projesini paramparça etmiş ve bir şekilde kendini binalarının içinde mahsur bırakmıştı. Diğer balıklar gibi çürüyebilirdi ama... bu yanlış geliyordu.

Bu sadece bir balık değildi. Zeki, düşünen bir varlıktı ve ona lanet olası cevabı vermiş olmasına rağmen onu yenmişti. Onun ölmesine izin vermek, bir insanın ölmesine izin vermek gibiydi ve o böyle biri değildi.

Şimdi ikisini de buradan çıkarmak zorundaydı. İkisi de ölmeden.

Çünkü görünüşe göre en kolay seçenek buydu.

İç çekerek, ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanmadan önce ciğerlerini temizlemek için koluna öksürdü. "Tamam, koca adam. Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadığınızı biliyorum ama buradan çıkmak için birlikte çalışmalıyız."

Siyah gözleri onun her hareketini takip ediyor, onu izliyordu.

Belli ki ona güvenmiyordu.

Bunun için bir nedeni yoktu. Efsaneler doğruysa, türleri yüzyıllardır birbirlerine karşı savaşıyordu. Denizaltılar okyanusta insanları öldürüyordu. İnsanlar da fırsat bulduklarında Undine'leri öldürüyordu.

Kısasa kısas, diye düşündü. Birinin canı yandığında diğerinin de canı yanıyordu. Bu onların yaşam biçimiydi.

Yine de onu bu duvarların dışındaki asansöre götürebilirdi. Ve onu buradan çıkarabilirdi. Patronu muhtemelen bunun için onu kovacaktı, ama, hey. Belki de anlamazdı.

Ancak tüm bu plan için kadının ona dokunması gerekiyordu ve adam oldukça hasta görünüyordu. Ya da onu görünce kusmak istiyordu. Her neyse, birkaç dakika öncesine göre kesinlikle daha solgundu.

Kahretsin, önündeki balık için endişelenmeyi bırakmalı ve ikisini de nasıl kurtaracağını bulmalıydı. Tamam, plan. Plan, plan, plan.

Mira telaşla geldiği koridorun aşağısına baktı. Eğer bu bölgeyi sular altında bırakırsa, mühendislerin hiçbiri geri dönemeyecekti. Tüm eşyaları yok olacaktı ve bu da ne yazık ki Beta'nın tamamının herhangi bir şeyi tamir etmekte zorlanacağı anlamına geliyordu. Gerçekten de daha iyi bir şehir planlamasına ihtiyaçları vardı.

Her şey sırayla.

Geldiği yöne doğru hızla geri dönerken, çirkin bir hırıltıyla bacaklarına saldıran dişiyi görmezden geldi. Bu şey ondan gerçekten nefret ediyordu. Vahşi canavar.

Koridorun sonunda patlama kapılarından biri vardı. Hiç kullanılmamıştı, çünkü neden biri mühendisleri evine mühürlesin ki? Köşede kayarak duvara çarptı ve büyük kırmızı düğmeye bastı. Sonra da patlama kapısının altından tünele geri döndü.

Bu onu eskisinden daha az havayla iç çamaşırına hapsedmişti, bu yüzden gerçekten zamanı tükeniyordu.

Mira koşarak undine'e doğru geri döndü. Etrafına sarılmış, öksürüp duruyordu, ta ki sonunda... sızıntı yapar gibi olana kadar? Kaburgalarından su fişkırıyordu ve Mira onun öldüğünden emindi. Belki de undine'ler öldüklerinde yapışkan bir maddeye dönüşüyorlardı ve bu her şeyi zorlaştıracaktı.

Ama su içinden sıçradı, ayaklarının üzerinde yuvarlandı ve sonra çökmedi. Aslında tam tersi oldu. Daha dik durdu ve tüneldeki sınırlı havadan derin bir nefes alırken o kapalı burun delikleri alevlendi.

"Oh," diye fısıldadı. "İki çift ciğerin var."

Siyah gözlerindeki karanlık parıltıya bakılırsa, az önce aldığı sınırlı havayı onu öldürmek için kullanacağını hissediyordu. Pençeli, perdeli ellerini kaldırdı, kuyruğunu bir yılan gibi altına sardı ve onu durmaya ikna etmek için sadece birkaç saniyesi vardı.

"Bekle!" Mira bağırdı, sanki bu onu duraklatabilirmiş gibi ellerini kaldırdı. "Bekle, bekle!"

Ve garip bir nedenden dolayı... yaptı. Olduğu yerde durdu, başını yana eğmiş, onun bir sonraki hamlesini izliyordu.

En yakındaki cam panele doğru geri çekildi ve onu işaret etti. Söylediklerini taklit ederken elleriyle işaret eden Mira, planını mümkün olan en iyi şekilde açıklamaya çalıştı. "Bu camı kıracağım. Odayı su basacak ve sen de beni alıp şuradaki cam kutuya taşıyacaksın."

Asansörü işaret etmek istediği gibi gitmiyordu, çünkü adam ne dediğini gerçekten anlamıyor gibiydi. Hava artık çok inceydi, zaten çok fazla insan tarafından tüketilmişti. Ve geri kalanını da kapatmıştı, ki bu da...

Kahretsin, acele etmezse halüsinasyon görmeye başlayacaktı.

Çılgınca bir "Lütfen beni öldürme" cümlesini de ekleyen Mira, iç çamaşırına sırtını döndü ve dikkatini önündeki duvara verdi.

Cam paneller endüstriyel sınıf metalle tutturulmuştu. Okyanusun bu kadar derininde camı kırmak neredeyse imkânsızdı, tabii arkasındaki canavarın kanıtladığı gibi tekrarlanan darbelerle zayıflamadıysa. Çatlaktan kolayca geçmişti, ama o çatlağa neden olan şeyin muhtemelen bir depremden sonra büyük bir taş olduğunu düşündü.

Tek seçeneği perçinleri eritmekti. Böylece paneli patlatacak kadar sert vurabilirdi.

Kaynak makinesini ateşleyerek alttakilerden başladı. Onları eritmek biraz zaman aldı. Çok kalın canavarlardı ama alttakileri yeterince çabuk bitirdi. Ter ensesinden gözlerine akıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yine de hız çok önemliydi, terini silecek zamanı yoktu.

Elleri belini kavradı ve onu daha yüksek perçinlere kaldırdı.

Mira nefes nefese kaldı ve aniden tüm karnını ve kalçalarını kaplayan devasa, pençeli ellere baktı. "Kahretsin, çok büyüksün," diye mırıldandı ve dikkatini geçmesi gereken kalan sürgülere geri çevirdi.

Sadece birkaç tane daha ve işi bitecekti. Sadece birkaç tane daha ve sonra ayaklarını panele çarpıp onu serbest bırakabilirdi.

Hava gitmişti. Birdenbire gitmişti. Aldığı her nefes, sanki su altında nefes almaya çalışıyormuş gibi bir mücadeleleydi. Yeterli oksijen yoktu çünkü lanet olası kaynakçısı hepsini ateşi tutuşturmak için kullanıyordu.

Son perçin neredeyse erimişti. Neredeyse, ve aniden, kaynak makinesi söndü.

"Hayır," diye mırıldandı, sanki işe yarayacakmış gibi cama vurdu. Tekrar tekrar kıvılcım çıkardı ama alevi tutuşturmaya yetecek kadar hava yoktu. Yeterince yakın bile değildi.

Onlar ölüydü. Gonerler. Cesedini Undine'inkiyle birlikte yüzerken bulacaklardı. Ya da belki hâlâ hayatta olacak ve kendi yarattığı bir tankta onun etini yiyecekti.

Lanet olsun. Bu çok kötüydü.

Gevşedi, ciğerleri hala olabilecek azıcık havayı emmeye çalışırken kabardı. Ama artık biraz halsizleşmeye başlamıştı. Babası nefes hakkında hep ne derdi? Oksijen olmayan bir şey soluyordu.

Kesinlikle. Ve kaynak makinesini yeterli oksijen olmayan alanlarda kullanmamak için her zaman çok dikkatli olmak zorundaydı.

Mira, beyni kalbinin atmaya devam etmesi için mücadele ederken nedenini hatırlamıyordu.

Ağır gümbürtüler düşüncelerini böldü ve undine'in vücudunu sararak panele vuruşunu izledi. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Acıtıyor olmalıydı. Omzu çoktan garip bir şekilde yuvasından dışarı sarkmıştı ama o devam etti. Altından biraz su çıkana kadar panele tekrar tekrar vurdu.

Bu manzara karşısında kıkırdayacak kadar kendinden geçmişti. Konuşacak daha fazla havası olsaydı, "Bakın, şimdi boğulacağım" bile diyebilirdi.

Ama çıkardığı sesle durmadı. Vücudunun üst kısmını panele o kadar çok çarptı ki, sonunda panel bir sardalya konservesinin tepesi gibi geriye doğru büküldü. Tıpkı bazı mühendislerin yemek yerken gördükleri gibi geriye doğru soyulmuş ve tırtıklı.

Su hızla içeri girdi, vücudunu duvara doğru sürükledi ve tüm dünya ağır çekime dönene kadar onu orada sabitledi. Her şey yüzüyordu. Kaynakçısı, saçları, ona doğru süzülen kadın, gözlerini yaşartacak kadar büyük bir zarafetle süzülüyordu.

Oh, bekle. O tuzlu suydı.

Adam ona yaklaştı, keskin dişleri parıldıyordu ve kadın bunun öleceği an olup olmadığını merak etti. Vücudundan bir ısırik aldığı anda uyanık olmamak güzel olurdu.

Bunun yerine daha da yaklaştı ve dudaklarını onunkilerin üzerine mühürledi.

Oh, üşümüştü. İlk düşüncesi buydu. Etrafı, göğsünü sıkıştıran ve içindeki az miktardaki havanın dışarı çıkmasına neden olan derin, buz gibi okyanus suyuyla çevriliydi. Sadece birkaç dakika sonra hipotermik şoka girecekti.

bir şekilde nefes almayı başardı. Her nasılsa, dudakları tüm bunlardan daha soğuktu ama onunkilerin üzerinde kayarken pürüzsüzdü.

Adamın dili dudaklarını yalayarak dışarı çıktı ve kız o kadar şaşırdı ki hiç düşünmeden dudaklarını açtı. Belki de ölmeden önce ona bir çeşit merhamet gösteriyordu?

Pençeli eli yukarı kalktı ve çenesini sıkıştırarak onu daha geniş açmaya zorladı ve sonra içine doğru nefes aldı. Ciğerleri havayı emdi ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu havayı içine çekebilmek için adamın kollarına, omuzlarına, tutunabileceği her şeye yapıştı. Adam tekrar nefesini verdi ve kız ondan uzaklaşmadan önce daha da fazla nefes aldı, ciğerleri havayla ne yapacağını hatırlamaya çalışırken suya doğru öksürdü.

Boğuluyordu. Oh, boğuluyordu.

Ama kadın yüzünü tekrar erkeğin yüzüne yaklaştırdı ve ağzına tekrar nefes verdi. Mira'nın aklına gecikmeli olarak karşı panele sabitlendiği, sırtında cam olduğu, etrafını buz gibi suyun sardığı ve az önce kendisini öldürmeye çalışan bir kadınla öpüştüğü düşüncesi geldi.

Tekrar nefes alarak, adam yavaşça uzaklaşırken bu kez nefesini tuttu.

Tüm halojen ışıklar yanıp söndüğü için adamın yüzünü zar zor görebiliyordu. Sadece tünelin dışındaki ışıklar onun etkilenmemiş ifadesini aydınlatıyordu.

Sonra onu göğsünde topladı ve onunla birlikte koridordan dışarı yüzdü. Vahşi okyanusa doğru.

Soğuk parmaklarına ve ayaklarına yerleşmeye başladı. Onları hareket ettiremiyordu. Gösterdiği cam asansöre doğru yüzerken ona tutunamadı bile.

Ve bir şekilde, neredeyse bayılmak üzere olmasına rağmen, derinliklerin gözlerinin önünde parladığını gördü. Çok geniş ve karanlık. Hem bunaltıcı hem de çok özgürleştirici olan hiç bitmeyen bir boşluk.

Tüm hayatını Beta'nın içinde kapana kısılmış olarak geçirmişti. Girmesine izin verilen her koridoru biliyordu, her

Mühendislerin yürümesine izin verilen bir oda. Ama bu? Bu çok daha büyüktü.

Kadın asansörün kapısını kırarak açtı ve onu o kadar hızlı bir şekilde içeri fırlattı ki, kapı çarparak kapanmadan önce asansörün yarısına kadar su doldu.

Mira kontrollere doğru hamle yapmadan önce harcadığı korkunç güç karşısında gözlerini kırıştırmak için birkaç saniye harcadı. "Bas... düğmeler..." o gevezelik aracılığıyla titreyen dişleriyle bir tanesini itmeyi başardı. Umursamadı Hangisi olursa olsun, herhangi bir seviye.

Cam kutu tangırdayarak ve titreyerek sallandı ama hareket etti. Dizlerinin üzerine çöktü, kutu yukarı doğru hareket ederken buz gibi suyun içinde dondu.

Nefesiyle buğulanan camın ardından onu izleyen cüceyi gördü. Suyun içinde asılı durmuş, kaşları şaşkınlık ya da öfkeyle aşağıya inmiş, onun şehrin dışına doğru yükselişini izliyordu. Uzun saçları etrafında uçuşuyor, tüm o elektrik mavisi parıltılar güzel vücudunda bir aşağı bir yukarı parlıyordu. Ve sonra, bir kuyruk hareketiyle yok oldu.

Tam bu sırada kapı arkasından açıldı ve onu çok pahalı bir zemine fırlattı.

Dört

Arges

H Akromo ile olan etkileşiminden sonra zihni tamamen yıpranmıştı. Hiç de beklediği gibi biri değildi. kendi türlerinden.

Onunplan oldu Katı, Buna rağmen söyledi için onu kafasını karıştıran el hareketleri ve kelimelerle

ağrıyordu. Cıvıl cıvıl bir çocuğu dinlemek gibiydi, sürekli umurunda olmayan şeyler hakkında gevezelik ediyordu.

Yine de akromo oldukça zekiydi. Keşke daha gl olsaydı, planını etkileyici bir şekilde hızlı bitirebilirdi. Anlaşılan hava onlar için kendi halkından daha önemliydi. Kadın neredeyse bayılmak üzereydi ve adam hâlâ nefesini rahatça tutuyordu.

Onun boğulduğunu görmüş, okyanusun cılız bedeniyle nasıl başa çıktığını izlemiş ve onun ölmesine izin verememişti. Bu aptalcaydı. Onu gördüğü için yaşamasına izin vererek risk almıştı.

Ama dudakları onunkilere değdiği anda, ciğerlerine hava çektiğinde, bunun doğru seçim olduğunu anlamıştı. Kemiklerinin derinliklerinde doğruluğu hissetmişti. Sanki okyanusun kadimleri kalbine dokunmuş ve ona kızın yaşaması gerektiğini söylemişti. Minik eli omzuna dayandığında kuyruğundaki ışıklar yandı ve sonra diğer, onun için ayırabileceği herhangi bir havayı çılgınca emdi. Ve solungaçları kaburgaları boyunca çırpındı, genellikle çenesi boyunca düz duranlar bile patladı.

Hayatı boyunca hiç ırpınmamıştı. Arges solungaçlarının her zaman düz ve etkilenmeden kaldığını bilirdi, etrafında hangi dişi olursa olsun. Yine de bu kadın onu bir ocuk gibi titretmişti. Sanki daha önce hiç bir kadın ona dokunmamıştı. Garip mekanizmanın onu kaldırıp kendisinden uzaklaştırmasını izlerken, bu görüntünün de pek hoşuna gitmediğini fark etti.

Onu takip etmek istediğinden değildi. Onun denizde var olabileceğinden daha fazla onun dünyasına giremezdi.

Ama yine de kuyruğundaki kaslar gerildi. Ona tekrar dokunmak istiyordu. Dalgaların soğuk baskısı altında bile onun bedeninin güçlü sıcaklığını hissetmek istiyordu.

Onu terk edişini izlemek ne kadar garipti. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğini, görse bile bunun onun yüzen bedeni olacağını bilmek. Dünyayı fethedeceklerdi.

Bu canavar Akromos'tu. Onları denizden silip süpüreceklerdi ve hepsi yüzeye çıkana ya da köpekbalıklarına yem olana kadar rahat etmeyecekti.

Solungaçları tekrar çırpındı. Bu sefer kuyruğu bile titriyordu. Vücudunda daha fazla ışık titreşti, sanki onun dikkatini çekmek için bir fener gibi parladı.

Lanet olsun. Ona ne oluyordu?

Bir elini pullarında gezdirerek kuyruğuna birkaç kez vurdu ve kendini suyun altındaki şehirden uzaklaşmaya zorladı. Arges'in kapsülünü ve kardeşini bulması gerekiyordu. Şüphesiz onlar da başarmıştı ve eğer akromolar merkez binada sıkışıp kaldıysa, o zaman monolite nasıl saldıracaklarını bulmanın zamanı gelmişti.

Balinalar bile bu binaya zarar veremezdi. Metal yapıyı devirecek kadar güçlü değillerdi ama yakında zayıf noktasını bulacaklardı. Her zaman bulmuşlardır.

Bir akıntı seçti ve bedenini eve götürmesine izin verdi. Arada bir hızını korumak için kuyruğunu sallasa da, çoğunlukla okyanusun onu gitmesini istediği yere çekmesine izin verdi.

Arges bu duyguyu her zaman sevmişti. Yüzeye çıktığı birkaç seferde gökyüzünde garip yaratıklar görmüştü. Sanırım bu da aynı duyguydu. Yer altından çekilip gittiğinde ve etrafını su sardığında. Kilometreler boyunca görebileceği hiçbir şey yoktu. Sadece su, altındaki karanlık ve denizin sessiz hareketi, onu her zaman solungaçlarını kirleten o şehirden daha da uzağa taşıyordu.

Sırt üstü dönerek omzunu geriye attı ve tuzlu su onu başarı olduğunu bildiği şeye yaklaştırmaya çalıştı.

Kapsülünün heyecanını duymamış olsa da başardıklarını biliyordu. Metal tüplerden birini kırmıştı ve rehberlik ettiği adamların en küçüğüydü. Elbette daha fazla zarar vermişlerdi. Bu gece sadece kutlama yapılacaktı.

Akıntıdan bir şey ona çarptı. Suyun içinde huzursuzca dönerken kuyruğu kıvrıldı. Perdeli ellerini açarak saldırıgana güçlü bir kamçı darbesi indirdi ve hem kendisinin hem de diğerinin kontrolden çıkmasını engellemeyi başardı.

Vücudunu dikleştirerek göğsünü kabarttı, böylece daha büyük göründü ve Su İnsanlarından birine saldıracak kadar aptal olan her neyse onunla yüzleşti. Hiçbir köpekbalığı ölümünü bu kadar aptalca istemezdi. Kendi halkı gibi sürüler halinde avlanan benekli balinalar da öyle. Hiçbiri bu kadar aptal, bu kadar kör, bu kadar...

Öfkeli.

Kardeşi onun önünde süzülüyordu. Daios solungaçlarından nefes alıp verdi, her şey geniş ve öfkeli bir şekilde alevlendi. Parıldayan kırmızı ipler başının tepesinden sırtına, kuyruğuna, hatta parmaklarının ince tellerine kadar uzanıyordu. Öfkenin de ötesindeydi. Çılgına o kadar yakındı ki Arges kardeşinin onu tanımadığından bile korkuyordu.

Arges, hafif, sakinleştirici bir mavi renkte titreşen kendi ellerini havaya kaldırarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne demek ne oldu?" diye tısladı kardeşi. "Sen orada değildin. Kapsüle liderlik etmen gerekiyordu ve sen orada değildin!"

"Ne için?" Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan o kadar emindi ki. Kapsüle hiçbir şey olamazdı. Bu saldırıdan önce aylarca Akromos'u izlemişti. Her şeyin nerede olduğunu biliyordu ve onlara yapılması gereken her şeyi söylemişti.

Daios pençelerini soğuk suya batırarak arkalarını işaret etti. "Akromoslar geldiğimizi biliyordu."

"Bilemezlerdi."

"Ekhetes öldü," dedi Daios. Sözleri suda düzleşti ama akıntı onları tekrar tekrar Arges'in kulaklarına getirdi.

Ekhetes öldü.

Öldü.

"Nasıl?" diye homurdandı. "Her şey tam da olması gerektiği gibiydi."

"Nerede. Neredeydin. Neredeydin?" Daios tekrar sordu ama sonra biraz daha yaklaştı ve gözleri dehşetle açıldı. O karanlık küreler ona doğru daraldı ve Arges kardeşinin neyin kokusunu aldığını anladı.

Kızın. Elbette kokusu ona yapışmıştı. Akromosların hepsinin suda kendine özgü bir tadı vardı. Şimdi bile, eğer odaklanırsa, solungaçlarında onun tadını alabiliyordu. Çoğu akromodan daha tatlıydı, nefes almak o kadar da korkunç değildi.

Tadı, halkının sevdiği koyu şekerler gibiydi. Dilde patlayan ve ağzının arkasının salyalanmasına neden olan küçük parlak lezzet kapsülleri. Pek ekşi sayılmazdı ama hem acıtan hem de merak uyandıran bir tadı vardı.

Kız her yerindeydi ve bunun kendi hatası olduğunu fark etti. Halkından herhangi birinin yanına gitmeden önce bir yosun ormanında yüzmeli, pullarındaki tüm kokuyu temizlemeliydi. Ama yine de... Pulları onun kokusunu altına çekmiş gibiydi. Sanki daha sonra, sadece kendisi ve deniz varken onun tadına bakmak istiyormuş gibi.

Kardeşinin solungaçları tekrar alevlendi ve bu sefer Daios hamle yaptı. Kalın kuyruğunun bir hareketiyle tekrar Arges'in üzerine atıldı.

Arges karşı koydu. Etraflarında kan çiçekleri açtı, siyah kan bulutları zar zor görebileceği kadar kalınlaştı. Ve sonra pençeli bir el boğazını sıktı. Kardeşinin tutuşuna karşı mücadele etse de, çoktan derinlere doğru düşmeye başlamışlardı.

Kıvrıldı, üstünlüğü ele geçirmek için çok uğraştı ama kardeşi devasaydı. Bazı balinalara rakip olacak kadar büyüktü. Arges derinlere doğru sürüklendi ve kaçmaya çalışırken kendini daha da yordu.

Sonunda gevşeyip düştü. Kuyruğunun onları yönlendirmesine izin verdi çünkü Daios'un onu nereye götürdüğünü zaten biliyordu.

Home.

Başka nereye gidebilirler ki?

Uzakta, anavatanlarının ışığını gördü. Okeanos. Kalbi her gördüğünde olduğu gibi sevgiyle doldu, ancak göğsünün düz düzlemlerinde açılan derin kesiklerin acısıyla irkildi. Vücudunun mavi, parlayan ışıkları, evlerinin derinliklerinde yaşayan parlayan bitkilerin parlak beyazlığı içinde kısa sürede söndü.

Çoğunlukla mercan, uzunluğundan daha büyük. O kadar uzunlardı ki bazen Akromos'un yaptığı binalara benziyorlardı. Parlayan soluk mercanlardan oluşan uzun dallar dünyalarını buz gibi bir parıltıyla yıkıyordu. Halkı evlerini mercanların dibinde, kayaların ve taşların altında yapardı. Pençeleriyle kazdıkları uzun tüneller, kuyruklarının hızlı süpürmeleriyle temizleniyordu.

Ve uzakta, dallarını yaşadıkları şehrin tamamına uzatan en büyük mercan vardı. Bu kadar derinlerde bile asla kırılmayacak bir kök sistemi.

Su İnsanları tüm bu yapışkan, kalın kökler boyunca yüzüyordu. Ufaklıklar bunların arasında sürünüyor, belli yerlerde sıkışıp kalıyor ve gülen anneleri onları kurtarana kadar kuyruklarını sallıyorlardı. Aynı kök sistemlerine sıkıştığını hatırlıyordu. Sırtındaki pulları o kadar kötü kazımıştı ki, annesi pulların bir daha çıkmayacağından endişe etmişti.

Daios tutuşunu Arges'in ensesine kaydırıp ve onu kendilerine yukarıdan bakan herkese aşağıdan bakmaya zorladı. Sonunda tüm o mercanların merkezine ulaştılar. Mercan tek bir merkezi alanda spiral çiziyor, düzleştiriyor ve en önemli kararların verildiği girdaplı bir desene dönüşüyordu.

Daios onu öyle bir yere çarptı ki mercanlar bile sızlandı. Etrafında kum bulutları yükseldi ve küçük balık sürülerini peşinden sürükledi.

Arges inleyerek kum ve toz tükürdü. Kendini sadece yukarı kaldırırken kuyruğu arkasına doğru uzandı

ellerine. Yaşlılar çoktan buradaydı. Evlerinden yüzerek gelmişlerdi, şimdi de kendilerini orta mercanın ağzından yukarı çekiyorlardı. Yaşlı parmakları kıvrılmış, ağları neredeyse yaşla birlikte yok olmuştu. Ama gözleri onlardan sadece birine kilitlendi ve orada kaldı.

"Mitéra," dedi sessizce, kızın diğerlerinin üzerinde yüzüşünü izlerken.

Halklarının Başrahibesi çarpıcı ve uhreviydi. Uzun zaman önce kendini mercanlara vermişti. Köklerinde ölmüş ve sonra denizin kendisinin onu doldurmasına izin vermişti. Saçları, başının üzerinde yaşayan bir denizanası gibi parıldayan renkte bir çana dönüşmüştü. Derisi tamamen şeffaftı ve tüm vücudunu saran elektrik ışıklarıyla titriyordu. Kuyruğu, kızgın, mutlu ya da üzgün olduğunda renk değiştiren inci gibi soluk pullarla kaplıydı. Ama asıl gözleri, her zaman onun içini gören o yanardöner, korkunç gözleriydi.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu, melodik sesi akıntılar arasında süzülüyordu.

Kardeşi o kadar telaşlanmıştı ki saçları yüzünün önünde uçuşuyordu. Daios öfkeli bir itiş kakışla Arges'i işaret ederek, "Kapsülü kendi başının çaresine bakması için bıraktı ve Ekhetes öldü," dedi.

Onu izleyen kalabalığın içinden bir mırıltı yükseldi. İri, siyah gözler yüzlerce renkte kuyrukları, ten ve yüz dokularıyla onu izliyordu. Bunlar uğruna savaştığı, her zaman uğruna savaştığı insanlardı.

Buna gerçekten inanırlar mıydı?

Mitéra durakladı, başını Daios'a doğru eğmeden önce gözleriyle ikisini de inceledi. "Seni duydum küçük kardeşim. Şimdi de kanının konuşmasını dinleyeceğim."

Kadın dikkatini ona çevirdi ve Arges neredeyse nasıl konuşacağını unuttu. Bu gözler her zaman olduğu gibi onun ruhunun derinliklerini görüyordu.

"Akromoslarla savaştım," diye mırıldandı. "Hava kaynakları yok edildi. Ama saldırımda ne olduğunu görmeye gittiğimde

onların türünden biri tarafından tuzağa düşürüldüm." Daios homurdandı. "Bu yüzden mi onlardan biri gibi kokuyorsun?"

Kardeşine doğru bir bakış fırlatarak, dikkatini daha önemli olan kişiye vermeden önce küçük bir hırıltı çıkardı. Elleri kumda kıvrıldı ve bilinmeyen bir akıntının buz gibi dokunuşu sözlerini taşıdı. "Dediğim gibi kapana kısılmıştım. Akromolardan biri benimle birlikte kapana kısıldığında şehirlerinin içindeydim. Onu temiz kutularından birine götürmeme yardım etmem karşılığında bizi evlerinden çıkarmak için bir plan yaptı. O benim hayatımı kurtardı ve ben de ona aynı şekilde karşılık vermek zorunda kaldım."

Akıntı omuzlarında oynaştı ve kokuyu kilitli pullarının altından dışarı çekti. Onun kokusunu alıp doğrudan Mitéra'ya çekmesine engel olamadı. Onu solungaçlarına doğru emdi, kaşlarını çatmadan önce zayıf kaburgaları bu çabayla yayıldı. "İçinde korku yok Bu koku."

O da bunu fark etmişti. Dişi ondan korkmuyordu, gerçekten korkmuyordu. Sadece orada burada bir kıvılcım, en hafif tabirle baştan çıkarıcı olmaya yetecek kadar.

Başını iki yana salladı. "Hayır, korkmuyordu." "Neden?"

"Bilmiyorum."

Mitéra tısladı ve saçlarının çanı vücuduna yayıldı. "Onu daha önce gördün mü?"

"Sadece bir kez. Terk ettiğimiz yedinci hava tüpünü keşfettim. Kırık kalması gereken bir cam kubbeyi tamir ediyordu, ben de onu yok ettim."

"Onunla konuştun mu?" Titreyen ışıklar iyiye işaret değildi. Kırmızı, kardeşi gibi. Sarı, korkuyu anlatan bir renk.

"Hayır. İki seferde de neredeyse onu öldürüyordum."

Mitéra'nın renkleri tekrar dalgalandı, bu kez omuzlarındaki gerginliği hafifleten yumuşak bir maviye dönüştü. "Yalan söylemiyorsun."

"Hayır, Mitéra."

Boğazından alçak bir mırıltı yükseldi. Ona daha da yaklaştı, saçları ikisinin de etrafında dalgalanana kadar suyun içinde spiral çizdi. Elini adamın boynunun arkasına götürdü ve onu öne doğru çekti. Adamın saçlarının ince dalları kadınıninkilerle birbirine dolandı. "Senden korkmuyor oğlum. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

Hayır, başka bir lanet istemiyordu. Bir kutsama da istemiyordu. Küçük Akromo'ya veda etmişti ve bu yeterliydi. Solungaçları ağrısı ve kuyruğu renkten renge girse bile.

Pençeleri boynunu delip geçti ve suda kendi kanının kokusunu aldı. Tekrar. Her zaman olduğu gibi ailesi için kanını akıttı.

"O bir akıntı," dedi Mitéra, sesi alçak ve sessizdi. Saçları sanki okyanustaki tek iki insan onlarmış gibi onları yutuyordu. "O akıntıyı takip edeceksin. Onu elinden geldiğince iyi kullan, oğlum, çocuğum, ruhumun ruhu. Onu güvenli evinden alacaksın. Sana güvenmesini sağlayacaksın. Ve bunu yaparken, Akromos'un sırlarını öğreneceksin."

"Ona dönmek istemiyorum. Halkımıza hizmet etmek istiyorum."

"Ve öyle de olacak. Onun solgun ruhundan çıkaracağın her sırla bizi kurtaracaksın. Arges, türümüzden korkmayan birini ilk bulan sensin. Onu bize çek." Mitéra gözlerinin derinliklerinde yüzlerce rengin döndüğünü görmesine yetecek kadar geri çekildi. "Git ve garip yeni arkadaşını al, Arges. O yanımızdayken, sonunda hepsini yok edeceğiz."

Beş

MIRA

Mira yalın üzerinde onu patronun Omuz,
bakıyor at dronların onlara verdiği raporlar. Ne
yazık ki,

Düşündüğünden çok daha fazla zarar vermişti.

Tabii ki bunu başka kimse bilmiyordu. Bunu kadının
yaptığını düşündüler ve eğer başını korumak istiyorsa

omuzlarına bağılıydı, öyle düşünmeye devam etmelerine izin verecekti.

Kızgın bir nefesle tısladı, sandalyesinde geriye yaslandı ve kumandayı masasına fırlattı. "Lanet canavar. Bunu yamalamamızın imkanı yok."

"Emin misin?" Duvarın tüm cıvatalarını söktüğü bölümü işaret etti. Neyse ki drone'dan kimse göremiyordu ama suyun içinden gelen herhangi bir video geri bildiriminin ayrıntılarını söylemek zordu. "Tam buraya bakın. Değiştirmemiz gereken sadece bir panel var ve muhtemelen oraya girebiliriz."

"Evet, eğer biri oraya ulaşabilirse." Dennis dönüp ona ters ters baktı. "Asansör çalışmıyor, Mira. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Elektrik tesisatının hiçbiri çalışmıyor."

"O zaman takım elbiseli adamlardan birini oraya gönderir ve durumu düzeltiriz."

"Nasıl yapılacağını bilmiyorlar ve o giysiler detaylı işler için uygun değil, bunu sen de biliyorsun." İcini çekti ve başını salladı. "Çok yazık. Tüm işlerimiz aşağıda ve biz onlara ulaşamıyoruz. Başımızdakilerin geri kalanımızı yeniden eve yerleştirmek için günlerini gün edeceğinden bahsetmiyorum bile."

Mira işin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemişti. Aslında tüneli tamir edebileceklerinden emindi. Bu yüzden her şeyi kapatmıştı.

Patlama kapılarının tuttuğunu görebiliyorlardı. İçeriden kapattığını ve ardından asansör boşluğuna ulaşmak için kaçış kapsüllerinden birini kullandığını iddia etti. Ama... Beta'daki bölümlerine döndüklerinde bu hikâyenin yalan olduğunu anlayacaklardı. Tüm kaçış kapsülleri tam olarak olmaları gereken yerdeydi.

İşte bu yüzden bunu düzeltecek ekibin bir parçası olmak istiyordu. Kapsüllerden birini serbest bırakabilirse, işin geri kalanını okyanus onun için yapacaktı. Doğal bir şekilde asansörün yönüne doğru sürüklenecek ve

Neden hemen yanında olmadığını merak etse, akıntıların sürüklenmesine neden olduğunu düşünürdü.

Mira yalan söylememeliydi, çünkü yalan söylemenin sorunu buydu. Her yöne sürükleniyor, saatler önce itiraf etmesi gerekirken yalanı sürdürmeye çalışıyordu.

Dennis onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra gözlerini devirdi. "Dinle, bu konuda öğüt verecek durumda değilsin. Git ısın, üzerine kuru giysiler giy. Şimdilik mutfakları bizim için hazırladılar. Bizi nereye yerleştireceklerini öğrendiklerinde herkesi almaya geleceğim."

Ilık bir duş alabilirdi. Mira gününü diğer mühendislerle birlikte, çoğunlukla o lanet asansör boşluğunda, eski evlerine inmeye çalışarak geçirmişti. Ne yazık ki bu yüzden tepeden tırnağa tuzla kaplanmış, saçları ve giysileri sertleşmişti. Başının üzerinde ve koltuk altlarında bir battaniye vardı ama bunun peşini bırakamazdı. Hele ki iş arkadaşlarını Beta'daki bölümlerine geri götürmenin bir yolu olduğunu biliyorken.

Dennis kontrol odasından çıkarken, "Dennis?" diye sordu.

Kapıda durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "Ne?"

"Bizi Beta'dan ayrılmaya zorlayacaklar mı?"

Omuzları öne doğru yuvarlandı. "Her şehrin mühendislerine ihtiyacı vardır, Mira. Sadece... belki de çok fazla değillerdir."

Yani başka bir şehre gitmiyorlardı ki bu iyi bir haberd. Ama bu aynı zamanda muhtemelen mühendislerin çoğunun başka işlere gireceği anlamına geliyordu. Çok uzun süredir ekipte olmadığı düşünülürse, kendisi de buna dahildi.

Adamın boşalttığı tekerlekli sandalyeye çöktü ve bilgisayar ekranlarına baktı. Tesisin her yerinde her şeye göz kulak olmak için insansız hava araçları ve koyabildikleri her dış yüzeyde kameralar vardı. Var olduklarını hep biliyordu ama Mira daha önce hiç buraya çıkmamıştı.

Mühendisler, tamir etmeleri gereken alanlar olmadığı sürece kendi odalarına kapanırlardı. Tıpkı Undine'ı ilk gördüğünde yaptığı gibi. Ama burası? Neye dokunup dokunamayacağını bilemeyeceği kadar çok düğme ve kumanda kolu olan eski bir gümüş masanın içine yerleştirilmiş on altı farklı ekrandan oluşan bir oda olduğunu hiç düşünmemişti.

Ama bu durum oldukça açıklayıcı görünüyordu. Odada kimsenin kalmadığından emin olmak için etrafına baktı. Hâlâ yalnızdı. Sadece kendisi, bir sürü ekran ve sessiz bir okyanusa bakan pencerelerden oluşan bir duvar. Kulede o kadar yüksektydiler ki, büyük olasılıkla görebileceği tek şey balina göçleriydi.

Eminim harika bir manzaraları vardır.

Şu anda dışarıdaki tek şey koyu maviydi. O kadar çok maviydi ki bazen gözleri odaktan çıkıyordu, sanki dışarıda görmesini bekleyen devasa bir şey varmış gibi.

Titreyerek düğmelerden birine dokundu. Sadece yeşil olana, çünkü kırmızı kötü bir fikir gibi görünüyordu. Ortadaki ekranlardan biri titredi, sonra baktığı şeyi değiştirdi.

Tamam, yeşil düğmeler kameraları değiştirdi.

Etrafına tekrar baktı ve sonra yavaşça kırmızı bir düğmeye bastı. Sadece görmek için. Bir kameranın kapanması o kadar da büyük bir sorun olmazdı, değil mi?

Ancak kırmızı düğme bir kamerayı patlatmadı ya da cıvata atmaya başlamasını sağlamadı. Bunun yerine, aynı kamerada kırmızı bir yanıp sönme gördü. Kayıt mı yapıyordu? Komutan'ın okyanusta bulduğu her şeyi kaydetmeyi sevdiğini duymuştu. Yeni türler, daha önce hiç görmedikleri farklı yaratıklar. Her ne ise, belgelerini saklamayı severdi.

Mira nefesinin altında mırıldanarak tüm kırmızı noktaların kapalı olduğundan emin oldu ve bir süre daha etrafta dolaştı. Bu insanlar için yaptığı onca şeyden sonra, en azından neler olup bittiğini görmeyi hak ediyordu.

Onlardan birini bulması sadece on beş dakikasını aldı. Bir undine.

Bu daha önce gördüğü yaratık değildi. Bunu tanımadığını fark ettiğinde yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden biraz utandı. Bir yağ varilinin yanında kamburlaşırken yüzgeçlerinde yukarı ve aşağı doğru inen parlak sarı ışıklar vardı. Ellerini metale doğru açmış, kenarına yaslanmış bir şey izliyordu... bir şey mi?

Ekranın yanındaki yeşil düğmeye tıklamadan önce "Neye bakıyorsun?" diye fısıldadı.

Adamın ne izlediğini görmesi üç kamerasını aldı ve sonra kızgın bir nefesle tısladı.

Parlak mavi. Denizin karanlığında, "Bana bakın, geri döndüm" diyen lanet bir fener gibi parıltıyor.

"Ne yapıyorsun, seni aptal?" Mira kendini, Undine'ın geri dönmesine mantıksız bir şekilde kızgın buldu. Ona bir sebepten dolayı yardım ettiğini anlaması gerekiyordu. o değildi. için onu için devam et saldırıyor onu Eve. Çünkü açıkça yaptıkları şey buydu. Hem o hem de ve sarıyüzgeçli undine vardı gözetleme içine cam pencereler, sonra birini gördükleri anda süzülerek uzaklaşıyorlardı. Kendini öldürtecekti. Ya da arkadaşı. Komutan vardı son zamanlarda donatıldı ve tüm ŞEHİR Dışarıda silahlar vardı. Biliyordu, çünkü daha önce birkaç tanesini yükleyin.

Öfkesi endişeye dönüştü. Ne yaptığını sanıyordu? Kendini öldürtecekti ve onlar daha yeni kurtulmuşlardı. Birlikte.

Lanet canavar muhtemelen şehirlerine tekrar saldırıyordu ama öyle olsa bile... Mira bunu kendine itiraf etmek istemese bile, onun hayatını kurtarmıştı. Diğer mühendislerden hikayeyi öğrenmişti. Beta'daki bölümlerinin havası tükenmişti ve undine ondan sonra gelmişti. Eğer onu o koridordan çıkarmasaydı ya da orada hiç bulunmasaydı, ölmüş olacaktı.

Sade ve basit.

"Lanet olsun," diye tısladı dişlerinin arasından. "Sana borçluyum, seni koca mavi piç."

Mira kameranın kumandasını ileri geri oynattı. Kumanda kolu ve onunla birlikte kamera da hareket etti. Bunun onun dikkatini çekmeye yeteceğini umuyordu ve haklıydı da. İç çamaşırı diğerinden daha farkındaydı. Neredeyse dönüyordu.

Hemen, onun siyah gözler daraltma üzerine
kamera o Taşındı. Anahtarlama için ve
sonraki Kamera, kıpırdadı o Bir. O
oldu agüzel önemli mesafe

ama o fark etti.

Sarı yüzgeçli olan kovalamaca oyunlarında bir yerlerde kayboldu. Neden ya da nereye gittiğini bilmiyordu ama aynı anda ancak bu kadar çok kamerayı kontrol edebilirdi. Ve ona hiçbir şey borçlu değildi.

Bu yüzden defalarca zanlıyı bulunduğu yerden uzağa ve kendine doğru çekti... fark etti. Mira istemeden de olsa onu kontrol odasına çekmişti ve insanlar bunu fark ederse başı daha da büyük belaya girecekti.

Çılgınca, her bir kameranın kaydının kapalı olduğundan emin oldu, yoksa üzerinde hiçbir teçhizat olmadan okyanusa gönderilecekti. Onu boğacaklardı, bundan emindi.

Bunu yaparken, camın diğer tarafında beliren karanlık bir gölgenin belli belirsiz farkındaydı. Birazdan bakacaktı ama onunkini kurtarmadan önce kendi kışını kurtarması gerekiyordu. Zaten onun hayatını kurtarmamış mıydı? Şehrin o tehlikeli bölgelerinden uzaktaydı, değil mi?

Ama sonra başını kaldırdı ve kalbi göğsünde tekledi.

Çünkü tam önündeydi. Tabii ki önündeydi.

Her nasılsa, camın arkasından, hatırladığından on kat daha büyük görünüyordu. Ya da belki de sadece kuyruğu artık tamamen yayılmıştı. Kuyruğu görebiliyordu, dikey olarak on ayağının tamamını, bu da onu... ne yapıyordu? On beş mi? Belki de on altı ayak uzunluğundaydı? Çok iriydi. Kocaman. Muazzam. Tüm

Büyük anlam ifade eden kelimeler. Aman Tanrım. Tam önündeydi.

Sertçe yutkunarak sandalyeyi pencereye biraz daha yaklaştırdı, adamın irkilmemesini ya da camı kırmaya çalışmamasını umuyordu.

Onun görüntüsünü yansıtan koyu renk gözleriyle ona baktı, saçları başının etrafında uçuşuyordu, solungaçları kenarları boyunca mavi mavi parlıyordu. Siyah kuyruğu neredeyse hiç hareket etmiyordu. Sadece... orada asılı duruyordu. Tam onun önünde.

Hareket etmiyordu. Sanki bir şey yapması gerekiyormuş gibi onu izledi.

O da öyle yaptı. Mira onu işaret etti, sonra elleriyle yüzüyormuş gibi bir hareket yaptı. "Gitmen gerekiyor."

Hareket etmedi.

Onu eliyle kışkırladı ama sonra muhtemelen aynı el işaretlerini kullanmadıklarını fark etti. Neden kullansınlar ki? O farklı bir türdü ve onun insanlarını daha önce hiç görmemişti.

Ya da... belki de öyleydi.

Kaşlarını çatarak, tekrar ona bakmadan önce bilgisayar ekranlarına baktı. Bir elini havada gezdirerek içinde bulundukları odayı işaret etti. "Bunların geldiği yer bu oda." Sonra elini bir silah şekline soktu ve ona doğru sahte bir patlama yaptı.

Bu onun gözlerinin kısılmasına neden oldu ama yine de kıpırdamadı.

Adamın ne istediğini bilmiyordu. Undine'leri şehir duvarlarından çıkarmak için kullandıkları silahları açıkça tanıyordu. Öyleyse neden bütün gün ne yapıyorlarsa onu yapmak için uzaklara doğru yüzmüyordu.

"Hadi dostum," diye mırıldandı. "Gitmen gerek."

Sonra perdeli elini göğsüne bastırdı ve ona doğru geri çekti. Sanki anlatamadığı bir şeyi görmesini ya da anlamasını istiyormuş gibi bu hareketi tekrarladı. Ama onun ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu.

Ona hiçbir şey için teşekkür etmiyordu, bu kadarını kesin olarak biliyordu. Kameraların silahlara bağı olduğunu bilmiyordu. Ve kesinlikle onun kendisini kurtardığını düşünmüyordu. Belki başlangıçta kurtarmıştı ama sonra onu ölüme terk edebilirdi.

Lanet okudu. Doğru, doğru düşünme şekli buydu. Şimdi ona borçluydu, çünkü bu noktaya kadar ödeşmişlerdi. Onunla birlikte tüpün içinde ölebilirdi. O onu dışarı çıkarmıştı, o da onu asansöre götürmüştü. Ödeşmişlerdi. Ve şimdi gidip ona tekrar yardım etmişti.

"Siktir git," diye mırıldandı ve kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için kapıya baktı. "Gitmeniz gerekiyor. Biri birbirimizle iletişim kurmaya çalıştığımızı fark ederse ikimizin de başı ciddi belaya girecek."

Hareketi tekrarladı, cama daha da yaklaşımadan önce bu sefer biraz sinirli görünüyordu. Ayağa kalktı, sandalye arkasından odanın içine doğru yuvarlandı. Ama sanki bir mıknaş onu cama yaklaşıtıyormuş gibi hissetti ve sonra elini cama dayadı.

Kendisinininkine hiç benzemeyen avucuna baktı. Parmakları iri, uzun ve uçlarında o ölümcül pençeler vardı. Parmaklarının arasındaki ağlar düşündüğünden daha inceydi ve ışık onları delip geçiyordu.

Hiç düşünmeden uzandı ve elini camın üzerine koydu. Adamın elinin büyüklüğü onunkini gölgede bırakıyordu ama bir an için kendini, adamın teninin serinliğini camdan hissedebileceğine inandırdı. Sanki o buz gibi dokunuş burada bile ona ulaşabilirmiş gibi.

"Hey, Mira!" Ses koridorda yankılandı ama rahat edemeyecek kadar yakındılar.

Camdan uzaklaşarak kapıya baktı, nefesi ciğerlerinde düğümlenmişti. Biri onları görecekti. Onu göreceklardı ve her parçası bunun olmasına izin veremeyeceğini haykırıyordu.

"Git," diye tısladı, ama döndüğünde adam çoktan gitmişti.

Dudaklarını yalayarak kendini cama daha da yaklaştırdı ve okyanusa baktı. Yine de orada değildi. Ondan bir iz bile yoktu.

"Ohh, Mira," diye mırıldandı kendi kendine. "Bir şeyler mi görüyorsun kızım? Tüm hayatını okyanusta geçirdiysen baskının insanları etkilemediğini sanıyordum."

"Hey, Mira?" Genç mühendislerden biri kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bir saniyen var mı?"

"Hepimizin bir süreliğine görevden alındığını düşünürsek, evet."

"Neye bakıyorsun sen?" Adam onun yanına doğru yürüdü ve pencereden dışarı baktı. Adını hatırlayamıyordu ama gülümsediğinde tüm yüzünün aydınlandığını biliyordu. Onun her zaman yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Ve uzun boylu. Uzun boy insanları her zaman daha yakışıklı yapardı.

"Okyanus."

"Evet," diye kıkırdadı, sonra bir elini ensesinde gezdirdi. "Sanırım bakacak çok şey var."

"Elbette öyle. Ne istemiştiniz?"

"Ah." Gözleri biraz sertleşti ama sonra söyleyeceklerini başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi öne doğru eğildi. "Teknisyenlerin üzerinde çalıştığı yeni kıyafeti hatırlıyor musun? Düşündüm de... Şey, senin küçük projenle..."

"Projemi nereden biliyorsun?" Geriye çekildi ve ona tekrar baktı. Ona bundan bahsetmemiştii, değil mi?

"İnsanlar konuşur." Omuz silkti. "Bak, şu yeni kıyafetlerden biriyle ve eğer projen işe yarıyorsa, muhtemelen şu cam duvarı tamir edebiliriz diye düşündüm. Aslında oldukça kolay. Dronlar yeni levhayı taşıyabilir ve sonra sadece dışarıdan mühürlemek kalır."

"Hangi yeni takımlar?"

Adam sırtıttı ve kadın onun başını büyük bir belaya sokmak üzere olduğunu anladı.

ALTI

Arges

W ona bakmak inanılmaz sıkıcıydı. Akromolar nasıl böyle yaşıyordu?

Arges hiçbir zaman zamanını onun insanlarını anlamaya çalışarak harcamamıştı. O daha çok şehirlerindeki kusurları bulmakla ilgilenirdi. Saldırıp yok ederken avantaj olarak kullanabileceği zırhındaki delikler. Şimdi, o izlemek zorunda kaldı

Onları. Onu kaçırmak için bir fırsat bulmaya çalışırken hayatlarında ne yaptıklarını görmek zorundaydı.

Ve yedi deniz ve içlerindeki tanrılar tarafından sıkıcıydılar. Akromoslar bu şekilde nasıl hayatta kaldılar? Her gün aynı şeyi yapıyorlardı. Aynı koridorlarda yürüyorlardı. Görünüşte aynı işleri yapıyorlardı. Her gün. Her gün. Hatta aynı yemeği yiyorlarmış gibi görünüyorlardı. İlk gördüğünde kusmak istemesine neden olan ıslak görünümlü bir bulamaç.

Bu kadar saldırgan olmalarına şaşmamalı. Böyle bir hayatı yaşamak zorunda kalsaydı o da uzun zaman önce delirirdi.

Elbette onun akromosu da diğerleriyle aynı şeyi yaptı. Her gün yapacağı her şeyi bilmesi sadece iki gün sürdü.

Ayağa kalktı ve çok sayıda akromosun bulunduğu koridorlardan birine gitti. O korkunç, ıslak maddeyi yedi, sonra aynı koridorda yürüdü. Sık sık büyük akromos gruplarıyla bir araya geliyor gibiydiler. Çok fazla çaba sarf etmedi ve bu toplantılarda sık sık konuşmadı. Bunun yerine, saldırganlık değil de onaylama anlamına geldiğini düşündüğü bir sürü kafa sallama hareketi yapıyordu.

Sonra zaten nefret ettiği başka bir erkekle gizlice kaçar ve onun göremediği odalardan birinde kaybolurlardı.

Onunla çiftleşiyor muydu? Bu fikir o kadar da sinir bozucu olmamalıydı ama bu şekli ilk gördüğünde çok sinirlenmişti. Yoksa neden bir dişi ve bir erkek aynı odada kaybolsun ki? Düşünceler kirpi balığı dikenleri gibi içini oyuyor, onu daha da öfkeliendiriyordu.

Kendi kendine bunun sebebinin, onu çalmak zorunda kalırsa diğer erkeğin kokusunu alacağı için olduğunu söyledi. Başka biri gibi kokacaktı ve onun kokusu tahammül edilebilir bulduğu tek kokuydu.

Bir şeylerin değişmesi günler alıyordu. Akromolar monoton programları ve hiç bitmeyen düzenleriyle onu sıkıyordu. En azından akromosunun diğeriyle birlikte kaybolduğunu görene kadar. Gittikleri odaya değil.

Ama şehrin farklı bir yerine. Daha derin bir yere. Neredeyse dibe, daha önce hiç bulunmadıkları bir yere.

En azından o izlerken. Bu yüzden onları takip etti, bu sefer sürüsünden biri yerine tek başına. Diğerleri onunla avlanmaktan vazgeçmişti.

Ne de olsa hiçbir şey değişmemiştir. Akromolar hakkında sıkıcı olduklarından başka bir şey öğrenmiyorlardı.

Bunu zaten biliyorlardı.

Arges şehrin gizli bir bölgesine yüzdü, yosunların derinliklerine ve çok büyük bir kayanın arkasına saklandı, bir yandan da akromo ve erkeğin başının üzerinde dolaşmasını dinledi. O korkunç konuşmalarıyla gevezelik ediyorlardı ve neredeyse onları anlayabilmeyi dileyecekti. Belki o zaman hain planlarını öğrenebilirdi.

Ama sonra şehirlerine açılan kapıyı gördü.

Bunu nasıl gözden kaçırmışlardı? Olduğu yerde kaldı, iki metal plakanın yer değiştirmesini ve ardından parlak ışıklar ve metal panellerin ortaya çıkmasını izledi. Şehrin *içinde* kaçırdığı bir açıklık vardı.

Keskin silahlarla kolayca açılacak bir açıklık. Ve Akromos bunu uzun süre gözlerinden saklamıştı.

Öfkeyle dişlerini sıktı. Şehrin bu kısmını kimin izliyor olması gerekiyordu? Muhtemelen hiç kimse. Şehrin en dibine hiç kimseyi görevlendirmemiştir çünkü burada hiçbir şey yoktu. Sadece taşı oyan ve solungaçlarına pas sızdıran bir duvar vardı.

O zaman aptal olan Arges'ti. Bu akromoslar onu yeterince kandırmıştı ve artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çok fazla zaman kaybetmişlerdi. Onlara içeriden saldırabilirdi. Ve kendini onların tüplerinin içinde kanıtlamıştı. Onlarla orada bile savaşabilirdi.

Halkı mı? Koridorları kanla kıpkırmızı olana dek şehri yerle bir edeceklerdi.

Öfkeden kudurarak, akromosların şimdi ne yaptığını görmek için kendini daha yakına çekti.

Kendisinin ve akromosunun yok ettiği plakalardan biri yavaşça denize indirildi. Metal bir kol onu suyun içinde yönlendirmeye yardım ederken ve ardından dipteki bir taşla yaslariken dişlerini sessiz bir tıslamayla sıktı. Artık neler yapabileceklerini bildiği için o kolları görmekten nefret ediyordu.

Ama sonra koca bir metal yaratığın okyanus tabanına düştüğünü görünce hem şok oldu hem de dehşete kapıldı. Bir taş gibi suyun içine düşmüş, kum ve molozların etrafını sardığı dibe çakılmıştı. Ve hiçbir tepki vermedi. Belli bir mesafeden duyabileceği böylesine sarsıcı bir gümbürtünün en azından acısını silkeleyeceğini düşünmüştü.

Olmadı.

Yumuşak bir gıcırdama sesi suyun içinde dalgalandı ve ardından başının üzerinde ikiz antenler belirdi. Bir klik sesi daha duyuldu ve antenlerden ışık huzmeleri yayıldı. Ve sonra varlık döndü. Tam ona baktı. Onu gördüğünden emindi ve kaçmak için kendini hazırladı, ama sonra... hareket etmedi. O kadar hareketsiz duruyordu ki sanki kayadan yapılmış gibiydi. Hareket yoktu. Nefes almıyordu. Hiçbir şey yoktu.

Üzerindeki su dalgalandı ve Arges gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Bu bilgiyi halkına geri götürebilirdi. Akromosların daha önce görmedikleri silahları olduğunu bilmeliydiler.

Hepsi de tüplerin üstünde bulunan ve şehre bağlı olan silahları biliyordu. Birçok Su İnsanına, bir şekilde denizde bile yaşayan alevlerinin dokunduğunu biliyordu. Hepsi yanmıştı ya da bir saldırıdan yara almış birini tanıyordu.

Ama bu mu? Akromos metalden yeni bir varlık doğurmuştu ve bu son derece zor bir varlık olacaktı.

Öldür.

Şehrin içinden başka bir form düştü, bu seferki kıvrak ve ışıltılıydı. Bir an için bunun evcilleştirdikleri bir tür soluk balık olduğunu düşündü ama sonra ne olduğunu anladı.

Bu onun akromosuydu. Suda, onunla birlikte yüzüyordu.

Onun vücudunun şeklini asla yanlış anlamamıştı. Onu göğsüne bastırmış, minik elleri solungaçlarının üzerinde gezinirken, kızın bu samimi dokunuşun farkında olmadığını düşünmüştü. Ve bu... oydu.

Vücudu gümüşü bir maddeyle kaplıydı ve bu madde onunla birlikte ikinci bir deri gibi hareket ediyordu. Parlak ve açık renkli olan bu madde ışıpta balık pullarını andırıyordu. Saçları da aynı malzemeye kaplıydı ve garip bir cihaz gözlerini örtüyordu. Ama ağzını kapatan şey başka hiçbir şeyin olmadığı kadar dikkatini çekmişti.

Bir baloncuk gibi berraktı. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordu. Ama belli ki nefes almasını sağlayacak bir şeyler yapıyordu. Suyun içinde metal canavara doğru batarken göğsünün içeri ve dışarı hareket ettiğini görebiliyordu.

Bir çılgınlık onu ileri itti. Kuyruğunu ters yönde savurmak zorunda kaldı, bu yüzden ona doğru yüzmeyi bıraktı, sanki... onu kurtarmak için mi? Hayır. Onu o metal yaratıktan kurtarmasına gerek yoktu. Eğer ona yaklaşırsa ve o da onu ezerse, bu onun kendi hatasıydı. Ve tüm sorunları çözülmüş olacaktı.

Ama ona saldırmadı. Bunun yerine, arkasına doğru yüzdü ve orada bir şeyle oynadı. Onu daha iyi görebilmek için bir yosun yaprağını yolundan çekti ve evet. Görünüşe göre yaratıkla konuşmuş olmalıydı, çünkü yaratık arkasını döndü ve cam bölmeye uzandı.

Bir tüpün kenarını kolaylıkla kaldırdığını dehşetle görünce solungaçları alevlendi. Tüm panel, metal çerçeve ve her şey, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi. Şimdi biliyordu ki

muhtemelen kaldırabilirdi, ama akromo kesinlikle kaldıramazdı.

Yaratığın hareketini izledi ve sonra başının üstünden yüzeye doğru bir işaret yaptı. Panellerin kapanışını izledi ve bunun kendi zamanı olduğunu düşündü. Onu şimdi alacaktı ama lanet olası metal yaratık bunu kesinlikle biraz daha zorlaştırıyordu.

Bunun yerine, onu izlemeye karar verdi. Ve izlediğine de memnun oldu.

Ayaklarında yüzgeçler vardı. Tıpkı onun gibi narin ve inceydi ama çok dar ve çok uzundu. Şok içinde, okyanus tabanında tepinen metal yaratığın peşinden suda süzülüşünü izledi.

Onun yüzüşünü izlerken boynundaki solungaçlar alevlendi. Hiç beklemediği, doğuştan gelen bir zarafetle hareket ediyordu. Onu dalgaların altında ilk gördüğünde titriyor ve nefes almak için mücadele ediyordu. Ciğerlerine nefes verdiğinde, belki de ona kendinden bir parça vermişti. Çünkü bir balık gibi hareket ediyordu.

Vücudu yavaşça yuvarlanırken, yüzerken bir kolunu önünde tuttu ve metal yaratığı takip ederken okyanusun direncini kırdı. Şehrinin dış cephesindeki ışıklarla sanki parlıyormuş gibi görünüyordu.

Sonra uzandı ve başının yanındaki bir şeye dokundu. Kafatasından bir ışık huzmesi fışkırdı ve adam bir kez daha şok oldu. Akromos'un ışık yaratma yeteneği var mıydı?

Ellerine bakarak avuçlarında kendi ışıklarını titretti. Yine de zayıftılar, şu anda önündeki her şeyi aydınlatan devasa ışıktan ziyade biyolüminesans. Bazı derin deniz yaratıklarının yaptığı gibi ışık yaratıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Okyanus tabanında onları takip ederek yanlarında yüzdü. Ve akromosunun balıklardan ya da şehrinin tüplerinin altında saklanan devasa yengeçlerden ürkmediğini fark etti. Onları dikkatle izledi

tehlikeyi göz ardı etmeden önce dikkatini çekti. Bölgede köpekbalıkları ya da diğer saldırgan balıklardan biri olsaydı, başı belaya girerdi. Ama şehrin manzaraları ve kokuları düşünüldüğünde, bu bölgelerde bunlara çok nadir rastlanırdı.

Buralar herhangi bir yırtıcı için korkunç avlanma alanlarıydı.

Bir taş çıkıntısının üzerinden süzülüp kenardan sarktı ve eğik bir başla onun çalışmasını izledi. Kadın tereddüt etmeden metal yarattığı takip etti. Dikkati, canlı olamayacak kadar ağır hareket eden bu tuhaf varlıktan nadiren ayrılıyordu... Şüphesiz onu yaratmışlardı, yeni bir tür doğurmamışlardı?

Suyun üzerindeki sürülerinden birinin kokusunu almadan çok önce kendisine doğru yüzen bir şeyin sesini duydu. Maketes en iyi savaşçılarından biriydi, hem de tuhaf bir savaşçı. Sarı kuyruğu onu suda kolayca fark etmesini sağlıyordu ama biri onu gördüyse çoktan ölmüştü.

Savaşçısı sessizce yanına yüzdü ve şok içinde geri çekilmeden önce derinlere baktı. "Ne oldu?"

"Sus."

"Bizi anlayamazlar. Akromolar dilimize karşı her zaman sağır olmuşlardır." Maketes, henüz onları duymamış ya da izlediklerini fark etmemiş olan Arges'in akromosunu işaret etti. "Kafasını kaldırıp bakmayacak."

"O," diye düzeltti, "yanında başka bir yaratık var. Görmüyor musun?"

Maketes omuzlarını devirip yüzgeçlerini çırparak pek de umursamadığını gösterdi. "Beş ay içinde bozulacak metalden yapılmış başka bir alet. Diğerleri gibi o da bozulacak. Onların metal yaratımlarından korkmuyorum."

"Hm," diye yanıtladı Arges, okyanus tabanında tepinmeye devam eden dişiye ve yaratığa bakarak. "Ben senin güvenini paylaşmıyorum."

"O mu?" Maketes sırt üstü yuvarlandı, kollarıyla başını yastıklayarak üzerlerinde yüzen ışınların ateşini izledi. "Dişi olduğunu nereden biliyorsun?"

Bunu söylemek zordu. Akromolar Su İnsanları kadar belirgin değildi. Alışkın olduğu dişilerin kuyruklarının ön tarafında güzel firfırlar ve çiftleşmeye hazır olduklarında canlanan hoş renkler vardı. Aynı anda hem narin hem de korkutucuydular. Kuyrukları Arges'in dar, keskin dikenli kuyruğundan daha genişti. Bunun yerine geniştiler ve akıntılarda hoş bir zarafetle dalgalanıyorlardı. Ve tabii ki dişileri Arges ya da Maketes'ten çok daha büyüktü.

Akromo'ya ve metal makinesine baktığında iki türü karşılaştıramadı. O yüzgeçsizdi. Ne kadar çok silahı olursa olsun, kendini korumaktan tamamen acizdi. Çaresizdi, çocuklarından bile daha kötüydü.

Maketes geriye doğru yuvarlandı, saçları bir bulut gibi etrafında dalgalanıyordu ve nefesinin altında alçak sesle mırıldandı. Ses suyun içinden geçiyordu ve akromos şehrinin karşı tarafından kolayca duyulabilirdi. O da duyardı ve sesi kimin çıkardığını bilirdi. Ama bu akromo? Kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Pod kardeşi tiksintiyle başını salladı. "Görüyor musun? Bozuk, bu akromolar. Okyanustaki tüm seslerin sadece bundan ibaret olduğunu sanıyorlar. Okyanus. Bilmedikleri o kadar çok şey var ki, yine de hepsine sahip olduklarını sanıyorlar."

Kardeşine hak vererek başını salladı. Yine de onda dikkatini çeken bir şey vardı.

Yüzgeçleri ya da güzel firfırları olmayabilirdi ama suda sanki bunun için doğmuş gibi hareket ediyordu. Artık ellerini kullanıyor, metal yaratık uzun yoldan giderken kendini yukarı çekiyor ve kayaların üzerinden atlıyordu. Hâlâ o paneli taşıyordu ve onunla ne yapacaklarını hayal bile edemiyordu.

Ta ki Maketes kendini tamamen taşın kenarına çekene, kuyruğu suyun içinde gevşekçe sallanırken bir eliyle taşın üzerinde asılı kalana kadar. Kafasını kaldırıp baktığında görmesi o kadar kolaydı ki.

Bazen, bakla kardeşi çok dikkatsiz davranıyordu.

"O gidiyoriçin düzeltmek ve bölüm . ve
ŞEHİRo kırdın," diye düşündü Maketes.

"Ne?"

"Bu yüzden paneli taşıyor. Bunun için doğru yöne gidiyorlar." İşaret etti ve kahretsin, kapsül kardeşi haklıydı.

O küçük çamur zıpzıpı, birlikte bozdukları şeyi düzeltecekti. Bunca zahmete, onun her şeyi bu kadar kolay düzeltmesi için girmemişti. Birlikte nasıl bir yıkıma yol açtıklarının farkında değil miydi? Bu iyi bir şeydi. Okyanus onların yok ettiklerini geri alabilirdi.

Birlikte açtıkları delikten, o tüpün içinde midyeler ve istiridyeler büyümeye başlamıştı bile. Yaşam devam etti, deniz kendisine borçlu olduğu şeyi geri aldı.

"O küçük-" dişlerini sıktı, kenardan akarak kardeşinin yanından geçti.

"Git ve onu yakala, kardeşim!" Maketes seslendi. "Onu bizim için geri getir, tamam mı? Sanırım insanların çoğu onunla konuşmak istiyor."

Bunu nasıl yapacakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Arges onun şehrinin kırık parçalarını onarmasına izin vermeyi reddetti. Eğer metal yaratık onunla savaşmaya kalkarsa, o zaman halkı için onunla savaşmanın en iyi yolunu öğrenecekti. Onuruyla savaşacaktı.

Henüz bilmiyor olabilirdi ama o akromo onundu. Ve onu almaya niyetliydi.

Yedi

MIRA

Mira oldu Şok oldum ve takım elbise oldu
tutuyorum. Orada oldu Okyanusun bu kadar
derininde yeterli miktarda basınç var.

için söz ve delice Buzlu
Sıcaklıklar. Çoğu İnsanlar takım elbiseyle bile
uzun süre dalamıyordu.

Ancak mühendisler bu giysinin mükemmel olması için
ellerinden geleni yapmışlardı. Büyük olasılıkla

Onu güvende tutmak istedikleri için değil, evlerine geri dönmek istedikleri için. Yine de bir kız hayal kurabilirdi.

Drone o kadar yavaş ilerliyordu ki gözlüklerinin arkasından gözleri birkaç kez dönmüştü. Bunu onunla birlikte göndermekte ısrar etmişlerdi, bugünlerde denizaltıların biraz fazla yakın olmasıyla ilgili bir şeydi bu. Ve korkuyu anlıyordu. Gerçekten anlıyordu.

Ama onu altı küçük planörle göndermek daha iyi olmaz mıydı? Panele tutunabilir ve hızlı hareket edebilirlerdi. Daha hızlı hareket etmesi suda daha az kalması anlamına geliyordu ve bu da undine'in onunla etkileşime girme seçeneklerini kısıtlıyordu.

Görünüşe göre, böyle bir düşünce onun "maaş derecesinin ötesinde" idi. Bu, kafasını bir kayaya vurup bu işi bitirmek istemesine neden oldu. Beta'nın başındakiler için asla yararlı bir araçtan başka bir şey olamayacaktı ve bunu biliyordu. Bu yumruklarla büyümüştü ve sırf su altında hava tankı olmadan nefes almasını sağlayan bir cihaz yaptı diye bunun değişmesini beklememeliydi. Yine de. Her seferinde reddedilmenin acısının geçmesi biraz zaman alıyordu. Vücudunu.

Dron, paneli hâlâ başının üzerinde bir kalkan gibi tutarak ilerledi. Ama sonunda mühendislik tüneline ulaştılar ve kadın gördüğü manzara karşısında dişlerini sıktı. Okyanus her şeyi geri almak için fazla beklemedi.

Duvarlarda midyeler vardı. Camda denizyıldızları. Hatta kumla kaplı zeminde yavaşça dolaşan birkaç küçük deniz kestanesi bile vardı. Neyse ki, patlama kapısı dayanmış gibi görünüyordu.

O yöne doğru yüzerek yüzgeçlerini tekmeledi ve pencerelerden birine biraz daha yaklaştı. İçeriye baktığında her şeyin kuru olduğunu görmek onu memnun etti.

Oksijen yok belki ama yine de sızıntı yok.

Bu iyi bir başlangıçtı. Bu panelden çok daha fazlasını tamir etmeleri gerekecekti ama en azından işlerine geri dönebilirlerdi.

Parmaklarını cama bastırdı. Odanın içinde sadece eşyaları ve mutluluğuna etki eden tek şey vardı. Anne ve babasının bir fotoğrafı, annesinin bronz bileziği ve babasının alet kemeri.

O kadar yer varken içeride yaralanmışlardı. Babası oldukça büyük bir ısıtma elemanını tamir ediyordu ve annesi de onun üzerindeki kablolar üzerinde çalışıyordu. Kimse ne olduğunu gerçekten bilmiyordu ama ikisi de o odadan canlı çıkmayı başaramamıştı.

En azından onların eşyalarına sahipti. En azından kırılğan hafızasının ötesinde onları hatırlamanın bir yolu vardı.

İç çekerek döndü ve hava kabarcıklarının solunum cihazından süzülmesine izin verdi. Bu icat üzerinde çok uzun zamandır çalışıyordu. Başının arkasındaki ikiz tüpler okyanustan oksijen emiyor ve nefes almasını sağlıyordu. Tam olarak bir balık gibi değil, ama gerçekten yakın. Suyun altında hiç bu şekilde test etmemişti ama eninde sonunda takmak zorunda kalacağını biliyordu.

Neyse ki işe yaradı. A ç ı k ç a s ı iş e yarayacağından emin değildi.

Mira karanlık kütleyi kendisine çarpmadan birkaç dakika önce göz ucuyla gördü. Bırakın kendisine saldırmasını, suyun içinde bu kadar hızlı hareket eden bir şey bile beklemiyordu. Çevrede büyük bir şey olmadığından emin olmak için dronlarla bölgeyi çoktan araştırmışlardı.

Diğer üç adam da ona katılıyordu. Tünelin kenarına çarparken aklına geç kalmış bir düşünce geldi. Onlar gelene kadar dayanmak zorundaydı.

Mira belindeki kemere uzandı ve tırtıklı bıçağını almaya çalıştı. Bir köpekbaliğına karşı pek işe yaramazdı ama onu hayatta tutabilirdi. Ya da en azından yaratığın iki kez düşünmesini sağlayabilirdi.

Bıçağını çıkarıp körlemesine vurdu ama çok geçmeden hayati bir şeye vurma girişimlerinin her birinin ön kol gibi bir şey tarafından durdurulduğunu fark etti.

Dönerek suyun içinde dönmeye çalıştı ama ayağındaki lanet olası derin deniz paletleri bunu zorlaştırıyordu. Uzun, zarif hareketler için yapılmışlardı. Onu suda hızla ilerletiyorlardı ama vücudunun kontrolünü elinde tutması gerekiyordu.

Aşağı bakınca, beline sarılmış kalın bir ön kol gördü. Koyu teni, görmeyi pek de beklemediği hafif sarı benekleri ve pençeli ellerin üzerinde damar gibi parlayan parlak maviden ince çatlakları.

Kahretsin, onu kimin avucunun içinde tuttuğunu çok iyi biliyordu.

Şehre çok yaklaşan ve şimdi de onu suda yakalayan o aptal kadın mı?

Mira daha da büyük bir istekle savaştı. Bu ne cüret? Ona şehrin dışında saldırabileceğini mi sanıyordu? Bir anlaşmaları vardı. Ya da en azından anlaşma gibi bir şey. Onun hayatını kurtarmıştı. O da onunkini kurtarmıştı. Ödeşmişlerdi. O lanet şeyin onu rahat bırakması gerekiyordu.

Adamın pençesinde kıvrılarak sonunda kendini onun kollarında döndürdü. Ama şimdi adam elbisesini tutuyordu ve malzemeye zarar verme riski olmadan kıpırdayamıyordu.

Eğer bir şekilde kaçarsa, yeni ve pahalı bir ekipmanın üzerindeki pençe izlerini açıklamasının hiçbir yolu yoktu. Ayrıca, burada hayatta kalmak için bu giysiye ihtiyacı vardı. Basınç, soğuk, hepsi onu anında öldürebilirdi.

Gergin bir şekilde yumruklarını adamın kaburgalarına indirdi ama adam yerinden kıpırdamadı. Onu buradan çok uzaklara ve kim bilir neye doğru yüzdürürken ona bakmadı bile.

Konu açılmışken... Nereye gittiklerine bakmak için boynunu büktü ve görebildiği tek şey Beta'nın şehirlerini inşa ettiği uçurumun kenarıydı. Derinlere dalan bir uçurum.

Gerçekten derin.

"Hayır," dedi, sesi solunum cihazının içinden çarpık çıkıyordu. "Hayır, beni oraya götüremezsin."

Dalgaların o kadar altında ne olduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Basıncın ona ne yapacağını biliyordu. Daha iyi bir elbiseye, çok daha iyi bir maskeye ihtiyacı vardı ve eğer böyle devam ederlerse...

Mira ellerini kaslı hapishaneye defalarca çarparak tekrar mücadele etti. "Dur! Beni dinle, yapamam. Yapamayız. Ne kadar derine inmek istediğini bilmiyorum, hatta ne kadar derine inebileceğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben bir mühendisim, pilot değil. Ama beni dinle, Undine, yapamam!"

Ona hiç aldırmış etmedi. Ona baktı ve solungaçlarından bir avuç tutsa ne kadar acıyacağını merak etti. Ama sonra elindeki bıçağı hatırladı. Aptalcaydı. Paniklediğinde çok aptallaşıyordu.

Korku bedenini kontrol ediyordu. Bilinmeyen, okyanusun derinliklerinin, arkasındaki karanlığın ve akıntıların onun lehine çalışıyor gibi görünmesinin korkusu. Çoktan uçurumun kenarına gelmişlerdi, devasa bir deniz yaratığının ağzı gibi açılan uçuruma çok yaklaşmışlardı.

Ve adamın ondan ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece kendi türünün onun türünü öldürdüğünü biliyordu.

Tepki verdi. Mira tırtıklı bıçağını ona doğru savurdu ve yaşadığı şokun vücudunda dalgalandığını hissetti. Yüzgeçleri parladı, kolları gevşedi ve boynundaki solungaçlar tarih kitaplarında gördüğü süslü bir yaka gibi şişti.

Ama sonra düşmeye başladı. Hayır, ondan uzaklaşıyordu ve bir akıntı onu yakalamıştı. Ne kendini kontrol edebilecek bir yolu vardı ne de akıntının onu nereye götürdüğünü biliyordu. Tek bildiği akıntının onu adamın kollarından koparıp uçurumun kenarından aşağıya sürüklediği idi.

"Siktir," diye homurdandı ve kelimenin sonunda öfke dolu bir hırıltı çıkardı.

Ayaklarını tekmeledi, kollarını savurdu, karanlığa yuvarlanan bedeninin isyan hareketini durdurmak için her şeyi yaptı.

El feneri toz parçacıklarını ve bir kaya duvarını aydınlatıyordu. Görebildiği tek şey buydu ve o zaman bile, suyun içinde çılgınca dönerken etrafında dönüyordu. Kendi ışığı dışındaki tüm ışık kaybolurken toz önce altın rengine, sonra kırmızıya, sonra da beyaza dönüştü. Renkleri görmek ya da deşifre etmek zordu. Ve sonra kaya duvar da yıkıldı.

Artık var olmadığı gibi sinir bozucu bir hisse kapıldı. Etrafında hiçbir şey yoktu, yer ya da nerede olabileceğine dair hiçbir his yoktu. Sadece ışığının bile nüfuz edemediği bir hiçlik vardı. Parçacıklar gelip gidiyordu. Yanından süzülen küçük toz zerrecikleri. Bir noktada dişlerle dolu açık bir ağza baktığına yemin etti.

Hiçbir şey yoktu. Sadece o ve uçuşunun açık karanlığı. Aşağı ya da yukarı nerede olduğunu bilmiyordu. Bir tahminde bile bulunamıyordu. Ama kendini boş bir karanlık tuval üzerinde tek bir toz zerresi ve altında göremediği korkunç bir varlık olarak hayal ediyordu.

Sonra aniden sırtı sert ve inatçı bir şeye çarptı.

Mira döndü. Uzun yüzgeçleri birbirine takılınca bacakları birbirine dolandı ama bir şekilde uzanıp çarptığı kayaya tutundu.

Fazla bir şey değildi. Ama vardı. Sağlamdı ve şu anda bu yeterliydi. Zor nefes alıyordu, kafasının arkasındaki dişlilerin yutabileceği kadar hava üretmek için çalkalandığını duyabiliyordu ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Onu birinin bu kadar çılgınca nefes alması için yapmamıştı.

Parmaklarını kayaya geçirerek gözlerini kapadı ve nefesini kontrol etmeye çalıştı. Aldı ve verdi. Nefes alırken beşe kadar sayamıyordu ama üçe kadar sayabiliyordu. Dörde geçmeden önce bunu on kez yaptı ve sonra yavaşça vücudunun geri kalanına odaklandı.

Ayak parmakları sağlamdı. Onları yüzgeçlerinin içinde oynatabiliyordu. Kıyafeti iyiydi, ancak arkadaki bir delikten sızan soğuk suyu hissedebiliyordu. Sonunda, bu

bir sorun olabilirdi ama şu anda iyiydi. Dayanırdı. Giysinin bütünlüğü aşırı zarar görmemişti, bu yüzden hipotermiden ölme konusunda rahatlayabilirdi.

Olduğu gibi kayanın üzerine örtülmüştü, taştan başka pek bir şey göremiyordu. En azından kafasına takılı olan ışık hâlâ çalışıyordu. Parmaklarının arasındaki kayaya baktı. Siyah, gözenekli. Bu örneklerin Beta'ya geldiğini daha önce de görmüştü.

Volkaniktiler. Onlar için başka kelimeler bulmaya çalıştı ama bulamadı. Biraz panikledi. Başını mı çarpmıştı? Belki de sorun buydu.

"Kafanı vurmadin," diye kendini temin etti. "Kafanı vursaydın hatırlardın. Bu bir panik atak. Daha önce de geçirmiştin. Bir şeyin yok."

Ama kendini iyi hissetmiyordu. Etrafına bakmak için başını kaldırdı, ışığını olabilecek en küçük, en yoğun ışın olacak şekilde ayarladı ve hala... hiçbir şey yoktu. Sadece su. Uzakta başka kayalar olabileceğini düşündüğu belli belirsiz şekiller. Ya da karşılaşmak istemediği derin deniz canlıları. Akıntı başının hemen üzerinde hareket ediyordu.

Mira elini yukarı uzattı ve avucuna doğru itildiğini hissetti. Dipten düşmüş olmalıydı ve şimdi burada, volkanik kayanın üzerinde yatıyordu ve başka bir iniş daha olmalıydı

yakınlarda bir yerde.

"Yaşıyorsun," diye tekrarladı kendi kendine, taşın üzerinde tekrar katlanarak ve basınç değişimlerini ve bunların bir bedene neler yaptığını düşünmemeye çalışarak. "Yaşıyorsun ve halüsinasyon görmüyorsun. Uzakta bir şeylerin hareket ettiğini görürdün, sen..."

Karanlık şekilleri gör.

Her kalp atışında biraz daha yaklaşan karanlık şekiller görür ve muhtemelen onların canlı olduğunu düşünürdü. Mira dikkatini tekrar uzaktaki gölgelere çevirirken kaşları çatıldı. Henüz hareket ettiklerini düşünmüyordu ama ya hareket ediyorlarsa?

Azot zehirlenmesi. Dalgıçları etkiliyordu ve onların bir şeyler görmesine neden olduğunu biliyordu.

Ama durun, hayır, panikliyordu. Rebreather'ı bunu yapmıyordu. Oksijen, nitrojen ve onların soluduğu diğer her şeyi içeren tanklar taşımıyordu. Yaptığı cihaz tıpkı balıkların yaptığı gibi suyu havaya dönüştürüyordu. Halüsinasyon görmeyecekti, bu da ona yaklaşan karanlık şeklin kafasının içinde olmadığı ve tam önünde olduğu anlamına geliyordu.

Korku vücuduna yayıldı ve düşünmeden hareket etti.

Mira taştan döndü ve yüzerek uzaklaşırken vücudunu alçakta tuttu. Onu takip eden, suyun içinde bir mermi gibi hızla ilerleyen her neyse, avlanıyordu. Ama o daha küçüktü ve dar alanlarda yüzmek ona hayatta kalmak için çok daha fazla şans verecekti.

Beta'dan daha uzağa yüzebileceğinden korkmak için zaman ayırmadı. Hayatta kalmak için alması gereken bir riskti bu. Taşların arasından sıyrılarak umduğu şeyi buldu. Birbirinin üzerine düşmüş volkanik malzemeden oluşan uzun sarmallar, solgun balıkların beslendiği küçük çatlaklardan oluşan bir labirent yaratmıştı.

Sığabileceği çatlaklar. Ama onu takip eden her neyse? Olamaz.

Onu ne tür bir yaratığın avladığını görmek için durmadı. Mira, hâlâ aktif olmadığını umarak volkanik kalıntılar arasında hızla ilerledi. Etrafında siyah tozlar uçuşuyordu ve sadece elinin görebildiği kadarını görebiliyordu ama spirallerin tam burada olduğunu biliyordu. Tam önünde. Arkasındaki her neyse ona yetişmeden önce başarmak zorundaydı.

Ayaklarını bir kez daha ittiğinde oradaydı. Tam yüzgeçlerinden biri akıntıya kapıldığı sırada taşların kenarına tutundu. Onu yukarı doğru sürükledi, keskin taş ellerini kesti ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Dişlerini sıkan Mira, taşlardan birinin altından tünel kazdı ve kendini o kadar derine sıkıştırdı ki dışarı çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu.

Ama hırıltısını durduramıyordu. Hayatında bir kez bile kendini av gibi hissetmemiştir ama şimdi saldırganı görmeden dişlerini içine geçirmekten korkmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Etrafında dönerken çok hızlı hareket etti ve ışığı başının üstündeki taşa çarptı. Kırılan camın sesini duyamadı ama çatırdadığını hissedebildi ve ardından her şey karanlığa gömüldü.

Daha önce korktuğunu mu sanıyordu? Şimdi gerçek korkuyu biliyordu.

Hiçbir şey yoktu. Etrafındaki taş hissi ve omurgasının dibinde toplanan buz gibi su olmasa, o da yoktu. Hiç ışık yoktu. Karanlığa bakmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanıyordu ama çok yanılmıştı.

Sanki ölmüş gibiydi. Bu karanlık, sanki biri gözlerini oymuş ve kulaklarını almış gibiydi. Aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeydi.

Ta ki önünde yumuşak mavi bir ışık belirene kadar. Hâlâ biraz uzaktaydı ama kuluçkahanedeki kuş yumurtaları gibi bebek mavisiydi. O kadar yumuşak ve alçakgönüllüydü ki neredeyse onu saklandığı yerden çıkaracaktı.

Gözlerini kırıştırtarak odaklandığında, mavi ışığın tanıdık olduğunu fark etti. Zayıf kadın volkanik vadide süzülüyor, perdeli, pençeli elleriyle kendini çekiyordu. Onu aradığını fark etti. Tüm çatlaklara ve yarıklara bakıyordu, kaşları konsantrasyonla çatılmış ve solungaçları tamamen açılmıştı.

Çok kırılındılar. Çok ince. Başının etrafında çırpınıyor, su içlerinde oynasırken kendi başlarına hareket ediyorlardı. Mavinin pek çok tonu, yüzünün etrafında biyoluminesansla parlıyordu. Kaslı göğsünü gölgeler ve soluk mavi vurgularla derinlemesine kesiyordu. Uzun, güçlü kuyruğu onu neredeyse hiç kıpırdatmadan hareket ettiriyordu. Akıntıda sürüklenen bir yılan balığı gibi.

Onun çok güzel olduğunu düşündü. Eğer burada ölürse, bunun onun gibi bir şeyin ellerinden olduğu için minnettar olacaktı.

Sonra o solungaçlar hareket etmeyi bıraktı, ona doğru dönerken bir dalgalanma onları sertleştirdi ve bir şekilde onu bulduğunu anladı. Ama avın bir avcıdan saklanması nın asla kolay olmadığını düşündü.

Özellikle de onun gibi biri.

Sekiz

Arges

W Bu yaratıkla ne yapması gerekiyordu?

Akromosu onu suyun içinde sürüklerken zar zor mücadele edebiliyordu! Kızın ne hakkında gevezelik ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama onu götürmek için en uygun zamanın bu olduğunu düşündü. Çoktan suya girmişti. Metal

Onu takip eden yaratık, onu çalmış olmasını zerre kadar umursamıyor gibiydi. şans onun yanındaydı.

Ta ki onu o keskin silahıyla yakalayana kadar. Denizin onu yediğinden emin olmuştu. O keskin kenarlar bir daha ona yaklaşmayacaktı. Nasıl kullanacağınđı bilseydi, derinlikler şaşırtıcı derecede ölümcöl olan o silahđı alabilirdi.

Ama sonra derinlikler onu almıştı. Okyanusun ona karşı alıřacağınđı hiç düşünmemişti. Halkđı için derinlikler bir tanrıçaydı. Onlara göz kulak olurdu, tıpkı onların ona göz kulak olduğu gibi.

Arges hayatđı boyunca hep onun dokunuşunu hissetmişti. Nereye giderse gitsin şans onu takip ediyordu ve akıntılar onun hareketlerini destekliyordu. Diğerklerinden daha kolay yüzerdi. Kuyruğuna hiçbir zaman yosun dolanmadđ ve okyanusun yaratıkları da ona saldırmadı.

O tercih edilmişti. Peki deniz neden bu akromoyu onun kollarından almıştı?

Hayal kırıklığı oldukça hızlı bir şekilde ortaya ıktđ, özellikle de onu bulamadığında. Bu onun rolü, onun işiydi. Onu şehre geri götürmek zorundaydı ve tek seçenek buydu. Ta ki korku ve acı dolu bir kokuyu takip ettiğini fark edene kadar. Onun kokusunu solungaçlarına çekmek, narin iplikçiklerin arasında onunla oynamak kolaydı. Ama onun korkusunun tadından nefret ediyordu.

Onun türü hakkında ne bildiğini düşünmeye çalıştı. Suyun altında nefes alamıyorlardı ama bu sorun değıldi. Yüzüne yapışmıştı ve konuşabildiğine göre nefes aldığı belliydi. Giysisi hâlâ sağılandı ve ikinci deri tabakasının yüzmesine yardımcı olduğunu varsaydı. Yüzgeçleri bile hâlâ vücudundaydı, peki ona ne anlatmaya çalışıyordu?

Volkanik kalıntıları araştırırken, çocukken eve getirmek istediğı bir balığı hatırladı. Minik, parıldayan yaratığı elinde tutarken annesi ona çok tatlı davranmıştı.

"Arges," dedi parmaklarının kafesini açarak. "Onu bırakmalısın. Okyanusun derinliklerinde yaşıyoruz oğlum. Eğer onu o kadar aşağı indirirsek, ölür."

Ölecek.

Ah, o bir aptaldı. Elbette onu kendi halkına sürükleyemezdi. Mitéra'nın ondan yapmasını istediği şeyin bu olmadığından bahsetmiyorum bile.

Bu küçük akromoyu kullanması gerekiyordu. Yalanlarla da olsa onu halkına yardım etmeye ikna etmesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Hiçbir fikri yoktu. Onu baştan çıkarabilecek gibi değildi. Kızın onun için ne kadar grotesk olduğu düşünüldüğünde, birçok yönden eksik olduğundan emindi.

Onlar çok küçük yaşlardan itibaren birbirlerinden nefret etmeyi öğrenmiş iki farklı türdü. Kadın adama güvenmiyordu ve adam da ona saldırarak ve onu uçuruma sürüklemeye çalışarak bu güvenin oluşmasına yardımcı olmamıştı.

Bir elini saçlarının arasından geçirerek dikkatini onu bulmaya verdi. Neyse ki onun nerede olduğunun tadını alabiliyordu. Onu bulamayacağını düşündüğü lav yarıklarından birine dolanmıştı. Bu akromonun korkusuna yenik düşmesi çok utanç vericiydi. Cesur olduğunda onu daha çok seviyordu.

Arges yüzerek yaklaştı, hareketlerini ölçülü ve yavaş tuttu. Onu daha fazla korkutmak istemiyordu ama dışarı çıkması gerekiyordu.

"Achromo," dedi. "Sonsuza dek taşların içinde kalamazsın."

Ellerini başının yanlarına bastırarak ondan daha da uzaklaştı. Yine acı kokusu vardı, o kadar güçlüydü ki bir köpekbalığı sürüsünü kendilerine doğru çekeceğinden korktu. Onu buradan uzaklaştırması gerekiyordu.

Bu yüzden tekrar denedi. "Beni dinle. Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok-"

Bu sefer kadın, adamın anlamasının mümkün olmadığını çok yüksek sesli bir konuşma yaptı. Ne söylediğini bilmiyordu, umurunda da değildi. Oradan çıkması gerekiyordu.

Ama sonra başının iki yanını da işaret ettiğini fark etti. Sonra kendini sallamadan önce tekrar ağzını ve başını işaret etti.

Şimdi ne söylemeye çalışıyordu? Bu küçük akromo onun ölümü olacaktı.

Uzun zamandır onu izliyordu. Tek istediği eve gitmekti ve kadın bunu imkânsız hale getiriyordu.

Arges ağzını tekrar açtı ama kız ellerini çılgınca salladı ve sonra indirdi. Yavaşça. Sanki...

Çok yüksek sesle konuştuğunu mu söylüyordu?

Geri çekildi, yüzgeci onu kuyruğunun neredeyse tüm uzunluğu boyunca ondan uzaklaştırdı. Gerçekten de onun gürültücü olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? O hiçbir zaman gürültülü bir kardeş olmamıştı ve birçok insan ondan tekrar etmesini istiyordu çünkü o çok sessizdi!

Aptal, gülünç, korkunç, aptal bir akromonun ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisinden daha sessiz konuşmasını istediğini söylediğinde halkının ona güleceğini bilmiyordu.

Derin bir nefes aldı, yanlarındaki solungaçlar hareketle birlikte alevlendi ve öfkesini bırakmaya çalıştı. "Dışarı çıkmanı istiyorum." Bu sefer kelimeleri neredeyse fısıldadı.

Ama bunu neden yapıyordu ki? Onu anlayamıyordu. Dışarı çıkmasını istemesi umurunda değildi ve belli ki bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Aksine, kendini daha da derine sokmuştu.

Karanlığa bakarak, "Galene, bana güç ver," diye mırıldandı. Sakin denizlerin tanrıçası şu anda onu kurtarabilecek tek kişiydi.

Bu oyun için zamanı yoktu. Ondan saklanmak istiyorsa, sorun değildi. Ama başarılı olmasına izin vermeyecekti.

Kuyruğunu savurarak suyun içinden geçti ve lav kayalarına sertçe çarptı. Pulları onu koruyacaktı, bu yüzden kuyruğunu en büyük sütunun etrafına doladı ve sıktı. Yıllar boyunca yüzdüğü için güçlü olan tüm kaslarını sıktı ve lav taşlarının çatladığını hissetti.

Belki o da duymuştu çünkü yüzgeçlerini ayaklarından çekti. Ondan kaçmak istiyorsa yüzgeçlere ihtiyacı olacağını düşünerek bunu neden yaptığından emin değildi ama sonra daha derine doğru kıpırdayacağını fark etti. Yüzgeçlerden biri fırladı ve ikiz kuyruklarının dibindeki çok sayıda küçük palet ortaya çıktı.

Eğer bu kadar ürkmemiş olsaydı, o anı onu yakalamak için kullanırdı. Ama onları görünce dehşete kapıldı.

Parçalanmışlardı. Sanki biri süs olsun diye yüzgeçlerine keskin bir taşla vurmuş gibi uçları kesilmişti. Çok da küçüktüler. Deforme mi olmuştu? İnsanları onu bu yüzden mi tek başına göndermişti?

Akromo bu fırsatı lav taşlarının derinliklerine doğru kıvrılmak için kullandı. Sırtında uzun bir yarık görebiliyordu, pullarını kazıyıp temizlediği yer soluk ve solgundu.

Yoksa Akromos'un hiç pulları yok muydu? Göğsü gibi mi?

Perdeli elini göğsünün pürüzsüz düzlemine dokundurdu ve işte o zaman onu hazırlıksız yakaladı. O korkunç, parçalanmış paletlerden biri onu tam solungaçlarından yakaladı. Nefes nefese kaldı, ağzından oldukça utanç verici bir şekilde baloncuklar fışkırdı ve kızın yanından geçip gitmesine yetecek kadar kaydı.

Bir an için onun yüzmesine izin verdi. Ne de olsa nereye gidecekti ki? Sadece açık okyanus vardı ve onun parlayan şehrinin nerede olduğunu bildiğinden şüpheliydi. Akıntılar kafasını ters yüz etmiş olmalıydı.

Ama işte buradaydı, ondan yavaşça uzaklaşıyordu ve gittiği yerde küçük bir mağara olduğunu fark etti. Lavlar bazen soğuyup uzun tüneller oluşturuyordu. Eğer oraya girerse, dibe doğru tırmanacak ve onun ulaşamayacağı kadar uzakta olacaktı. En azından bir gün boyunca burada kalıp onun kabuğundaki bir kaplumbağa gibi kafasını dışarı çıkarmasını beklemesi gerekecekti.

"Hayır bilmiyorsun," diye hırladı yüzgecini savurmadan önce. Ona yetişmek için çok az çaba harcadı.

Pençeleri kızın elbisesine saplandı, onu kendisine yaklaştırdı ve sonra kollarına aldı. Elbette ona karşı koydu. Bir yılan balığı gibi kıpır kıpırdı ve neredeyse onun kadar kaygandı. Ama kısa sürede onu kontrol altına aldı, her ne kadar baloncuklar yüzüne patlasa da, kız ürkütücü bir şekilde kendi dilindeki bir kelimeye benzeyen uzun bir çığlık attı.

"Güvenli" demek istemediğini biliyordu. Şu anda hiç de öyle hissetmiyordu ama bir erkek hayal kurabilirdi.

"Sus, dişi," dedi kollarını ona daha sıkı sararak. Yüzü göğsüne çarpacak şekilde onu çevirdi ve sonra sertçe sıktı, sonunda hala sert ama artık hareket etmiyordu.

Bu onun için yeterince iyiydi. Sadece onun hareketsiz kalmasına ihtiyacı vardı.

Arges elini kadının sırtından aşağı doğru kaydırды, kalçalarının üst kısmına geldiğinde parmakları seğirdi. Bu durum kendi halkına oldukça benziyordu. Yine de kendi türünden bir dişi için alışılmadık derecede küçüktü. Onlar erkeklerden daha büyüktü, bu yüzden yetişkin bir dişiyi kollarında tuttuğunu ve başının omzunu sadece sıyırdığını bilmek oldukça eşsiz bir deneyimdi.

Kuyruğu onun çift kuyruğundan daha uzundu. Onları çözmeye çalışmalıydı ki suyun içinde çırpınmasınlar. Ama sonra kız onun kollarında kıpırdandı ve adam onun bu ani rahatlığı karşısında oldukça şaşırdı.

O ikiz kuyruklar sertçe hareket etti ama keskin kıvrımlarını solungaçlarına sapladı ve o çirkin yüzgeçleri

kalça yüzgeçleri. Bu yüzgeçler genellikle sadece kendi türünden güvenilir bir dişiye ayrılırdı ve çok uzun zamandır bir dişi ona dokunmamıştı.

Nefesini içine çekerek, yüzgeçlerini ona doğru kıvrırken solungaçları onun garip ikinci derisine karşı çırpındı. Sıcak kalmak için mi? Belki de. Kırılğanmış gibi görünüyordlardı. Okyanusun bu kadar derinleri için fazla ince, fazla kemikli.

Bu yüzden ne gerekiyorsa yapmasına izin verdi. Onlar için yüzdü, akıntının onu daha derine değil, biraz daha yukarı götürmesine izin verdi, böylece onu güvenli bir yere getirebilecekti. Ama tüm yolculuk boyunca tek düşünebildiği, vücudundaki en özel yerlerden birine bastırıldığı küçük paletleriydi.

Neye dokunduğunu biliyor muydu? Eğer adam ona birazcık bile ilgi duymuş olsaydı, yumuşak karnına çok daha endişe verici bir uzantının bastırılmış olacağının farkında mıydı?

Daha doğrusu, garip kuyruklarının arasında, diye düşündü. Ne de olsa ondan çok daha iriydi.

Sonunda mağara sistemine ulaştı. Türünün diğer kabilelerine biraz daha yakındılar, ama onu sahiplenmeye çalışacak birine kaptıracak kadar da yakın değillerdi. Zaten bu mağaraları kimse bilmiyordu. Onları daha çocukken bulmuştu.

Çok fazla titremeyi bırakmıştı. Bunun pes ettiği için mi yoksa buradaki suyun çok daha sıcak olmasından mı kaynaklandığından emin değildi. Ona o kadar da farklı gelmemişti ama hızlı sıcaklık değişimlerine alışkındı.

Mağaranın girişi, evine doğru inen bir uçurumun yan duvarındaydı. Giriş kolay bulunacak kadar büyük değildi ama taşlara dokunmadan küçük çatlaktan yüzebilirdi. Ve sonra açıldı. Hem de çok fazla açıldı.

Buraya gelme cesaretini ilk kez topladığı zamanı hatırladı. Neredeyse tüm biyoluminesan bitkileri fark ettiğinde tüm kuyruğu zevkle titremişti.

bu mağarayı evleri haline getirmişlerdi. Küçük gümüş balık sürüleri de yılın neredeyse her zamanı burada kalıyor, bitkileri besliyor, onlar da onları besliyordu. Mağaranın tamamı, parlayan deniz çiçeklerinin ve soluk beyaz mercanların dev yapraklarından gelen altın ışıqla doluydu. Renk ve ışık ormanına düşürdüğü gölgeler dışında burada tek bir gölge bile yoktu.

Kollarındaki akromo yine çırpındı. Ama bu kez korkudan olmadığını görebiliyordu. Bir o yana bir bu yana dönüyor, onu nereye getirdiğini görmeye çalışıyordu.

Bu yüzden gitmesine izin verdi.

Sahte paletleri olmadan çok yavaş bir şekilde kollarından ayrıldı. Onları lav tarlalarında bırakmıştı ve adam onları onun için geri alacağını zaten biliyordu.

Arges onun gözlerini yüzüne ilıştirdiğı tuhaf mekanizmanın arkasından zar zor görebiliyordu ama şaşkınlığını görebiliyordu. Bakışları genişlemiş ve ellerini çırparak yavaşça bir daire çizmeye başlamıştı.

Ne gördü?

Sömürülecek bir yer mi? İstedici bir taş ya da halkının köklerinden koparacağı bir bitki olabileceğı için toza dönüşecek bir mağara mı? Onu buraya hiç getirmemeliydi.

Okyanusun bu bölgesindeki en nadir bitkilerden birine doğru yüzerken vücudundaki tüm renkler alevlendi. Dev sarı çiçek, yaklaştığında neredeyse yumruğı büyüklüğünde tohumlar püskürdü. Altın ışığın parıltılı dalgaları halinde etrafına yayıldılar.

Onlardan kaçmak ya da onlara vurmak yerine, minik ellerini uzattı ve birini avuçlarının arasında yakaladı. Dikkatle -ne kadar dikkatli olduğunu görebiliyordu- onu bakışlarına doğru kaldırdı, birkaç dakika izledi ve sonra bıraktı.

Bu neden kalbinin göğsünde bu kadar çok çarpmasına neden oldu?

Kuyruğunu salladı, dikkatini çekmek için kalçasına ve kuyruklarından birine sürtündü. Akromosu ona döndü

ve o da yukarıyı işaret etti.

Onun, üzerlerinde hava olduğunu fark etmesini izlemekten ayrı bir zevk aldı. Yüzeye doğru fırladı, yüzeyi kırana kadar o korkunç uzantılarını olabildiğince sert bir şekilde oynattı.

Arges onu takip etti, ne bulacağını zaten biliyordu. Daha önce burada bazı Akromoslar bulunmuştu ama halkı onları yıllar önce öldürmüştü. Şimdi ise burası kendi halkından bir kalıntıydı. Burada sudan hiç çıkmamıştı ve çıkmaya da hiç niyeti yoktu. Ama eğer bundan bir şeyler çıkarabilirse, onu burada bırakabileceğini düşündü.

Ne de olsa, o olmadan nereye gidebilirdi ki?

Dişi çoktan kendini sudan çıkarmıştı. Dehşet içinde kadının yüzündeki garip şeyleri söküp atmasını izledi, bu şeylerin etinde derin kırmızı izler bıraktığını gördü. Sonra yüzünün etrafındaki ikinci deriyi çekti, yavaşça kafasından sıyırdı ve sanki kendi kendine doğuruyormuş gibi tüm o kızıl saçları ortaya çıkardı. İzlemesi korkunçtu.

Midesi bulanana adam, kadın ona gevezelik ettiğinde başını salladı. Onu suyun altındayken dinlemeyi daha çok tercih ediyordu ve hem okyanusun ağırlığı hem de o iğrenç sesini boğan mekanizma vardı.

"Burada kal," diye mırıldandı, onun başının yanlarını tekrar örtmesini izleyerek. İç çekerek, çok daha sessiz bir şekilde, "Sana yiyecek getireceğim. Ama seninle nasıl iletişim kuracağımı bulana kadar burada kapana kısılmış durumdasın."

Zaten ellerini sallayarak ona bir mesaj iletmeye çalışıyordu ama ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Suyunuz ve ışığınız var." Suyu işaret etti. "Şimdi size yiyecek getireceğim."

Ve sonra yüzeyin altına battı çünkü onu daha fazla dinlemeye dayanamadı. Baş ağrıyordu.

Dokuz

MIRA

"Fuck!" Mira ılık atarak büyükçe bir kayayı suya doğru tekmeledi. Çok büyük, tatmin edici bir sıçrama yaptı, ama bu onun durumunu değiştirmede.

Lanet olası kadın onu kaçırmıştı. Onu o volkanik arazide takip etmiş, bir baş belasından başka bir şey değilmiş gibi bulup çıkarmış ve sonra da burada bırakmıştı.

Ölmek için.

Suyun o kadar altındaydı ki, eve gizlice dönmesinin imkânı yoktu. Paletleri yoktu, bu yüzden yüzmesi çok yavaş olacaktı. Ayakları donacaktı ve undine'in o bel yüzgeçlerinin etrafında delice bir ısı yayması sadece küçük bir mucizeydi. Aksi takdirde buraya gelirken ayak parmaklarını kaybederdi.

Ama şimdi ne olacaktı? Onu bir mağarada, garip havuzdan yayılan doğal ışıktan başka hiçbir şey olmadan bırakmıştı. Burada oturup onu beklemek zorunda mıydı? Ölürdü.

Onu ölüme terk etmişti.

Kalbi göğsünde gümbürdüyor ve kelimeler zihninde tekrar tekrar çalıyordu.

Onu ölüme terk etmişti. Burada ölecekti. Bu mağara onun mezarı olacaktı ve kimse ona ne olduğunu bilmeyecekti. Kimsenin umurunda da olmayacaktı. Mühendisler Beta dışı bir iş aldıklarında hep kaybolurlardı.

Garip bir akıntıya kapılmış olabilir. Kafasını çarpıp uçurumdan aşağıya uçabilirdi. Belki birkaç kişi onun işini almak zorunda kaldıkları için hayal kırıklığına uğrardı ama kimse onu özlemezdi. Mira'nın ona ne olduğunu soracak bir arkadaşı bile yoktu.

Hepsi ellerinden geleni yaptılar. Beta'da hiç kimse bağlanmaktan hoşlanmazdı çünkü ya başlarına bir şey gelirse? Tıpkı ona olduğu gibi.

Rebreather'ını yakındaki bir taşın üzerine bıraktı ve sonra yanına yığıldı. Gözlerini bu kadar iyi çalışan düzenden alamıyordu.

Diğerleri tasarımının hatalı olduğunu düşünebilirdi. Rebreather'ında bir şeylerin ters gittiğini ve bu yüzden geri gelemediğini. *İşe* yarayan bir şey yarattığı için kimse ona kredi bile vermiyordu. Onun tasarımı mükemmeldi ve sadece dalış sırasında ona hava sağlamakla kalmamıştı.

ama okyanusun altında da büyük bir basınç altında.

"Mükemmeldin," diye fısıldadı, sesi mağarada biraz yankılandı. Parmaklarını cihazın üzerinde gezdirerek parlayan sarı suya baktı.

Çok güzeldi. Denizin doğal hareketi yumuşak, dalgalı dalgalara dönüştü. Suyu bakmadığı sürece pek fark edilmiyordu. O zaman sağa sola sürüklenen titrek parıltıları görebiliyordu. Duyularını uyuşturuyor, zihnini neredeyse transa benzer bir şeye sokuyordu.

"Güvendesin," diye mırıldandı kendi kendine.

"Hayattasın.

Henüz ölmedin."

Vücudundaki gerginliğin bir kısmı hafifleyene kadar kelimeleri tekrar tekrar söyledi. Israrcı bir çocuk gibi kaburgalarına vuran kalbi gevşedi. Rahatlayacağım, der gibiydi. Ama yakında tekrar koştığımız gerekecek.

Ve nereye koşacaktı? Buz gibi sudan sadece birkaç metre uzaktaydı ve zemin ayak parmaklarına tamamen sıcak gelmiyordu. Soğuk değildi ama kesinlikle sıcak da değildi.

"Ayağa kalkıp bir şeyler yapmalısın," dedi Mira kendi kendine. Böylece ayağa kalktı.

Belki de orada bir süre daha donup kalmıştı. Kendini boğmayı düşündükçe midesi bulanıyordu. Geri döndüğünde bu işi onun için yapmış olduğunu görmek o kadınsıza iyi gelecekti. Eğer onu öldürmek isteseydi, en azından onunla dövüşebilirdi.

Açlıktan ölmek korkunç bir yoldu.

Sonunda gözlerini parıldayan ışıklardan ayırdı ve dikkatini mağaranın kendisine çevirdi. Belki bu ona nerede olduğuna dair biraz daha ayrıntı verebilirdi. Yüzeyde olamazdı, hiçbir kadın onu oraya getiremezdi. Ayrıca, hiç dinmeyen fırtınalardan çok daha fazla gök gürültüsü duyması gerekmez miydi?

Hâlâ suyun altında olmalı. Onu bir mağara sistemine getirmiş olmalı.

"Bu bir sandık mı?" diye sordu.

Bir sandıktan daha fazlasıydı.

Burada koca bir bilgisayar sistemi vardı. Hepsi mağaranın arkasına kurulmuş. Bunun görüntüsünü her yerde tanıyabilirdi. Donanım Beta'nın mühendislik bölümündekilere benziyordu. Eskiydi ama açılması imkânsız değildi.

Sendeleyerek ileri doğru bir adım attıktan sonra durakladı ve halüsinasyon görmediğinden emin olmak için gözlerini ovuşturdu.

"Azot zehirlenmesi geçirmiş olamazsın," diye mırıldandı. "Gaz solumuyordun."

Ama halüsinasyon görüyor gibi görünüyordu.

Bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Ekipmana doğru hamle yaparken vücudu kendi kendine hareket etmeye başladı. Burada birkaç tıkırtı, orada yana doğru hızlı bir tekme ve yumruğunu eski jeneratörün tepesine üç kez vurdu ve işte. Şansı yaver gitmişti.

Görünüşe göre, enerji sudan elde ediliyordu. Başının üzerindeki ışıklar yanıp sönmeden önce yumuşak bir çalkantı duydu. Çok fazla değildi, çoğu kendi standındaydı ve ampullerden birkaçı kırılmıştı.

Ama üç ışığı vardı. Okyanustan gelmeyen üç beyaz ışık.

Ve emrinde koca bir bilgisayar sistemi.

"Ah, seni aptal kadın," diye mırıldandı bilgisayarın kenarına tutunurken. "Mesajlaşma sistemi, aç. Aç."

Ekranda iki kelime vardı ve mesaj göndermek için sahip olduğu küçük umudu yok ettiler.

Sistem Hattı.

Yani kimseye hâlâ hayatta olduğunu söyleyemeyecekti. Ama en azından ışıkları vardı. Her ne kadar çoğu boş gibi görünse de, bakabileceği bir sürü eşya sandığı vardı. Köşede bir karyola ve yatağın içine batmış küflü bir battaniye vardı. Ondan kurtulması gerekecekti.

Şimdiye kadar kaldığı en kötü yer değildi. Bu da çok rahat bir konaklama olmayacaktı. Ama belki elinden geleni yaparsa bilgisayarı çalıştırabilirdi. Sinyal zayıf olacaktı ve tek bir mesajı tekrar tekrar göndermekten başka bir şey yapması gerçekten zor olacaktı, ama bu bir başlangıçtı.

Umuttu.

Dalgalandan suyun sesi dikkatini çekti. Mira döndü ve havuzda arkasında yüzen zanlıyı görünce çılgılık attı. Sadece başının üst kısmı ve gözleri görünüyordu, her nasılsa suyun içinde olduğundan daha sinir bozucu olan o siyah bakışlarıyla onu izliyordu.

Yüzünün kenarlarında bu kadar çok solungaç olduğunu fark etmemişti. Belki de onu birkaç kez gördüğünde kafatasına düz durmuşlardı ama şimdi göze çarpıyorlardı. Ağları olan keskin sivri uçlar, yuvarlak kıvrımlar ve kenarlar, hepsi mavi ve damarlı ve gerçekten iğrenç.

Beta'daki bazı insanların nasıl olup da undine'lerin insana benzediğini düşündüklerini asla anlayamayacaktı. Onlar canavardı. *Sadece işlerini yapmaya çalışan* insanları kaçıran korkunç yaratıklardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. kollarını göğsünde kavuşturmuş ve aralarında büyük bir mesafe bırakmıştı. Sudan çıkabilir miydi?

Onun hayatta kalacağını düşünmüştü. Koridorda onunla birlikte gayet iyiydi ve sonra solungaçlarından su çıkaran o garip kusma hareketini yapmıştı. Yani suyun dışında da bir süre yaşayabilirdi.

Kadın bir şey kaldırdı ve ona doğru fırlattı. Kız, adamın fırlattığı her neyse ondan kaçarak yan tarafa geçti.

"Gerçekten olgunca," diye mırıldandı ve ona geri fırlatacak bir şey aradı. "Bu oyunu iki kişi de oynayabilir, biliyorsun."

Belki bir İngiliz anahtarı bırakmışlardır. Bu kadar değerli bir aleti ziyan etmek pek akıllıca olmazdı, ama, ah, çok iyi hissettirirdi

Kalın kafatasından sekişini görmek.

Sonra ayağına bir şey çarptı ve şokla adamın ona bir balık getirdiğini fark etti. Hem de büyük bir balık. Parlak gri bir derisi ve jilet gibi keskin dişlerle dolu bir ağzı vardı. Ama bu yiyecekti ve burada kesinlikle yiyebileceği bir yiyecek yoktu.

Hemen üzerine düştü, dizini solungaçlarına dayadı ve bulabildiği ilk ağır şeye uzandı. Ne yazık ki bu, ihtiyacı olabilecek çok kullanışlı bir yedek perdeydi. Yine de bunu düşünemeyecek kadar hızlı bir şekilde kafatasına indirdi.

Yiyecek karşılığında ekipman israfı. O alırdı.

Balık çırpınmayı bıraktı ve kadın rahat bir nefes aldı. Zavallı şey bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Bir undine onu hayatta tutmak için yem olmaya değer olduğuna karar verdiği için iğrenç bir insan onun kafasını ezmişti.

"Ateş o zaman?" Her nedense kendisiyle ilgilenen yaratığa bakarak, ateşin hareketini taklit ederken parmaklarını havada oynattı. "Bizi daha önce ateş yakarken görmüş olmalısın. Belli ki hayatının büyük bir bölümünde röntgencilik yapmışsın."

Başını yana eğdi, hareketlerinden kafasının karıştığı belliydi.

Ateş yakan başka ne görmüştü?

"Uh..." Etrafına bakındı, ona yardımcı olabilecek bir şey bulmaya çalışıyordu. Sonra onun kaynak makinesini gördüğünü hatırladı. Meşaleyi bulmak pek kolay değildi ama kim bilir? Belki bir şey isteyebilirdi ve o da ona getirebilirdi.

Oh, Tanrım. Onu evcil hayvan olarak mı tutuyordu? Ne kadar yaşayacağını görmek için bu mağaraya getirdiği garip bir bilim projesi miydi?

Dişlerini gıcırdatarak kaynak makinesini kalçasından çıkarıp havada kullanıyormuş gibi yaptı. Tıpkı onu ilk kez gördüğü gibi. "Kaynakçı mı?" diye sordu, elindeki kaynak makinesini göstererek.

küçük el tabancasının şekli. "Bu. Aradığım şey bu."

Aksine, dalgaların altına gömülmeden önce ona daha da derin bir şekilde kaşlarını çattı.

"Doğru," diye mırıldandı. "Bu çok fazla şey istemektir."

Balığa baktı ve her parçası isyan etti. Kimse onun mutfakta çalışmasını istemiyordu ve zaten o da hiçbir zaman orada çalışmak istememişti. Mira hayatı boyunca balık yemişti. Okyanusun derinliklerinde bulabildikleri neredeyse tek et buydu. Belki Alfa'da yiyebilecekleri bazı gizli kırmızı et hayvanları vardı ama Beta'da kuşlar öldüğünde tavuk bulabildikleri için şanslıydılar. O zaman bile çivi gibi sertti ve tadı biraz... kötüydü.

Ama daha önce hiç balık kesmemiştir. Teorik olarak nasıl çalıştığını bilse de, hayvanlardan birinin içini hiç boşaltmamıştır.

Lanet olsun. Bu bir öğrenme deneyimiydi ve bıçağı bile yoktu.

Mira'nın zavallı yaratığa ne kadar uzun süre baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu, hayata dönmesini istiyordu, böylece onu suya geri atabilir ve olanları unutabilirdi. Ve sonra suçluluk duygusu devreye girdi. O kadar güzeldi ki. Kim oluyordu da henüz aç bile değilken bir can alabiliyordu?

Bu bir yalandı. Çok acıkmıştı. Ama belki de bu araştırma tesisine her kim geldiyse, buraya biri geleli kaç yıl olduysa ona yetecek kadar erzağı vardı. Henüz balıkları öldürmesine gerek yoktu. Ve undine...

Undine.

Yine suyun içinde ona bakıyordu. Bu sefer ne kadar zamandır oradaydı? Aptal gibi ölü balığa bakmasını mı izliyordu?

Yutkundu ve balığı işaret etti. "Şimdi onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

Doğru ya, neden ondan bir tepki bekliyordu ki? Sadece ondan nefret ediyordu ve tüm bunların bir an önce bitmesini istiyordu.

Onu neden buraya getirmişti?

Uzun koyu renkli kolu sudan çıktı ve yine ona bir şey fırlattı. Bu sefer kafasındaydı. Mira'nın refleksleri bundan daha iyiydi.

Onaylamayan bir tıslamayla, ne olduğunu bilmeden adamın fırlattığı şeyi yakaladı. Tek hissedebildiği soğuk, ıslak ve çok sert olduğuydu.

Kaşlarını çatarak, adamın kendisine getirdiği eski kaynak makinesine bakmak için onu aşağı indirdi. Suyu batmıştı, sapı boyunca midyeler büyüyordu. Ama kesinlikle bir kaynak makinesiydi.

Ölü balığın yanına kışının üzerine sertçe oturdu, kaynak makinesini yan çevirdi ve kartuşu çıkardı. Mira sonra rahat bir nefes aldı. Kıvılcım hâlâ içindeydi. Teorik olarak tek yapması gereken onu temizlemek ve kurumaya bırakmaktı. Sonra aynı tetiğe basabilecekti, belki bunun da çalışması için birkaç şeyi düzeltmesi gerekecekti ve ateşi olacaktı.

Bu hayat kurtarıcıydı.

Kadın mırıltıya benzer bir ses çıkardı ve ona dönüp baktığında balığı işaret etti. Elleriyle garip bir yakalama hareketi yaparak, balığı ona geri vermesini istediğini düşündü.

"Elbette dostum," diye mırıldandı ve ona doğru tekmeledi. "Ben kendiminkini nasıl alacağımı bulurum."

Ve sonra, onun tam ve mutlak şokuna rağmen, adam yüzerek uzaklaşmadı. Onun yerine, kendini yarıya kadar sudan çıkardı. Ve adam çok iriydi. O kadar iriydi ki suyun dışında canavar gibi görünüyordu. Zayıf ve uzun kasları, balığı biraz daha yaklaştırıp kalça kemiklerini kayaya dayayarak dengesini sağladıktan sonra pençeleriyle balığın karnını yararken dalgalanıyordu.

Hayatının bu kadar garip bir hal alacağını hiç tahmin etmemişti.

Bu devasa yaratık... onun için balıkları temizliyordu.

Arada bir cesedi suyun içinde döndürüyordu ve kadın dalgaların arasından sızan organları ve kanı görebiliyordu. İzlemek biraz midesini bulandırıyor ama gözlerini ondan ayıramıyordu.

Onu kaçırın kadın... onu beslemeye mi çalışıyordu?

"Doğru," diye mırıldandı kendi kendine, kaynak makinesini parçalarına ayırmaya çalışırken. "Bu normal.

Yine bir öğleden sonrayı, o akşam yemeğini hazırlarken ve ben de bazı Kayıp Çöp o o Görünüşe göre düşünüyor o a Hediye.

Burada görülecek bir şey yok."

Ona baktı, siyah gözlerini ona doğru çevirdi. Onun kendisine baktığını nasıl anladığına dair hiçbir fikri yoktu ama bakışlarının hissi, kolları ve bacakları boyunca fiziksel bir dokunuş gibiydi.

Kıyafetine bakarak kaynakçı parçalarından birini diğerleriyle birlikte bir taşın üzerine koydu. "Evet, biliyorum. Bu giysiyi kuruması için çözmem gerekecek yoksa derimin içinde çürüyecek. Eğer hayatta kalırsam, o sandıklarda üzerimi örtecek bir şeyler olmalı."

Kadın balığın işini bitirdikten sonra onu taşların üzerine bıraktı ve tekrar suya girdi. Her hareketi ürkütücü ve rahatsız edici derecede zarifti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, balığa baktı ve sonra tekrar gitmeye niyetliymiş gibi hareket eden yaratığa geri döndü.

Gitmesine izin veremezdi. Panik kalbinin tekrar göğsünde gümbürdemesine neden oldu. Burada yalnız kalacaktı. Tamamen ve tamamen yalnız, yüzeyin yüzlerce metre altında ve ne yapması gerekiyordu? Bir balık yeterli değildi! Peki ya su? Işık? Enerji? Isı?

"Bekle!" diye bağırdı, adam gözden kaybolmaya başladığında suya doğru hamle yaptı.

En azından onun bağırisıyla geri döndü. Kaşları çatıldı ve gözleri şüpheyile kısıldı.

Onu burada ne tutabilir ki? Belki iletişim? Belli ki onu kaçırmmasının bir sebebi vardı. Belki de yaratık ona biraz aşıktı, hiçbir fikri yoktu. Tek düşünebildiği göğsüne üç kez vurmaktı.

"Mira," dedi, tekrar vurarak. "Benim adım Mira."

Onu izledi ve derinlere batmadan önce ne söylemeye çalıştığını anladığına yemin etti. Kuyruğunun altın ışığın içinden geçip kayboluşunu izledi.

On

Arges

HMağarada bir akromo vardı ve onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Arges halkına geri dönmeyi denemişti. Mitéra, Akromoslar hakkında yeni ve faydalı bilgiler bulmadığı sürece onu geri göndermeye niyeti olmadığını açıkça belirtmişti. Ne yazık ki yapmamıştı. Bu

mağaradaki yaratıkla iletişim kurmak neredeyse imkansızdı.

Bir keresinde geri dönmüştü ama kadın arkadaki iğrenç bir tahta sandığın üzerine kıvrılmıştı. Ne yaptığından emin değildi ama ona bakmak için başını kaldırdığında hiç kıpırdamamıştı. Arges bunun sadece uyuduğu anlamına geldiğini varsayabilirdi.

Halkı çok az uyurdu ama Akromosları sık sık dinlenirken gözlemlemişti. Saatlerce, hatta bazen ayın gökyüzünde olduğu süreden daha uzun süre uyurlardı. Bu çaresiz durumda güvenli olandan çok daha uzun süre kalacaklarını fark etmeden önce onları sonsuza kadar izlemişti.

Görünüşe göre bu da aynıydı. Genellikle kardeşlerinin yanında yüzerek uyurdu, ama her seferinde sadece birkaç saat. İnsanları dinlenirken birbirlerine göz kulak oluyorlardı, ancak bazen bedeni uykudayken bile yüzebiliyordu.

Ancak Akromos'un daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olduğu açıktı.

Ona kaşlarını çattı ve sonra tekrar dalgaların altına gömüldü. O katatonik haldeyken ne yapması gerekiyordu? Mitéra'sı bilgi almadan halkına dönmesine izin vermezdi. Bu akromo ile konuşamazdı, onunla açıkça iletişim kurmaya çalışmasına rağmen.

Arges sabrının tükenmekte olduğunu ve kendini kontrol etmesi gerektiğini fark etti. Ona karşı çok sert davranacaktı ve bu ikisinin de durumuna yardımcı olmayacaktı. Ne yazık ki bu aynı zamanda oturup onun uyanmasını beklemesi gerektiği anlamına da geliyordu.

O da öyle yaptı. Kuyruğunu parlayan büyük çiçeklerden birinin etrafına doladı ve akromosunun tekrar yaşayanlar diyarına katılmasını beklerken büyük yapraklarının altına gizlendi. Hatta belki de bir süreliğine uyukladı. Orada öylece süzülüyordu, rahat ve huzurluydu, her ne kadar rahatlayamaması gerekse de. Onun yanındayken değil.

Yine de, gerçeklik ve rüyalar arasındaki bu sessiz boşlukta, onun zihnini rahatlattığını itiraf edebilirdi. Bu tuhaf akromo onun en kötü halini görmüştü ve hiç irkilmemişti bile. Bu yaratıkta zerre kadar korku yoktu ve bunun onurlu bir şey olduğunu düşündü.

İğrenç, evet. Ama onurlu, aynı şekilde.

Sonunda onun gölgesinin üzerinde hareket ettiğini gördü. Ne yaptığından tam olarak emin değildi ve bir an için kendini serbest bıraktı ve suya açılan delik boyunca ileri geri hareket edişini izledi. Garip paletleri onu bir bölümden diğerine götürüyordu ve hareket eden kollarının belli belirsiz dış hatlarını görebiliyordu.

Kendi kendine mi konuşuyordu? Tuhaf yaratık. Burada onu dinleyecek kimse yoktu.

Tabii onun burada olduğunu bilmiyorsa.

Bu durumda, onu duyamayacağını biliyor olmalıydı. Su, seslerin çoğunu bastırıyor ve en hafif uğultudan başka bir şey duymasını imkânsız hale getiriyordu.

Kuyruğunu ters çevirerek suyun içinde süzüldü ve sessizce yüzeye çıktı. O volta atarken daralmış gözlerle onu izledi. Bir ileri bir geri. Havada da suda olduğu kadar yumuşak hareket ediyordu.

Kadın mırıldanıyordu. Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama temposu ve coşkusu tekrarlanıyor gibiydi. Tekrar ve tekrar. Sanki aynı şeyi tekrarlıyormuş gibi.

Bu garip yaratığı asla anlayamayacaktı.

İşaret parmağını ve başparmağını sıkıştırarak ona su fırlattı. Birkaç damlacık havada süzülüp çıplak yüzgeçlerine sıçradı ve aniden ona geri dönüp hareketini hızlandırmak için kullandığı ek paletleri almaya niyetlendiğini hatırlattı. En azından bu onun için faydalı olacaktı.

Sinirli bir ses çıkardı ve ona ters ters baktı.

Bu ifadeye nasıl da bayılıyordu. Onunla dövüşmek istiyordu. Bunu görebiliyordu. Suya uzanmak istedi,

Onu içinden söküp çıkaracak ve tıpkı onun için balığın içini boşalttığı gibi içini boşaltacaktı. Neyse ki, bunu ona yapmak için onun yetersiz pençelerinden çok daha fazlası gerekecekti.

Yine de onu kışkırtmaktan kendini alamadı.

"Kendini savaşçı mı sanıyorsun?" diye sordu yüzgeçlerindeki dikenleri kaldırarak. "Çok yazık, Akromo. Eğer bu suya adımını atarsan, seni parçalara ayırırım. Sular kanınla kırmızıya dönecek ve ben de yaralarından akan kanı izleyeceğim-"

Küçük bir çakıl taşı alnının ortasına çarptı. Olduğu yerde donup kalarak elini kafatasının acıyan kısmına dokundurdu. Az önce ona bir taş mı fırlatmıştı?

Görünüşe göre öyle. Bu korkusuz küçük yaratık onun tehdidine karşı koymakta hiç zorlanmadı. Ellerini kalçalarına dayamış, ona dik dik bakıyordu.

Ve sonra konuşmaya başladı. Ne dediğini anlamak için onu anlamasına gerek yoktu, çünkü el kol hareketleriyle şaşırtıcı derecede özlü konuşuyordu.

Onu öldürmek istiyordu. Ve eğer ona yaklaşırsa, ona bir taş daha fırlatacak ve sonra... Parmağını boğazına götürdüğüne göre bunun daha da büyük bir tehdit olduğunu düşünebilirdi.

İç çekerek, halkının savaşma teklifinden asla geri adım atmadığını fark edip etmediğini merak etti. O bir savaşçıydı, gerçek bir savaşçı, zayıf yüzgeçleri ve minik paletleri olan soluk benizli bir şey değil. Onu kolayca yok edebilirdi.

Ama yine de buradaydı. Hak ettiğinden daha kendinden emin davranıyordu. Aptal Akromo. Neredeyse onun cesaretine hayran kalacaktı.

Ama şimdilik bir şeyi kanıtlaması gerekiyordu.

Öne doğru atılarak kuyruğunu sertçe salladı ve kendini sudan dışarı fırlattı. Kulaklarını tırmalayan sert, çığlık gibi bir ses çıkardı ama bu saldırı onu durdurmadı. Onu yakalamak için sadece ufak bir hareket yetti

ve onu mağaradan suya atmak için daha da az çaba harcadı.

Ondan yeterince uzakta değildi. Doğrusu, muhtemelen ulaşabileceğinden biraz daha uzakta olduğunu düşünmüştü ama değildi. Onu fırlattıktan sonra kuyruğu hâlâ kısmen suyun içindeydi, sadece kendini derinliklere geri çekip altlarına batmasına yetecek kadar.

Onun yüzündeki hayal kırıklığını görmek istiyordu. Onun kargaşasından ve korkusundan sapkın bir neşe duymak istedi. Ama beklediği gibi suda korkunun kokusunu almak yerine, sadece onun öfkesinin kokusunu almıştı.

Kadın da adamın beklediğinden daha uzun süre yüzeyin altında kaldı. Tuzlu su saçlarını toplayıp yüz hatlarının etrafında kızıl bir bulut oluşturarak oyalandı. Ve ah, bir an için onun güzel bile olabileceğini düşünmüş olmaktan nefret ediyordu.

Yemin ettiği o gümüş ten, denizdeki birçok balığa çok benziyordu. Her hareketinde, hatta kendini ona doğru çevirmek için kullandığı en küçük seğirmelerde bile parılıyordu. Ve onun bu halini daha çok tercih ediyordu. Yüzü onun görebileceği şekilde açıktı ve gözleri tuzlu suda hafifçe kısılmıştı.

Çok güzeldi. Lanet olsun. Bunu düşünmek istememişti ama kız gerçekten de öyleydi. Yosunlar bacaklarına dolanmış ve altın rengi ışık onu halkının çok nadir gördüğü bir tona dönüştürmüştü. Biraz çirkin olsa da nadir ve narin bir yaratıktı ve onu yakalamıştı.

Uzun zaman önce, halkı gelinleri için avlanırdı. Bir kadının kalbini kazanma hakkı için birbirlerini kovalar, sinsice dolaşır ve savaşırlardı ve görünüşe göre onun içinde de hâlâ bunun bir parçası vardı. Doğası onu sahiplendiğini haykırıyordu.

Bu kadın onundu. Onu avlamıştı.

Onu alt etmişti.

Ve şimdi, dilediği gibi yapmak için onundu.

Bu düşüncelerden kurtulması gerekiyordu. Bunlar doğal değildi ve kesinlikle onun türünden birine bakarken sahip olması gereken düşünceler değildi. Ama kısa yüzgeçlerini tekmeleyip vücudunu suyun içinde yüzeye doğru yuvarlarken, kendini durduramadı.

Çok güzeldi. Vücudunun her yönü üzerinde çok fazla kontrolle hareket ediyordu ve o sadece... Onun türünün bunu yapabildiğini unutmuştu.

Artık sakinleşmiş ve onu alt ettiğine ikna olmuş bir halde, yüzeye doğru yüzerken ona katıldı. Yüzgeçleri yanlarında çırpınıyor, potansiyel bir eşi etkilemeye çalışırken yaptığı gibi uzanıyordu. Kızın bunu bilmesine imkân yoktu ama yine de utancından içinin yandığını hissetti.

Arges yüzünün etrafındakileri düzeltmeye bile çalıştı, tekrar düzleşene kadar onları itti. Onu etkilemeye çalışmıyordu. Ve kesinlikle kendini ona lanet olası bir aptal gibi sunmuyordu.

Uyumlu bile değillerdi. Achromos ve onun türü birbirlerinden o kadar farklıydı ki asla uyuşamazlardı.

En azından düşünmedi.

Akromosu mağaranın kenarına doğru yüzdü ve kendini sudan çıkarırken sürekli mırıldandı. Arges kenara yaslandı, bu sefer ondan biraz daha uzaktaydı, böylece ona bir taş fırlatmayacaktı.

"Ne diyordun, Akromo?" diye sordu kıkırdayarak. "Sana fırsat verirsem beni öldürecek misin?"

Onu görmezden geldi. Onun yerine mağaranın arka tarafına doğru yürüdü. Ve ilk defa ne dediğini anlamayı diledi. El kol hareketleri olmadan sadece tahmin edebiliyordu.

Tüm ağırlığını taşın üstündeki koluna vererek başını yana eğdi ve onu izledi. "Su İnsanları düşündüğümünden daha kurnazmış," dedi onun için, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Bu beni kaçırdı ve

halkımdan hiç kimse beni almaya gelmedi. Muhtemelen gitmiş olmam umurlarında bile değildir."

Elbette bunun gerçek olduğunu biliyordu. Akromos'un kendi halkı için herhangi bir soruna yol açmayacağından emin olmak için evine dönmüştü.

Ve onun gitmiş olmasını umursamadıklarını görünce hayal kırıklığına uğradı. Tek bir tanesi bile bir arama ekibi oluşturmuş ya da ona ne olduğunu öğrenmeye çalışmış gibi görünmüyordu. Hepsi sadece günlerine devam ediyor, onları gözlemlediği her gün yaptıkları aynı şeyleri yapıyorlardı.

Onun gittiğini fark etmediler mi? Buna inanmakta zorlanıyordu.

Ama yine de Akromos ona nadiren mantıklı geliyordu. Eğer ortadan kaybolması umurlarında değilse, bu onun sorunu değildi.

"Muhtemelen kaçmaya çalışmalıyım," diye devam etti, sonunda mağaranın arkasına ulaştığında gözleri kısıldı. "Eğer bir saniye bile ayrılırsa, büyük ihtimalle buradan yüzerek çıkıp öleceğim. Çünkü ben bir aptalım. Ama burada onun bakacağı bir evcil hayvan gibi kalmaktan iyidir."

Ve sonra hiç beklemediği bir şey yaptı.

Islak saçlarının büyük kısmını yana yatırdı, gümüş derisinin arkasına uzandı ve onu ikiye ayırdı. İkinci deriyi soyup altındaki güzel, solgun teni ortaya çıkarmasını hayretle izledi. Bir akromoyu hiç bu kadar çıplak görmemişti, hele bu kadar yakından hiç.

Pürüzsüzdü, sırtının uzun çizgisi yanlardan yükselen ikiz kas vadileriyle ortaya çıkıyordu. Kollarındaki deriyi çekip çıkarırken bu kaslar esnedi.

Sonra ona baktı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Bunu yapabildiklerini o da bilmiyordu. Halkından bazıları duygularla renk değiştirebiliyordu ama o sadece tenini aydınlatabiliyordu.

Kızın bakışları karşısında irkilerek, tepkisinin sadece kızın renginin bu kadar hızlı değişmesinden kaynaklandığını söyledi.

Parmaklarıyla ona dönmesi gerektiğini işaret etti. Ama o bunu istemedi. Sadece ne kadar farklı olduklarını anlamak için bile olsa vücudunun geri kalanını görmek istiyordu. Belli ki kendi halkından farklı olarak göğsünde tümsekler vardı. Ama ya Akromolar giydikleri onca kumaş parçasının altında korkunç derecede çirkin vücutlar saklıyorsa?

Yine parmaklarını daire şeklinde çevirdi ve onu işaret etti. Adam başını yana eğdi ve onu izledi.

Hayal kırıklığıyla bir of çekti ve sonra başka bir taş almak için eğildi. Sanki vücudunu görmesinden utanıyormuş gibi garip gümüş deriyi göğsünde tuttuğu gözünden kaçmadı.

Zaten onunkilerin hepsini görmemiş miydi? Akromoslar gibi hiçbir örtü takmıyordu, ancak daha özel uzantılarının çoğu vücudunun içine sıkışmıştı.

Kaşlarını çatarak kadının istediğini yaptı. Eğer yalnız kalmak istiyorsa, bunu ona sağlayabilirdi. Ama bu fırsatı ona saldırmak için kullanırsa, onun ne kadar hızlı hareket edebildiğini görünce çok şaşıracaktı.

Onun yerine, ikinci deriyi vücudundan çıkarmak için mücadele ederken aldığı nefesin sessiz sesini duydu. Birkaç vuruş, kuyruklarını da çıkardığını gösteriyordu ki bu pratikte olduğu kadar düşünmesi de tuhaftı. O deriyi neden soyuyor olabilirdi ki? Belli ki onu daha sıcak tutuyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Arkasına döndü, yarı yarıya o gümüş derinin gizlediği şeyi görebilmeyi umuyordu. Ama kadın vücudunun etrafına geniş bir kumaş sarmış, sadece o çirkin yüzgeçleri ve kuyruğunun sadece birkaç santimlik kısmını ortaya çıkarmış, geri kalanını örtmüştü. Gümüş deriyi yere sererken bile başının üzerindeydi.

Akromosu dönüp ona baktı ve tekrar kendisine baktığını fark edince homurdandı. Bir şeyler söyledi, ancak kelimeler sessizdi ve adam bunların bir tehdit olduğunu düşünmedi. En azından bu seferlik.

Gözlerini kısıtı ve kadının köşedeki küçük kutudan bir şey alıp ona yaklaşmasını izledi. Bu yine bir tür hile miydi? Onunla oyun oynanmazdı.

Suyun kenarına oturdu ve yüzgeçlerini çaprazlarken daha solgun, pürüzsüz tenine kısa bir bakış attı. Hareketi görünce irkildi. "Acımıyor mu?" diye sordu, onu anlayamadığını hatırlamadan önce.

Zaten cevap veremezdi. Akromosunun elinde ona getirdiği aletlerden biri vardı. Açıp kapatarak elleri arasında ileri geri hareket ettirdikten sonra ona doğru uzattı.

Arges bunu kabul etmedi. Akromos'un silahlarının tehlikelerini çok iyi biliyordu ve onlarla hiç ilgilenmiyordu. Görünüşe göre bu doğru bir tepki değildi. Yine eliyle işaret etti, sonra kendini gösterdi. Silahı işaret etti, kendini işaret etti, sonra da onu işaret etti.

"Daha fazla ıvır zıvır mı istiyorsun?" diye sordu, dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "Sana daha fazla kırık dökük şey getirmemi mi istiyorsun?"

Belli ki ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama o isteğini anladı.

"Pekâlâ, akromo." Solungaçları, onları durduramadan tekrar alevlendi. Kendisine hazineler getirmesini istemesinin doğru bir çiftleşme ritüeli olduğunu nereden bilebilirdi? "Sana daha fazla ıvır zıvır getireceğim."

Kuyruğunun bir hareketiyle dalgaların altına battı ve o altın ışıktan kaçtı. Bir an için ne sorduğunu anlayabileceğini düşündüğü zihnindeki düşüncelerden kaçtı.

On bir

MIRA

Mira'nın onu ne kadar beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece onun geri dönmeyebileceğine dair ilk korkuyu fısıldamadan önce saatlerce duvara baktı. Ve belki de, sadece belki de, şimdi onun için plan yapma zamanıydı. Kaçış.

Tüm eşyalar arasında palet aramaya çalışmıştı. Her türlü yüzgeç iş görürdü ama ne yazık ki pek şansı yoktu. Burada bırakılan eşyaların çoğu tamir edilemeyecek kadar paslanmıştı. Ve o zaman bile, kauçuk veya plastikten yapılmış hiçbir şey yoktu.

Burası ne kadar eskiydi?

Biraz daha zaman verilirse, bunu çözebilirdi. Ama bu noktada oturup hayıflanması daha olasıydı.

Günler önce kaçırılmasının "depresyon" aşamasına resmen ulaşmıştı. İnkâr etmek epey zaman almıştı ve şimdi bunun kabullenme mi yoksa o gelmeden önce kendini boğmaya geri dönme mi o l d u ğ u n d a n emin değildi.

Parlayan sarı suya bakarken, itiraf etmek zorundaydı, bu noktada boğularak ölmek şu anda yaptığı şeyden daha iyi geliyordu. Bugün orada birkaç balık vardı - eğer gündüzse - ve bunun tek sebebinin undine'inin bir süredir ortalıkta olmaması olduğunu tahmin edebiliyordu. Aksi takdirde, hepsi saatlerce dağılmıştı.

Bir keresinde saymayı denemişti. Yerde bir çakıl taşı kullanarak geçen her dakikanın üzerini çizdiği küçük izler vardı. Ama yaklaşık altı saat sonra tüm bunlardan sıkılmış ve projeyi terk etmişti.

Şu anda bile, konsol panelinin tabanı yırtılmış, kablolar etrafını süslerken yerde bağdaş kurmuş halde, araştırmaya devam edecek merakı kendinde bulamıyordu. Kayıtsızlık başının üzerinde asılı duruyor, kafatasının arkasından aşağıya ve omurgasına ıslak damlalarla damlıyordu.

Ne anlamı vardı ki? Çalıştırmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bildiği halde neden konsolu tamir etmeye çalışsındı ki? Burada olmaz. Sırılsıklam olmuş şeye ekleyebileceği hiçbir parça yoktu, paslanmış kabloları ya da çoktan toz haline gelmiş cıvataları onarmak için kullanabileceği hiçbir şeyden bahsetmiyorum bile. Elindeki tek çalışan alet lanet olası kaynak makinesiydi ve o da en az altı model eskiydi.

İç çekerek başını önündeki metal kapıya çarptı. Bir kez, iki kez, üç kez.

kafatası etrafında ve belki biraz neden görmesini sağlar.

Mira pes edecek bir tip değildi. Kendine acıma duygusu içinde debelenmedi. Ayağa kalkmalı, bir plan yapmalı ve başlamalıydı.

Kadıncağzın konuşmasından gelen tuhaf balina sesi düşüncelerini böldü. Vurmaya devam ederken durakladı ve kendine devam etmesini söyledi. Belki de kafasını yeterince sert vurursa, tüm bu olanları unutacaktı. Adamın etrafında döndüğü ve ne isterse yaptığı bir sebze olabilirdi.

Ama bu da doğru düşünme şekli değildi. Adam tekrar tekrar o korkunç sesi çıkarırken pes edemezdi. Sanki ona şarkı söylüyordu ve onu sıkıştırıp şarkı söylemeye çalışan hiçbir erkekten hoşlanmıyordu.

Her şeyin.

İç geçirerek arkasını döndü, ona ters ters bakmaya ya da belki bir süre tartışmaya hazırды. Bu iyi hissettirebilirdi. Bunu yapmaktan çekinmezdi.

Onu gördüğünde donup kalması dışında. Çünkü kollarında, onu yerin dibinden alabileceği en kullanışlı eşyayı tutuyordu.

"Seni zeki canavar," diye mırıldandı ve kolunu uzatarak bedenini ona doğru fırlattı. "Bunu nereden buldun?"

Metal yığını pek bir şeye benzemiyor olabilirdi ama bir android gördüğünde tanırdı. Babası boş zamanlarında bunlarla uğraşırdı. Uzun zaman öncesinin kalıntıları olan bu androidler ilk olarak okyanusta şehirlerin kolayca inşa edilebileceği potansiyel alanları keşfetmek için kullanılmıştı. Şu anda biraz kare bir kutuya benziyordu ama onu nasıl uyandıracağını biliyordu.

Çılgınca onu kadıncağzın kollarından kaparak androidi ters çevirdi ve yere koydu. "Lütfen suyla dolmasın. Lütfen paslanmasın. Lütfen çalışsın."

Kadın meraklı bakışlarla onu izledi ve bunu görmesine izin verip vermemesi gerektiğini düşündü. Sonuçta ona getirdiği robot ölmüş olabilirdi ama aynı zamanda onun kurtuluşu da olabilirdi. Eğer yeni parçalardan biriyse yüzeye bir mesaj bile gönderebilirdi.

"Ah, izleyebilirsin, sanırım," diye mırıldandı, ona doğru şüpheli bir bakış fırlatarak. "Beni anladığın falan yok zaten."

Kadın onunla sohbet etmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Çoğunlukla, ona belli belirsiz bir işaret yapmış ve sonra ne isterse onu yapmıştı.

Homurdanarak dikkatini yerdeki kutuya çevirdi ve ingiliz anahtarıyla kutuya vurmaya başladı. Pas oldukça fazlaydı, babasının oynadığı robotlarda hiç görmediği kadar çoktu. Ama tornavidasını dikiş yerine soktuğunda, her şey eski bir hava tıslamasıyla açıldı.

"Berbat kokuyor," diye mırıldandı, eliyle burnunu kapattı ve havaya el salladı. "Sıradan, çürümüş balık gibi."

Zayıf kadın bile tepki gösterdi, ancak sadece burun deliklerini kapatmış ve ona biraz daha sert bakmış gibi görünüyordu.

"Sorun yok." Mira kutuya doğru döndü ve tornavidasıyla biraz itti. "Uyanık mısın? Yoksa-"

Kutunun içinden küçük, metalik bir kafa çıktı. Daha önce gördüğü robotların çoğundan daha büyük gözleri vardı. Onlara göz diyordu çünkü onları tutan metal direğin tepesinde dürbün şeklindeydiler. Göz kırpmıyordu ya da gerçek gözleri gösteren herhangi bir ekranı yoktu ama gıcırtilı bir sesle pislikleri temizleyen küçük silecekleri vardı.

Droid dönüp undine'e baktı ve sonra parlak bir ışık odayı doldurdu. Onun bir fotoğrafını çekmişti ve görünüşe göre bu, yarattığı ürkütüp suya geri döndürmek için yeterliydi.

Mira droidi yakalamak için hamle yaptı ve bir dalga mağaraya sıçrarken onu başının üzerinde tuttu. Denizaltı o kadar aceleyle gitmişti ki arkasında bir karmaşaya neden olmuştu. Neyse ki suyun hiçbiri androidin üzerine gelmemişti, bu da kim bilir ne kadar süre okyanusun altında kalmaktan bir şekilde kurtulmuş olan tüm hassas kabloları kızartabilirdi.

"Seni de sikeyim," diye mırıldandı.

Mira her ihtimale karşı droidi konsol masasının yanına getirdi ve ardından tezgâhın üzerine bıraktı. "İşte, daha iyi. En azından artık ıslanmayacaksın."

Cevap vermeden önce dürbünü tekrar sildi, "Teşekkür ederim, garip kadın. Siz de denizin altında nasılsınız?"

"Bir mağaradayız."

"Ah." Etrafına bakındı, dikkatini tekrar ona vermeden önce gözleri çubuğun üzerinde dönüyordu. "Benim ünvanım Beta Iota Epsilon 427. Ana görevim okyanus tabanının haritasını çıkarmak. Uzaylı türlerle ilk karşılaşmamda altmış üç bin sekiz yüz yetmiş beş gün boyunca bir kayanın altında mahsur kaldım."

Kafasında böyle bir hesap yapamıyordu ama bu droidin yüz elli yıldan fazla bir süredir burada olduğu kesin gibiydi. "Alt işlev mi?"

"Bilgi toplama ve veritabanı koruma."

Umduğu şey bu değildi. Bu metal yığınlarından bazılarına, gittikleri her yerde şehirlerle bağlantı kurabilmeleri için antenler takılmıştı. Belli ki bu onlardan biri değildi.

Bir tabureye sertçe oturarak küçük varlığa baktı ve bundan daha kolay olmasını diledi. "Veritabanı koruma, ha? Kulağa heyecan verici geliyor."

"Okyanus alışılmadık yaşam formlarıyla doludur. En az iki bin ayrı türü ve okyanus tabanının birden fazla katmanını kategorize ettim. O kayanın altında sıkışıp kaldığımda bile birçok yaşam formu keşfedebildim." Durakladı ve gözlerden biri aniden kapandı

ışık tekrar yanıp sönmeden önce. "Size gösterirdim ama görünüşe göre projektörüm bozulmuş."

"Sorun değil." Bu yapay zekaların ne kadar duygusal olabileceğini biliyordu. Görevleri iki işi, sadece iki işi tamamlamaktı. Görünüşe göre bu sadece hareket edebiliyor ve gördüklerini kaydedebiliyordu. Şu anda Mira'nın işine yaramıyordu ama insanların onu neden yarattığını anlayabiliyordu.

İsteyeceği son şey, onu kızdırdığı için anakartının aşırı ısınmasıydı.

Gözlerini tekrar sildi, belli ki biraz kafası karışmıştı. "Benim adım Beta Iota-"

"Bunu sen söyledin." Öne doğru eğildi, ellerini birbirine kenetledi ve gevşek parmaklarına baktı. "Bir adın var mı?"

"İsimler kişisel androidler içindir, derin deniz trolleri için değil."

"Anlıyorum." Beta Iota Epsilon. "Peki ya Byte?"

Küçük robot bu isim karşısında titrer gibi oldu ve hatta kutusu biraz ileri geri sallandı. "Eğer arzu ederseniz bana özel bir isim vermekten mutluluk duyarım."

"Dürüst olacağım, Byte. Bir süredir buradayım. Ne kadar zamandır bilmiyorum ama daha önce gördüğün kadın, ben harici bir paneli tamir etmeye çalışırken beni evimden kaçırdı. Bir süredir konuştuğum ilk kişi sensin ve sadece sohbet edebilmek bile iyi hissettiriyor. O yüzden benimle konuşmanızın bir sakıncası yoksa. Bu gerçekten çok hoş olurdu."

Kutunun yan panelleri açılarak içeriye doğru kaydı ve böylece droidin aslında minik kolları olduğunu görebildi. İnce ve narindiler, iç parçalardan küçük kıskaçlar gibi çıkıyorlardı. Ama bu kolları kendisini konsolun üzerine biraz daha güvenli bir şekilde taşımak için kullanıyordu. "Sizinle konuşabilirim. Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

"Her şeyi," dedi. "Bana gördüğün her şeyi anlat."

Tüm denizi görmüş bir droid için ürkütücü bir görev.

Byte konuşmaya başladı ve o robotik ses tonu onu daha önce hiç görmediği bir dünyaya sürükledi. Denizaneları ve yüzlerce yengeç türü. Gümüş balıklar, karanlıkta parlayan balıklar, bazılarının kafalarının üstünde ışıklar vardı. Gördüğü sayısız köpekbalığı türünden bahsediyordu, bazıları diğerlerinden daha korkunçtu. Şehirlerin boyundan daha büyük balinalar ve hatta aynı büyüklükte köpekbalıkları. Denizaltılardan ve gördüğü tüm farklı türlerden bahsetti.

Byte macera dolu bir hayat yaşamıştı. Tek başına kayanın altında sıkışıp kalmış olsa da, en azından pek çok inanılmaz şey görmüştü.

Hikâyenin anlatıldığı bir noktada Mira soğuk taş zemine uzanmıştı. Bir dizini diğerinin üzerine koymuş, başını kollarına yaslamış, üç yetersiz ampule bakıyordu.

"Yalnız mıydın?" diye sordu. "Aşağıda soğukta tek başına olmak?"

"Yalnızlığı hissedemiyorum."

"Oh, hadi ama. Babam eskiden her tür droid üzerinde çalışırdı. Sizin türünüzden en az yirmi tanesiyle tanıştım ve kişiliklerle programlandığınızı biliyorum. Söyle bana, yalnız mıydın?"

Byte'ın cevap vermesi uzun zaman aldı. Belki de sabit diskinin ona diğer droidlerden biraz daha fazla duygu veren kısımlarını çalıştırıyordu. Ama sonunda sessizce cevap verdi, "İlk birkaç ay huzurluydu. İşlevlerim çalışmıyordu ve gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Korkuyordum ve sonra huzura kavuştum. Çünkü okyanus etrafında devam ediyordu ve seyredecek çok şey vardı."

"Ama?" Mira sordu.

"Ama sonunda çok yalnız kaldım. Tüm dünyada yaşayan son şeymişim gibi hissediyordum ve hiçbir şey beni anlayamıyordu." Robotun sesi cevap verirken çok daha sessizdi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, yeni dostum."

"Mira," dedi sessizce. "Sana adım söylemeyi unuttum. Ama bu Mira."

"Mira," diye tekrarladı Byte. "Hayranlık uyandıran ya da okyanus anlamına geliyor. Kime sorduğunuza bağlı olarak değişir."

"Bunu bilmiyordum." Ama uyuyordu. Annesi okyanusu çok severdi ve babası Beta'ya taşınmalarına çok sevinmişti çünkü burası diğer şehirlerden daha derindi. İkisi de denizi severdi.

"Çoğu şeyi biliyorum." Byte kendinden çok memnun görünüyordu. "Öğrenmek için yüz yılımı harcadım ve neredeyse her yeni şeyi öğrenebilecek yeteneklere sahibim. Bazen zor oluyor ama imkansız değil."

"Gerçekten her şeyi öğrenebilir misin? Nasıl?"

"Diğer tüm robotik sistemleri hackleyebildiğim için yüklemeler benim ana işlevim. Ancak aynı zamanda gözlemleyebilir ve öğrenebilirim."

Gözlemleyin ve öğrenin... herhangi bir şey?

Yuvarlanarak dik oturdu. Küçük robot kendisinden uzaklaşırken belki de biraz korkutucu görünüyordu. "Bir şey var mı?"

"Soruyu tekrarlayın lütfen."

"Her şeyi gözlemleyebilir ve öğrenebilir misin?"

Byte'ın gözleri belki de yüz ifadesini daha iyi okuyabilmek için kızın yüzüne yakınlaştı. "Yapabilirim."

"Başka bir dil öğrenebilir misin?"

"Evet." Kollarından biri sınıfta çağrılmayı bekleyen bir çocuk gibi havaya kalktı. Başını sallayınca ekledi: "Hangi dili öğrenmemi istiyorsunuz? Artık konuşulmayan diller de dahil olmak üzere tam otuz yedi farklı insan lehçesini zaten konuşuyorum."

"Undine. Beni kaçırıp buraya getiren. Onunla konuşmamın hiçbir yolu yok. Eğer onun dilini öğrenebilirsen, benim için bir lehçe çipi yapabilir misin?"

İmplantları yapmak zor değildi, özellikle de çok geniş bir alana yayıldıkları için. Hareket halindeyken bunları yapabilen pek çok robot görmüştü. Neredeyse her android tarafından yapılmaları daha kolaydı, tüm insanlar düşünüldüğünde

şehirler arasında seyahat eden. Tek yapılması gereken karşılaştıkları herhangi bir droidi durdurup bir çip istemektir ve ardından sohbet her zamanki gibi devam edebiliyordu.

Eğer bir çip taktırabilirse, o zaman undine'in ne dediğini anlayabilirdi. Konuşabilirlerdi! Ona bunun saçma olduğunu söyleyebilirdi ve o da ondan ne istediğini söyleyebilirdi.

Bu bir
başlangıçtı.
Umuttu.

Byte yüzünü uzaklaştırdı ve dürbün başını salladı. "Bir çip yaratabilirim, evet. Ancak onu yaratmadan önce dili hatırı sayılır bir süre dinlemem gerekecek."

"Bu bir başlangıç," diye nefes aldı. Ve ilk kez her şeyin düzelebileceğini hissetmişti. "O zaman onu nasıl konuşturacağımı bulmam gerekiyor. Sesi balina gibi çıkıyor."

"Balinaların bir dili var," diye yanıtladı Byte. "O dili daha önce tercüme ettim ve oldukça minimal olmasına rağmen, birçok dile kıyasla çok güzel."

"Sence karşılaştırılabilirler mi?"

"Undine'in konuşmasını duymalıyım."

"O zaman onu konuşturacağım," diye mırıldandı, kaşları konsantrasyonla aşağı doğru çekildi. "Nasıl? Hiçbir fikrim yok. Ama sen ve ben, Byte? Biz bu işte bir takımız. Ve birlikte şehre geri döneceğiz. Geri döner dönmez seni temizleyeceğim, metalini parlatacağım. Beni duyuyor musun?"

Küçük robot heyecanla kıpırdandı ve Mira da aynı şeyi yapmamak için kendini zor tuttu.

On iki

Arges

T Kadınının etrafı her zaman yapmaması gereken şeyleri yapan metal yaratıklarla çevriliymiş gibi görünüyordu. Sonunda kalp atış hızını düşürdüğünde, Arges ellerini ikiz kalplerine bastırdı ve kendini geri çekmeye çalıştı mağaraya.

Ve bir şekilde, yapamadı.

Hiçbir Su İnsanı, önünde açılan ve sonra *konusan* bir kutunun görüntüsünü asla unutamazdı. O bir cadı mıydı? Belki de. Kendi halkının onunla hiçbir şey yapmak istemediğini düşünürsek bu mantıklı o l u r d u . Ortadan kaybolduktan sonra onu aramamışlardı ve bunun nedeni belki de kendilerine nasıl bir büyü yaptığını bilmeleri idi.

Ama onu birçok kez görmüştü. Aklının mantıklı kısmı ona onun rahat yaşam alanlarında bulunmadığını hatırlattı. Birçok kez olduğu gibi akromolar bir araya toplandığında bile hiç konuşmamıştı. Ve halkı, yakınlarda birden fazla denizaltı görülmüşken, tek başına suda olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Yani o bir cadı değildi. Cansız nesneler üzerinde büyü yapamaz ve onları onun önünde canlandıramazdı.

Bu da insanlar hakkında anlamadığı çok daha fazla şey olduğu anlamına geliyordu. Belki onlardan bir şeyler öğrenebilirdi ama varlığının her zerresi bu düşünceye bile isyan ediyordu. Halkının ona ölüm ve yıkımdan başka öğretebileceği hiçbir şey yoktu.

Mağara girişinin dışında ne kadar süre yüzdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Bazı deniz canlıları bile onun hareketsiz halini incelemeye gelmişti. Çoğunun gittiğinden biraz daha derine inen bir deniz kaplumbağası yanından geçip gitti. O kadim, bilge gözler onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Burada olmak istemesinin bir nedeni olmadığını biliyordu. Uzaklara bakarken gözlerindeki suçluluk duygusunu görebiliyordu.

Aşağıdan bir mürekkep balığı dokunaçlarını bir kayanın etrafına sararak ona baktı. O aşırı büyük gözler çok fazla şey görüyordu ama Arges kuyruğunu ona doğru salladı. Daha önce onların türünden birkaç tanesiyle boğuşmuştu ve neyse ki bu seferki küçüktü. Keskin gagaları onun sert pullarını bile kesiyordu ve böylesine keskin ısırıkları olan bir yaratığı eğlendirecek durumda değildi.

Sonunda, geri dönüp Akromo'nun ne yaptığını görmesi gerektiğini biliyordu. Artık lanetlenmiş olan o yere dönmeyi neredeyse imkânsız hale getirmişti ama sonsuza dek burada kalamazdı.

Şansı yaver giderse, Mitéra onu bulması için kapsülünü gönderecekti. Ve o zaman tamamen farklı bir nedenden dolayı bir dünya belanın içinde olacaktı.

İç çekerek girişe doğru döndü ve kendini çelikleştirdi. Cesurdu. Bu okyanustaki en tehlikeli yaratıklardan biriydi. Ondan ve o garip... kutudan cevapları alabilirdi ve alacaktı da.

Yine de kuyruğunu vücuduna biraz fazla yaklaştırarak mağaranın içine doğru süzülmesinden gurur duymuyordu. Solungaçları bile normalden daha basıktı, kendini daha küçük göstermeye ve saklanmayı kolaylaştırmaya çalışıyordu.

Sanki onun boyutlarında bir yaratık için saklanmak kolay olacakmış gibi. Bu parlayan yapraklardan sadece birini kaldırıp altına saklanabilecek olan akromoya kıyasla devasa boyutlardaydı.

Gizlice yüzeye çıkarak, burun deliklerinden su akıtmaya bile cesaret edemeden mağaranın etrafına baktı.

Akromosu köşedeki bir kutunun üzerinde duruyordu. Onu da hayata döndürebilir miydi? Akromoların sahip olduğu tüm nesneler gizlice hayat mı saklıyordu?

Diğer kutu önündeki küçük sehpanın üzerinde duruyordu. Ona bir tanrı gibi tapıyor muydu? Belki de fark buydu. Denizin dibinde onun için bir tanrı bulmuştu ve şimdi onun içindeki yaratığa hizmet ediyordu.

Oh, bu korkunç bir düşünceydi.

Bir tür ses çıkarmış olmalıydı, çünkü akromosu arkasını döndü ve onu gördüğünde... parlıyor gibiydi. Bunu beklemiyordu ve bu onu daha da şüphelendirdi.

Onu gördüğünde hiç heyecanlanmamıştı. Daha çok kaşlarının çatılmasına ve ona bir şeyler fırlatılmasına alışkındı.

kafasını. Ya da en azından, aç bir balık sürüsünü kovar gibi elini ona doğru sallamayı seviyordu.

Belki de onun kararan yüz ifadesini gördü çünkü ayağa kalktı ve ona yaklaştı. Onu dik tutan bu ikiz kuyruklar onu iğrendirmekten asla vazgeçmeyecekti. Ve sonra oturdu, onları havuzun kenarında garip, acı verici görünen açılarla bükte.

Ne planlamıştı?

"Sen güvenilir bir yaratık değilsin," diye mırıldandı, sesini kadının istediği gibi daha alçak ve sessiz tutmaya çalışarak. "Benden ne istediğini bilmiyorum, Akromo."

Söylediği her kelime onun yüz hatlarını aydınlatıyordu. Ve o... bir bakıma güzeldi. Yüzünü görmezden gelse, saçlarını görmezden gelse ve gümüş rengi derisini vücudundan nasıl sıyırdığını düşünmemeye çalışsa... Doğru ya. İşte şimdi bunu düşünüyordu.

Elini ona doğru uzatmış, dişlerini kenetleyen o çocuksu sesiyle gevezelik ediyordu. Yine de bu üzerinde çalışabileceği bir şeydi. Belki de bu şekilde onun dilini öğrenebilirdi. Yeterince iyi dinlerse, belki onunla sohbet edebilirdi.

Dillerini öğrenmek Mitéra'sının bilgi ihtiyacını kesinlikle karşılayacaktı. Evlerinin duvarlarını dinleyebilir, Akromosların planlarının ne olduğunu ve ne zaman saldıracıklarını öğrenebilirlerdi.

Evet, bu iyi bir plandı. Onun geveze sesini dinlemek zorunda kalmak anlamına gelse bile.

Yaklaştı, ancak kadının kutuyu yanında getirdiğini fark edince hafifçe irkildi. Ve bu sefer daha da açılmıştı. Lanetli şeyin havada ona doğru salladığı minik kolları vardı.

Denizdeki tek bir tanrı bile böyle bir varlık yaratamaz. Bir çocuk muydu? Onun çocuğu muydu? Denizin dibindeki çöplerden iğrenç bir şey mi yaratmıştı?

Bir elini göğsüne götürdü, onu bu mağaraya ilk getirdiği zamandan tanıdığı bir hareketti bu. Ve

Sonra bir kelime söyledi ve elini ona doğru uzattı.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonra akromo tekrar yaptı. Bir parmağını göğsüne vurdu, kelimeyi söyledi ve sonra kutuya vurdu. Bu sefer farklı bir kelime söyledi ve ardından bir şey söylemesi için eliyle işaret etti.

"Ben Su İnsanlarından biriyim," diye mırıldandı, sesi saygıyla derinleşiyordu. "Sen bir Akromo'sun."

Kaşları çatıldı, yüzünde çok daha tanıdık bir ifade belirdi. Yine aynı kelimeleri tekrarladı. İki farklı kelime. Biri kendisi için, diğeri de kutu için.

Bunlar... isimler miydi?

"Tekrar," dedi, dudaklarını izleyebilmek için biraz daha yaklaşıp.

Ve sonra... Ona böyle bir gösteri yapmaktan utanmasına rağmen solungaçları heyecanla alevlendi. Çünkü onun adını duymuştu ve bu kendi dilinde başka bir kelimeye benzeyen bir kelimeydi.

Mira. Halkı için bu umut demektir.

"Mira," diye tekrarlardı ve onun yüzüne yayılan gülümsemeyi izledi.

Bunu yaptığında daha güzeldi. İfadesinde öfke belirtileri olmadığında, daha nazik görünüyordu. Daha açık. Basitçe... daha fazla.

Nefret etti. Ve aynı zamanda bayılırdı.

Eliyle daha çok göğsünü işaret ediyordu ama boynundan çıkan solungaçları da gösterip göstermediğini merak ediyordu. Evet, şimdi kendini ona sunuyordu. Solungaçların ne kadar güzel olduğunu gördüğünü bildiği için neredeyse gururlanıyordu.

Zihninde bir an için onun tepkilerinin kendi türünün tepkileri olduğunu düşündü. Halkından biri vücudunun tepkisini fark ederdi ve solungaçlarının narin yüzgeçlerini, sadece bir eşin dokunabileceği tüycükleri okşarlardı. Ona izin verirdi eğer

ona dokundu. Onu çoktan halkından çalmış, tam da istediği gibi ona hazineler hediye etmişti. Bir sonraki adım onu kabul etmesiydi ama bu olmayacaktı.

O bir Akromo'ydu. O ise Su İnsanları'ndandı. Birlikte olamazlardı ve asla da olamayacaklardı. Türleri çok farklıydı ve birbirlerinden çok fazla nefret ediyorlardı.

İç çekerek bir elini göğsüne bastırdı. "Arges."

Gözleri hafifçe açıldı ve sonra birçok kez başını salladı. "Arges. Mira."

"Mira," diye tekrarladı.

Fazla bir şey değildi. Bu ilkel konuşma sinir bozucu olmalıydı ama artık onun adını biliyordu. Her nasılsa, bu onu onun için daha önemli biri yapmıştı. O sadece bir amaç uğruna ele geçirdiği bir akromo değildi. O Akromoların Mira'sıydı. Bu çok büyük bir fark değildi ama yine de kalbinde eski bir şarkının tıngırdamasına neden oldu.

"Yemelisin," dedi sessizce, etrafına bakarken kuyruğunu sallayarak. Ona getirdiği balık gitmişti ve arkasına, üstü düzleştirilmiş metalden bir kovaya benzeyen garip bir düzenek daha yapmıştı. Bunun ne olduğunu tahmin edemedi. "Gördüğüm kadarıyla yemeğini bitirmişsin."

Suya geri battı ve onun hayal kırıklığına uğramış onaylamama sesini duymazdan geldi. Belki de onunla konuşmak istiyordu. Sadece isimlerden daha fazla bir konuşma yapmayı denemek için. Ama önce onun beslendiğini görecekti, sonra da geri dönecekti.

Büyükçe bir balığın izini sürmek çok az zaman aldı. Yanından yüzerek geçen morina balığı halkından biri için etkileyici bir av değildi ama onu bir süre daha idare edecek kadar büyüktü. Arges akromosların ne yediğini bilmiyordu ama her sabah yedikleri tuhaf lapayı hatırlıyordu. Bunun ne olabileceğine dair bir tahminde bulunamıyordu ama sadece etle beslenemeyeceklerini varsayıyordu. Yakında avlanma alanlarına dönmesi ve ona bir avuç yosun, belki de kombu getirmesi gerekecekti. Yenilebilir bitki örtüsü

okyanusta bulmak zordu, ama o bunu onun için keşfedecekti.

Arges mağaraya giderken balığı çabucak temizledi, kan ve organların saklandıkları yerden uzaktaki sularda ıslanmasına izin vermeyi tercih etti. Oraya istenmeyen bir dikkat çekmek istemiyordu. Ona yardım etmek için orada olmama ihtimaline karşı.

Adam geri döndüğünde Mira yine volta atıyordu. Mira'nın bunu neden yaptığından emin değildi ama mağaranın bir ucundan diğerine sık sık hareket ediyordu.

Suyun sıçrama sesiyle döndü, gözleri birkaç dakika korkuyla açıldıktan sonra onu görünce sakinleşti. Yine gevezelik etmeye başladı. Konuşmasında tanınabilir sesler bile yoktu ve onu anlamasının çok uzun zaman alacağından korkuyordu.

Kayanın kenarına kadar yüzdü ve balığı onun için yere bıraktı. "Benim halkım yavaş konuşur," dedi, onu dinlemesi gerektiğini anlaması için bakışlarını yakalayarak. Arges ağzına dokundu, sonra ellerini aşağı indirdi. "Daha yavaş konuş, Akromo. Belki o zaman seni taklit edebilirim."

Bu onları hiçbir yere götürmüyordu. Mira bir sonraki konuşmasında bunu sessizce yaptı. İsteddiği bu değildi. Artık onu zar zor duyabiliyordu.

"Hayır, achromo. Daha yavaş konuşmanı istiyorum, daha yumuşak değil." Hırlayarak, hayal kırıklığı içinde keskin dişlerini havada gıcırdattı. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Hangi çılgınlık beni senin dilini öğrenebileceğime inandırdı bilmiyorum. Söylediğin tek bir kelimeyi bile anlamam için ikimizin de ömrünün geçmesi gerekir."

Ama söylediği her kelime onu daha da mutlu ediyor gibiydi. Başını salladı, yüzünde hâlâ o geniş gülümseme vardı. Bir elini göğsüne bastırdı ve "Mira" dedi, sonra elini balığın üzerinde gezdirdi.

Öfkesinin bir kısmı azaldı ve yerini eğlence aldı. "Sözlerimizin hiçbirini söyleyemeyeceksin, Akromo."

Elini ısrarla balığın üzerinde gezdirdi.

Bakışlarını mağaranın çatısına çevirdi ve sabır için dua etti. "Bu bir morina."

Yine elini üzerinde salladı ve sonra diğer elini havada döndürdü. Ondan ne istiyordu?

Biraz daha yakın yüzerek kollarını kayaya dayadı ve onunla birlikte balığa baktı. "Morina, biz ona böyle diyoruz. Oldukça lezzetsiz bir balık sanırım ama Akromosların nasıl beslendiğini düşünürsek, bunda bir kusur bulacağını sanmıyorum. Senin için temizledim bile, Mira. Yiyebilirsin."

Eliyle yemek yiyor gibi yaptı ve sonra tekrar ona baktı. Ama kadın balığa bakmıyordu. Ona bakıyordu.

Gözleri biraz geniş, yüzü biraz pembeydi. İnsanların bir mürekkep balığı gibi renk değiştirebildiğini fark etmemişti ama işte buradaydı. Gözlerinin önünde renk değiştiriyordu.

Onun geniş bakışlarıyla karşılaştı ve ne düşündüğünü merak etti. Ondan balığı kendisine açıklamasını istemişti ve o da açıklıyordu. Söylediklerinden tek bir şey bile anlamıyordu. Ama Arges her zaman konuşmaktan hoşlanan bir kardeş olmuştu.

Bu yüzden bir savaşçıydı. Neden kardeşleri yerine kapsülün kontrolünü ele geçirmişti. Nasıl konuşacağını ve ne zaman dinleyeceğini bilen oydu. Mitéra'ya göre bu onun yeteneğiydi. Ve şimdi bu yeteneğini halkına yardım etmek için kullanmak istiyordu.

Ama onu böyle izlerken halkı hakkında düşünmek çok zordu. Yüz hatlarında huşu ve merakın garip bir karışımı oynasıyordu. Onu doğru okuyup okumadığını merak etmek zorundaydı, çünkü bu ifade ürkütücü bir şekilde kendi halkınıninkine benziyordu.

O zaman o göz kırptı çılgınca ve
salladı onu Başını. Parmaklarını
balığın üzerinde gezdirerek suyu işaret etti. "Evet, denizden
geldi." Pençeli elini kaldırdı
ona pençelerini göstererek. "Onlar için çok kolay

benim gibi birini yakalamak için. Sizin için onları yakalamanın daha zor olacağını tahmin ediyorum."

Parmakları çok küçüktü ve tırnakları körelmişti. Herhangi bir balık, o yumuşak pençelerini kullanmaya fırsat bulamadan ondan çoktan uzaklaşırdı. Ölümcül şekilde yaralanmış bir avı bile yakalayacak kadar hızlı yüzemiyordu.

Hayatının geri kalanında ona bakmak zorunda kalacaktı.

Arges bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. Zaten çok uzun süre hayatta kalmayacaktı. Burada, her gün onu aramak zorunda kalacağı yıllar sonrasını düşünüyordu. Yine de bunun sonunda onun öleceğini biliyordu.

Mira bir amaç için bir araçtı. Hepsi bu.

Başka bir ses onları böldü, anlamadığı kelimelerle çınıyor ve metalikleşiyordu. Ama bunun kutudan geldiğini biliyordu ve hâlâ burada olduğunu unutmuştu. Onları net bir şekilde dinlemişti ve bu büyü onu suyun güvenliğine geri göndermek için yeterliydi.

Metalik varlığı muhtemelen ıslatan dalgayı durdurmaya bile çalışmadı. Gitmek zorundaydı. Burada kalıp, sanki onu anlayabiliyormuş gibi onunla konuşamazdı.

Ama yüzerek uzaklaşırken bile, kızın pembe yanaklarının ve boğazında oynaşan rengin anısı aklından çıkmıyordu.

Belki de o bir cadıydı.

ON üç

MIRA

Tonunki işe yaramıyordu. Onu biraz konuşturmayı başarmıştı ama hiçbir şey istediği gibi değildi. Günde bir ya da iki kez geri geldiğini düşündü. Burada zamanı söylemenin bir yolu yoktu ama ne kadar su içtiğini görebiliyordu.

geçiyordu.

Mira babasının ona daha önce yapmayı öğrettiği bir tatlı su düzeneği kurmuştu. Çocukken bu, fokurdayan bir laboratuvar kurmak gibiydi. Ama babası belki bir gün bunu kullanması gerekebileceğini biliyordu. Şehrin büyük bir bölümü sık sık sel baskınları nedeniyle diğer bölgelerden ayrılarak karaya oturuyordu ve burada çok fazla tuzlu su olmasına rağmen çok az tatlı su vardı.

Kovayı, sandıkların arasında bulduğu küçük bir bunsen ocağının üzerine koymuştu. Sönmeden önce sadece kısa bir süre çalışmıştı, bu yüzden onu parçalarına ayırmış ve yerine kaynak makinesini yerleştirmişti. En azından bu, alevi devam ettirmek için oksijen ve yakıt gerektirmeyen yeni bir teknoloji kullanıyordu. Neyse ki bu modele yükseltilmiş bir modeldi, yoksa tatlı suyu olmayacaktı.

Bu haliyle, tüm tuzlu suyu kaynatabiliyor ve 'v' şeklinde dövdüğü bir metal parçasıyla kovanın üzerindeki yoğunlaşmayı yakalayabiliyordu. Yoğunlaşma çoğunlukla bir araya toplanıyor, v'nin kanalına yuvarlanıyor ve sonra oraya yerleştirdiği diğer kovaya giriyordu.

Çok fazla su değildi ama en azından onu hayatta tutabilirdi.

İç çekerek tavana baktı ve can sıkıntısının zihnini ele geçirmesine izin verdi. Bazen bütün bir gün boyunca hiç konuşmuyordu. Eğer isterse Byte onun yerine tüm konuşmaları yapıyordu. Ama bugün sessizlik istemişti.

Düşünmeye ihtiyacı vardı.

Yeterince sohbet edemiyorlardı ve undine konuştuğunda çoğunlukla aynı kelimeleri kullanıyordu.

"Emin misin?" diye yüzüncü kez sordu. "Sadece kelimeleri tekrarladığından emin misin?"

"Pek çok farklı dili deşifre ettim," diye homurdandı Byte. "Kelimeleri tekrar ettiğinden eminim. Ama muhtemelen size kendi dilini öğrettiğine inanıyor, bu yüzden uygun öğretim tekniklerini kullanıyor. Sadece, planımız için yanlış teknikler."

"Lanet olsun."

"Gerçekten."

Bu sonsuza dek sürecekti. Belki de zamanından daha uzun sürecekti, çünkü susuz kalacaktı. Ya da belki ondan sıkılacak ve burada ölecekti. Küçük androidi buradan çıkaracağına dair söz vermişken zavallı Byte'ı çürüyen cesediyle baş başa bırakacaktı.

Hayır, bu durumu çözmeleri gerekiyordu. Undine ile konuşabilmeleri gerekiyordu ve... ve...

Mira alnına iz bırakacak kadar sert bir tokat attı. "Lanet olası panik ve aptal, saçma sapan bir beyin. Byte!"

Kadın ayağa kalktığı anda, küçük droid kollarını kullanarak kendini ondan uzaklaştırdı. "Sevmiyorum. Bu ifadeden hoşlanmadım."

Onu yerden bir top gibi kaparak mağaranın sonuna kadar yürüdü ve sunucunun üstüne geri koydu. Göz hizasına gelecek şekilde eğilerek sordu: "Bir çeviri çipi yapabileceğini söylemiştin. Değil mi?"

"Doğru." Kabloları titriyordu.

"O zaman İngilizce için de bir tane yap. Çipi ona vereceğim." "Ona mı?" Robot dürbünlü kafasını salladı.

"Hayır, o

işe yaramaz. Kulağının arkasına koyacak kadar yaklaşman gerekir ve bunu yaparsan, öldürecek kadar yaklaşmış olursun. Çeviri çipleri acıtıyor, Mira! Onu öldürecek kadar değil ama kesinlikle korkutacak kadar. Bu da seni öldürmesi için yeterli bir sebep olacaktır."

"Bu almamız gereken bir risk."

"Bunu yapmayacağım. Planınızın hiçbir mantığı yok. Seni öldürecek."

Bunu yapmak istememişti ama... "Beta Iota Epsilon 427. Bana bir İngilizce çeviri çipi yapmanızı emrediyorum."

Droid homurdansa da yapabileceği bir şey yoktu. Programlama ne emredilirse onu yapmasını gerektiriyordu ve bunu ona karşı kullanmaktan nefret ediyordu.

Kutunun içinden vınlamalar, çatırtılar ve birkaç kıvılcım saçıldı, ama sonra işte oradaydı. Bir çeviri çipi.

Başparmağındaki tırnaktan daha küçüktü ve robotun karnından çıkan küçük bir platformun üzerinde duruyordu.

Çipi alıp avucunda sıkıca tutmadan önce "Teşekkür ederim," diye nefes aldı. "Dikkatli olacağım, biliyorsun."

"Sadece öldürülme."

"Planımız bu."

Şimdi tek yapması gereken beklemektir. Zayıf kadının ortaya çıkması epey zaman aldı ve sonra kendine ona Arges demesi gerektiğini hatırlattı. O bir undine'di ama adı Arges'ti ve bu onun avantajına olacaktı.

Adını söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmüştü. Ve eğer ondan istediği buysa, onu azıcık bile merak ediyorsa, o zaman flört etmeyi denemesinin zamanı gelmişti.

Sanki o konuda hiç iyi olmamış gibi.

Midesi sinirden çalkalanırken, ayaklarını suya sokarak taşın kenarına oturdu. Bu farklıydı ve bunun onu biraz daha yaklaştıracaklarını umuyordu. Belli ki onu ve vücudunu merak ediyordu. Türleri birbirine benziyordu ama her yönden değil. Onu daha önce de ayaklarına bakarken görmüştü ama tiksintiyle baktığından emindi. En azından suyun içinde olsalardı dikkatini dağıtamazlardı.

Arges mağaranın ağzında belirdi, bir köpekbalığı gibi derinliklerde salınan karanlık bir gölge. Ya da belki bir yılan balığı gibi. Yine de o olduğunu biliyordu. Çünkü başını kaldırıp baktığı anda mavi biyoluminesans canlanmıştı. Kendisine baktığını fark ettiği anda isyan etti ve belki de bu sandığından daha kolay olacaktı.

Sessizce suyun yüzeyine çıktı, siyah gözleri çoktan onu izlemeye başlamıştı.

"Bugün tekrar konuşabileceğimizi düşündüm," dedi, kelimeleri biraz yankılanarak. Onun için biraz daha yavaş konuşuyordu ama yine de onun dilini öğrenmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Onu dinledi ama yine de el işaretleriyle konuşmaya devam etti.

Bu kez parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve ardından parmaklarıyla konuşma taklidi yaptı.

Yüzünden yumuşak bir ifade geçti. Neredeyse bir gülümseme gibiydi ama dudakları uzaktan bile kıpırdamadı. Belki de bu düşündüğünden daha kolay olacaktı.

İhtiyacı olan tek şey, çeviriciyi kulağının arkasına koyabileceği kadar yaklaşmasıydı. Gerisini o hallederdi. Sinirsel bağlantı onda işe yaramayabilirdi. Anatomilerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama işe yarayacağını umuyordu. Tür olarak birbirlerine o kadar yakınlardı ki bu mantıklı olabilirdi. En azından yukarıdan bakıldığında.

"Bugün daha fazla kelime öğrenebileceğimizi düşünmüştüm," dedi ve adamın daha da yaklaşmasını izledi. Havuzun girdaplarında hareket etmek onun için çok zahmetsizdi. Kuyruğunun altında hareket ettiğini, neredeyse tam önüne gelene kadar vücuduna rehberlik ettiğini görebiliyordu.

Her zaman olduğu gibi yanakları yanıyordu. Hâlâ garip, benekli bir gri olmasına ve kaslı vücudunda omuzdan göbeğe kadar koyu çizgiler olmasına rağmen, onda hâlâ çekici bir şeyler vardı.

Bu onu rahatsız ediyordu ve nedenini bilmiyordu.

"Biraz daha yaklaş," dedi, adam bir kol boyu uzakta durunca kaşlarını çatı. Böyle olmazdı.

Görünüşe göre onu kandırması gerekiyordu. Ve bunu yapmak için aklına gelen tek bir yol vardı.

Belli ki onun dilini öğrenmek istiyordu ve o da bunu ona verecekti. Yeter ki biraz daha yakın yüzebilsin. Mira pazusunu işaret etti ve onun dikkatini uzvuna çekmek için biraz esnetti. "Kol."

Arges gözlerini ona dikti.

Pekâlâ, asıl taktiğe geri dönelim. Elini göğsüne dayadı ve "Mira" dedi. Sonra tekrar kolunu işaret etti, kasını esnetti ve "Kol" dedi.

Gözlerini kıstı ve belki bir santim daha yaklaştı. Merak her zaman kediye öldürürmü, öyle derler.

Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuş gibi yüz hatlarının çoğunu hareket ettirdi. Gözlerini işaret ederek onları büyük ve geniş gösterdi. Sonra burnunu işaret etti, burun deliklerini kıkırdamadan önce geri çekilmesine neden olacak şekilde genişletti. Kulaklar, ağız, kaşlar. Ama yine ağzını işaret edip "Dudaklar" dediğinde boynunun etrafındaki solungaçlarının genişlemesini yanlış anlamadı.

Kadın onları ayırdı ve adam daha da yakınına yüzdü. Sonunda ona ulaşabilecek kadar. İleri doğru hamle yapabilirdi ama bu da işe yaramazdı. Onun kendisini öldürmemesini sağlamaya çalışıyordu ve üzerine atılmak bu şansı kesinlikle mahvedecekti.

İhtiyacı olan şey, onun sükûnetini kazanmasıydı. Gözlerinde yanan ateş bir gösterge ise, bu oyunu oynamaya devam etmek zorundaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde hiç umursamadı.

Mira dudaklarını yaladı, onun bakışlarındaki sıcaklığın daha da alevlenmesini izledi. "Bundan hoşlanıyorsun," diye fısıldadı. Bu bir soru değildi, çünkü biliyordu.

Eğer izin verirse bu iş kontrolden çıkabilirdi. Gerçi aralarındaki ilişkinin ne kadar ileri gidebileceği konusunda şüpheleri vardı. Yine de, belki de onun aklını bu düşüncelerden uzak tutmak en iyisi olacaktı.

Elini kaldırdı ve avucuna nefes verdi. "Nefes al." Bu onun doğrulmasını sağladı.

Tekrar yaptı, kelimeyi tekrarlardı ve sonra elini uzattığında dondu. Islak elleri onunkini yakaladı ama adam şaşırtıcı derecede sıcaktı. Elini ters çevirip parmaklarını açmasını sağladığında o ağlar parmaklarına sürtündü.

"Ağ yok," dedi sessizce, elini bir o yana bir bu yana çevirirken eğilmiş başının üstünü izliyordu. "Sadece parmaklar."

Ellerini daha da açarak onun yumuşak şaşkınlık sesine sessizce güldü. Onun ellerini daha önce görmüştü! Birçok

Aslında defalarca. Yine de bu sefer onlarla çok daha fazla ilgileniyor gibiydi.

Ya da belki de ne yapabileceklerini.

Dudağını ısırarak, onun vücudu hakkında ne düşündüğünü merak etti. Ona göre hâlâ fena sayılmazdı. Bakması garipti ama aralarındaki farkları göremeyeceği kadar da sıra dışı değildi. Yüzünün yontulmuş düzlemleri sonsuz derecede güzeldi, tüm gövdesi boyunca uzanan kaslardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Eğer bir insan olsaydı, o derin çukurlardaki her damla suyu yalamak isterdi.

Hayır, zihninin o düşünce kulvarına kaymasına izin veremezdi. Onun kendisini anlamasını sağlamak için buradaydı, böylece ona eve dönmesi gerektiğini söyleyebilecekti.

Parmaklarını onunkilere doladı, elini ağzına götürdü ve avucuna doğru nefes verdi. "Nefes al."

Adamın gözleri siyahtı, bu yüzden nasıl daha da karardıkları hakkında hiçbir fikri yoktu, ama neredeyse havadaki uyarılmanın tadını alabiliyordu. Birbirlerine kilitlenmişler, avucuna doğru nefes alırken birbirlerinin bakışlarına hapsolmuşlardı. Parmaklarının arasındaki ağlar titriyor, adını koymaya korktuğu bir duyguyla titreşiyordu.

Ama sonra bileğini döndürerek kızın elini kendi elinin içine hapsetti.

Dikkatlice elini gövdesinden aşağı çekti.

Sıcaklık yanaklarını yaktı ve kulaklarının ucunu sızlattı. O... Hayır, kesinlikle değildi.

Ona izin verecek miydi?

Arges ellerini Arges'in kaburgalarının hemen altında durdurdu ve Arges avuçlarının üzerinde havanın dolaştığını hissettiğinde bakışlarını Arges'ten ayırdı. Sadece hava değil, sanki biri parmaklarına üflüyormuş gibi hissetti.

"Nefes al," diye tekrarladı, sözcük o kadar kısık ve gırtlaktan geliyordu ki neredeyse anlamıyordu.

Solungaçlarından nefes aldığını fark etti. Göğüs kafesinden verdiği nefes parmaklarının üzerinden geçerek onları buz gibi sıcak hale getiriyordu. Sıcak nefes değildi, kendi nefesi gibi değildi. Ama okyanus kadar soğuktu.

Tüyleri diken diken oldu.

ya da belki de elini yavaşça kaburgalarının, göğsünün, köprücük kemiğinin üzerinde gezdiren güçlü tutuşuydu.

Parmaklarını boğazında durdurdu ve tekrar "Nefes al" diye mırıldandı.

Tekrar hissetti. Parmaklarının üzerinden fısıldayan bir başka uzun nefes, ama bu sefer sıcaktı. Demek boynunda da solungaçlar vardı ve yavaşça kalkan firfırlar da bu yüzdendi.

Çok güzellerdi. Kuyruğunun elmas şekliyle ya da sırtındaki jilet gibi dikenlerle kıyaslandığında, bunlar neredeyse narindi. Suda ipek gibi görünüyorlardı, ama havada bile, etrafında parlamasını sağlayan çok özel parçalar vardı.

Birinden aşağı su damladı, boncuk boncuk solungaçlarına damladı ve sonra kaslı omuzlarından ve köprücük kemiğinden aşağı damlamak üzere dışarı sızdı. Kendini durduramıyordu. Belki de bu kendi türünün doğuştan gelen merakıydı. Belki de aklını tamamen yitirmişti.

Mira parmaklarını adamın boynundaki solungaçların üzerinde gezdirdi. Elbette nazikçe. Ne kadar hassas olduklarını ancak tahmin edebilirdi. Ama parmakları o yumuşak solungaçlara dokunduğu anda, kadife gibi hissettiklerini fark etti.

Daha uzun firfırlar geriye uzanıyor, parmaklarının etrafında kıvrılıyor ve parmaklarının arasından kayıyor gibiydi. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi, güçlü ve kalın boynu sanki bu dokunuşu kaldıramayacakmış gibi eğildi. Onu incitmiş olabileceğini düşündü ama sonra inlediğini duydu.

Ve ah, bu ses, ham ihtiyaç ve çaresizlikle doluydu. Vücudundaki her sinir ucunu sıcak ve vahşi bir şekilde ateşledi. Uzaktan yakından insan bile olmayan bir şeyi istemenin mümkün olduğunu hiç düşünmemişti ama işte buradaydı. Parmaklarıyla solungaçlarını okşarken kuyruğu suda çırpınan bu devasa dişi balığın görüntüsü karşısında nefesi kesilmişti.

Muhteşemdi. Tüm o kaslar sımsıkı gerilmiş, eli bileğini sarmış, onu yerinde tutuyordu.

O firfırlardan birinin kenarını yakalayıp iki parmağının arasında nazikçe sıkıştırırken bile elini bir ipek parçasını kaydırır gibi aşağı kaydırды.

Bir inilti daha, bu sefer karnının derinliklerinden geliyordu. Aşağı baktı ve kaburgalarının yakınındaki solungaçların bile çırpındığını gördü. Ve onların altında, pullarında garip görünen başka bir boşluk... görünüyordu...

Her şey başına yıkıldı. Tam bir deli kadın gibi, neredeyse tamamlanmak üzere olan lanet olası bir iç çamaşırını okşuyordu. Kendini o ana o kadar kaptırmıştı ki, karşısındaki kaslı ve yakışıklı adamın çıkardığı seslere ve görüntülere o kadar hayret ediyordu ki, tüm bunları neden yaptığını unutmuştu.

Çeviri çipi. Siktiğimin çeviri çipini kulağına tak ve ona mastürbasyon yapar gibi dokunmayı kes!

Bir an için bile olsa unuttuğu için kendini azarladı. boştaki eliyle cebinden çipi çıkardı ve sonra başının diğer tarafına uzandı.

Sonra gözlerini açtı ve vahşi bir ifadeyle ona baktı. Sanki ondan ya da onun kendisine yapacaklarından korkuyormuş gibiydi. Ama bu bakışta çaresizlik de vardı, onun tatmin edeceğini umduğu bir ihtiyaç.

Ve ah, başka bir zamanda olsalardı. Başka bir yerde. Belki de zihnindeki daha karanlık merakları şımartırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi kendi ihtiyacından dolayı biraz kısıktı. "Umarım bunun için beni affedebilirsin."

Başparmağıyla açma düğmesine basarak çeviri çipini solungaçlarının arkasına yerleştirdi. Acı ona çarptığı anda anlamıştı. Kuyruğu sudan dışarı fırladı ve aniden çalkantılı dalgalara dönüşmeden önce kolundaki keskin dikenlerle onu yakaladı. O köpüklü, beyaz suyun içinde bir kadın vardı ama neredede olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Kamçılardı ve yuvarlandı, sonra kuyruğunu bir kez daha salladı ve gitti. En azından, diye düşündü. Suyun yüzeyi

deniz köpüğüyle o kadar kaplıydı ki, nerede olduğunu tahmin edemiyordu.

Mira, adamın onu suya sürükleyip boğma ihtimaline karşı ayaklarını hızla suyun dışına çekti.

Bunu hak etmiş bile olabilir. Çok kötü tepki verirse o çip onu öldürebilir.

"Kanamanız var," dedi Byte, oldukça gerçekçi bir şekilde.

"Biliyorum," dedi bir eliyle yarasını kavrayarak. "Yine de bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

On dört

Arges

T Acı kör ediciydi. Çığlık gibi bir ses her yerini sararken ellerini başına bastırarak kıvrandı . onun Zihin. Arges yapamadım söyle Eğero oldu onun kendi çığlığı, derinliklerin çığlığı ya da annenin ta kendisi

Okyanusun aidatını almaya gelmesi.

Lanetlenmişti. Cadı onu lanetlemişti ve bu kadar küçük bir yaratığın bu kadar acı verebileceğini bilmiyordu.

Akromo kesinlikle bir şey yapmıştı. Solungaçlarını mı koparmış? Onun kendisine dokunmasına izin verdiği için aptalın tekiydi. Bir akromoya güvenmek sadece gençler ve aptallar içindi. Onun türü her zaman onunkine ihanet ederdi. Denizin soğuk olması gibi onlar da savaşmak için yaratılmışlardı. Yuvarlandı, pulları mağaranın dışındaki keskin taşlara sürtündü.

Mitéra'ya ulaşabilirse, belki de onu bir araya getirebilirdi. Bu laneti onun bedeninden söküp atabilir ve sonra da akromosun üzerine geri fırlatabilirdi. Akromos'un saçlarını onun kafasından koparabilirdi. Her ne yapıyorsa, parmaklarını teker teker ısırp koparacaktı. Bu Mira daha önce hiç hissetmediği bir acı duyacaktı-

Ve sonra durdu.

Tüm acılar, tüm eziyetler, tüm kemik *ağrıları*, geldiği gibi hızla kayboldu.

Nefes nefese, solungaçları kaburgalarının etrafında genişçe açılmış, emebildiği kadar çok su emerek okyanus tabanına doğru yüzdü. Vücudu taşlara yaslanmıştı, mağaradan gelen yumuşak parıltı hâlâ neşeyle okyanusa yayılıyordu. Aniden acı hissetmemeye başladığında ne yapacağını bilemiyordu.

Zihni parçalandı. Bir yanı mağaraya dönüp onu yok etmek istiyordu. Sebep olduğu acı için onu lime lime etmek, diğer yarısı ise... Diğer yarısı ise başladıkları şeye devam etmek istiyordu. O yetenekli parmaklarıyla solungaçlarını tekrar okşamasını istiyordu. Parmakları arasında ağ yoktu ve bu, her iki tarafa da dokunurken çok daha uzağa ulaşabileceği anlamına geliyordu.

Enfesti. Acıdan önceki zevk. Onun dokunuşuna doğru eğilmişti, daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu ve vücudunun sıcaklığı onu türünün denize saldıgı tüm siren şarkılarından daha çok çağırmıştı.

Nefret etmesi gereken bir bedene ve fazlasıyla sinsi bir zihne bürünmüştü. Mira tehlikeliydi, bunu biliyordu. Ama yine de bir yanı onu kendi kızı olarak tutmak istiyordu.

Cezalandırmak mı? Kesinlikle. Yaptığı şey için onu cezalandıracaktı ama düğümlenmiş kuyruğunu çözüp mağaraya doğru geri dönmeye başladığında bile, bu karanlık düşünceler çok daha zevkli bir şeye dönüştü.

Kendi türünün onun türüne hükmetmesinin nasıl bir his olduğunu bilecekti. Gerekirse onları birbirine uyduracaktı. Çünkü onun gözlerindeki ateşi görmüştü ve onun pençesinde kıvranan adama baktığında yumuşak dudaklarının nasıl ayrıldığını görmüştü. Onu istemişti, en az onun onu istediği kadar.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Mağaradaki parlayan bitkiler bile göğsünde yanan öfkeyi hissederek ondan uzaklaştı. O tehlikeliydi. Korkunçtu. Derinliklerden çıkan yaratık Arges değil, öfke ve yıkımdan oluşan bir canavardı.

Yavaşça suyun üzerine çıktı, gözleri çoktan kısılmış ve solungaçları kapanmıştı. Eğer ona tekrar saldırmaya kalkarsa, buna hazırды.

Mağaranın arka tarafında durmuş, elleriyle çılgınca hareketler yaparak ortaya çıkardığı iblisle konuşuyordu ve içinde bir şeyler koptu. Hiç utanmış ya da üzgün görünmüyordu. Belki de başından beri planı buydu. Belki de onu da yanında götürdüğü sürece bu mağarada ölmek umurunda değildi.

Ona kendi türünden korkmanın ne kadar değerli olduğunu gösterecekti. Onun gibi bir yaratığı baştan çıkaracak kadar aptal olmaması gerektiğini.

Suyun altına ve küçük mağaranın dibine geri dalmak için çok az çaba harcadı. Kendini suyun içinde o kadar hızlı bir şekilde ilerletmek için daha da az çaba harcadı ki

bitkilerden birkaç yaprak kopardı. Kendini okyanusun güvenli pençesinden kurtarıp mağaraya doğru fırlattı.

Pençelerini ona doğru uzatırken gözlerinin önce şok, sonra da korku içinde genişlemesini izlemekten ayrı bir zevk aldı. Ve keskin dişlerinin tam teşhirde olduğunu biliyordu. Ona doğru hamle yaparken vücudundaki tüm renkler isyan ediyordu. Cesaretinin kanıtı olarak ne ürktü ne de ondan kaçmaya çalıştı. Orada öylece durdu, adamın onu yakalamasını geniş gözlerle ve kilitlenmiş kaslarla izledi.

Onu altına alarak, mücadele etmesini engellemek için tüm ağırlığıyla bastırdı. Gerekirse dişleriyle boğazını parçalayacaktı.

Ama dudakları omzuna dokunduğu anda, "Bekle! Dayan!" diye bağırdı.

Ve o... Onu anladın mı?

Arges dondu kaldı, yanlış duyduğundan emindi. Kesinlikle az önce onun dilini konuşmamıştı. Karşısındaki yaratık balinaların dilini ya da denizin dilini konuşmayı bilmiyordu.

Adamın kısa süreli tereddütü, tıpkı onun suyu boşalttığı gibi, kadına da kelimeleri ciğerlerinden boşaltma şansı verdi.

"Çok özür dilerim. Keşke sana canının yanacağını söyleyebilseydim ama bunu sana nasıl taklit edebilirdim ki? Zaten cihazlarımızdan herhangi birini sana takmama asla izin vermezdin, bu yüzden şansımı denemek zorundaydım."

Odayı bir başka garip cıvıltı doldurdu, bu seferki metalik takırtılarla birlikte. "Bunun için seni öldüreceğini söylemiştim!"

"Kapa çeneni, Byte!" diye tısladı.

Ve adam yüzünü kadının boynundan çekip o geniş, tuhaf gözlere bakarken oda sessizliğe gömüldü.

"Yine," dedi huysuzca.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini hala bilmiyorum, ama sanırım kendimi tekrar etmemi istiyorsunuz?"

Onun gözlerine hiç bu kadar yakın olmamıştı. Nadiren güneş ışığı alan bir günde parıldayan yosunlara benzeyen garip küreler. Beyaz, rengi çevreliyordu ve garip bir şekilde

bakışlarıyla karşılaşmak onu rahatsız ediyordu. Onun nereye baktığını çok kolay takip edebiliyordu. Gözlerinin ortasındaki karanlık noktalar küçüldü, belki de ondan uzaklaşmadığında korkuyla küçüldü.

"Kulağına taktığım cihaz bir çevirmen. Benim dilimi biliyor, yani artık sen de benim dilimi biliyorsun. Yine de ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben senin dilini bilmiyorum, Byte da bilmiyor." Mağaranın köşesindeki garip kutu iblisi işaret etti ve iblis metal koluyla ona küçük bir el salladı. "Ne kadar çok konuşursan, robot senin dilini o kadar çok anlayabilir ve bana kendi çevirmenimi alma şansı verir. O zaman konuşabiliriz."

Kadının ne dediğini zar zor takip etti. "Robot mu?"

Görünüşe göre, kelimeyi kendi dilinde, onun irkilmesine neden olacak kadar yakın bir şekilde tekrarlamıştı. "Doğru, o kelimeyi bilemezsin. Oradaki şey. Kutu mu? Halkım onları bize yardım etmeleri için yarattı. Onlar... bir çeşit hizmetkârlar."

Küçük kutu ciyakladı, ancak ona ters ters baktığında sustu.

"Ya sen?" diye sordu ona biraz daha yaklaşarak. "Kendine ne diyorsun, Akromo? Düşmanımın kendisine verdiği ismi bilmek isterdim."

Kadın yutkundu ve adam boğazının çalışmasını izledikten sonra sessizce cevap verdi: "Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama bana çok kızgın görünüyorsun."

Öyleydi. Tabii ki öyleydi. Ona sözlerini anlamasını sağlayan sihirli bir cihaz hediye etmişti ama aynı zamanda ona korkunç bir acıyla ihanet etmişti. Ve itiraf etmeliydi ki, onun büyüüne bu kadar kolay kapıldığı için kendisine biraz kızgındı. Bir akromonun kendisine dokunmasına izin verdiği ve onu etkilediği için utanıyordu.

Onun dünyasında, söz verildiği kadar iyiydiler. Onu avlamış, ona hazineler hediye etmişti. Solungaçlarına öyle zarif bir şefkatle dokunmuştu ki, hala her parçasını

Vücudu ihtiyaçla titriyordu. Ve bu yanılttı. Her parçası yanılttı.

Bunu ondan çalmıştı. Çünkü bunların hiçbirini başka bir dişiyle yapmamıştı ve şimdi her zaman ilk çiftleşme denemelerini hatırlayacaktı. Bir eşe sahip olmak için ilk denemesi ve ikisi de birbirini istememişti bile.

Eşinin onu reddetmesi bir savaşçı için utanç vericiydi. Ama bir dişiye inkar etmek? Onun gibi birini bile mi?

Bu duyulmamış bir şeydi.

Belki de yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Solgun yüzü daha da solgunlaştı ve o parlak pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı çıktı. "Benden memnun görünmüyorsun."

Akromosuna bu düşünciyi ne verebilirdi ki? Kendi dudaklarını yaladı ve onun gözlerinin kara dilinin hareketlerini takip edişini izledi. Kadının yüzündeki renk daha da soldu ve birden içinde bulundukları durumun farkına vardı.

Kanadı hâlâ suyun içinde olsa da, onu her anlamda kıstırmıştı. Kadının her iki bileği de adamın perdeli elleri tarafından başının üzerinde sıkıştırılmıştı. Tıpkı birkaç dakika önce yaptığı gibi vücudunu onunkine doğru kavislendirdi. Tuhaf kuyrukları vücudunun iki yanında ayrılmıştı ve bu kadar geniş açılabildiklerini fark etmemişti. Onu kendi türüne hiç benzemeyen ama yine de garip bir şekilde... çekici olan çekirdeğine doğru sıkıştırdı.

Daha önce aralarında var olan sıcaklık yeniden parlak ve sıcak bir şekilde alevlendi. Damarlarında dolaştığını, sanki kız onu içinden aydınlatmış gibi tüm renklerini açtığını hissedebiliyordu. Maviler alevlendi ve solungaçları tekrar yükseldi. Onları bastırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Ondan sadece hafif bir kavis, sadece biraz. Ama bu onun bedenini ona daha da yaklaştırdı ve bir şeyler yapmak zorunda kaldı. Ona dokunmak zorundaydı. Bu garip akromonun sakladığı şeyi hissetmeliydi.

Kadının bileklerinden birini avucuna alarak, ellerinden birini serbest bıraktı ve kadının yan tarafında gezdirdi. "Birbirimize çok benziyoruz,"

dedi sessizce, elinin kadının kaburgalarında gezinişini izleyerek. "Bunlar bende var. Bunları daha önce kadınlarımın üzerinde hissettim."

Ama solungaçları yoktu. Durakladı, elini yükselip alçalan kaburgalarının üzerinde gezdirdi ama parmaklarıyla oynayacak solungaçları yoktu. Üzerindeki tuhaf gümüş deriden ve altındaki narin kemiklerden başka bir şey yoktu.

"Çok küçüksün," diye mırıldandı, eli belinde pulların başlaması gereken yere doğru indi. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece boşluk ve kuyruğunun iki yanında titreyen ikiz yüzgeçler vardı. "Çok... kırılabilir."

"Beni öpecek misin yoksa öldürecek misin anlayamıyorum," dedi gözleri onun her hareketini takip ederek. "İkisini de istediğimden emin değilim."

Bahsettiği öpücüğün ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun da kendisiyle aynı sıcaklıktan etkilendiğini hissediyordu. Kendini kontrol etmesi gerekiyordu yoksa kız onun üzerindeki kontrolünün farkına varacaktı. Vücudu hiç böyle tepki vermemişti. Bir kere bile.

Belki de onun formunun tuhaflığı ve yeniliği idi. Zevke yabancı değildi ama söz konusu akromoslar olduğunda kesinlikle yabancıydı. Hem erkek hem de kadın olan Su İnsanları'nın vücutları oldukça benzerdi. Aynı bölgeler hem ona hem de kendi türünden bir kadına aynı miktarda haz veriyordu ve bu tür alışverişler kısa sürüyordu.

Bu akromo üzerindeki her şeyin ne kadar gizli olduğu düşünüldüğünde, sadece zevklerinin farklı olduğunu varsayabilirdi. Onunla birlikte bu zevkin peşinden gitme fikri bile başını döndürüyordu.

Ve... diğer alanlar.

Mira hırıltılı bir nefes aldı, göğsü onun göğsüne değiyordu. "Bu konuşmak değil, Arges. Byte'ın benim için de bir çip yapabilmesi için senin konuşmana ihtiyacım var. Böylece birbirimizi anlayabiliriz."

Konuşmasını mı istedi?

Ağzını kızın duyma deliğine bastırarak şekilde eğilerek, hırıltılı bir sesle, "İnsanlarınızın karanlıkta ne yaptığını gördüm. Hareketler tuhaf olabilir ama türünüzün çıkardığı sesler ilgimi çekiyor. Senin bu bedenini keşfetmek istiyorum, Mira."

Adını duyunca ürperdiğini hissetti. Ondan farklı söylediğini, kelimenin ortasını dilinin üzerinde yuvarladığını biliyordu.

"Az önce ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı. "Ama kulağa daha az öfkeli geliyordu."

"Oh, sana hala kızgınım. Çok, çok kızgınım." Dişlerini kızın boynuna bastırdı ve boğazının arkasından çıkardığı küçük sestten memnun oldu. "Ama seni cezalandırmanın başka yolları da var, *Kairos*."

Yine nefesi kesildi ve adam kendini saplantılı buldu Sesle birlikte.

"Konuşmaya devam ettiğin sürece bana ne istersen söyleyebilirsin." Kadın adamın ellerinde kıvranıyor, bileklerini bükmeye çalışıyordu ki adam onu bırakmak zorunda kalsın. "Ama ben de seni anlayamadığım sürece hiçbir yere varamayız."

Farklı düşünmek için yalvardı.

Tuhaf yüzgeçleri onu eskisinden biraz daha sıkı sararken bile, bu andan uzaklaştığını hissetti. Bir yere varacaklardı çünkü ona her şeyi anlatacaktı. Halkına zafer kazanmış olarak dönecek ve kapsülünün kontrolünü tekrar ele geçirecekti. Tek yapması gereken Mitéra'sına Akromosları yok etmelerine yardımcı olabilecek bilgileri ulaştırmaktı.

Sonra kadının ne dediğini gerçekten duydu. Deniz bir taşı yuvarladığı gibi kelimeleri zihninde yuvarladı ve sonunda homurdandı, "Bu cihazlardan daha var mı?"

Kadın ona kaşlarını çattı ve adam zorluğu karşısında bir küfür savurdu.

Belki de haklıydı. Onu anlayabilmesi gerekiyordu.

Bakışları artık öfkeyle parlıyordu, köşedeki robota bağırdı, "Sen oradaki. Bu cihazlardan daha fazlasını yapabilirsin. Onları şimdi yap, ben de halkıma getireyim."

Mira kendi iyiliği için fazla gözlemciydi. Adamın el kol hareketlerine baktı, kulağındaki cihazı işaret edişini izledi ve her şey yerine oturdu. "Hayır," dedi sessizce, sözleri daha güçlü hale gelmeden önce. "Sana o cihazlardan daha fazla vermeyeceğim. Halkın için olmaz. Herhangi birinizin onlarla ne yapacağını bilmeme imkân yok."

Ona ters ters baktı ama bu küçük *kairosunu* en ufak bir şekilde bile ürkütmedi. Aksine, daha fazla mücadele etti ve daha kararlı hale geldi.

"Kesinlikle hayır! Bunu sana sadece bir ihtiyaç olarak verdim çünkü beni okyanusun yüzlerce metre altına hapsettin. Bırak beni!"

Kadının bileklerini taşlara vurarak onu hareket etmeyi bırakmaya zorladı. "Çırpınmayı bırak. Bana bu cihazlardan daha fazla vereceksin ve halkım senin dilini anlayacak. Senden alacağımızı alacağız ve sen de bunu engellemek için hiçbir şey yapmayacaksın."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Tıpkı kendi türünden birçok kadının dövüşmeden önce yaptığı gibi. Bırak kan akıtmaya çalışsın. Mücadele hoşuna giderdi.

Bunun yerine başını arkaya eğdi ve kutuya baktı. "Beta Iota Epsilon 427, hiçbir undine için çevirmen basmayın. Bu doğrudan bir emirdir. Anladınız mı?"

Yaratığın garip başı kutunun içine doğru eğildi ve cıvıl cıvıl bir "Anlaşıldı" sesi çıkararak kendini kutunun içine kapattı.

O... Az önce kutuya onu asla dinlememesini mi emretmişti?

Öfke tekrar öne çıktı ve bu sefer onun üzerine yürüdü. Parmaklarını kadının bileklerine doladı.

acıtmalı. Acı veriyor olmalı. Ama yine de irkilmedi bile.

"Eğer beni incitmeye çalışıyorsan, bundan çok daha fazlasını denemek zorundasın," dedi, o kadar gerçekçi bir şekilde ki adamın başını döndürdü. "Ben bir mühendisim Undine. Sayamayacağım kadar çok kez yandım, darbe aldım ve motorların içinde sıkıştım. Nasırlı ellerim ve sert kemiklerim var. Elinden geleni yap."

On beş

MIRA

H e neredeyse görünüyordu Etkilendim at onu kelimeler, ama Mira onu etkilemek istemiyordu. Bu pıslığın kendisi hakkında ne düşündüğü umurunda değildi, kalçalarını biraz eğmiş olsa bile, böylece bacaklarının arasında daha rahat dinleniyordu. Pozisyonları korkunç derecede samimiydi. Ve evet, belki meme uçları sivri küçük noktalar halindeydi ama bunun nedeni

Elleri ve solungaçları dışında her yeri buz gibiydi. Onun hakkında ne dışındığu ya da şu anda ne yapmak istediği umurunda değildi. Tek umursadığı bu lanet mağaradan çıkmaktı.

Arges dişlerini gösterdi, sivri uçları derinlerde yüzerken grdğu kpekbalıklarınıninkine çok benziyordu. Ama bu onu korkutmuyordu.

şaka yapmıyordu. O bir mühendisti ve onun dışındığunden daha sağlam bir malzemedenden yapılmıştı. Bunu ona kanıtlaması gerekiyorsa, öyle olsun. Kanıtlayacaktı.

Kalçaları onunkilere karşı esnedi, yoksa onlar kalça mıydı? İçlerinde kemik olduğunu hissedebiliyordu, belki de kendisinininki gibi bir leğen kemiği. Ama sonra kuyruğunun arkasından aşağı doğru devam eden ayrı dikenler vardı. Kendisine karşı ne hissettiğini bilmek için iskeletlerinden birini görmek için neler vermezdi.

Aleti var mıydı ki? Bazı balıkların sadece sperm pskrttiğini biliyordu. Belki onun yaptığı da buydu. Belki de türü yumurtluyordu ve işi bittiğinde onu ıslatıyor, onu tatminsiz ve iğrenmiş bırakıyordu.

İşte, oldu.

Yüzünü buruşturan adamlar alay edercesine dişlerini göstererek hırladı: "Seni suya geri yuvarlamamı ister misin? Yakında biraz havaya ihtiyacın olacak gibi görünüyor."

Kaburga solungaçları çırpındı. "Sakın buna cüret etme."

Yine çırpınmaya başladılar ve kadın onun boğulmaya başladığını grdğune yemin etti.

"Eğer solungaçlarındaki bütün suyu üzerime tkrrsen, kaynak makinemi onlara sokar ve seni içten dışa yakarım. Bırak beni."

Adam garip, gıcırtılı bir ses çıkardı ve kadın bunun kahkahasının sesi olabileceğini fark etti. Ama en azından sonunda ellerini bıraktı ve sonra kendini onun üzerinden çekti. Yine de, adamın kendisini tüm vücudundan aşağı sürüklediği gözünden kaçmadı. O kaslı hissi

Göğsün üstesinden gelmek biraz zaman alacaktı. Tanrım, yapılıydı.

Ve suya girdiğinde, her zaman yaptığı gibi ona dik dik baktığında, onun hissini üzerinden atmakta zorlanıyordu. Sanki hâlâ onun görüntüsü gözünün önünde canlanabiliyordu. Adam kendini onun üzerine atarken tüm o kaslar gerilmişti.

Bu pozisyonun ona neyi hatırlattığı hakkında bir fikri olmasına imkân yoktu. Muhtemelen suyun içinde, dik bir şekilde, tamamen duygusuz bir işlemle yumurtaları dölleyerek seks yapmışlardır.

Tamam, kendine gel, diye düşündü.

Doğrulup kollarını dizlerine dolayarak yapbozun tüm parçalarını bir arada tutmaya çalıştı. "Robotun dilinizi benim için tercüme edebilmesi için konuşmanız gerekiyor."

İnatla sessiz kaldı. Mağaradaki tek ses, onun saçlarından değil... saçlarından dökülen hafif su damlacıklarıydı. Başının üstündeki şeye ne diyordu?

"Keşke seni gerçekten anlayabilseydim," diye mırıldandı. "Bu her şeyi daha kolay yapardı."

Ve hala öylece bakıyordu.

"Doğru. Size sormak istediğim bir diğer şey de tatlı su. Tuzlu su içemiyorum." Sanki onu anlamayacakmış gibi içinde bulunduğu şeyi işaret etti. "İnsanların tuzsuz suya ihtiyacı vardır. Bunu anlıyor musun? Tuzlu suyu kaynatıp yoğunlaşan suyu topluyorum ama yeterli değil. Pek sayılmaz. Hastalanacağım ya da daha kötüsü olacak ve-"

Yüzeyin altına battı. Aynen böyle. Sanki onu dinlemekten bıkmış ve küçük insanın söyleyeceklerini hiç umursamıyormuş gibi. Robot onun dilini kaydedebilsin diye konuşmayacaktı bile.

Harekete geçerken babasının sesi zihninde yankılandı. "*Mira, kızım. İçgüdülerinle düşünüyorsun, kafanla değil. Bir planı yapmaya başlamadan önce enine boyuna düşünme konusunda hiç bu kadar iyi olmamıştın.*"

Ellerini başının üzerine kaldırıp vücudunu kavislendirerek, onun peşinden yüzmeye çalışırken utanç verici bir gürültüyle suya daldı. Ama paletleri yoktu. Rebreather'ı da yoktu. Ve adam çok hızlıydı. Karanlığın içinde kaybolmadan önce tek görebildiği karanlık kuyruğunun ucuydu.

Mağaranın ağzına ulaşmak için mücadele ederken parlak renkli parlayan bitkiler yanlarına sürtündü ve derisi boyunca iz bıraktı. Oraya vardığında duvarın kenarına tutundu ve gözlerini uçuruma dikti.

Dışarıda hiçbir şey yoktu. Gözleri henüz alışmadığı için böyle olduğunu biliyordu ve arkasındaki parlak ışık uzağı görmesini daha da zorlaştırıyordu. Ama sanki hiçbir şeyin olmadığı siyah bir duvara bakıyormuş gibi görünüyordu. Orada her şey olabilirdi. Yüzlerce köpekbalığı. Katil balinalar. Hayal bile edemeyeceği derinliklerden gelen canavarlar.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, arkasını dönmek zorunda kalana kadar gittikçe hızlanıyordu. Ayaklarını biraz daha hızlı tekmeledi, kollarını daha hızlı hareket ettirdi çünkü ruhunun derinliklerinden bir şeyin onu takip ettiğini haykırıyordu.

Yüzeye çıktığında nefes nefese kaldı ve kendini sudan çıkarmadan önce yüzeyi tokatladı. Geri sıçrayarak sırtını taş duvara yasladı ve kabaran dalgaları izledi.

Aklına her türlü deniz yaratığı geldi. Dev bir mürekkep balığı onu takip etmişti, aç ve sadece yutmak istiyordu. Uzun dokunaçları her an taşlara çarpabilir, sonra da jelatinimsi bedenini yukarı çekip onu yiyebilirdi.

"Mira?" Byte sordu, tiz sesi korkusunu yarıp geçti.

Konuşmakta bile zorlandı. Ama sonunda dudaklarını yaladı ve "Evet?" dedi.

"Hastalanacaksın."

Doğru. Elbisesi. Islanmıştı ve içinde su vardı, kapüşonunu bile takmadan pervasızca daldığı düşünülürse. Soğuk içine işledi ve ayak parmaklarının ve ellerinin ne kadar buz gibi olduğunu fark etti. Yüzü bile biraz hissizleşmişti ve bu da konuşmasını zorlaştırıyordu.

Saçları buzdan çıtır çıtır olmuş muydu? Hayır, Tanrı'ya şükür. Ama ıslak telleri yüzünden uzaklaştırıp suyu sıkmaya çalışırken, yaptığı şeyin tehlikeleri için kendini azarladı.

"Aptalca," diye mırıldandı. "Çok aptalca."

Dalış giysisini çıkarmak onu çok yordu. Son zamanlarda ne iyi beslenebilmiş ne de düzenli uyuyabilmişti. Susuzluktan bahsetmiyorum bile ve eğer bu düşünce sarmalına girmeye devam ederse, o zaman yine o depresyon duvarına çarpacaktı.

"Kahretsin," dedi, dalgıç giysisini tekmeleyip atarken sesi biraz sulu çıkmıştı. "Lanet olsun, bu çok... çok..."

Mira cümlesini bitirmedi. Zaten kimse onun sızlanmalarını dinlemiyordu. Küf ve yosunlardan bir şekilde kurtulmuş olan tek battaniyeye sarınarak suya döndüğünde karanlık gözlerin kendisini izlediğini gördü.

Geri dönecekti.

Bu sefer çabuk. Onun geri dönmekten hiç hoşlanmadığını bildiği halde.

"Oh," dedi, odanın ortasında aptal gibi durarak. "Ben... uh... Bunun ne kadarını gördün?"

Uzun bir şarkıyla karşılık verdi. Bir süre konuşmayı kesmedi ve ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir gram bile.

Byte'a bakarak, "Onun dilinin ne kadarına hakim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yüzde iki nokta yedi," diye yanıtladı robot ve sonra kendini tekrar kapattı.

Görünüşe bakılırsa, undine'i konuşturmasına yardımcı olmayacaktı. Bu yüzden nasıl konuşacağını bulmak ona kalmıştı.

bu karmaşadan kurtulacaktı. İç çekerek suya doğru geri dönmeye başladı.

"Giydiğim dalış kıyafeti sadece suya girmek için. Islak olmak aslında insanlar için biraz tehlikeli." Suyun kenarına oturarak çenesini bükülmüş dizlerine dayadı ve battaniyeyi kendi etrafına sıkıca sardı. "Bu sana biraz aptalca geliyor olmalı. Düşünecek olursak... Şey."

Vücudunda aşağı yukarı hareketler yaparak, kendini hiçbir sorun yokmuş gibi göstermeye çabaladı. Okyanusun çok altındaki bir mağarada, muhtemelen kendisini evcil hayvan sanan bir kadınla mahsur kalmamıştı. Çünkü bu düşünceler çok daha karanlık düşüncelere yol açıyordu ve şu anda yuvarlanmayı reddediyordu.

Belki de onun zor durumda olduğunu biliyordu. Belki de sadece iyi bir hayvan sahibi olmaya çalışıyordu. Ona ölü bir balık fırlattı, çoktan bağırsakları çıkarılmış ve pişirilmeye hazırdı. Sonra da çantaya benzeyen bir şey çıkardı. Bir çeşit. Yeşildi ve kalın bir yapışkan tabakayla kaplıydı ama kesinlikle büyük bir çanta şeklindeydi.

Ona uzattı ve çok fazla şey gören gözlerle onu izledi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, elinde biraz çevirdi. Kesinlikle bir şeyle doluydu. "İçinde ne var?"

Lütfen iğrenç bir şey olmasın, diye düşündü. İhtiyacı olan son şey, adamın bunu düşmanlarının bağırsaklarıyla doldurduğu garip bir çiftleşme ritüeli ya da aynı derecede travmatik başka bir şeydi.

Çantayı kaldırır gibi yaptı ve ağzını açtı. Sanki bir şey döküyormuş gibi.

Biraz daha çevirince tepesinde bir musluk olduğunu gördü. Annesinin sahip olmaktan gurur duyduğu limonata sürahisine benziyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı garip yeşil bitkiyi kaldırırken. "İşte hiçbir şey gitmiyor."

Ama maddeyi dilinin üzerine döktüğünde bunun su olduğunu fark etti. Taze, temiz su. Hiç tuz tadı yoktu. Ve biraz test etmesi gerektiğini bildiği halde,

İçinden akıp gitmediğinden ve her deliğini bir sıvı pınarına dönüştürmediğinden emin olmak için öksürene kadar içti. Ve o zaman bile, sadece kısa bir süre durakladı ve sonra daha da fazla içti. Karnı sıvıyla şişene ve zihni çılgılık atana kadar, kusacaktı.

Daha da fazla su kalmıştı. Dikkatli davranırsa tüm gün, belki de iki gün yetecek kadar.

"Su," diye fısıldadı, kucağında çantayla otururken. "Bana taze su getirmişsin."

Başını eğdi, masallardaki prensler gibi başını salladı. Ama bu uyuşmuyordu. O iyi adam değildi. Onu kaçırmıştı. Onu evinden çalmıştı. Onu defalarca öldürmeye çalışmıştı. Ve şimdi... ona bakıyor muydu?

"Neden buradayım?" diye sordu. "Benden ne istiyorsun?"

Bu onu kızdırdı. Çok uzun süre konuştu, hatta ellerini kaldırıp çılgınca hareketler yaptı. Arada bir hareketlerinden su sıçırıyor ve kızın ayak parmaklarının üzerine dökülüyordu. Adamın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sadece çok konuştuğunu biliyordu. Bu iyi bir şeydi. Bu, Byte'ın onun dilinden öncekinden daha fazla şey öğrenebileceği anlamına geliyordu.

Ve onu dinlemek garip bir şekilde güzeldi. Yıllarca yatağında yatıp balinaların unutulmaz çağrılarını dinlemişti. Kilometrelerce öteden gelen melankoli sesleri aklından çıkmıyordu ve şimdi bunu yakından ve kişisel olarak dinlemesi gerekiyordu. Yine de, derin sesi tam olarak bir balina gibi gelmiyordu. Daha çok şarkı söylüyormuş gibi geliyordu.

Sonunda durdu ve beklentiyle ona baktı.

"Ne dediğini hiç anlamıyorum," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Ama sanırım benim için planlarınız var."

Başını salladı.

"Doğru. Ne dediğinizi anlayana kadar bu planlar muhtemelen gerçekleşmeyecek." Ayağa kalktı ve su dolu torbayı karyolanın üzerine, bildiği yere koydu.

suyun kenarında ona katılmadan önce devrilmeyecekti.

Adamın ona yaklaştığını fark etti. Perdeli elleri kenara dayanmıştı ve kendini biraz kaldırmıştı. Belki de mağaranın arkasında ne yaptığını görmek için.

"Arkada işe yarar bir şey yok," dedi ve tekrar onun yanına, yere yerleşti. "Zaten baktım. Bilgisayar yanmış. Yüzeye sinyal gitmiyor ve diğer elektronik aletler o kadar paslanmış ki ben bile tamir edemiyorum. Beni tuzağa düşürdün, Undine."

Yüzündeki vahşi sırıtış bundan oldukça memnun olduğunu gösteriyordu.

"Evet, evet. Eminim başından beri planınız buydu."

Yine konuştu, bu sefer ellerini kullanarak, böylece kadın ne demek istediğini anladı. Onu takip etmişti. Ellerinden birini kullandı ve iki parmağını tekmeledi, tıpkı onun yüzüşü gibi. Diğer elini de tıpkı kadın yüzerken yaptığı gibi dalgalandırdı. Olanları anlatmak ve taklit etmek için oldukça iyi bir yoldu. Görünüşe göre, yüzdüğü süre boyunca onun üzerindeydi ve kızın bundan haberi yoktu. Bununla gurur duyuyordu.

Başını sallayarak, onun kendisiyle bu kadar gurur duymasının neredeyse sevimli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Belli ki bu onun için üstlenmesi zor bir görevdi ve başarmıştı. Kendi zararına olsa bile.

"Ben senin gibi yüzemem. Ben okyanus için yaratılmamışım." Ayaklarını battaniyenin altından çıkardı ve parmaklarını oynattı. "Bunlar belli ki yüzmeme yardımcı olmak için yapılmamış."

Adamın ayaklarına bakmasını ve ayak parmaklarını açabildiğini fark ettiğinde geri çekilmesini izledi. Gülerek ayaklarına bakmasına izin verdi. Arges biraz daha yaklaştı bile, farklılıklarını araştırmak istediği belliydi ama bunu nasıl yapacağından emin değildi.

Mira uzandı ve ayağını iki yana çevirerek ona hareketinin sınırlarını gösterdi. "Bizim bir

Ayaklarımızdaki bir grup kemik. Yürürken dik durmamıza yardımcı olurlar. Kuyruğunuzda kemik olup olmadığından emin değilim."

Onu pis bir bakışla susturdu.

"Ya da belli ki kuyruğunda kemikler var," diye kendini düzeltti. "Muhtemelen omurga gibi. Bacaklarımızda birçok küçük kemik yerine uzun kemikler var. İstersen dokunabilirsin."

Bunu neden söylemişti? Onun kendisine dokunmasını istemiyordu. Ama sonra o tuhaf derecede sıcak avuç içleri ve narin ağlarıyla uzandı ve elini ayağının narin kemikleri boyunca kaydırarak kaval kemiğine kadar çıkardı.

Garip bir hayranlıkla izledi. Gökkuşağı ağlarıyla parıldayan o gri elin ona dokunuşunu mu? Bu iğrenç olmalıydı ama onun yerine... öyleydi. Bacağına dokunan herhangi biri gibi.

Bacağındaki belirgin kemiği bulduğu anda uzun bir ses çıkardı. Ağzından kelimeler dökülürken birden çok daha yakınına geldi ve iki elini de kemiğin üzerinde kullanabilmek için onu kendine doğru çekti.

En azından nazikti. Bir an için onu koparmaya çalışacağını düşündü ama hayır. Sadece bacağını hafifçe kaldırdı ve sonra hareket ettirdi. Kemik sert ve hareketsiz kalırken parmak uçlarının baskısıyla derisinin hareket etmesini izledi.

Görünüşe göre, bu onun için büyüleyiciydi. Ona bir soru sordu, ancak ne olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ve onun yerine, sonunda ayaklarını tekmelemesini taklit etti ve sonra aynı eli salladı.

Gülümseyerek başını salladı. "Yüzmem için daha etkili bir yol olduğuna eminim, evet. Ama bu beni daha hızlı yapmaz. Ayaklarım ve bacaklarım kısa ve onlarda senin gibi kaslar yok. Bu yüzden paletlerim var, senin gibi yüzmeme yardımcı olmaları için."

Ayaklarına doğru ilerlemeden önce onun "palet" kelimesini ağzından çıkarmasını izledi. Acele etmedi, narin kemikleri nazikçe dürttü. Onu o kadar iyi inceledi ki

Merakına şaşırdı ve sonra bakışları onunkilere kaydı.

Sorularını sorarken konuşuyordu ama kız onun bir balıktan bahsettiğini görebiliyordu. Sonra ellerini önce kaburgalarına, sonra da ayaklarına dokundurdu.

"Ayaklarımdaki kemiklerin balık kaburgası gibi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını salladı, sonra ellerinin arasında bir şey tutuyormuş gibi yaptı.

"Kırılgan," diye homurdandı. "Sanırım seninle kıyaslandığında kolayca kırılabilir görünüyorlar."

Bakışları hesapçı bir hal aldı. Kadını işaret ederek tekrar kırılma hareketini taklit etti.

"Ayaklarım kadar kolay kırılabilir değilim, hayır."

Etraflarını, mağarayı, suyu, arkadaki paslı metali işaret etti, sonra tekrar ona döndü.

Gururu ona iyi olduğunu söylemek istemesine neden oldu. Buradaki hiçbir şeyin onu kıramayacağını ve kendisinin daha sert bir malzemeden yapıldığını. Ama gerçek şu ki, burada uzun süre dayanamayacağını biliyordu. Islak, nemli bir mağaraydı ve havanın olduğu yerde kalacağına dair çok az umut vardı. Yüzeye kadar uzanan boruların ne kadar eski olduğu ya da elektriğin eninde sonunda kesilip kesilmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Muhtemelen jeneratörü birkaç kez tamir edebilirdi. Etrafta bir şeyleri çalıştırabileceği kadar yedek parça vardı. Ama bu sadece bir yere kadar sürebilirdi.

Gururu incinmiş bir halde şöyle cevap verdi: "Burası beni biraz daha kırılabilir yapıyor. Soğuk ve ıslak olmak daha kolay hastalanabileceğim anlamına geliyor. Hiç sebze yok, sadece bana getirdiğiniz balıklar var. Bu yüzden sonunda yemem gereken şeyleri yeterince alamayacağım ve muhtemelen öleceğim. Benden istediğin bir şey varsa, Arges, muhtemelen daha sonra değil, daha erken istemelisin."

Kaşları çatıldı ve yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı. Başka bir şey söylemeden yüzeyin altına battı ve gözden kayboldu.

İçini çekti, garip bir rahatlama ve endişe karışımıyla onun gidişini izledi.

"Byte mı?" Mira sordu. "Ondan ne kadar aldın?"

Kutunun kapağı açıldı. "Şu anda tam olarak yüzde dört nokta ikideyiz. Bu iyi bir konuşmaydı, Mira!"

İnleyerek sırt üstü düştü ve gözlerini tavana dikti. "Buradan asla çıkamayacağım."

ON altı

Arges

A rges onun ne kadar kırılgan olduğunu fark edince dehşete kapıldı. O garip kuyrukların bir sorun olduğunu düşünmüştü. ve Başla, çoğunlukla Çünkü onlar yapmadı bükme içinde suda olması gerektiği gibi durmuyorlardı, ama o bunun Geçmişteki yaralanma onu kusurlu hale getirmişti. Şimdi onlara dokunmuştu.

Artık onun kuyruklarının asla bükülmeyeceğini biliyordu, çünkü kalın, düz bir kemik onların kendi kuyruğu gibi bükülmesini engelliyordu. Onlara ne isim vermişti? Bacak mı?

Bu kelime zihninde hemen grotesk bir şeyle eşleşti. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar bükülemeyen sert kuyrukları üzerinde evlerinde dolaşan Akromolar. Tüm mantığa meydan okuyan bacaklar.

Ama bu anının akımı boyunca onun sıcak tenini hissetti. Kuyruğunun aksine pulları yoktu, daha çok kendi göğsüne dokunuyor gibiydi. O kadar yumuşaktı ki. Dokunmak için narin ve ellerinin altında uysal. Bacaklarını yukarı kaldırmasına ve kendi deyimiyle ayaklarına bakmasına izin vermişti. Ona dokunması için güvenmişti, hatta yüzünde o gülümseme vardı ve o... alçakgönüllüydü.

Onun kendisine dokunmasına izin vermişti. Ve bu onu yaktı.

Şu anda bile, okyanus akıntılarıyla mağaradan uzakta, bunun tehlikeli olmaya başladığını biliyordu. Kapsülüne dönmeliydi. Onun türünün nasıl daha fazla soruna yol açtığını ve kendisinden kaç kişinin öldüğünü dinlemeliydi.

Arges'in çaresizce kendini toparlaması gerekiyordu. Türlerinin yüzyıllardır savaşmasının bir nedeni olduğunu hatırlaması gerekiyordu, o yumuşak tene daha fazla dokunmaktan başka bir şey istemeyen bir zayıf olduğunu değil.

Akıntı onu mağarasına dönmekten uzaklaştırıyordu ve ne dediğini biliyordu. Görevinden çok uzaklaşmıştı. Onları yok edebilmek için onun türü hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Onlardan etkilenmek için değil.

Ama bu bilgiyle bile, denizin kendisinin bu tuhaflığa karşı olduğunu bilse bile, onun halkını daha fazla merak etmekten kendini alıkoyamadı. Ne kadar kırılğan olduklarını anlatmıştı ve bu onu endişelendiriyordu. Bu yüzden,

o mağarada kalamazdı. Soğuk ve ıslak *onu öldürebilecekken* onu orada bırakmaya devam edemezdi.

Hayatında hiç bu kadar zor bir evcil hayvanı olmamıştı.

Yine de onu artık bir evcil hayvan olarak göremiyordu. Ya da bir görev olarak. Arges bedenini bir akıntıya doğru yuvarladı, başka bir akıntıya geçti ve ona bakan vatoz ailesine katıldı. Kuyruklarının ucundaki tehlikeli dikenler düz duruyordu, bu yüzden tekrar kendi düşüncelerinde kaybolmak için onları görmezden geldi.

Mira bir insandı. Konuşuyordu, onu anlıyordu ve ona kendi türünden saçma sapan hikâyeler anlatıyordu. Belki zamanla onunla sohbet edebilirdi. Robotun henüz onun diline hâkim olmadığı açıktı ve pek ilerleme kaydediyor gibi de görünmüyordu.

Bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

Onu kullanma düşüncesinin bile midesini bulandırmasına aldırmadan mağarasına doğru ilerledi. Onu hareket ettirmesi gerekiyordu. Eğer istediğini elde edemeden hastalanıp ölecekse, o zaman bu konuda bir şeyler yapmalıydı.

Yalan söylüyor olabilir mi? Evet, tabii ki. Ama öyle olduğunu düşünmüyordu.

Garip bir şekilde dürüsttü. Ne zaman kaşlarını çatarak bir soru sorsa, halkı ve türü hakkında kolayca konuşuyordu. Bildiği hiçbir sır yokmuş ya da onun türü hakkında bilmemesi gereken bir şey varmış gibi davranıyordu.

Sanki bu bilgiyi halkına karşı nasıl kullanacağını farkında değilmiş gibi.

Sıkıntı içinde, yarıktan mağaraya doğru yüzdü. Ancak kendini sabitlemek için derin bir nefes aldığı anda, dipte dondu kaldı. Burada başka birinin daha olduğunu kokusunu alabiliyordu. Kendi halkından birinin, hafif bir kükürt ve kül kokusu.

Bir depthstrider? Kesinlikle hayır. Onların türü nadiren derinlerden çıkar ve sınırlarını aşmaya cesaret edemezler.

onun kokusunu alabildikleri zaman sınırlıydı. Arges buranın kimin mağarası olduğunu çok net bir şekilde belli etmişti.

Geriye sadece bir kişi kalmıştı. Kabilesinde derinliklerden, okyanusun bir başka katmanını meraklı gözlerden saklayan sonsuz gaz katmanından kokan tek bir kişi vardı.

"Daios," diye hırladı.

Kardeşi buradaydı. Akıntıların arasından achromo'ya bakmıştı ve muhtemelen onun orada olduğunu bile bilmiyordu. Olmaması gereken bir yırtıcı gibi derinliklerde gizlenen Daios, muhtemelen Arges'e ait olanı çalmayı düşünmüştü.

Ve sonra kanı buz gibi oldu.

Ya kardeşi Akromo'yu öldürseydi? Ya o burada olmasaydı ve öfkeli kardeşi Arges için bu işi bitirseydi?

Solungaçları endişeyle genişledi ve kuyruğundaki tüm ışıklar parlak ve sıcak bir şekilde parladı. Buna tahammül edemezdi. Kimse Mira'yı ondan alamazdı, bu kadar erken değil, göğsündeki ilgi kıvılcımını daha yeni ateşlemişken değil.

Kuyruğunun bir hareketiyle kendini yüzeye fırlattı. Yüksek sesle sıçrayarak başını havada çevirdi. Onu arıyordu. Onu bıraktığı yerde olmasını umarak ve dinleyecek her okyanus tanrısına dua ederek.

Mağarada irkilmiş bir çığlık yankılandı ve fırlatılan bir taştan kaçmak zorunda kaldı. Merminin onu öfkeliendirmesi gerekirken, tek yapabildiği rahatlamış bir iç çekmek oldu.

O zaman alıngan akromosu hâlâ hayattaydı. Başka kimse kafasına taş atmaya cesaret edemezdi.

Mira bir elini göğsüne bastırdı, yüzü ürkütücü derecede solgundu. "Arges! Ödümü kopardın. Ne yapıyorsun, böyle etrafta sıçrayarak? Sonunda benim lezzetli bir atıştırma olduğuma karar veren derin deniz mürekkep balığı olduğunu sanmıştım."

Neyse ki onun için öyle değildi. Ama burada ondan bir ısırık almaktan mutluluk duyacak pek çok yaratık olduğunu hesaba katmamıştı bile.

Kenara doğru yüzerek ona elini uzattı. "Gel, Akromo. Bu kadar tehlikeli olduğu ortadayken seni burada tutamam. Seni hayatta tutmak istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Ne dediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Deniz tanrıları aralarındaki bu cehennemî engeli lanetlesin. Nefesinin altında homurdanırken, kardeşinin burada olduğu korkusundan tam olarak kurtulamıyordu. Onu götürmek için bir sebep daha.

Daïos ondan ne istemişti? Kardeşi öldürmekten başka pek bir işe yaramazdı. Onun türünü öldürmekte çok iyiydi ve bunu kanıtlamak için kuyruğunda birçok yara izi vardı. Başkalarıyla konuşmaktan ya da onları anlamaktan hoşlanan bir yaratık değildi.

Şüphesiz bu kötüye işaretti. Onu götürme kararında çok geç kalmış olabileceğine dair bir uyarı alametiydi.

Ellerini sudan çıkararak bir tanesini, nefes almasını sağlayan mekanizma gibi yüzünün üzerinde tuttu. Bir kolunu başının üzerine kaldırarak onun garip yüzüş şeklini taklit etti.

"Seninle yüzmeye gelmemi mi istiyorsun?" Kızın gözleri şok içinde açıldı. "Kesinlikle olmaz. Dışarısı tehlikeli. Paletlerim yok, bu yüzden ayak parmaklarımı kaybedebilirim. Bunun farkındasın, değil mi? Su benim için çok soğuk."

Tabii ki öyleydi. Her şey onun için çok tehlikeliydi.

Bir elini yüzüne sürerek mimikleriyle konuşmaya başladı. "Bu mağara senin için çok tehlikeli. Bunu kendin söyledin. Burada kalırsan öleceksin. Seni başka bir yere götürüyorum. Daha güvenli bir yere."

Nasıl güvenli taklidi yapabilirdi? Kendisini güvende hissettirebilecek bir şey düşünmeye çalıştı ve kollarını kendi etrafında sardı. Belki bu onun ne istediğini anlamasını sağlardı.

"Sarılmak mı?" diye mırıldandı adamın ne istediğini anlamadan önce. "Beni bu mağaradan çıkarmak mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Evet, Akromo. Burası senin son istirahat yerin değil."

Robot kafasını kutusundan çıkardı ve Mira'nın küçük yaratığa dönmesini izledi. "Byte'ı getirmeliyim."

Yapamazdı... hayır. İğrenç şeyi getirmeyeceklerdi. Burada kalabilir ve halkının diğer tüm yarattıkları gibi paslanabilirdi. Başını iki yana salladığında, kadının ona ters baktığını gördü.

"Ne?" diye hırladı.

Görünüşe göre ne dediğini biliyordu, çünkü tekrar kutuyu işaret etti ve "Onu getiriyoruz. Ya da ben burada kalırım ve siz de beni çürümeye terk edersiniz."

O bunların hiçbirini yapmazdı. "Her şey için bana muhtaçsın. Seni benimle gelmeye zorlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

Mağaranın derinliklerine doğru bir adım attı. "Eğer beni zorlamaya kalkarsan, seni gerektiği kadar havuza geri atarım. Birdenbire bacakların çıkmadığı sürece, undine, bu dövüşü kazanabileceğini sanmıyorum."

Gerekirse kendini taşların üzerinde sürükleyebilirdi. Ondan saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Düşünceleri, onun birçok kez söylediğini duyduğu bir kelimeye takıldı. "Undine?" diye tekrarladı. "Nedir bu kelime?"

Gözlerini kırıştırdı. "Az önce undine mi dedin?"

Devam etmek için her zamanki işareti gibi kaşlarını çattı. Bu kelime ya da ne anlama geldiği hakkında daha fazla şey duymak istediğini açıkça söylüyordu.

Onu işaret etti. "Sen bir undine'sin."

"Ben Su İnsanlarından biriyim." Arges bir elini göğsüne bastırdı, sonra onu işaret etti. "Sen bir Akromo'sun."

Onun hareketlerini taklit etti. "Ben bir insanım. Sen bir undine'sin."

Adam iç geçirmeden önce birkaç dakika d a h a birbirlerine baktılar. Vazgeçmek. Onunla konuşmanın hiçbir yolu yoktu.

ne dediğini anlayamıyordum. Bu akromolar ve onların doğru olmayan sözleri.

Eliyle işaret ederek, kardeşi dönmeye karar vermeden önce acele etmesini sağlamaya çalıştı. "Gel, *Kairos*. Bugün zaten beni tedirgin eden bir ziyaretçin vardı. Benimle birlikte suya gir ve kutunu taşı. İkinizi de tutacağım, böylece buradan kaçabiliriz."

Kendini hazırlama işini çabucak halletti. Zaten vücudunu kaplayan gümüş deriyi nadiren çıkarırdı. Onu sadece ıslandıktan sonra birkaç kez çıkarırken görmüştü. Ve ne yazık ki, bunun onun hoşuna gidecek bir yolculuk olmayacağından korkuyordu.

Ama güvenli olduğunu bildiği pek çok yer vardı ve o narin bir yaratıktı.

"Suyun içinde bundan daha derine inemem," dedi beline derme çatma bir ip bağlayıp çöpünü kalçasına sabitleyerek. "Vücudum patlayacak. Beni duyuyor musunuz? Burada nefes almak zaten yeterince zor."

"Nefes almak zor mu?"

Bir elini karnına bastırdı, nefes alıp verdi. "Çok fazla basınç var. Ciğerlerim yeterince hava alamıyor. Ne kadar derinde olduğumuzu bilmiyorum ama sadece birkaç yüz fit olduğunu varsayıyorum."

Bu ölçüleri bilmiyordu. Ama muhtemelen düşündüğü kadar derin olmadıkları konusunda haklıydı. Derinliklerin kendi türünü nasıl ezdiğini, bedenlerini bundan çok daha derinlere sürüklediğini fark etmişti. Kadının dediği gibi patladıklarını görmüştü. Bunu ona yapmak istemiyordu.

Homurdanarak kabul etti ve suyun içine bakmak için döndü. Belki de sadece zihnindeydi ama gözlerin üzerlerinde olduğunu hissettiğine yemin edebilirdi. Yine de bu mağarada onlarla birlikte kimse yoktu. Tabii dışarıdaki karanlıkta, derinliklerin onları Arges'in görüşünden koruyacağı kadar uzakta bekleyen bir saldırgan yoksa.

"Acele et, *Kairos*," diye mırıldandı.

O böyle bir şey yapmadı. Mira robotu aldı ve mağaranın etrafına son bir kez bakmak için döndü. "O kadar güvenli olmasa da burada yaşamak eğlenceliydi. Daha önce hiç böyle bir macera yaşamamıştım. Şimdi beni eve mi götürüyorsun?"

Onu asla Akromosların evine geri götürmeyeceğini söyleyecek cesareti yoktu. O çok şey biliyordu.

Mira ya ölecek ya da hayatının sonuna kadar onunla kalacaktı.

Kadının kendi dünyasının metal kalıntılarına doğru ilerleyişini ve elini üzerine vuruşunu izledi. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle suyun içinde bir şey hareket etmeyi kesti ve başının üzerindeki tüm ışıklar söndü. Birdenbire karanlığa gömülen kadın, uzakta sadece onu beklediği suyun ılık sarı ışıltısıyla aydınlanan silik bir siluetti.

Kız yaklaştıkça, gözlerinde parlayan o parlak sarı ışıkları görebiliyordu, tıpkı güneşin denizin yüzeyindeki nadir görüntüsü gibi. Gözlerindeki kararlılık onu daha da çekici kılıyordu. O tuhaf bacakları görmedi bile. Tek gördüğü, onu hayatta tutmak için gerekirse denizin kendisiyle bile savaşabilecek bir kadındı.

Bu farkındalık etrafındaki suların kaynamasına neden oldu.

Tutması için elini uzattı, o garip parmakların kendi parmaklarının etrafında kaydığını hissedince keskin bir nefes aldı. Kız onun parmaklarının arasındaki ağlardan ürkmeyi ve o da parmaklarının olmamasına aldırmadı. Bu tuhaf, kırılmalı yaratık, zihnini lapaya çeviren bir güç ve acı veren bir incelik karışımıydı.

Suya girmesine yardım etmesine izin verdi, keskin bir nefesle tıslamadan önce bacaklarını zarıfçe derinlere kaydırıldı. "Çok soğuk."

"Seni ben taşıyacağım," diye mırıldandı, kollarından birini kızın sırtına doladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Bırak

Seni sıcak tutayım, Mira."

Yüzündeki örtülerden ilkinı çekip indirmeden önce yüz hatlarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Büyütölmüş gözler ona baktı, birkaç kez göz kırptı ve aşırı büyüktü. "Seksi, değil mi?"

Kulağına taktığı çevirmen ilk kelime için yardımcı olmadı. Ama yuvarlak seslerden ve kızın cihazı ağzının üzerine koymadan önce dudaklarını bükmesinden tahmin edebiliyordu. Ve bu, vücudundaki tüm renklerin parlamasına neden oldu.

Onunla ilgileniyor muydu? Kesinlikle ilgilenmiyordu. Onlar çok farklı iki türdü ve bu işe yaramazdı. Birbirlerine uymuyorlardı.

Ama sonra ona biraz daha yaklaştı, kollarını boynuna doladı ve ayaklarını her zaman biraz daha sıcak olan kalçalarındaki yüzgeçlere yerleştirdi. Biriyle çiftleşmek isterse yavrularını güvende tutmak için sıcak. Onun bilmediğinden emin olduğu bir pozisyon o kadar cazipti ki kalçalarını öne doğru eğdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, ağzını kapatan cihaz yüzünden kelimeler boğuklaşmıştı. "Yerleşmeme izin verin."

Biraz daha durursa bacaklarının arasına yüzgeçlerden başka bir şey sıkıştıracaktı. Kendine kızarak onu tahmin ettiğinden biraz daha güçlü bir şekilde kavradı. Ama sonra suyun altında sürüklenmeye başladılar ve kollarını onlardan uzaklaştırmadan önce parmakları boynundaki solungaçların arasından kaydđ.

İkisi de ürperdi ve o da aynı sebepten ürpermişler gibi davranmak için kendine izin verdi. Belki de kız, adamın parmaklarına doğru eğildiğı ve onun solungaçlarıyla oynadığı o meşum ilk dokunuşu hatırlıyordu. O da aynı şeyi düşünüyordu.

Ama gerçekçi olmak gerekirse, kızın sadece su buz gibi olduğu için titrediğini biliyordu.

Kızın kokusunu solungaçlarından geçirip pullarının altında oynamasına izin vererek onları mızrakla mağaradan dışarı çıkardı.

ve onları başka kimsenin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde bekleyen derinliklere. Kesinlikle.

Ama onun uzaktaki kırmızı ışıklarla ilgili bir şeyler mırıldandığını duyduğunu düşündü.

On yedi

MIRA

Mira, denizaltıların bu kadar hızlı yüzebildiğini hiç bilmiyordu. Sanki sudan yapılmış gibi hareket ediyordu. Böylece yolunu hiçbir şey engellemeyecekti. Yüzmek ona her zaman bir şeyleri itiyormuş, suyla birlikte değil de suyun içinde hareket etmeye çalışıyormuş gibi hissettirmişti.

Ama undine? O da bunun bir parçasıydı. O suydu ve su da oydu.

Ayak parmaklarını bir eyer giymiş gibi kalça yüzgeçlerine soktuğunda, neredeyse bunun için doğduğunu hayal edebiliyordu. Kendisi gibi görünmese de -dalış kıyafeti sonsuza dek dayanmayacaktı- en azından öyleymiş gibi davranabilirdi.

Akıntıları yararak ve her türlü yaratığın yanından hızla geçerek yolculuklarına devam ettiler. Onlar hızla geçip giderken tüm bu olanları izlemek neredeyse imkânsızdı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanki kendini bir drone'a bağlamış gibiydi.

Ve bunun adamın istediğinden daha yavaş olduğundan şüpheleniyordu. Bir kolunu kızın beline dolamış olmasına rağmen, şimdi diğer kolunu kızın poposunun altına koymuştu. Belki de yüzerlerken onun kıç yanaklarından birini oldukça sahiplenici bir şekilde kavradığının farkında değildi ya da belki de dokunuşunun ne kadar samimi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama kesinlikle onu kıvrandırdı.

Parmakları, dokunuşunun ısıttığı yerden başka bir şeye odaklanamayacağı kadar yakındı. Başparmağını en ufak bir hareket ettirdiğinde bile göbeğine değiyordu ve o zaman gerçekten kıpırdanıyordu. Adam yakışıklıydı. Garip bir şekilde ilgisini çekiyordu ve tüm bunları düşünmek zordu.

Mira bir insandı.

Arges bir undine'di.

Birbirlerine hiçbir şekilde uymuyorlardı. Halkının ondan nefret ettiğini biliyordu. Kahretsin, söyleyebildiği kadarıyla onun halkını avlıyordu. Bacaklarına dokunacak kadar meraklı olsa bile, onun hakkında beklediğinden daha fazlasını biliyordu. Bu sadece doğal bir meraktı, bacaklarının... bacak olduğunu fark etmediğinden değil.

Yine de yüzerken ona bakmaması imkânsızdı. Tüm o kaslar karnına ve gövdesine karşı esnedi, onları hafifçe kaydırdı, böylece

Su. Arada bir solungaçları parlıyor ve gözleri bir yöne bakıyordu. Her seferinde onun baktığı yere bakıyor, ancak gözlerinin uzakta görebileceği hiçbir şey bulamıyordu.

Ama bir şeyler görebiliyordu. Birkaç kez rotalarını değiştirdi, kendini biraz daha rahat konumlandırmasına izin vermeden önce elleri Mira'nın üzerinde güçlükle sıkılıyordu. Mira nereye gittiklerini görmek için boynunu e mek zorunda kalmamayı diledi ve sonunda pes etti. Çenesini adamın çok kaslı omzuna dayadı ve arkalarındaki karanlığı izledi.

Belki de yukarı çıktıklarını düşündü. En azından burada su daha açıktı. Hâlâ elini yüzünün önünde göremiyordu ve kesinlikle hiç renk yoktu ama kesinlikle siyahtan çok griydi. Yine de biraz siyah beyaz bir dünyada yaşamak gibiydi. Sinir bozucuydu ve daha fazlasını görebileceği kadar yukarı çıkana kadar kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Ve sonra, aniden, zemin onları karşılamak için yukarı  ıktı. Belki de daha önce görmediği bir ini in üzerinden y zm  lerdi ama şimdi etrafları yaşamla çevriliydi.

Bir an ona yapı mı  gibi hissetti, gözünü kırıpı derinliklerden ona bakan kocaman gözleri görmekten korkuyordu ve bir sonraki adımda her şeyi görebiliyordu.

Balık sürüleri etraflarında yüzerken parıldıyor, en ufak bir ışık kırıntısını yakalayıp onu değerli ta ların ı ıltısına d n  t r yordu. Dev yosun yaprakları bacaklarıyla oyna ıyor, Arges'in kuyruğuna dolanıyordu. Dev tohum kabukları ba larının etrafında yüzüyordu, bazıları ürkütücü bir şekilde ona verdiği tatlı su torbasına benziyordu.

 ni  noktasından uzakla tıklarında kı ındaki tutu unu bıraktı ve sonra elini sırtından da çekti.

Yine de ona sarıldı. Şimdi ne yapmasını istiyordu? Hâlâ suyun içindeydiler. Hâlâ tehlikedelerdi ama...

Bir kolu hâlâ boynuna sarılı halde ondan uzaklaşarak etrafına bakındı. Yosun ormanında küçük bir alan vardı. Burada yapraklar o kadar kolay yetişmiyordu çünkü boyundan daha büyük sayısız çan şeklinde bitki vardı.

Hepsi soluk bir maviydi, gerçi burada her şey soluk bir maviydi. Ve çanların yarısına kadar hareket eden gölgeleri görebiliyordu.

Adını bilmediği balıklar yüzlerce farklı renkte yüzüyordu. Deniz kaplumbağaları tembel tembel dipte ilerliyor, kayaları dürtüyor ve yiyecek bir şey bulamadıklarında yollarına devam ediyorlardı. Özellikle bir tanesinin kabuğunun her yerinde yaralar vardı ve yüzünde yavaş, tembel bir sırtışla ona bakıyordu. Hepsi sanki bir rüyadaymış gibi hareket ediyordu. Yavaş ve kolay, sakın akıntıda sürüklenmek için zaman ayırıyorlardı.

Çok güzeldi. Bakışlarını manzarayla doldururken elini adamın omzunda sıktı.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Böyle bir yer için kelimeler kifayetsiz kalır."

Arges'in onu duyabildiğini sanmıyordu ama görünüşe göre Arges ondan çok daha iyi duyuyordu. Arges bir elini beline dokundurarak onu suyun içinde çevirdi, böylece yüzü hafifçe aşağıya ve onların karşısına bakıyordu.

Omzunun üzerinden işaret etti ve kız sivri pençesinin çizgisini takip ederek su altındaki evinden çıkan bir ahtapot gördü. Parlak mor renkteydi ve her tarafında koyu benekler vardı. Dev bir mürekkep balığı fikri onu dehşete düşürmüştü olsa da, bu her zaman tanışmayı hayal ettiği bir yaratıktı.

Ağzından çıkan parlak bir zevk sesiyle, adamın üzerinden atladı ve kendini ahtapota doğru itti. Soğuk suyun canı cehenneme. Bu yaratığı vahşi doğada tekrar görmek istiyordu.

Arges çok hızlı bir şekilde ona katıldı, onunla masum deniz yaratığı arasına girmeye çalışırken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Ona zarar vermek istemiyorum," diye güvence verdi, solunum cihazının izin verdiği kadar yüksek sesle konuşmaya çalışarak. "Onları daha önce resimli kitaplarda görmüştüm! Beta'daki herkes her zaman ne kadar zeki olduklarından ve ne kadar nadir görülen bir tür olduklarından bahsederdi. Onları okyanusun o kadar derinlerinde hiç görmedik ama hep bir gün bir tanesiyle karşılaşmayı umdum. Babam daha önce bir tanesiyle tanışmıştı, saha dışında çalıştığı günlerde."

Suda dik durabilmek için ayaklarını tekmeleyerek maskesinden bir şey çıkarmaya çalışıyormuş gibi yaptı. "Bana yüzünü tuttuğunu ve biraz salladığını söyledi, sanki ona suda olmaması gerektiğini hatırlatıyormuş gibi. Ona zarar vermemiş, sadece yüzüp gitmeden önce onu biraz sarsmış. Görünüşe bakılırsa mürekkep çıkarmadı ya da o kadar da kızgın görünmüyordu, sadece... ona bir ahtapota bakmaması gerektiğini ve çalışıyor olması gerektiğini hatırlatmak istedi."

Hikâyesi boyunca Arges'in yüzündeki endişe yumuşamıştı. Bunun yerine, başını arkaya eğip o müzikal seslerden birini çıkarmadan önce biraz eğlence gibi görünmeye başlamıştı.

Ve...

"Vay canına," diye fısıldadı, tüm mantığını kaybederek.

Korkusundan, onun sesinin suyun altında ne kadar iyi çıktığını fark etmemişti. Daha önce o mağarada onunla konuşmaya çalıştığında olduğundan çok daha iyiydi. Sesinin derinliği acı verecek kadar yüksek değildi. Bunun yerine, sesi daha derinden, daha pürüzsüz, sonsuz derecede daha iyi geliyordu ve bu da kadının tüm vücudunda sıcaklık zonklamalarına yol açıyordu.

Ve sonra çanlardan birini işaret etmeden önce ona garip bir şekilde bilmiş bir bakış attı.

Başını sallayarak, en yakın çana doğru yüzmeden önce ahtapota son bir kez daha baktı. Yakından bakınca daha da büyük görünüyordu, belki de kendi boyunun iki katıydı. Ve içinde yüzen şeyler vardı. En azından onun söyleyebildiği kadarıyla, çanla aynı renkte küçük bir balık sürüsü. Çanın ortasında dönüyorlardı, küçük bir kasırga gibi

balıklar altlarından dağıldılar ve yaklaştıklarında diğer bitkilere koştular.

Çok büyüleyiciydi. Yeni ve harikulade bir şeyin gerçekleşmesini izlerken bunun her bir parçası nefesini tutmasına neden oldu. Sonra Arges'e baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. Yüzündeki yumuşak ifade ürkütücü bir şekilde gurura yakındı.

Yüzünde maskeler olduğu ve su soğuk olduğu için memnundu. Çünkü Mira utanç verici bir kırmızı tonuna büründüğünden oldukça emindi. Ayaklarını tekmeleyerek onu izledi, o da kendisini. Gözleri birbirine kilitlendi. Nefesi solunum cihazının içini buğulandırıyor, ancak her nefes alışında temizleniyordu.

Kendi türünün güzelliğiyle kıyaslandığında ona çok korkunç görünüyor olmalıydı. O güne kadar sadece birkaç kadın görmüştü ama hepsi onun gibiydi. Suda olmak için doğmuşlardı. Solungaçları ve yüzgeçleri her harekette nazikçe dalgalanıyor, sanki dik durmak için savaşmak zorunda değillermiş gibi orada yüzüyorlardı. Onlar sadece okyanustaydı.

Ve onları çok kısıkanıyordu.

Solungaçları titreyerek yavaşça boynunun etrafından kalktı ve çan şeklindeki bitkiyi işaret etmeden önce ona yukarıdan aşağıya baktı.

"Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum," dedi.

Elini kaldırarak bitkinin içine girmesini işaret etti.

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldanarak ellerini bitkiden daha uzağa itmek için salladı. "Beni daha güvenli bir yere taşıdığınızı düşünüyordum ama şimdi anlıyorum ki diğer evcil hayvanlarınızdan biri için yiyecek olmam gerekiyor. Ben iyiyim, Arges. Bir bitki için yapışkan maddeye dönüşmektense yüzeye ya da kendi evime giderim. Anlaştık mı?"

Kadına tekrar çanın içine girmesini işaret etmeden önce o melodik kıkırdamalarından birini daha çıkardı. Altında

hiçbir koşulda bunu yapmayacaktı. Hayatının sonunda bitki yemi olmayacaktı. Bunun yerine şansını bir derin deniz kalamarıyla denemeyi tercih ederdi.

Kuyruğunun sadece bir fiske, aslında bir seğirmesi ve tekrar onun yanındaydı. Bir elini onun sırtına koydu ve itti. Kız ondan ne kadar uzaklaşmaya çalışırsa çalışsın ve ne kadar çırpınırsa çırpınsın, adam bir şekilde onu lanet olası bitkiye daha da yaklaştırmaya devam etti.

"Karada olsaydık, bu tamamen farklı bir dinamik olurdu," diye hırıltılı bir şekilde nefes aldı. "Seni itip kakıyor olurdum. Seni dev bir fok balığı gibi yerde yuvarlardım."

Yine o muhteşem kahkahasını attı ve dikkatinin dağılmaması çok zordu. Ayrıca, onunla mücadele edebilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Onu öldürmek isteseydi güler miydi? Belki de. Muhtemelen, aslında halkları arasındaki geçmişi düşünürsek ama... Ona güvenmeyi seçti. Çünkü başka ne yapabilirdi ki?

Bu konuda seçme şansı yok gibiydi.

Onu suyun içinden geçirdi ve çanın altına itti. Gözlerini sımsıkı kapayarak bitkinin vücudunun üzerine kapanmasının verdiği hastalıklı hissi bekledi. Belki de onu ezerken ya da asitle eritirken ardında balçık sürüklüyordu.

Ama bu olmadı. Onun yerine tek hissettiği, kaburgalarına dayanana kadar yanlarından yukarı kayan sıcak, perdeli ellerdi. Sanırım gözlerini açmasını bekliyorlardı.

Önce birini, sonra diğerini açtığında sadece onun yüzünü görünce irkildi. Arges ona o kadar yakın duruyordu ki başını hafifçe eğse alnıyla ona çarpacaktı. Ve gözleri eğlenceyle kısılmıştı.

"Ne?" diye sordu. "Belli ki beni dev bitkiyle besliyordun."

Şaşırtıcı derecede insani bir hareketle gözlerini devirdi ve sonra başının üstünü işaret etti.

Ve orada... hava vardı. Üstlerinde.

"Ben..." Kelimeleri seslendirmek bile aptalca geliyordu ama "Burada nefes alabilir miyim?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum, sen biliyor musun?" der gibi kaşlarını çatı. Ve sonra onu biraz daha yukarı itti.

Solunum cihazı vardı. En kötü senaryo, o havayı soluyamaması ve solunum cihazını tekrar takmak zorunda kalmasıydı. Ve bunu belki solunabilir olmayan havada yapmak çok daha kolaydı ama yine de su değildi.

Ayaklarını tekmeleyerek yüzeye çıktı ve solunum cihazını çıkardı. Başının üzerinde bolca yer vardı ve hatta içeriden aşağıya doğru sarkan birkaç dal bile vardı. Belki de tozlaşmaya ihtiyaç duyan bitkiler gibi organlardır, diye düşündü.

Arges ona katıldı, nefes alabildiği için çok memnun görünüyordu.

Elleri her kelimeyle birlikte hızla hareket ederek konuştu ve kız ne söylediğine dair genel bir fikir edindi. Bitkiler bir tür oksijen ürettiyordu ve bu onun türü için nefes alınabilir bir şeydi. Sonra uzanıp dallardan birini yakaladı, nazikçe beline doladı ve sonra uyuyormuş gibi bir hareket yaptı.

Yani burada uyumasını mı istedi? Neden?

"Anlamıyorum," dedi yavaşça. "Neden burada uyumamı istiyorsun? Uykumda boğulabilirim. Mağara bundan daha iyi değil miydi?"

Konuştu, sözleri bir şarkı gibiydi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki kız ne dediğini tam olarak anlayamadı. Burada kalmasını mı istiyordu? O kadar uzun süre suda tek başına hayatta kalamazdı. Elbette bunu biliyordu.

"Yiyecek?" diye sordu. "Tatlı su?"

Ellerini yavaşça uzatıp bir tanesini parmaklarının arasına alarak minik balıkları işaret etti. Görünüşe göre onları yakalamak kolaydı. Belki de doğal yapıları olmadığı için

Avcıları. Sonra konuştu, o ses devam etti ve onu birkaç dakikalığına suya sürükledi, böylece yüzen tohum kabuklarının aslında ona getirdiklerine benzediğini görebildi. Görünüşe göre içebileceği su vardı içlerinde.

Adam onu tekrar çanın parlayan mavi ışığına getirdiğinde başını salladı. "Hayır. Çok soğuk."

Lanet olası kadın titriyormuş gibi yaptı, sonra da onu işaret etti. Belli ki artık titremiyordu ve su burada daha sıcaktı. Elbisesinin arkasındaki yırtığa rağmen, beklediği kadar üşümüyordu.

Ama bu, bunun iyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyordu. "Peki ya köpekbalkıları? Kalamarlar? Okyanusta kolay bir yemeğe bayılacak diğer tüm canlılar?"

Kulağa tanıdık gelen bir şey söyledi, sonra burası güvenli bir yermiş gibi etraflarını işaret etti.

"Peki ya soluyacak havam kalmazsa?"

Hâlâ boynuna bağlı olan solunum cihazını nazikçe kaldırdı ve ardından diğer çan bitkilerini işaret etti. Sanki çok açıkmiş gibi. Hava almak için seçenekleri vardı, sadece sahip olabileceği en iyi seçenek bu değildi.

Ve sonra, mutlak dehşet içinde, adam çandan dışarı battı ve o yakalayamadan yüzerek uzaklaştı.

On sekiz

Arges

A rges onu muhtemelen korktuğu yeni ve tuhaf bir dünyada savunmasız bırakmaktan nefret ediyordu. Nefes alamadığı su altında olmanın onun için ne kadar korkutucu olduğunu anlıyordu ve şimdi orada başka kimse yoktu. Ona yardım etmek. Yapmayı seçtiğı şey... korkunçtu.

Ama başka seçeneği yoktu. Daios mağaraya gelmişti ve onu en tehlikeli kardeşinin bulduğu yerde bırakamazdı. Bu yüzden onu taşımak zorundaydı. Onun için daha kalıcı bir yer bulana kadar onu başka bir yere götürmek zorundaydı.

Bu arada eve dönmek zorundaydı. Diğerlerine yüzünü göstermesi gerekiyordu ki kaçmadığını bilsinler. Utanç içinde derinsürücülere dönüp onlardan kendisini yanlarına almalarını istememişti.

Arges hâlâ sürüsünün lideriydi. Hâlâ Mitéra'larının gözde oğluydu ve Akromos'la olan hiçbir görev bunu değiştiremezdi.

En azından o öyle düşünmüyordu.

Mira'dan uzakta sularda süzülürken sanki kendinden bir parçayı geride bırakmış gibi hissetti. Onun güvenliğinden ve birbirlerinden uzakta oldukları süre boyunca neler olabileceğinden korkuyordu.

Her türlü deniz canlısı tarafından saldırıya uğrayabilirdi. Köpekbalıkları bile okyanusun o bölgesini sık sık ziyaret ediyordu ve o da onlar için kolay bir atıştırmalıktı. Yine de, tüm o kemiklere rağmen, onu gerçekten yiyeceklerini sanmıyordu. Muhtemelen biraz dener, sonra da yosunların arasında kan kaybından ölürdü. Onu kendi kanıyla çevrelenmiş bir halde bulacaktı.

Ve bu düşünce endişe verici olsa da, kendini onun kanının ne renk olduğunu merak ederken buldu. Onunki koyu, neredeyse mürekkep rengindeydi, tıpkı bir ahtapotun emisyonu gibi. Ama kız aynı maddeden yapılmış gibi görünmüyordu.

Düşünceleri onunla ilgili endişeler ve vücudunun neye benzediğine dair düşüncelerle bulanıklaştı. Kendini beklediğinden çok daha kısa sürede okyanusun kalbinde buldu. Ve orada bulduğu şey damarlarındaki kanın buz gibi olmasına neden oldu.

Sürüsü. Eskisinden daha büyüktü, sayamayacağı kadar çok erkek ve tepeden tırnağa silahlı dişiler vardı. Merkezi buluşma yerinin etrafında yavaş bir daire çizerek döndüler. Etrafında

Mitéra ve kollarını havaya kaldırıp pençeli ellerini yüzeye doğru uzatan Daios.

Burada olmamaları gerekiyordu. Onun kapsülü değil. Onunla birlikte değil.

Parlak ve renkli bir öfkeyle akıntıları kullanarak kollar, silahlar ve kuyruklardan oluşan karmaşanın içinden kendini itti. Birinin dalgası onu sırtından sertçe yakalayıp öne doğru itti, böylece kibar olamayacak kadar büyük bir hızla merkeze doğru koşmaya başladı.

Ama şu anda kibarlık umurunda değildi. Hele ki kardeşi açıkça çok ileri gitmişken.

Gelişinin ardından çöken sessizlik omurgasında dalgalanmalara neden olsa da geri adım atmayacaktı. "Kardeşim," diye tısladı. "Bunun anlamı nedir?"

"Bunun bir anlamı yok. Akromoslardan çok uzun zamandır saklanıyoruz. Dişlerimizi değil merakımızı gösterme ve izleme planlarınızla çok fazla zaman kaybettik. Onlara saldıracağız ve krallıklarını pençelerimizle parçalayacağız."

Arges başını sallayarak ve Mitéra'ya bakarak, "Bu delilik," diye cevap verdi. Ama saçlarının dalgalı kütlesi hareketsizdi.

Daios ile aynı fikirde miydi?

Mitéra'sı, onu her zaman diğerlerinden üstün tutmuş olan kadın, kardeşinin avlanmasını mı istiyordu?

Arkasına döndü ve etraflarında bir daire çizen diğerlerini izledi. Evlerinin soluk ışığı pulların ve keskin, kesik dişlerin üzerinde titriyordu. Kardeşiyle aynı fikirdeydiler. Sonra da köpekbalıkları gibi etrafını sardılar. Tüm keskin kuyrukları ve silahları sıkılı ellerindeydi ve duyguları herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmıştı. Parlak renkli ışıklar kuyruklarından aşağı dans ediyor, okyanusu öfkeli renklerden oluşan bir gökkuşağıyla dolduruyordu.

"Çok can kaybedeceğiz," diye mırıldandı Arges, solungaçları hoşnutsuzlukla düzleşmişti. "Akromoların daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemeyen silahları var. Onlara öylece saldıramayız.

Yoksa uzun zaman önce sürümüzü savaşa götürmüş olurum."

"O zaman neden yapmadın?" Daios kendini yukarı çekti, kuyruğu kıvrıldı ve kırmızı elektrik vücudunda aşağı yukarı titreşti. Gerçekten de Arges'in onlara liderlik edemeyecek kadar zayıf olduğunu düşünüyordu. Doğru zaman gelmiş olsa bile Arges'in bu riski göze almayacağını düşünüyordu.

Kuyruğunun bir hareketiyle kardeşiyle kafa kafaya geldi. Kaburga solungaçları birbirine çarptı, kuyruğu çoktan kardeşininkinin etrafına dolanmıştı ve bu dövüşün gerektirmesi halinde onu bükmek için esnemeye hazırды.

"Ben zayıf bir lider değilim," diye tısladı. "Bu benim kapsülüm ve benim iznim olmadan onları hiçbir yere götüremezsiniz."

Daios dişlerini göstererek ona hırlasa da, kardeşinin onunla dövüşmeyeceğini biliyordu. Çünkü Daios yetenekli bir dövüşçü olsa da, birçok savaşın yaralarını taşısa da, Arges'le boy ölçüşemezdi. Arges zayıf düşmedikçe kazanamayacağı bir dövüştü bu.

Mitéra'nın eli yüzlerinin arasından geçti. Onun soluk perdeli parmakları muhtemelen Arges'in kardeşinin kafasını koparmasını engelleyebilecek tek şeydi. Yine de dişlerini hırıldayarak gösterdi ve Mitéra'ya dönmeden önce kardeşini öne doğru sallayarak kuyruklarını birbirinden ayırdı.

Başını eğerek, "Özür dilerim. Kendi evinizde şiddet görmekten hoşlanmıyorsunuz ve ben bu anlaşmayı bozdum."

"Gerçekten de öyle." Yine de parmaklarını adamın yüzünde gezdirerek gözlerini kendi gözlerine çekti. Ama gözlerinde genellikle gördüğü sıcaklık yoktu. En ufak bir sıcaklık bile yoktu. "Sevgili oğlum, senin zaten bir görevin var. Çaldığın akromolarla konuşacak ve onların sırlarını öğreneceksin."

"Konuşmamız zaman alacaktır."

"Bunu anlıyorum. İşte bu yüzden kardeşiniz kapsülümüze liderlik etmek için devreye girdi. Silahlarımız güçlü ve kalplerimiz

cesurdur. Daios bizi zafere götürebileceğinden oldukça emin ve ben de ona bu konuda izin verdim."

Sanki kaburgalarının arasına bir bıçak sokmuş ve bükmüş gibi hissetti.

"Neden?" diye homurdandı. "Bu kadar çok insan kaybedeceğimizi bile bile bunu neden yapıyorsun?"

Kardeşi cevap verdi. Sert, gıcırıltılı kahkahalar aralarındaki suları doldurdu. "Bana çok az güveniyorsun, kardeşim. Bugün kaybedilecek sadece birkaç hayat olacak ve geri kalanlar boğulurken çığlık atıp kıvranacak olan akromoslar olacak."

Bir çığlık onunkini yankıladı. Yapmak üzere oldukları şeyden çok memnun olan ve geleceği göremeyen yüz kişi.

Mitéra dokunuşunu çenesinden çekti ve kardeşine döndü. Bir kenara atıldığı için utanan Arges, evlerinin zeminine doğru soldu. Ellerini toprağa bastırdı, hatırlayabildiği her okyanus tanrısı ve tanrıçasına dualar gönderirken parmaklarının ağlarına değen kumları hissetti.

"Halkımıza göz kulak ol," dedi, sesi alçak ve sessizdi. "Onları savaşa götür, ama sevdiklerinin kanının kokusunu almalarına neden olma. Onlara aptallıklarını gösterin ama bedel olarak canlarını almayın."

Üstündeki kapsül uzaklara doğru havalandırırken, kelimeleri tekrar tekrar mırıldandı. Akromosların evine doğru ilerlerken kuyruklarının suda çırpınışını, birbirlerine çarpan silahların şingirtisini duyabiliyordu. Ama en çok, onları zafer olduğundan emin olduğu şeye doğru götüren kardeşinin sesindeki mutluluğu duyuyordu.

Ve bu hepsinin ölümüyle sonuçlanacaktı.

Evine sessizlik çökmüştü. Geriye sadece yaşlılar, gençler ve yeni doğum yapmış kadınlar kalmıştı. Savaşamayanlar ve muhtemelen hala kuyruklarında gitmek için yeterli kas olmasını dileyenler.

Soğuk, perdeli bir el sırtından aşağı süzüldü ve derisine düz bir şekilde bastırılmış dikenleri nazikçe kopardı.

"Zor yoldan öğrenmeleri gerekiyor," dedi Mitéra. "Kardeşinin kalbindeki şiddeti biliyorsun. Derisinin altında yatan karanlığı ve öldürme ve zarar verme arzusundan nasıl vazgeçmeyeceğini gördün."

"Öğrenmenin daha iyi yolları var."

"Onun için değil. Daios sadece kan ve acıdan oluşan bir dil konuşuyor." Mitéra uzun kuyruğunu kafatasının arkasına vurarak onu kumdan başını kaldırıp kendisine bakmaya zorladı. "Bu sefer öğrenecek. Bu okyanusta büyük bir iblis olduğunu ve onun derinsürücülerle birlikte yaşamadığını göreceksin."

"Kokusunu alabiliyordum."

"Biliyorum. Ben de öyle." O renksiz gözlerini tüm halkının gittiği yöne çevirdi ve bir an için yüz hatlarında bir korku parıltısı gördü. "Bu kolay bir seçim değildi."

"Onları ölüme sen gönderdin."

"Onlara avantaj sağladım." O duygusuz bakışlarını tekrar ona çevirdi ve adam onun bu planından hoşlanmayacağını zaten biliyordu. "Onlara bu kapsülü kimin ve neden yönettiğinin hatırlatılması gerekiyor. Bu yüzden onların peşinden gideceksin Arges ve kurtarabildiğin her şeyi kurtaracaksın."

Kaşlarını çattı. "Onları şimdi yakalayabilirim. Gerekirse onları durdurabilirim."

"Şimdi gitmeyeceksin." Kadın başını salladı ve onun diğerlerinden daha hızlı olduğunu kabul etti. "Dualarını bitireceksin. Tüm okyanus tanrı ve tanrıçalarına, sana yol göstermeleri ve kurtarabildiğin kadar çok insanı kurtarabilmen için. Ve af dileyeceksin."

"Affetmek mi?" diye tekrarladı.

"Benim için." Mitéra'nın renkleri önce mavi, sonra koyu siyah olarak parladı. "Çünkü onları sonlarına gönderen bendim."

Daha fazla zaman kaybetmeyecekti. Arges kuma doğru eğildi ve duasının sözlerini her tanrıya fısıldadı.

düşünebildi. Hız istedi. Lütfetmeleri ve insanların çabucak bulmasına izin vermeleri için yalvardı. Hiçbiri onlara ulaşmak için zaman kaybetmesini göze alamazdı. Dalgaların arasından hızla geçecek ve akıntılar onu Akromosların evine savuracaktı.

Ve işini bitirdiğinde Mitéra'ya bakmadı bile. Kendini harekete geçirdi, kuyruğu harekete geçti ve solungaçları genişçe açıldı, böylece onları kovalamak için yeterli havayı alabildi.

Yolculuk boyunca kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, insan evine giden devasa duvarla karşılaşana kadar bilinmeyene doğru hızla ilerledi. Yukarı baktığında bile bkz.ve parlak flaşlar . ışık o Önceden Akromos'un silahlarının kör edici acısı. Küçük patlamalar suyun içinde sarsılıyor, kafasına moloz yağıyordu. Halkı savaşıyordu. İleriye, uçuşunun yukarısına, savaşa daha da yaklaştıkça, onların kaybetmek.

Çok kötü.

Bir ceset onun yanından derinliklere doğru süzüldü. Saçları dağlanmıştı ve yüzünün bir kısmı yoktu. Solungaçları hâlâ çırpınıyor olsa da, onun çoktan gitmiş olduğunu biliyordu. Gövdesi uçuşunun kollarına doğru yol alıyor, kuyruğu da peşinden geliyordu.

Ve sonra bir tane daha. Bir tane daha.

O kadar çoktu ki, yanından süzülerek geçen ve derinlerin karanlığında kaybolan cesetleri saymakta güçlük çekiyordu.

Arges daha hızlı hareket etti. Kuyruğundaki ve sırtındaki kasları aşırı kullanımdan çılgın atana kadar zorladı, sonra uçuşunun üzerine ve ötesindeki çılgınlığa fırladı.

Halkı Akromos'un evine akın etmişti. Cam yapılara o kadar çok Su Halkı bağlanmıştı ki, akromosun yanıp sönen parlak ışıklar altında kolları esniyordu.

kullanıldı. Silahları parlıyor, metal ve cam tüplere çarpıyor ve sonra hemen sekiyordu.

Bunun için doğru silahlara sahip değillerdi. Şehri yenmelerine yardımcı olacak hiçbir şeyleri yoktu.

Çılgınca, kendi halkının kalabalığı arasında onu dinleyecek birilerini aradı. Maketes. Parlak renkli, sarı yüzgeçli kardeşi uzakta, uçurumun kenarına doğru bir cesedi sürüklüyordu.

"Kardeşim!" Arges bağırarak yaklaştı ve pençelerini yaralı adamın kollarının altına geçirdi. "Onları buradan çıkarmalıyız."

Maketes'in kaburgalarından koyu renkli kan akmaya başlamıştı ve Maketes irkildi. "Öyle mi düşünüyorsun? Bu berbat bir fikirdi."

"Hepinizi uyarmıştım."

"Ve yine de, işte buradasın." Maketes acısına rağmen sıırıttı. "Ben de senin bir kahraman kompleksin olmadığına inanıyordum. Yine de burnunu ölümlerimizden bile uzak tutamıyorsun!"

"Kapa çeneni," diye hırladı. "Daios nerede?"

"Bilmiyorum. Daha büyük bir grubu merkez kuleye doğru yönlendirdi. Silahların orada tutulduğunu söyledi." Maketes yukarıyı işaret etti.

Arges yemin etti. "Tabii ki etti. Aptal herif."

"Diğerlerini toplayacağım. Eve gitmeye başlasınlar ve yaralarımızı saralım. Tamam mı?"

"Ölüleri unutma."

Genelde şakacı olan arkadaşının yüz hatları karardı. "Ben ölüleri asla unutmam, Arges."

Maketes'i doğru olanı yapması için bırakarak, suyun içinden komuta kulesine doğru ilerledi. Kardeşinin planı neydi? Silahları büyük bir güçle ortadan kaldıracak ve belki de akromosların onlarla savaşacak hiçbir şeyi kalmayacaktı? Bu aptalca bir görevdi ve bunu en başından anlamalıydı.

Kanını kaynatan öfkeyle merkez kulenin etrafında dönmeye başladı ama kendini daha da büyük bir kaosun içinde buldu.

Kendi halkından böyle bir aptallık göreceği hiç aklına gelmezdi.

Kardeşinin ve hâlâ hayatta olan küçük bir grubun etrafında çok sayıda ölü yüzüyordu. Mira'nın yanında getirmekte ısrar ettiği hurdaya benzeyen mekanik blasterlerden biriyle gürşüyorlardı. Ancak gürşleri sadece daha fazla parçayı parçalara ayırıyordu.

O izlerken, adamlarından ikisi kardeşinden uzağa düştü ve Daios aklını kaybetti. Öfkeyle, renkleri parıldayarak ve dişleri yüzünü buruşturarak, kardeşi patlayıcıyı kavradı ve çekiftirdi. Son bir ısı darbesi verdi, sonra kardeşi iki büküm oldu. Silahı platformdan koparamadı ve onun yerine silah kolunu kaptı.

Arges sanki zamanın kendisi yavaşlamış gibi izledi. Önce kardeşinin kolu düştü, siyah kan sanki kardeşi bir ahtapotu ürkütmüş gibi suya karıştı. Bir uzvun bu kadar kolay ve bu kadar çabuk kopması gerçekçi görünmüyordu ama yine de... kopmuştu.

İleri atıldı, ikisini de geri itmeden önce bir kolunu Daios'un beline doladı. Kenara doğru, güvenliğe doğru. Bir kişiyi kurtarabilirdi ve bu kişi kan kardeşi, ana rahminde onunla birlikte olan aptal olsun.

"Dur!" Daios bağırdı ve Arges acının henüz onu vurup vurmadığını merak etmek zorunda kaldı. "Neredeyse başarıyorduk!"

"Neredeyse ölüyordun!" Arges onu da kalanlarla birlikte uçurumdan aşağı atarak karşı çıktı. "Neredeyse herkesi öldürüyordun. Bu ne zaman yeterli olacak?"

Daios onu itti, belli ki bunu iki koluyla birden yapmaya çalışıyordu. Ve sonra kardeşi yarayı fark etti. Bir uzvun eksikliği ve bununla birlikte gelen acı.

Kuyruğundaki tüm ışıklar söndü. Titreyen elini artık bağı olmayan parçasına doğru kaldırdı ve solungaçları yanları boyunca sallandı. "Ne-"

"Duruyoruz," dedi Arges, sonra tekrar bağırdı. "Daha fazla kaybetmeden önce bunu durdurmalıyız!"

Halkından oluşan kalabalığın içinden küçük bir mırıltı yükseldi. Bazıları yaralıları sürükleyerek geri götürüyordu ama o onların gözlerindeki gerçeği gördü. Korkmuşlardı. Onları neden bu kadar uzun süre beklettiğini anlamışlardı ve nedenini bu şekilde keşfetmek zorunda kaldıkları için üzgündü.

Uçurumun kenarında bir hareketlenme gördü ve karanlık kardeşinin hepsinden uzaklaşmasını izledi. "Hayır," diye mırıldandı Daios. "Hayır, bu iş henüz bitmedi."

"Nasıl bitmez? Bir kolun eksik, Daios. Yardıma ihtiyacın var."

"Bize cevap verebilecek başka biri daha var. İşini hiçbir zaman doğru yapmadın, Arges. Asla tam olarak değil." Ve Daios'un içinde siyah bir şey parladı, şeytani bir şey. "Sen cevapları bulamazsan ben bulacağım."

Ve sonra kardeşi derinliklere doğru yola çıktı. Ölümün peşinden koşmadan önce Arges'in kalbinin durmasına neden olan tek şeye doğru.

Onun için ölüm
değil. Ama onun
için.

On dokuz

MIRA

N Mira ilk kez biraz bunalmıştı.

Ve biraz derken, gerçekten çok şey kastediyordu. Okyanusun ortasında, onu hayatta tutacak tek şey olan prototip solunum cihazıyla mahsur kalmak, hemen üstesinden gelmeyi umduğundan biraz daha fazlaydı. İlk gece hiperventilasyon geçirmiş olabilir.

ölmek için. Ama en azından çanın içinde beklediğinden daha fazla hava vardı. Tüm ağlamaları ve panikle kabarması boyunca oksijeni tükenmemişti, bu da güven verici bir başlangıçtı.

Yine de bitkinin sonunda havası tükendi. Ve sonra b i r sonrakine geçti. Su, gün ışığı olduğunu varsaydığı o kristal mavisine tekrar dönüştüğünde, kendini biraz daha iyi kontrol altına almıştı. Midesi sonunda yemek için g u r u l d a d ı ve kendini bunu yapabileceğine ikna etti. Undine onun için geri gelmese bile, kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı.

kendisi.

Babası her zaman onun hesaba katılması gereken bir güç olduğunu söylerdi ve şimdi bunu kanıtlama zamanıydı.

Rebreather'ını tekrar yüzüne yerleştirdi, gözlüklerinin tükürükle temizlendiğinden ve buğulanmayacağından emin oldu ve sonra yeni... evini araştırmak için daldı.

Yosun ormanı şaşırtıcı derecede çeşitli canlılar barındırıyordu. İ ç i n d e bazı deniz canlıları olduğunu biliyordu elbette ama bu kadar çok olmasını beklemiyordu. Gördüğü tüm balıklar, hatta Arges'in ona yakalamasını söyledikleri bile, hayal edebileceği her renkteydi. Etrafında küçük sürüler halinde yüzüyorlardı. Annesinin eşarplarıyla yaptığı gibi dönüyor, daireler çizerken onları kendi etrafında takip ediyordu.

Bir de burayı evleri olarak gören ahtapotlar vardı. Üç tane saymıştı, renkleri çok farklıydı ama sürekli değişiyorlardı. Birini dürtmeye çalışmış, ancak ahtapot hayal kırıklığıyla ona mürekkep fırlattıktan sonra yoluna devam etmişti.

Ufak tefek şeyler.

Okyanusun dibindeki bir kayanın üzerinde oturarak, kucağında onu sabitleyecek başka bir kaya tutarak ve sadece... izleyerek bir saat geçirmiş olmalıydı. İki kaplumbağa yanından yüzerek geçmiş, gitmeden önce merakla ona bakmışlardı. Tüm balıklar sonunda onu görmezden geldi ve sürüklenip g i t t i .

Hatta bir yengecin yemek yakalamasını ve sonra yavaşça yemesini bile izledi.

Burası... başka bir dünyaydı. Burada otururken kendisi gibi bile hissetmiyordu. Yeterince sıcaktı ve çok üşümek için bağdaş kurarak otururken ayak parmaklarını dizlerinin arkasına sokmayı öğrenmişti. Aksi takdirde, kendini garip bir şekilde sıcak olan çanların içine çeker ve ayaklarını yapışkan duvarlara sabitlerdi.

Ama bu kayanın üzerine oturduğunda kendini Mira gibi hissetmiyordu. Tüm krallığının ağır çekimde hareket edişini izleyen bir deniz tanrıçası gibi hissediyordu. Bir süre sonra, sırf saçlarının suda dalgalandığını hissetmek için dalgıç kıyafetinin kapüşonunu bile aptalca çıkarmıştı.

Bu bir fanteziydi ve saçları hiç kurumazsa muhtemelen bunun bedelini ödeyecekti. Ama ruhunun derinliklerinde bir şey bunu Zayıflar gibi yaşamak istiyordu. Sadece birkaç dakikalığına, olduğundan başka bir şey olmak istiyordu.

Başlığını tekrar başına geçiremedi. Bu yüzden onu aşağıda bıraktı, bunun yerine kendine yiyecek bir şeyler bulmaya odaklandı. Arges'in aksine, yakalaması daha kolay olsa bile gizemli balıkları çiğ yemeyi hâlâ reddediyordu. Bir tanesini avuçlarına aldığı anda, küçücük şeyin dünyada başka hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi daireler çizerek yüzmesini izledikten sonra onu öldüremedi.

Ama daha önce çiğ istiridye yemişti. Ve neye benzediklerini biliyordu.

Doğru kayalık çıkıntısını bulması biraz zaman aldı. Mira çan bitkisi bölgesinden çok uzun süre ayrılmakta, hatta çok uzağa gitmekte tereddüt ediyordu. Her açıdan aynı görünen bu yosun ormanında yolunu şaşırmak çok kolay olacaktı. Ancak, bulunduğu yerden çok uzakta olmayan istiridyeleri buldu.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu bir süre tatmin etmeye yetecek kadar vardı. Tek sorun bıçağının olmamasıydı. Onları açmak için keskin bir şey bile yoktu. Bu yüzden bir kucak dolusu istiridye ile çan şeklindeki bitkiye döndü.

Plan. İçinde tatlı su bulunan bazı torbalar boşaltılabilirdi. Bunu çabucak yaptı, sonra da yakındaki çanlardan birinin içinden aldığı havayla doldurdu. Bunları çana getirerek basit bir yüzdürme aracı olarak kullandı ve ardından Byte'ı üzerlerine yerleştirdi.

Hâlâ suda değil ve bu nedenle içindeki hassas kablolarla zarar vermeden metalik plakalarını açabilir. Tehlikeli mi? Kesinlikle. Ama işe yaradı mı?

Kesinlikle öyle.

"Byte," dedi ve solunum cihazını göğsündeki suya bıraktı. "Artık açabilirsin."

Kızgın bir sesin mırıldandığını duymadan önce üst panel sadece hafifçe çatladı, "Bu çok tehlikeli. Beni öldüreceksin."

"Seni öldürmeyeceğim. Sadece bu istiridyeleri benim için açmanı istiyorum ve sonra kendini tekrar mühürleyebilirsin."

"Hayır."

"Evet," diye cevap verdi gülerek, bir tanesini havaya kaldırarak. "Yemek yemem gerek."

"Başka bir şey bul."

"Bıçağım yok. Yiyebileceğim başka bir şey yok. Ben açlıktan öleceğim ve sen de yine tek başına kalacaksın."

Robot homurdansa da minik bir kolunu uzattı ve istiridyeleri onun için açtı. Tatlı eti teker teker ağzına attı ve gözlerini kafatasının arkasına doğru yuvarladı. Tadı daha önce yediği tüm istiridyelerden çok daha güzeldi.

Belki de onları tek başına avlamanın bir yan ürünüydü bu. Ya da belki Beta'dan bu kadar uzakta daha iyiydiler. Kirletecek insan atığı olmadığından, istiridyeler kesinlikle harikaydı.

"Bundan çok keyif alıyorsun," dedi Byte ve bir şekilde ona baktığına yemin etti. "Bu bizim için korkunç bir durum. Muhtemelen buradan canlı çıkamayacağız."

"Artık hayattayız, değil mi?"

"Bu birkaç saat içinde hayatta olacağımız anlamına gelmiyor. Bırakın günleri. Undine sizi kendi halinize bıraktı ve yakında insanların ve robotların denizde yaşamak için yaratılmadığını anlayacaksınız."

"Sanırım iyi gidiyorum." Son istiridyeyi de emdi ve boş kabukları okyanusun dibine bırakırken yüzünü buruşturdu. "Eğer birkaç gün içinde geri dönmezse, başka bir şeyler düşünürüz."

"Ne gibi?"

Mira omuz silkerek endişesinin aklına geri gelmesine izin vermedi. "Bilmiyorum. Başka bir yerde. Daha önce bulunduğum gibi başka mağara sistemleri de olmalı. Belli ki insanlar burada madencilik yapıyor ya da bir şeyler araştırıyorlardı. Daha fazlası olmalı."

"Ve onları aramak için koca bir okyanus değerindeki alanda bu kadar kolay bulabileceksiniz." Byte cıvıldadı, sesi neredeyse bir homurtuya benziyordu. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Okyanus tabanında çok zaman geçirmiş birini tanıyorum." Kaşlarını çatarak kutunun içine bakabilmek için başını eğdi. "Engin bilgilerinizden herhangi birini paylaşmak ister misiniz?"

"Hayır."

"Ama bir şey biliyorsun."

Kutuyu büyük bir gürültüyle kapattı ve Mira gözlerini devirdi. Elbette gidebilecekleri bir yer biliyordu. Ama bu belki de tehlikeliydi ve droidler her zaman en kolay yolu seçen tiplerdi. Eğer çok fazla tehlike varsa, bunu yapmazlardı. Okyanus tabanında bu kadar uzun süre kalmasının nedeni de buydu. Çok fazla tehlike vardı, bu nedenle dondu ve hiçbir şey yapmadı.

Rebreather'ını tekrar yüzüne yerleştirerek çandan çıktı ve Byte'ı olduğu yerde bıraktı. Torbalar patlarsa, kutuyu bulması yeterince kolay olacaktı. Bir taş gibi batıyordu ve okyanus tabanının dibinde bu şekilde rekabet edebilecek pek bir şey yoktu.

Oraya indiğinde yapmak istediği tek şey yine o kayanın üzerine oturmaktı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saç tellerine takılıp kaldılar. Okyanus şimdiden, taramazsa kesip atmak zorunda kalabileceği karışıklıklara neden oluyordu.

Ve kadınsı fantezilerini beslemek için okyanusun ortasında bir kayanın üzerine oturup parmaklarını saçlarında gezdirmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Küçük bir kızken, denizaltıların bunu yaptığını hayal ederdi. Zarif kuyrukları altlarında kıvrılır, suyun içinde unutulmaz bir şarkı mırıldanırlardı. Herkes onlardan nefret etmesini söylese bile çok güzel görüneceklerini düşünürdü.

Damarlarında bunu yapabileceğine dair coşkulu bir heyecan dolaşıyordu. Her zaman bir fantezi dünyasında yaşamak isteyen içindeki çocuğu besleyecekti. Bu heyecan verici, bu... güzel.

Yosun ormanındaki gölgeyi görmeden önce ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Çok uzundu ve şimdiye kadar gördüklerinden farklı bir şekli vardı. Ama hareket etmeyecekti. Şimdiye kadar hiçbir şey tehlikeli olmamıştı.

Sonra gölge yosunların arasından fırladı, o kadar hızlıydı ki ona çarpmadan önce ne olduğuna dair bir fikir edinmesi bile zordu. Kaburgaları acı içinde çığlık attı ama su, kayalara çarpmadan önce vahşi kayışını yumuşatıyor gibiydi.

Köpekbalığı, diye bağırdı zihni. Bir köpekbalığı var ve saklanabileceğin hiçbir yer yok.

Elleriyle taşlara tutunarak kendini yaratıktan daha uzağa itti ve ayaklarını tekmeledi. Ama yeterince hızlı bir yüzücü değildi, azıcık bile değildi.

Etrafında siyah su köpürüyordu ve tüm bu mürekkebin nereden geldiğini merak edecek zamanı yoktu. Belki de onu saklamaya çalışan bir ahtapottu. Ama umurunda değildi. Yine ona çarptı, onu yosun ormanına ve çanların güvenliğinden uzağa itti. Byte'dan uzağa.

Arges'in onu bulabileceği her yerden uzakta.

Panik içinde dönüyor, damarlarında dolaşan dehşet ve zihninin saklanmak için attığı çılgılık dışında bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyordu.

Vücudunu suyun içinde çevirdi, yapmak istediği son şey bu olsa da kendini bakmaya zorladı. Dev köpekbalığını, keskin dişleri ya da muhtemelen onu bekleyen kâbusu görmek istemiyordu. Ama döndüğünde hiçbir şey görmedi. Aynı derecede sert bir şeye çarpmadan önceki karanlık gölgeyi bile.

Çılgılık attı. Rebreather'ı görüşünü engelleyen bir kabarcık dalgası gönderdi. Beline dolanan dokunaçlara karşı tekme atıp savaştı, keskin dişlerin derisini parçaladığını hissettiğine yemin ederken tamamen paniğe kapıldı.

Ama sonra.

Sonra kulağında bir ses gürledi. Bir huzur ve sessizlik şarkısı gibi, onun kollarına yerleşmesi için ısrar ediyordu.

Ve *oh*. Arges'ti.

Onun tutuşuyla gevşedi, omurgasını onun göğsüne yasladı ve solungaçlarının kaburgalarına değdiğini hissetti. Onun olduğunu bilerek bu kadar rahatlamamalıydı. O hâlâ halkına sayısız kez saldırmış tehlikeli bir undine'di ve onda teselli bulmak istememeliydi ama... buldu.

En azından bu yerde, ne yaptığını bildiğinden, onun kendisini güvende tutacağını biliyordu.

Önlerinde beliren gölge olmadan da bu yeterince tuhaf bir duyguydu. Ne de olsa bir köpekbalığı değildi. Başka bir undine.

Bir kez daha ona sorular sorabilmeyi diledi. Onu diğer denizaltıların haberi olmadan mı çalmıştı? Bu adam ondan kurtulmak mı istiyordu? Onu kaçırıp halkından saklamak için ne gibi bir sebebi vardı? Çünkü kolu karnına dolanmıştı ve onu sürüklüyordu.

Sanki bedenini onun etrafına sarabilir ve onu güvende tutabilirmiş gibi kendine daha da yaklaştı.

Önlerindeki kadın ağır yaralıydı. Gözleri, etraflarındaki sulara yavaşça siyah kan sızdıran eksik kolunda gezinirken yüzünün endişeyle buruştuğunu hissetti. Ve nefes almak için mücadele ediyor gibiydi. Solungaçları Arges'inkilerden çok daha geniş bir şekilde açılmıştı ve gözleri bir göz kırpmanın gerektirdiğinden daha uzun süre kapanmaya devam ediyordu.

Ellerini Arges'in kollarına vurarak, "Arges, o yaralı," dedi.

Belini saran kollar onun adının duyulmasıyla gerilerek büküldü. Diğer undine de bu isimle sarsılarak öne doğru atıldı. Birbirlerine kısa sözcükler söylediler, bir undine'den duyduğu şarkıdan en uzak sözcüklerdi bunlar.

Kızgınlar mıydı? Birbirlerine mi yoksa ona mı?

Mira bunun bilmesi gereken oldukça önemli bir bilgi olduğunu hissetti. Eğer bu kadın onu öldürmek istiyorsa, o zaman buradan gitmesi gerekiyordu. Arges onu koruyabilirdi ama onun adına bu yaralı kadınla savaşmamalıydı. Onun bunu yapmasını istemiyordu.

Onlara başka gölgeler de katıldı. Yukarıdan aşağı süzülen iki gölge daha. Biri parlak sarı kesiklere, diğeri ise tüm vücudunda damar gibi mor çizgilere sahipti.

Sonra hepsi konuşmaya başladı. O kadar çok konuşuyorlardı ki kulakları ağrıyordu. Ama bir yanı evet, daha çok konuşun diyordu. Byte'ın söylenen her şeyi dinliyor olması gerekiyordu ve bu, tercüme etmesi için iyi bir konuşma miktarıydı.

Lütfen, diye düşündü. Lütfen dinle, Byte.

Sonunda Arges onu arkasından çekiştirdi ve o da yosunların içine doğru süzüldü. Belki de Arges ondan bu kadar uzaklaşmasını istememişti ama Arges kendisine istilacı bir yosun türüymüş gibi bakan kızgın undine duvarıyla arasına biraz mesafe koymak istedi.

Onlar için öyle olduğunu sanıyordu. Halklarının başına yeni ve iğrenç bir bela.

Hepsi sık sık onu işaret ediyordu. Pençeleri suyun içinde o kadar hızlı ilerliyordu ki bulanıklaşıyorlardı. Rengârenk kuyrukları arkalarında çırpınıyor, onları ortada buluşmaya fazlasıyla hazır görünen Arges'e daha da yaklaştırıyordu. Arges'in sırtında dikenler olduğunu daha önce hiç fark etmemişti ama şimdi dikenler yükselmişti ve kendini savunmak için dikildiklerinden korkmadan edemiyordu.

Yanlış zamanda yanlış yerde bulunan aptal bir mühendis yüzünden başka kimsenin zarar görmesini istemiyordu.

Ve sonra her şey... durdu. Bir kolu eksik olan kadın bayılmış gibiydi. Tabii ki suyun içindeydiler, o da öylece yüzdü. Kuyruğu yüzeye doğru sürüklenirken, vücudu orada asılı kaldı, garip bir şekilde zarif, neredeyse baş aşağı, sanki uyuyormuş gibi.

Diğer ikisi onu çabucak topladı ve sonra hepsi yosunların arasında kayboldu.

Dalgalandı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak şok içinde Arges'e baktı. Arges ona baktı, o tuhaf yüz hatları çelişkili görünüyordu, sonra kuyruğunu şaklattı ve Arges onun üzerine atıldı.

Pençeleri çenesinin altından geçti ve onu öldürdüğü anın bu olduğundan emindi. Belli ki diğerlerine onu hallettikten sonra onları takip edeceğini söylemişti.

Ama boynunu kırmadı. Pençelerini derisine de batırmadı.

Onun yerine başını iki yana çevirip yara var mı diye baktı. Neden yaralanmış olsun ki? Arges onun yüzünü tekrar sağa sola çevirdi, ellerini omurgasında ve belinde gezdirebilmek için onu hareket ettirdi, arkasına yaslanıp ona bakmadan önce iyi olduğundan emin oldu. Sonra o melodik ses, ona şarkı söylüyor ve nasıl anlamlandıracağını bilmediği bir şey söylüyordu

deşifre et.

"Arges!" dedi, nihayet bir saniye durup ona baktığında nefesini tıslayarak.

Ondan da siyah kan akıyordu. Omzu darmadağınık görünüyordu, yırtık pırtık etler ve keskin kenarlar vardı. Elini yaranın üzerinde gezdirdi, buna karşı bir kural varsa ya da giysisi onu daha da hasta edecekse dokunmadı.

"Sen de yaralısın." Aptal gözlüklerinin ardından ona baktı ve endişesini ifade etmeye çalıştı.

Ama adam cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı ve kadın içinde bir şeylerin yerine oturduğunu hissetti. Bu garip yaratığın yaralanmış olmasını önemsiyordu. Birbirlerini anlayamamaları bile, artık onu bir arkadaş olarak görüyordu.

YIRMI

Arges

H onun için güvenli bir yer olduğunu, tüm okyanusta bulunamayacağını düşündüğü tek alan olduğunu kanıtlamıştı.

kusurlu olabilir. Halkından herhangi biri onun kokusunu bir mil öteden alabilirdi. Okyanusta başka yerde bulunmayan bir kokusu vardı ve belli ki hepsi onun nerede olduğunu biliyordu.

Onu tekrar hareket ettirmenin zamanı gelmişti.

Ama önce onun güvende olduğundan emin olmalıydı. Deli kardeşinin ona zarar vermediğinden emin olmalıydı. Daios ona vurduğunda, Arges kalplerinden birini kaybedeceğini düşünmüştü. Taşa irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarpmadan önce suyun içinde uçarken çok gevşek görünüyordu. Kanaması olmalıydı. Ya da belki de kırılğan kemiklerinden biri kırılmıştı.

Onun türünü nasıl iyileştireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İyileştirilebileceklerini bile düşünmüyordu. Su İnsanları dayanıklı bir gruptu. Kendisinin de sayısız kemiği kırılmıştı. Bunların önemli bir kısmı hâlâ kuyruğunda kırıktı ve asla düzeltilemeyeceklerdi. Ama acımıyorlardı.

Durup kendini iyileştirmek zorunda kalmadan bedenini hâlâ kullanabiliyordu ama onun halkı için durumun çok farklı olduğunu biliyordu.

Ellerini omurganın narin kemiklerinde gezdirerek, hayal kırıklığı içinde homurdanmadan önce her bir kaburgasını saydı. Kaç tane kaburgası olması gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden bu onu hiçbir yere götürmüyordu. İyi olup olmadığını bile soramıyordu çünkü birbirleriyle konuşamıyorlardı.

Mira bir sonraki geçişinde adamın elini tuttu ve ağrıyı parmaklarının arasına sıkıştırarak ona bakmasını sağladı. "Ben iyiyim," dedi ağrıyı biraz fazla sıkarak. "Kesinlikle iyiyim. Kimse bana zarar vermedi."

"İyi," dedi sessizce, onun kendisini anlayamayacağını biliyordu. "Çünkü suları onların kanıyla siyaha boyardım. Onun kardeşim olması ya da diğerlerinin yıllardır benim kapsülümde olması umurumda değil. Senin hayatının değerini ya da kıymetini anlamıyorlar, *Kairos* ve sana kötü davranmalarına göz yummayacağım." Parmaklarını nazikçe kızın saçlarında gezdirerek ekledi: "Artık benim için çok değerlisin Mira. Korkarım ki seni sadece sonunla karşılaşabileceğin bir dünyaya getirdim."

Yüzünü avucunun içine doğru eğdi ve tüm okyanusun değiştiğini hissetti. Sırtına bir akıntı bastırdı,

onu kendisine daha da yaklaştırdı. O kadar yakındı ki göğsünün ona doğru inip kalktığını hissedebiliyordu ve onun yakınlığı karşısında boğazında hafif bir düğümleme olduğunu fark etti.

Ellerini aşağı çekti. Birlikte. Elinin tersi kızın göğsüne değdi ve kızın ürperdiğini görünce çok sevindi. Demek o da bu konuda hassastı. Bu hatırlayacağı bir şeydi. Parmakları onunkilerin içinde esnedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi biraz düzensizdi.

Bilmiyordu. Tek bildiğı, onu hayatta gördüğüne memnun olduğuydu. Ve onunla konuşabilmeyi diledi. Ona ne kadar rahatladığını, kardeşinin doğrudan onun için geldiğini fark ettiğinde ne kadar dehşete düştüğünü söylemek için. Onu buraya getirirken asla hayatını riske atmayı düşünmediğini bilmesine nasıl da ihtiyacı vardı.

Yine bir akıntı onu kadına yaklaştırdı. Hayatında ilk defa okyanusu dinliyordu. Onu kollarının arasına aldı ve elini başının üstüne koydu. Kırmızı, narin bir mercan tüyü gibi, etraflarına sarıldı. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, saçlarının omzundan süzölüp boynuna dolanmasına izin verdi. Tıpkı onu hissetmek istediğı gibi.

Ona karışmış. Tıpkı onun içinde olduğu gibi.

Bir kolunu onun beline dolayarak, akıntının onu sırt üstü götürmesine izin vermeden önce onu daha da kendine çekti. Kızın kendisine yaslanmasına izin verdi ve her ikisini de onu bıraktığı çanlara doğru yüzdürdü. Başka mağaralar da vardı, var olan başka mağaralar. Halkının yüzyıllar önce yaptığı o korkunç kulübelerin arasından geçmeleri gerekse de, en azından kızın güvende olacağını biliyordu. Ona göz kulak olabilirdi. Bunu yapabilirdi.

Bir ses zihnine bu düşüncelerin halkını güvende tutma görevinin ötesine geçtiğini fısıldadı. Sona giden bir yolun ötesinde.

Bu küçük yaratığa bakmak için gelmişti ve bu hayatı boyunca yaptığı en tehlikeli seçimdi.

Mira omzunun hemen üzerinden bir şeyi işaret etti ve Mira "Byte'ı unutma" demeden önce birkaç dakika gerildi.

Küçük kutunun yanından geçerken yana doğru döndü ve onu avuçladı. Akromos'un yaptığı herhangi bir şeye dokunmak onun için iğrenç olsa da, bunun derinlerin iblisinden çok bir kayaya benzediğini kabul edebilirdi. Okyanus tabanından ilk kez eline aldığı anda olduğu gibi tıkırdamıyor ya da vızıldamıyordu bile.

Sonra akıllı başka yerlere gitti. Onu getirdiği mağaraya benzer birkaç mağara bulmuştu ama hiçbirisi bu kadar iyi durumda değildi. Çoğu, düşen kayalar ve kolayca daha fazlasını serbest bırakabilecek depremlerle çok tehlikeliydi. Ama bir tanesi vardı, oldukça çıplak kemikli, toprağın içinde kaybolan tünelleri vardı. Belki de bunun yeterince güvenli olabileceğini düşündü.

Böylece onu ve kutusunu bu yeni mağara sistemine getirdi ve tüm zaman boyunca onu kalbine yasladı. Onu bırakmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Tek bir parmağı bile onun saçlarından ya da nefes alıp verdiğinden emin olduğu sırtından ayrılmak istemiyordu. Bu ritim onu başka hiçbir şeyin sakinleştiremediği kadar sakinleştiriyordu.

Sonunda mağaraya ulaştılar. Burada hiç parlayan ışık yoktu. Doğal ışık bile yoktu. Sadece gri şekillerin en zayıf hatlarını görebildiği bir duvarda kara bir delik vardı.

Bu yeterince iyi değildi. Suyun yüzeyine çıktığında, başını yukarı kaldırıp burada nefes alıp alamayacağını görmek için burun deliklerini açtığında bile bunun yeterince iyi olmadığını biliyordu.

"Üzgünüm, *Kairos*," diye mırıldandı. "Başka bir tane bulana kadar bununla idare etmek zorundayım."

Hakkını yemeyelim, Mira hiç de gergin görünmüyordu. Etrafına bakmasa da zayıf gözleri karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Yine de ona gülümsedi. "Bu gece burada mı kalacağım?"

Arges onu sudan çıkarmadan önce "Güvenli," diye homurdanarak onayladı. Okyanus ağırlığını taşımadığı için daha da ağırlaşmıştı ama yine de hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kayanın üzerine fırlattı. "Keşke daha iyi olsaydı. Uyumak için rahat bir yeri hak ediyorsun. Ama yarın gece senin için daha iyi bir yer bulacağım. En azından kardeşim seni burada bulamayacak."

"Seni hâlâ anlamıyorum," dedi parlak bir kahkaha balonuyla. Sonra adamın hâlâ elinde tuttuğu kutuya uzandı.

Elinde tuttuğunu unuttuğu için şaşırarak robotu bıraktı. Mira üst kısmına üç kez dokundu ve kutu açıldı. Sadece hafif bir bakış mağaranın içine ışık sızmasına izin veriyordu. Hassas gözlerini kapatmak için bir kolunu kaldırdı. Bu lanet yaratık onu öldürmeye çalışıyordu! Onu okyanusa geri atmalı ve droidin boğulmasının ne kadar süreceğini görmeliydi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Mira. "Görebilmek için ışığa ihtiyacım var ve neyse ki Byte'ın ışıkları buraya gelirken benimkiler gibi bozuk değil."

"Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor," diye mırıldandı, gözleri ışığa alışırken kolunu indirdi. "Benden çok korkuyordun. Şimdi ise dokunuşumu çok uzun zamandır arkadaşmışsınız gibi karşılıyorsun."

"Seni hâlâ anlayamıyorum," diye şarkı söyledi, robotun kafasına vurmadan önce sesi uzun bir şarkıya dönüşüyordu. "Byte, dil çipi konusunda ne durumdayız?"

"Yüzde yirmi iki," diye cevap verdi.

"Ah." Mira'nın kaşları çatıldı ve metal kutunun diğer tarafına dokundu. "Bu tarafı açabilir misin? Travma kapsülünün hâlâ sağlam olup olmadığını görmek istiyorum."

Eğlenerek, robotun insanlar karşısında sinirlenebileceğini anladı. Garip şekilli kafası kutudan çıktı ve oldukça kızgın bir sesle, "Tüm fonksiyonlarım mükemmel çalışır durumda," diye cevap verdi.

"O zaman bir travma kapsülünüz var mı?"

Kutunun yan tarafını açmadan önce ona baktığına yemin etti. Mira kutuya uzandı ve hâlâ belinde taşıdığı diğer çöp kutusuna ürkütücü derecede benzeyen bir şey çıkardı. Ama bu, işaret parmağının yanındaki düğmeyi tıkladığında, bir tür garip soluk sıvı yayıyordu.

"İşte böyle," diye mırıldandı. "Hâlâ çalışır durumda o zaman."

Yedi denizde elinde ne vardı?

Arges onu kuşkuyla izledi, yaklaşmasını işaret ettiğinde kaşları çatıldı. "Onun yanına bile yaklaşmam," dedi. "Siz akromoslar ve garip cihazlarınız. Bunların hiçbirine gerek yok. Okyanus size sahip olmanızı istediği şeyi verir."

"Bu seni iyileştirecek." Tekrar ona yaklaşmasını işaret etti. "Bana sadece birkaç saniye verersen, bunu omzuna koyabilirim ve daha iyi hissedeceksin."

Bundan oldukça şüpheliydi. Aslında bununla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Arges ondan uzaklaştı ama sonra hava omzundaki yaraya çarptı. Keskin bir tıslamayla parmaklarını yaranın kenarlarına bastırdı.

Belki de düşündüğünden daha kötüydü. Kardeşini ateş hattından kurtardığı için pişman değildi. Daios'un yok edebileceğinden o kadar emin olduğu silahın omzuna saplandığını fark etmemişti bile. Anlaşılan Akromosların acı verici olduğu kadar yok edilemez silahları da vardı.

Mira tekrar ona yaklaşmasını işaret etti. "Hadi, koca adam. Cesur ve öldürülmesi imkânsız biri olduğunu düşünmemi mi istiyorsun? O zaman bana ne kadar cesur olduğunu göster. Bu, yaranın üzerini kapatacak bir merhemden başka bir şey değil.

Enfekte olmadığından emin olmak için. Baloncuk gibi. Burada seni iyileştirecek başka bir şeyim yok."

Baloncuk mu? Bir baloncukla başa çıkabilir.

Biraz daha yaklaşırken yol boyunca homurdandı. "İyileşmekle ilgilenmiyorum, dişi. Okyanus beni gayet iyi iyileştirir."

"Eminim ne kadar büyük ve güçlü olduğunu söylüyorsunuz ve iyileşmenin bir amacı olmadığını söylüyorsunuz. Mira gözlerini devirdi. Ama yeterince yaklaştığında çenesini kavradı ve parmaklarını nazikçe boynundaki solungaçların üzerinde gezdirdi. "Herkesin bazen bakıma ihtiyacı olur, biliyorsun değil mi?"

Bilmiyordu. Ama o tuhaf gözlere baktığında, beyazlarla çevrili olsalar bile, onun tarafından bakılmanın çok kötü olup olmayacağını merak etti.

Dikkatini omzundaki yaraya vermeden önce başparmağını adamın çenesinde gezdirdi. "Byte'ın bahsettiği yüzde yirmi iki, dilinizin ne kadarını öğrendiği. Çok fazla değil, ama üçünüzün aynı anda konuşmasını dinlemekten önemli bir sıçrama."

"Dilimizin sadece bu kadarını topladığını hayal etmek zor," diye mırıldandı, omzundaki yaraya daha iyi erişebilmesi için başını yana çevirerek. "Ben türümün diğer üyelerinden çok daha fazla konuşuyorum."

"Bana bir hikâye anlatmalısın," dedi, onun söylediği her şeyi görmezden gelerek. Ve onun anlattıklarını kafasında uydurup uydurmadığını merak etti. Sanki onunla gerçekten bir konuşma yapıyormuş gibi. "Söylemediğin bazı kelimeler olmalı. En azından Byte onları tercüme edebilir."

Ona anlatabileceği hikâyeler olduğundan pek emin değildi. Mitéra ona tanrılarının ya da türlerinin diğer sırlarından bahsederse muhtemelen onu öldürmek isteyecekti. Her ne kadar akromosuna güvenmeye başlasa da, kesinlikle

Robotun söylediği her Şeyi daha sonra kullanmak üzere toplamadığından emin olmak için.

Belki onun tereddüt ettiğini fark etti, belki de bunu düşünemeyecek kadar acı çektiği için yanlış anladı. Her iki durumda da, dibi suyun içindeki bir çıkıntıya gelene kadar suyun içine doğru daha fazla kaydđı. "Bu daha kolay bir pozisyon olabilir. Zaten bu çözümün oturması biraz zaman alacak."

Farkında olduğu kadarıyla kadın hiçbir Şey yapmaya başlanmamıştı bile. Ama gidebileceği hiçbir yer olmamasına rağmen onu öne doğru çekmesine izin verdi. Söz söylemeden, başını kucağına koymasđı için ona rehberlik etti.

Bunun ona ne yaptığını bilemezdi. Başını kalçalarına yaslayarak solungaçlarını da kalçalarının arasına sıkıştırdığını bilmesine imkân yoktu. Kokusunun burada neredeyse baskın olduğunu, duyularını kışkırttığını ve nefesinden süzüldüğünü. Kadının tadını dilinde alabiliyordu; tatlı, misk kokulu ve daha önce tattığı hiçbir Şeye benzemiyordu.

Mira boğazını temizledi, parmakları adamın açıkta kalan solungaçları üzerinde bir süre oynadıktan sonra, "Bu iyi mi?" diye sordu.

Ağız sulandırıcıydı. Arges başını çevirmek, diğer duyularını kullanarak bu narin kokunun nereden geldiğini bulmak istedi. Onun tuhaf kuyruklarını ayırmak, kendi türüyle aynı yapıda mı yoksa farklı bir Şey mi olduğunu görmek istedi. Parmaklarını tekrar solungaçlarında gezdirmesini istiyordu, daha önce mağarada yaptığı gibi, birinin onu bulmasından o kadar da korkmamıştı.

Vücudundaki her renk ışığa dönüştü ve etrafındaki suyu parlak bir ışıltıyla aydınlattı. Ve bundan utanmıyordu bile. Tüm solungaçlarının nasıl alevlenip sonra da çırpındığı hakkında çok fazla düşünmeyi reddetti. Hiçbir ses, onun gibi bir yaratık için ırpınmanın kendi türünün tanrılarına doğrudan bir hakaret olduğunu söylemek için düşüncelerini bölmedi.

Hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey, saçlarını okşayan parmaklarını hissetmek ve dilinde onun tadını duymaktı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Konuşmak için kendine güvenemiyordu. Aptalca bir şey söyleyebilir, mesela vücudunu daha fazla keşfetmesine izin vermesi için ona yalvarabilirdi. Onu tepeden tırnağa örten gümüş elbisenin ötesini görmek için. Karnındaki o küçük çukurun ne olduğunu ya da ikiz kuyruklarının arasında ne olduğunu bilmek istiyordu.

Onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Keşfetmek istediği o kadar çok şey.

Bunun yerine, küçük bir mırıltı çıkardı ve onun nefes alışını duydu. Belki de ses kalçalarının arasındaki suyu titreştirmişti ve bu daha sonrası için sakladığı bir şeydi. Çünkü o boğazını temizlemeden önce bu tat daha da çiçek açmıştı.

"Seni iyileştirmeye başlayacağım. Eğer sorun olmazsa?" diye tekrar sordu, sesi öncekinden biraz daha derindi.

Başını sallayarak kollarını onun kalçalarını kavrayacak şekilde kaldırdı ve onu biraz daha yakına sürükledi. Bir süre daha burada kalabilirse ne isterse yapabilirdi.

Yirmi Bir

MIRA

T Önümüzdeki bir hafta içinde pek çok farklı mağaradan geçtik. Byte bu konuda çok yardımcı olmuştu. Mira projektörünü mağaralardan birinin parçalarıyla tamir etmişti, böylece droid projeksiyon eşlemesini kullanarak yakınlardaki diğer tüm mağaraları gösterebiliyordu. Birkaç ince ayar yapmak gerekmişti.

ama sonunda eski droid sistemini çözdü.

Byte onun dürtüklemesinden ya da dürtmesinden hiç hoşlanmamıştı. Droidin yolculuğunun çevredeki taş duvarlara yansıtıldığını görene kadar uzun saatler geçti. Ve sonra açık olması gereken bir sonraki mağarayı bulduklarında harekete geçeceklerdi.

Elbette onları bulmak her zaman zordu. Byte, görünüşe göre sürekli tekrarladığı tehlikeler nedeniyle onlara en yakın olanları göstermekten hoşlanmıyordu.

"O değil," derdi Byte, çok sinirli bir tıngırtıyla hafızasında gezinirken. "Çok derin. Çok uzak. Çok tehlikeli."

Mira bile sonunda o lanet şeyi suya atmaya hazırды. Ama Arges hiç bitmeyen bir sabır kuyusu olarak kaldı. Kendisini gerçekten anlayamasa da robota sorular sordu. Ama robotun ona karşılık vermeye başladığını fark etmişti. Ya da en azından ne sorduğunu biliyormuş gibi cevap veriyordu.

En azından çoğunlukla. Haftanın sonuna kadar birbirleriyle mırıldanıp durdular ve onları bir sonraki yere götürecek olan sohbetin dışında bıraktılar.

O bir dalgıç değildi. Ve kesinlikle keşif gezilerine liderlik etmiş ya da okyanus tabanını avucunun içi gibi bilen bir bilim insanı da değildi. Ama Byte'ı onlara nerede olduğunu bile gösterebilecek hale getiren oydu. Dolayısıyla bu konuşmaların bir parçası olması gerektiği açıktı.

Sonunda canına tak etmişti. Dördüncü mağarada, kaya molozlarından biraz daha fazlası olan ve suyun yanında sadece iki metrelik bir boşluk olan bir mağarada, artık yetmişti.

"Byte, mağaralardan daha iyi bir yer olmalı." Mira ayağını yere vurarak önce suya, sonra da yüzeyle aralarındaki kaya duvarlarına baktı. "Eskiden keşif kapsülleri vardı, değil mi?"

"Hepsi Undine'lar tarafından yok edildi."

"Bu imkansız. Okyanusa yüzlercesi gönderildi. Onlardan daha fazla olmalı."

"Yok." Byte yaşanabilir olabileceğini düşündüğü başka bir mağaraya yöneldi. Bu, içinde durduklarından bile daha kötü görünüyordu. "Bunda ayaklarınızı suyun dışına uzatabilirsiniz, ama mevcut tüm oda bu kadar."

"Bu mağaraların gittikçe küçüldüğü dikkatimden kaçmadı droid." Mira ellerini kalçalarına dayadı ve küçük kutuya dik dik baktı. "Sanırım bu seçimler için gizli bir nedeniniz var."

"Hem de hiç." Küçük metalik kolları etrafına dolandı ve sanki bir göbek tutuyormuş gibi kutuya bastırdı. "Sadece çok sınırlı seçenekler olduğunu hatırlamanı istiyorum. Belki de orijinal mağaraya dönüp aynı sırayla devam edebiliriz."

Arges şarkıya benzer bir ses çıkardı ve Byte'ın bunu anladığı belliydi. Undine suyun içinde onlara her zamankinden çok daha yakın yüzüyordu. Gözleri onun hareketlerini biraz fazla takip etti, mağaranın her alanında onun farkındaydı.

Byte içini çekmeden önce karnının derinliklerinde bazı dişliler gıcırdıyordu. "Diğer denizaltıların o mağaraların nerede olduğunu bildiğini anlıyorum. Ama sizin insanlar hakkında bilgi edinmeniz gerekiyor, değil mi? Elbette Mira'ya saldırmak isteyen sadece bir kişi var. Ve birine karşı savunma yapmak çok kolay."

"Bir dakika bekleyin." Hem droid hem de undine ona bakmayı ısrarla reddetse de Mira sessizlik için elini kaldırdı. "Ne demek istiyorsun, benden öğrenmesi mi gerekiyor?"

İkisi de cevap vermedi. Ama Arges'in yüzündeki ifadeyi biliyordu. Küçük droidi okyanusa atmak ve ondan sonsuza dek kurtulmak istiyordu.

"Arges," dedi onun kendisine bakmasını bekleyerek. "Byte ne demek? Benden ne tür bir bilgi istiyorsun?"

Sanki sorun oymuş gibi droid'e ters ters baktı. Belli ki ondan bir şey istiyordu. Bu zor değildi.

tahmin etmek için. Ne de olsa, onu bir insan arkadaşına sahip olmak istediği için kaçırmamıştı, her ne kadar gerçek hikâyeye bu olsa da umurunda olmazdı.

Ama o bunu unutmuştu. Belki de sadece onun etrafında olmasını istediğini düşünerek kendini kandırmıştı. Sırf o olduğu için... Mira olduğu için.

Daha önce hiç kimse bunu istememişti. Bir undine'in de aynı şeyi hissetmesi şaşırtıcı değildi. O, çok uzun zamandır okyanusun altında yaşayan çok büyük bir grup insandan sadece biriydi.

Hayal kırıklığının parlaması ellerinin yeniden karıncalanmasına neden oldu. Bu hislerden kurtulmak için bileklerini döndürürken, hareketle birlikte acı da artınca irkildi. Son zamanlarda korkunç derecede gıcırdıyordu. Çok üşüdüğünde eklemleri bile ağrıyordu ama hastalanıyormuş gibi hissetmiyordu. Sadece... kendinde değildi. Hepsi bu.

Belki de okyanusun altında neler olabileceğinin korkusuydu. Artık suya o kadar yakındı ki, en ufak bir dalga bile onu sarsarak uyandırıyor, bir şeyin ona doğru uzandığından emin oluyordu.

Yemek tabağı büyüklüğünde gözleri olan dev bir kalamarın yanından bile geçmişlerdi. Arges dişlerini göstermeden ve yavaşça uzaklaşmasını izlemeden bunlardan birini tek başına görmeyi reddetti.

Byte onun hareketlerini fark etti. Tıkladı ve ona biraz daha net bakabilmek için kutuyu kaydırды. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Şimdi ikisi de yine ona bakıyordu ve lanet olsun. Bu onunla ilgili değildi! O iyiydi, sadece hareket etmekten biraz ağrıyordu ve onlar da konuyu değiştirmiyorlardı.

"Ben iyiyim," diye tersledi, önce droidi sonra da undine'i işaret ederek. "Söylediğinden çok daha fazlasını biliyorsun. Ve bana her şeyi anlatmıyorsun ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Bu kararlara yardımcı olmama izin verilmeli! Biz

Byte'ın gördüklerini ben olmasam göremezdim bile."

Arges bir şeyler söyledi ve bu onu daha da sinirlendirdi. Onu anlamak istiyordu. Kendisini, nerede yaşamaya en uygun olduğunu bilmediği için okyanusta dolaştırmak zorunda kaldığı bu narin küçük evcil hayvan gibi hissetmek istemiyordu.

"Bu çok saçma," diye hırladı. "Bununla ilgili her şey saçma! O zaman nereye gideceğimizi neden ikiniz seçmiyorsunuz? Her zamanki gibi. Ben de sizi yalnız bırakmak için burada durup duvara bakacağım."

Onlardan mümkün olduğunca iki adım uzaklaştı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve taşlara baktı.

Evet, çocukçaydı.

Aşırı tepki verdiğini biliyordu ve onun maskaralıklarına gülmeye hakları vardı. Ama Tanrı aşkına, o yetişkin bir kadındı ve sadece birkaç saniye yalnız kalmak istiyordu. Ama bu ikisinden tek başına işeyecek kadar bile uzaklaşamıyordu!

Yanakları alev alev yanıyor, kalbi endişe ve öfkeyle göğsünde çarpıyor, dudaklarını ısırtıyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu çok zordu. Sonunda aklına gelen düşünce buydu. Tüm bunlar gerçekten zordu.

Acıkmıştı. Yorulmuştu. Yemek için balıktan başka bir şeye ihtiyacı vardı, çünkü balık ve midyeden o kadar bıkmıştı ki. Midesi sürekli lifli bir şeyler yemek için kasılıyordu ve bu da kendisi, undine ve droid arasında kaçınamayacağı utanç verici anların yaşanmasına neden oluyordu.

Yatağını, sürekli ıslak hissetmemeyi ve suda çok fazla zaman geçirdiği için el ve ayak parmaklarının soyulmamasını özlüyordu. Lanet bir saç fırçası istedi.

Herhangi bir şey o olur hatırlatmak onu o değildi. tamamen denizin altına gömülü olduğunu ve

burada ol.

Sadece... berbattı.

Şu anda bununla ilgili her şey berbattı ve çok yorgundu.

"Mira?" Byte sordu. "Bu yeterli olur mu?"

"Eminim sorun yoktur," diye mırıldandı, "Şimdiye kadar her şey yolunda gitti," demeden önce.

Neden böyle davranıyordu? Kendini toparlamak ve bundan daha iyi olmak istiyordu. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu ve bu sorun değildi. Bunu başaracaktı. Diğer her şeyi atlattığı gibi bunu da atlatacaktı çünkü onun yaptığı buydu. Hayatta kalmak. Bedeli ne olursa olsun.

Soğuk, ıslak bir el bileğine dolandı ve onu biraz sıktı.

Ağlamamak için dudağının içini sertçe ısırarak zorunda kalsa da, yine de Arges'e baktı.

Bir elini ağzına götürdü, sanki aç olduğu için kızgın olduğunu düşünüyordu. Yemeğin onun kötü ruh halini düzelteceğini düşünmek tam da bir erkeğe göre değil miydi? Sanki bunun onu evinden çalmasıyla ve haftalarca soğuk, nemli mağaralara tıklmasıyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi? Bu şekilde ölecekti.

Ama başını salladı, böylece bunların hiçbirini söylemek zorunda kalmadı. Böylece karanlıkta aklını kaçırdığını düşünmeyecekti, tıpkı onun gibi. Belki biraz da bu konuda konuşmaya henüz hazır olmadığı için.

Suyun altına battı ve bedeninin mavi ışığı gözden kayboldu. Onu her gördüğünde ışık yakmaya başlamıştı, muhtemelen suda onu daha kolay görebilmesi içindi ve bunun onun yararına olduğunu biliyordu, ama yine de...

"Ugh," diye mırıldandı, poposunun üzerine çöktü ve sonunda yere oturdu. "Bu berbat bir şey."

Byte bir şeyler mırıldandıktan sonra şöyle dedi: "Lütfen yanlış anlamayın Bayan Mira. Ama en son ne zaman adet gördünüz?"

Lanet olsun. Hayır, droid hiçbir şekilde erkeksi değildi. Kadınsı da değildi. Droid, kadın olduğu için onun duygusal durumunu aşağılamak yerine sadece bariz olanı ifade ediyordu.

Beyni tekledi ve belki de bunun doğru zaman olduğunu düşündü. Kabaca. "Ne zamandır kayıp olduğumu bile bilmiyorum."

"Belki de kontrol etmelisiniz."

"Bunu tam olarak nasıl yapmamı bekliyorsunuz? Elimi dalgıç kıyafetinin içine sokup sana kanı göstermemi mi istiyorsun?"

Byte bir o yana bir bu yana sallandı. "Görmeme gerek yok, çok teşekkür ederim. Benim işlevim iyileştirmek değil."

Nefesinin altından tüm droidlerin erkekler tarafından yaratılmış olması gerektiğini mırıldanarak, ki bunun ne kadar uygunsuz olduğu çok açıktı, elini dalgıç giysisinin altına soktu. Belki küçük droidi utandırırsa onu rahat bırakırdı. Çünkü bu, birinden bir şey istemek için bile uygunsuzdu.

Parmakları kanla kaplanmış olarak çıktı.

"Sik beni," diye tısladı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Burada kelimenin tam anlamıyla hiçbir seçeneği yoktu. Kendi kanından oluşan bir baloncuğun içinde oturmak ve bu baloncuğu dalgıç kıyafetinin içine itmek bir seçenek değildi. Ama giyebileceği başka bir şey de yoktu. Orijinal mağarada bir battaniye vardı ama bildiği kadarıyla ona yakın bir yerde değillerdi. Bu da Arges dönene kadar kendi kanının içinde oturması gerektiği anlamına geliyordu ve Arges'in ne zaman döneceğini kim bilebilirdi ki?

Bu berbattı.

Bu royally. Sikeyim. Berbat.

"Mira?" Byte sordu.

"Ben iyiyim," dedi, görünüşe göre bu günlerde mantrası buydu. "Sadece vajinamdan dalış elbisemin içine kan akıyor. Sorun yok."

Ellerini yıkamak için öne doğru eğildi, ancak Byte "Yapma!" diye bağırınca dondu kaldı.

"Neden?"

"Disfotik bölgeye çok yakınız. Buradaki basınca dayanabildiğin için bile şanslısın ama bu kanın kokusunu alacak pek çok deniz canlısı var ve saklanabileceğin hiçbir yer yok. Dev bir kalamar, balina ya da köpekbalığı kanınızın kokusuyla ilgilenmeye karar verirse nereye gideceksiniz?" Byte bu duruma çok sinirlenmiş bir şekilde tekrar sarsıldı. "Bunun suya damlamasına izin verme."

Doğru. Bunun dramatik anlarından biri olabileceğini hissediyordu ama riske de atmak istemiyordu. Bu yüzden. Kahretsin.

Elini vücudundan uzak tutarak kana baktı ve şimdi ağlamamak için kendini zor tuttu. "Peki ben ne yapacağım?"

"Sadece kurumasını bekle ve sonra sil. İnsanlar nasıl çalışıyor bilmiyorum."

Yani burada öylece oturması mı gerekiyordu? Parmaklarında dönem kanı ve... "Hiçbir şey bu günü daha iyi yapamazdı," diye mırıldandı, elini havaya kaldırarak beceriksizce sırt üstü düştü.

"Su Halkı'nın diyalektinin yüzde yetmiş iki olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

Yetmiş... Elini görmezden gelerek doğruldu. "Yetmiş iki mi?"

"Evet."

"Bu konuda şansımı deneyeceğim." Sendeleyerek ayağa kalktı ve Byte'a doğru yürüdü. Küçük robotu temiz eliyle yakaladı ve çok daha yüksek bir kayanın üzerine koydu. "Bana çeviri çipini ver."

"Onların konuşmalarından anlayamayacağınız çok şey var. Özellikle de dillerindeki nüanslar, tanrıları ve diğer pek çok belirsizlik. En iyisi ben dinlemeye devam edeyim ve önce size tam bir çevirmen sağlayayım-"

"Hayır," diye araya girdi Mira. "Artık onu anlamamaya dayanamıyorum. Bütün bunlar çok fazla

konusabilseydik daha kolay olurdu. Dilin tamamına sahip olmayan bir çeviri çipi yerleştirmenin risklerini tamamen anlıyorum, ancak diller her zaman büyüyor ve gelişiyor. Eminim sana söylediğim ama senin anlamadığın şeyler bile vardır."

Byte homurdandı. Mırıldanmadan önce kutusunun içinde küçük bir teneke sesi yankılandı, "Birkaç şey oldu, ama veritabanımı buna göre güncelledim ve şimdi dili tekrar tam olarak anlıyorum."

"O zaman biz Undine'ın etrafında daha fazla bulundukça veri tabanınızı güncellemeye devam edeceksiniz. Ama şimdilik o çipi kafamda istiyorum, böylece en azından bizi nereye ve neden götürdüğünü anlayabilirim." Beklentiyle elini uzattı. "Beni protokol kullanmaya zorlama Byte. Sana bunu yapmanı emredeceğim."

Yine homurdandı, ama bu kez, yaratılmakta olan bir çevirmen çipinin hafif vızıltısını duydu. Bu robotun sahip olduğu son çip olabilirdi, bu durumda hayatının geri kalanında dilin tamamını bilmemek zorunda kalacaktı. Ama yine de.

Yüzde yetmiş iki, bilinmesi gereken çok fazla dildi.

Yandaki küçük çekmece açıldı ve işte oradaydı. Kurtuluşu ve belki de her şeyi nasıl gördüğünün sonu. Önemli değildi. Artık onunla konuşabilirdi. Neler olup bittiğini anlayabilirdi.

Ve bu yeterli olmalı.

Hiç vakit kaybetmeden başının yan tarafına vurdu. Kör edici bir acı kafatasını delip geçti. Şimdiye kadar yaşadığı en kötü baş ağrısıyla, birinin beynine çatal batırıp döndürdüğü hissi aynı anda birbirine karıştı. Ama önemli değildi. Buna daha önce de katlanmıştı.

Mira birkaç dakika sonra gözlerini açtı. Dizlerinin üzerine çökmüş, sanki içinde yuvarlanan duyguları kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi başını ellerinin arasına almıştı.

Bitmişti.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Byte. "Siz insanlar ve dramtizminiz."

"Pek rahat sayılmaz, biliyorsun."

"Dayanın. Saniyeler içinde yeni bir dil öğreniyorsun. Tabii ki beyniniz şikayet edecek."

Tartışabilirdi. Regl döneminin boktan hissi ve öngörülebilir bir gelecek için dalgıç kıyafetine kanamaya devam edeceği bilgisi içinde debelenebilirdi.

Bunun yerine sırt üstü uzandı ve tavana baktı, onu ilk kez anlayabileceğini biliyordu. Kafasını kaldırdığında şarkı gibi gelmeyecekti. Onun söylediği her şeye karşılık olarak ne söylediğini bilebilirdi.

Ve lanet olsun. Bu iyi hissettirdi.

Yirmi İki

Arges

T Arges her ne kadar istese de onunla kalamayacağını biliyordu. Sonsuza dek. Onlar değildi almak her yerde üzerinde Akromoslar hakkında daha fazla bilgi edinme görevini yerine getiriyordu ve diğer Su İnsanlarının ona karşı sabırlarının tükenmekte olduğunu biliyordu.

Ya sürüye liderlik etmesi ya da onlara Akromos'a zarar vermenin yollarını bulması gerekiyordu. Hayattaki amacı buydu.

Ve yine de... Ona bu kadar iyi ve gerçekten takıntılıyken bunlardan herhangi birini yapmayı düşünmek çok zordu.

Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun ya da ne kadar iyileşmiş olursa olsun, yaralarını iyileştirmeye devam etmek için zaman ve enerji harcamıştı. Yaralanmasından tam bir hafta sonra bile, sanki bir şekilde tekrar açılacakmış gibi hâlâ omzunu göstermesini istiyordu. Ona, kendi insanların onunkilerden çok daha hızlı iyileştiğini söyleyecek yüreği yoktu.

Zaten ona inanmazdı. *Kairos*'u kesinlikle otoriterdi ve ne zaman fırsat bulsa ona emirler yağdırırdı. Elbette onu nadiren dinliyordu ama yine de cesaretini takdir ediyordu.

Çok geçmeden, nereye ve neden taşınacaklarına dair bir rutinleri oldu. Adamın onu almaya gelmesine bile aldırmıyordu, görünüşe göre her iki ya da üç günde bir taşınmaya fazlasıyla hazırды.

Arges sadece onun için güvenli olabilecek bir yer bilmeyi diliyordu. Doğrudan kendi türünün sınırında olmayan ama yine de onunkine yakın olmayan bir yer. Eğer onu o yere, denizin altındaki o parlayan monolite geri getirir se, onu asla geri alamayacağını hissediyordu.

Bu yüzden diğerlerinden daha büyük olan bu yeni mağarada başını havaya kaldırdığında, onun kendisi için hazır olduğunu görmekten memnun oldu. Birkaç gündür pek heyecanlı olmasa da artık suyun altında olmalarına aldırmıyor gibiydi. En azından bu sefer bağırıyordu.

"Arges!" dedi onu gördüğüne sevinerek. Gözleri parlıyordu ve bazen ona ne söylediğini bildiğine yemin ediyordu. Ne yazık ki robot arkadaşı onun için çeviri çipini yaratmaya daha fazla yaklaşamamıştı.

"Merhaba *Kairos*," diye cevap verdi, biraz daha yaklaşıp kollarını taşın kenarına dayayarak. "Bir sonraki yolculuğuna hazır mısın?"

Kutuya baktı ve kafasını dışarı çıkarmasını bekledi. Bu yaratığı bir yengece mi yoksa bir kaplumbağaya mı daha çok benzettiğinden emin değildi. Bazı günler bir yengeç gibi dikenliydi, pençeleriyle onu ısırması nazik olmasından çok daha olasıydı.

Kutu yüzünü göstermedi. Aslında son günlerde şüpheli bir sessizlik içindeydi. Etrafında olup bitenlere bakmak yerine kabuğunun içinde oyalanmayı tercih ediyordu. Bu yeni davranışı oldukça rahatsız edici bulmuştu. Byte her zaman her şeye dahil olmak ister gibiydi.

İkisinden şüphelenmek için enerji harcamaya değmeyeceğini düşündü. Mira'yla geçirdiği onca zaman boyunca, onun kendisini kandırmaya çalıştığını bir kez bile düşünmemişti. Görünüşe bakılırsa, hataya yer bırakmayacak kadar dürüsttü.

Mira ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi ve kendini durdurmadan önce Mira'nın omurgasında hafif bir ürperti hissetti. "Daha sıcak bir yer var mı?" diye sordu. "Bunun okyanusta sorulacak nadir bir şey olduğunu biliyorum ama son zamanlarda biraz zorlanıyorum. Bir türlü ısınamıyorum ve ellerim..."

Bakması için ellerini uzattı ve eklem yerlerinin nasıl kendi üzerine kıvrıldığını görebiliyordu. Hasta mıydı?

"Halkınızın bilmem gereken bir hastalığı mı var?" Onun ellerine uzandı, kendisini anlamadığını bildiği halde konuşmaya devam ediyordu. "Siz Akromolar çok kırılgansınız."

Yumuşak bir homurtu çıkardı ve adam şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ne de olsa onun dilini mi anlıyordu?

Ama sonra alaycı bir sırıtışla başını salladı. "Kendime bakmadığım için beni azarladığınızı tahmin edebiliyorum. Bu doğru mu?"

Yeterince yakındı. Suyu işaret etmeden önce başını salladı. "Denizdeki bacalardan çıkan sıcak su kaynakları var. Oradaki yaratıkların çoğu ürkütücüdür ama

size yakın olursam bizi yalnız bırakır. Orada ısınabilirsiniz ama sıcaklığı yanımıza alamayız."

Kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama sonra ona gülümsedi ve adam nefes almayı unuttu. "Sana güveniyorum, Arges. Beni nereye götürmeyi planlıyorsan, oraya gideceğim."

Yine, tam olarak hak etmediği o körü körüne güven kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Bu kadın, kendini kanıtlamasına hiç gerek kalmadan ona böylesine harika bir güven armağan etmişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, kollarını ona doğru uzatarak. "Kutuyu bir süreliğine bırakabiliriz. Kaçırdığı değerli konuşmalar olacağını biliyorum ama havalandırma delikleri metalden yapılmış bir yengeç için uygun bir yer değil."

Byte bunun üzerine başını dışarı çıkardı. "Ben yengeç değilim," diye mırıldandı.

"Bugünlerde beni çok iyi anlıyorsun." Arges ellerini Mira'nın kalçalarının üzerinde birleştirdi ve parmaklarını onu her zaman büyüleyen vadinin içine soktu. "Ve işte buradasın, çevirinin insan kulağı için hazır olmadığını söylüyorsun."

"Öyle değil," diye mırıldandı robot. "İkinize de bunu sayısız kez söyledim."

Yaratıkla tartışarak daha fazla zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Bunun yerine Mira'yı suyun içine kaldırdı ve neredeyse inlemesine neden olacak kadar vücudundan aşağı süzülmesine izin verdi. Ondan çok farklıydı, hiç uyumlu değildi ve yine de... onunla ne kadar uzun zaman geçirirse, bunun doğru olmamasını o kadar çok diliyordu.

Genellikle Mira'yı göğsüne yaslar ve suyun içinde sürüklerdi. Ama bu kez, başlangıçta olduğu gibi yüzünü ona döndü. Ayak parmaklarını Mira'nın kalçalarındaki yüzgeçlere geçirdiğinde, Mira ani zevk artışına karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Bu dokunuşun bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı, elleri kalçalarına doğru esnedi ve onu kendisine doğru daha sıkı çekti. "Bu özel bir dokunuş ve siz bunu çok özgürce veriyorsunuz. Bir elin

parmaklarını geçmeyecek kadar insan sayabilirim.

Bu kadar güven ve rahatlık bir yana, o yüzgeçlere dokunacak kadar cesur."

Ona bunun ne kadar kişisel olduğunu açıklamak istedi. Ona bu şekilde dokunmanın kendi türünden dişiler için nasıl bir ilerleme olduğunu. Vücuduna çiftleşmeye hazır olduğunu, bir pul tabakasının altında sakladığı sikini serbest bırakması gerektiğini söylüyordu.

Ama bunu yapmak istememişti ve bu tür düşüncelerle kendisini kışkırtmamalıydı.

Ve yine de... Mağaradan uzaklaşıyorlardı ve kızın tuhaf yüzgeçleri ona karşı esniyordu. Ayak parmakları dediğini hatırlıyordu. Sonra parmakları boynuna kadar uzandı. Genellikle omuzlarına tutunurdu ama bu sefer parmaklarını solungaçlarının arasından geçirdi. Solungaçlar onun için parladı, hareketle onları düzleştirecek kadar hızlı hareket etmesine rağmen çırpındılar.

Vücudunu hafifçe eğdi ve sanki kadın onun üzerinde yatıyormuş gibi yüzmeye başladı. "Bu dokunuş da öyle. Bunun bir anlamı var, achromo. Bunu bilmediğini biliyorum ama bu dokunuş kanımı kaynatıyor."

İçten dışa doğru yanıyordu. Ona dokunmak istiyordu. Onun kendisine daha fazla dokunmasını istiyordu. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama ah... Baştan çıkarıcı şeylerden hiçbir zaman çekinmemişti.

Onun dokunuşunu taklit ederek, ellerini serbestçe akmasına izin verdiği saçlarının altından geçirdi. Bunu nadiren yapıyordu ve bu alışılmadık fırsattan yararlanacaktı. Saçları çok uzun ve çok güzel bir renkteydi. Parmaklarının etrafına dolanıyor, ona yapışmak istediği gibi ona yapışıyordu.

Şu anda onu göremediğini bilse de, yine de onu hissetmesini istiyordu. Belki de bu onun yararına olacaktı. Farklılıkları göremiyordu ve sadece parmaklarındaki ağları hissedebiliyordu. Uzun tırnaklarını çenesinde gezdirdi ve havalandırma deliklerine vardıklarında bile teninin çukurlaşmasını izledi.

Ilık suyu anında hissedebildi. Neredeyse onun için fazla sıcaktı ama onun uzun, rahat iç çekişini duydu. En azından burası aydınlıktı, bu yüzden suyu ısıtan küçük kırmızı çatlaklardan görebiliyordu. Uzun bacaklı ve antenli garip, soluk yengeçler bile onu sığağa yaklaştıırken izlediler.

"Bana ne zaman duracağımı söyle," diye mırıldandı, onu yavaşça kollarında döndürerek sıcak havalandırma deliklerine bakmasını sağladı. "Ve bizi en rahat ettiğin yerde tutacağım."

Kadın ürperdi ve adam kulağındaki sesin derinliğinin onu bu kadar etkilediğini tahmin edebiliyordu. "Arges?"

"Evet, *Kairos*?" Belki biraz fazla yaklaştı. Belki de kelimeleri söylerken dudaklarını hafifçe kulağına yaklaştırdı.

"Takım elbisemi çıkaracağım. Beni soğuk suda sıcak, ılık suda serin tutuyor. Sadece üst kısmı, ama... Bakmayacak mısın?"

İmkânsızı istedi. Ona tutunmak zorundaydı. Akıntılar, onu kendisinden uzaklaştırmadan tek bir yerde kalması için çok güçlüydü. Bu da ilk kez ona doğru bastırılacağı, ten tene temas edeceği anlamına geliyordu. Hiç çıplak görmediği her şeye bakmadan ya da dokunmadan hareketsiz kalarak kesinlikle ölecekti.

Yine de sormuştu. O da ona göz kulak olacağına söz vermişti.

Yüzündeki cihaza dikkat ederek ellerini hareket ettirdi, böylece kalçalarını kavramak için arkasına uzandı. Eğer parmaklarını kalçalarındaki yüzgeçlerin etrafına kaydırırsa, o çevik tutuşuyla biraz fazla sıkı tutarsa, bunu görmezden gelmek zorundaydı. Ve sonra, nazik elleriyle takım elbisesinin arkasına uzandı. Buna fermuar diyordu ve nasıl çalıştığını ona birçok kez göstermişti.

Bundan büyülenmişti ama şimdi, kızın ön yüzündeki kırmızı parıltı ve kendi ışıltısının ani parlaklığıyla, fermuarı aşağı çekerek kızın sırtını ortaya çıkardı.

Tüm o güzel, soluk ten, şimdi göğsünde parıldayan mavi ışıktaki neredeyse beyaz görünüyordu. Vücudundaki her bir solungaç dimdik ayağa kalkmış, kaburgalarının narin oyuklarını ve nefesinin genişlemesini gördükçe ihtiyaçla titreşiyordu. İçeri ve dışarı. Çok narin. İnanılmaz derecede ince derili.

Altındaki damarları da görebiliyordu. Kürek kemiklerindeki hafif esneme, adam elbiseyi omuzlarından aşağı çekerken bile onu sıkıca kavıyordu.

Arzuyla gırtlaktan gelen bir sesle öne doğru eğilerek kızın kulağına mırıldandı: "Bunu kollarından aşağı çekmem gerekiyor. Eğer benden uzaklaşmaya devam etmek istiyorsan, o zaman sana dokunmak zorunda kalacağım."

Kadının anlayıp anlamadığını teyit etmesi mümkün olmadığından, tek yapabildiği kollarını ileri uzatmak ve kıyafeti yavaşça önünden aşağı kaydırmak oldu. Çıkarması zordu. Daha önce vücut basıncını korumak için sıkı olduğunu ya da buna benzer bir şey söylemişti. Göğüslerinin sivri tepeleri ön kollarına değdiğinde daha önce ona ne söylediğini düşünemedi bile.

Kız boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve adam bu sesi asla unutamayacağını düşündü. Onun boynunu ısırarak istedi. Kalçalarını kavramak ve kendi türünden birine yapacağı gibi onu kendine doğru çekmek. Ama o zaman ne yapacağını bilemezdi. Kızın kuyruğu onunkine dolanmazdı. Vücudunun neresinde kayması, dokunması ya da oyalanması için doğru yer olduğunu bile bilemezdi.

Ama sonra, inanılmaz bir şekilde, ona doğru geri bastırdı. Kalçaları sallandı ve ah, kendini utandıracaktı. Daha önce hiçbir zaman niyet ya da amaç olmaksızın sikini serbest bırakmamıştı. Yine de, işte buradaydı, ne kadar farklı olduklarını ortaya çıkarmak üzereydi çünkü kız onun yüzgeçlerini parmaklıyor ve ona karşı sallanıyordu.

Dalış giysisini aşağı kaydırarak parmaklarının ucuyla kaburgalarını ve karnının yumuşak düzlemini yokladı. Kendi türünün aksine, kız şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak şeydi.

Ve, oh, bakmak istedi.

Omzunun üzerinden bakıp neye benzediğini görmesi için en ufak bir kayma yeterli olacaktı. Eğer tüm vücudu aynı derecede solgunsa.

Bu besleyemeyeceği bir cazibeydi. Ama söylediklerinden tek bir kelime bile anlamıyordu, bu yüzden onları sığa biraz daha yaklaştırdı ve bir kolunu onun yumuşak beline doladı.

"Sizi ilk gördüğümde canavar olduğunuzdan emindim. Halkınız benim türümden çok farklı. İki kuyruğun ve tuhaf, beyaz gözlerinle, sende cazip bulabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama sonra, benimle birlikte olduğun her gün, hayranlık duyacak yeni bir şey buldum."

Yutkundu ve kadın elini kolunun üzerinde gezdirdiğinde donakaldı. İlerlemeyi bıraktı, onun için yeterince sıcak olan yerde kalmasını sağladı. Ve işte buradaydı, canlı canlı kaynıyordu.

"Kalçalarının zarif salınımı. Hoşuna giden bir şey yaptığımda göz kapaklarının genişlemesi ve sonra yarıya kadar kapanması. Hepinize dokunmak istiyorum. Nefes almanı ya da tıslamanı sağlayan vücudunun her parçasını bulmak. Seni tatmin ettiğimde ağzından çıkan sesleri bilmek istiyorum. Okyanusun kendisinin bana rehberlik edeceğini ve ikimizin de inkar edemeyeceği bir hız belirleyeceğini fark ettiğinizde. Benim halkım sevişmenin denizin amacı olduğuna inanır."

Sonra onun kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Havalandırma deliklerinin sülfürüyle hafifçe kirlenmişti ama yine de onun o tatlı kokusunu tekrar tadabiliyordu.

"Ne kadar heyecanlı olduğunun kokusunu alabiliyorum," diye inledi. "Bu kokuyu solungaçlarıma çekiyorum ve senin yanında olmadığım zamanlar için pullarımın altına sıkıştırıyorum. *Kairos*, Mira, serbest bırakılmayı ellerimde aramaktan çok yoruldum."

Yine, daha önce hiç almadığı kadar güçlü bir koku yayıldı. Bunun tek sebebinin kızın

Uzun zamandır bu kadar soğukken sonunda ısınmıştı. Ve yine de... Bu koku onun içinmiş gibi davranmak hoşuna gidiyordu.

Yirmi Üç

MIRA

S Bu şekilde olmasını beklemiyordu. Kulağına hırlayabileceğı, halkının muhtemelen hak ettiğı tüm tehditleri savurabileceğı onca şey varken. Bunun yerine ona ne kadar güzel olduğunu söyledi. Ona dokunmayı ne kadar çok istiyordu ve sonra... dokunmuştu. Parmakları göğüs kafesinin üzerinde duruyordu, başparmakları sadece

Göğüslerinin alt tarafını zar zor okşuyordu. Nefesini kesmişti.

Şimdi bile, sonunda onu iliklerine kadar ısıtan kaplıcalardan mağaraya dönerlerken, zihninin dönüp durmasını engelleyemiyordu. Adam onu istiyordu. İkisi arasında bir tür bağ olduğunu kanıtlamıştı, her ne kadar bu muhtemelen yüzyıllardır olan en garip şey olsa da.

Onlar... Ne? Bilmiyordu.

Adam onu mağaraya doğru taşırken zihni dönmeye başladı ve buz gibi sular dalgıç kıyafetinin arkasındaki küçük deliğe batarken ikisinin de içindeki değişimi hissetti. Bu dokunuşla birlikte düşünceleri de yavaşça sıcaktan soğuğa dönüştü.

Ne yapmışlar?

Birbirlerine ilgi duymamaları gerekirdi. Birbirlerine ilgi duymaları mümkün bile olmamalıydı. Çok farklıydılar. Birbirlerine zar zor uyuyorlardı. İki ayrı kutunun yapboz parçalarıydılar ve kendilerini ne kadar sıkıştırmaya çalışırlarsa çalışsınlar işe yaramayacaktı.

Suyun altında nefes alabiliyordu. Peki ya o? Mira'nın havaya ihtiyacı vardı. Yaptıkları hiçbir şey bunu düzeltemeyecekti. Asla iki insan olmaktan başka bir şey olamayacaklardı.olabilir olmak birlikte. Ve o olurMola Onlar,

Sonunda.

Mağara görüldüğünde, karanlık gölgeler gözlerinin önünde dönüp dururken, bunu daha ne kadar sürdürebileceklerini merak etti. Onu halkından sonsuza dek saklayamazdı. Aslında, bildiğini düşündüğü sırları ona asla anlatmazsa, onu onlara götürmesi gerekecekti. O da kaçmaya çalışacaktı. Kaçmaya. Ondan istedikleri her neyse ondan saklanacaktı.

Byte zaten bilmediği daha fazla şey olduğunu ima etmişti. Kollarındaki ani sertlik, onun

aynı şeyi düşünüyor olabilir. Bu iş başından beri lanetliydi.

Kendilerini biraz şımartmışlardı. Burasının istedikleri ya da arzu ettikleri gibi şekillendirebilecekleri bir dünya olmadığını unutmuşlardı. Mağaraya döndüklerinde, diğer her şey kulaklarının dibine çökecekti.

Çok farklıydılar.

Hayat onları bir arada istemiyordu. İnsanları da istemiyordu.

Onu kollarından biraz erken bıraktı ve o da sadece dokunarak kendini mağaraya geri sürükledi. Su yanlarına sürtündü, kuyruğu tarafından itilirken o da açıklığa doğru ilerledi. Sadece Byte'ın loş ışığı yüzeye giden yolu aydınlatıyordu.

İçeri girdikten sonra solunum cihazını çıkardı ve yavaşça kayaların üzerine bıraktı. Kenara tutunarak gözlüklerini de çıkardı. "Ya mağaralara dönüş yolunu bulamasaydım, Arges?"

Gözleri kararmış gibiydi. Ve uzun zamandır ilk kez, halkını tehdit eden aynı undine'i gördü. Onunla birlikte tüpün içinde kilitli kalan ve ölmeden önce türünden olabildiğince çok kişiyi öldürmek isteyen undine.

Onu hayatta tutan adam bu değildi. Bu, ona dalgaların altında pek çok harikayı gösteren büyüğü yaratık değildi. Onu iradesi dışında kaçırdığını, mağaralardan oluşan bir ağa hapsettiğini ve eve dönmesine izin vermediğini unuttuğu için aptaldı.

Kendini ondan uzaklaştırdı, gözlerini adamın omuzlarındaki ani gerginliğe ve vücudundaki renklerin duygularla nasıl coştuğuna dikti. Elleri suyun altında esnedi, ona bakarken parlayan ve sonra sönen küçük mavi noktalar tarafından zar zor aydınlatıldı.

"Ne?" diye hırladı. "Daha sıcak sulara gitmek istediğim için bana kızgın mısın? Bu kadar mı? Kızgınsın çünkü ben

Bir kez olsun rahat etmem için ısrar etti mi?" Kesinlikle sessiz kaldı.

Yine de bakışları onu etkilemeye başlamıştı. Sanki onda bir sorun varmış, sanki sorun kendisindeymiş gibi onu izliyordu.

Buradaki sorun o değildi. O değildi... kim...

Damlayan elini kaldırarak onu işaret etti. "Bana öyle bakma. Bana kızmaya hakkın yok. Hem de hiç. Beni evimden alan, okyanusun etrafındaki mağaralara hapseden, beni ıslak, soğuk ve titremeye zorlayan sensin. Tüm bunları bana yapan sensin. Yani gerçekten, seni bana kızdıracak ne olabilir ki Arges?"

Kendisine, onun kendisini anlayabileceğini düşünmediğini hatırlatmak zorunda kaldı. Sadece sonraki kelimeleri söylemişti çünkü onun her bir kelimeyi ve her bir kelimenin içindeki nefreti anladığını fark etmemiştir.

"Çünkü halkınız bu okyanusu yok etti. Çünkü buraya geldiniz, buranın size ait olduğundan o kadar emindiniz ki. Sularımızı metal ve pasla doldurdunuz. Size karşı savaşmaya çalıştığımızda, bize alevlerle ve anlayışımızın çok ötesinde silahlarla ateş ettiniz ve karşılık veremedik." Ona biraz daha yaklaştı, kuyruğu yüzeyin altında titreşiyordu. "Çok cazip ve çok yeni olan sizler, çok fazla şeyi yok ettiğinizi unutuyorsunuz."

Halkı okyanusu yok etmiş miydi? Pek sayılmazdı ama şehrin etrafındaki pek çok şeyi yok ettiklerini biliyordu. Ama kararları veren o değildi. O çenesini kapatıp söyleneni yapan bir işçiydi, yoksa basınçlı bir tüpten dışarı atılırdı.

Belki de şimdi ona ne dediğini anladığını söylemenin tam zamanıydı. Ama içinden bir ses bunu ona söylememesi gerektiğini haykırıyordu. Yalan söylemişti. Onu kandırmıştı. Ona şimdi söylemek sadece bu anı

daha da kötüleşmesini göze alamazdı.

Bunun yerine dişlerini sıktı ve mırıldandı: "Bana ne söylemeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok. Ama belli ki kabalık ediyorsun ve sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Ellerini kayaların üzerine koyarak kendini sudan çıkardı. Havalandırma deliklerine yaptıkları ziyaretin sıcaklığı çoktan kaybolmuştu. Yine rahatsızdı. Islak ve sırılsıklamdı, yorgundu ve o kadar bitkin düşmüştü ki kayaların üzerine yığılıp kalmak istiyordu.

"Burada daha fazla kalamam," diye tısladı. "Bu okyanus beni öldürüyor."

Karanlık sesi mağaranın içinde gürledi. "Belki de okyanusun istediği budur. Ölümün, senin ve halkının yaptığı tüm kötülüklerin telafisi olacaktır."

İşte bu kadar. Sanki tüm kararları veren kendisiymiş gibi onu azarlamasını dinlemeyi reddetti. Ve hayır, onun ne dediğini anlayabileceğine dair hiçbir fikri yoktu, ama Tanrı aşkına! Ses tonu oldukça açıktı.

Dönerek kollarından birini lanet olası dalış giysisinden çıkarmaya çalışırken bağırdı: "Ne söylediğin umurumda değil, Arges! Sen hâlâ masum bir kadını kaçıran ve onu ölüme götüren kişisin! Benim halkım buna katil der. Sizinkilerin buna ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bir Cuma gecesi, ama bu onu iyi yapmaz. İnsanlar yaşama değer verir."

"İnsanların hiçbir değeri yok," diye tısladı. "Size tünellerinizin nereye gittiğini sormam gerekirdi. Denizin altındaki kalelerinizle ilgili tüm sırları anlatmanız için boğazınıza bıçak dayayarak sizi yere yatırıyor olmalıydım ki türünüzün içine sızıp onları yok edebilelim. Tüm bunlar için gönderildim ama hiçbirini yapmadım. Neden mi? Çünkü beni zayıflatıyorsun, *Kairos*."

bu zayıflığın yayılmasını önlemek için seni uzun zaman önce öldürmüş olmalıydı."

Tepki verme, dedi kendi kendine. Tepki verme ve az önce sana ne söylediğini tam olarak bildiğini açığa vurma.

Demek onu almasının gerçek nedeni buydu. Arkasını dönerek, dalgıç kıyafetinden sıyrılırken ona sırtını verdi. Orijinal mağaraya günler önce dönmüşlerdi, bu da köşede küften aşınmış delikleri olan küçük bir battaniye olduğu anlamına geliyordu, ama kuruması için yeterliydi. Bunu yapması onun için önemliydi ve o zaman bile birkaç dakikalığına saklanmasına izin veriyordu.

Onu kim olduğuyla ilgilendiği ya da bir şekilde onu büyülediği için almamıştı. Tabii ki yapmamıştı. Bu canavarın en ufak bir duygusu bile yokken, onun duyguları olduğunu düşünerek kendini kandırmıştı.

O sadece bir işti. Görev, onur, onun dilini anlamaya zorlanırken katlanmak zorunda olduğu bir yaratık.

Evine her döndüğünde gülüyor olmalıydı. Küçük akromo, mağarada kilit altında tutulurken o bir hiç olarak yok olup gitmişti. Bu karmaşık bir işkence biçimiydi ve kendisinden çok farklı biriyle arkadaş olabileceği umuduyla bunun içine kolayca girmişti.

"Aptal," diye mırıldandı, battaniyeyi omuzlarına sardı ve dalgıç giysisinin geri kalanını çıkarmak için eğildi.

Kendini toparladığında nihayet ona döndü ve öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. Onunla konuşmak zorundaydı. Az önce olanlardan hiç etkilenmemiş ya da onun hızla değişen duyguları yüzünden kırbaçlanmamış gibi görünmesi gerekiyordu.

"Ne söyleyeceğinizi bilmiyorum ya da umursamıyorum," demekle yetindi. "Sözlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve seni anlayabilseydim bile ifade edeceklerini sanmıyorum. Belli ki benimle ilgili fikrini değiştiren bir şey var ve o da

İyi. Beni sevmene ihtiyacım yok, Arges. Sadece beni hayatta tutmana ihtiyacım var."

Bu tartışmadan sonra bunu yapmazdı. Ona katlanması zaten zordu. Eğer onu sadece halkı hakkında daha fazla şey öğrenmek istediği için buraya getirdiyse, o zaman büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Eğer seni terk edebilseydim, *Kairos*, ederdim." Çenesini kaldırdı ve halkına saldıran dokunulmaz undine'e daha da çok benzedi. "Ama senin türüne nasıl saldırabileceğimi öğreneceğim. Tüm sözlerini kendi avantajıma kullanacağım ve şehrin sonsuza dek yok edeceğim."

Dişlerini birbirine geçirdi, battaniyeyi elleriyle o kadar sıkı kavradı ki tırnakları avuçlarını ısırdı. "Beni neden kaçırdığını bilmiyorum ama iyi bir tahminim var. Benimle konuşmaya çalışmak için ne kadar enerji harcadığınızı düşünürsek, bazı sırlar sakladığımı düşünüyorsunuz. Halkım hakkında sana yardımcı olabilecek bir şeyler bildiğimi düşünüyorsun. Bu mu yani? Byte zaten çok fazla kelime kullanmadan söyledi."

Mira bunu ondan duymak zorundaydı. Onun itiraf etmesini istiyordu. Ona asla güvenmemesi gerektiğine dair kanıtı ihtiyacı vardı.

Hiçbir şey söylemedi ama başını salladı.

Bu kadarı yeterliydi. Kendisini daha da kötü hissetmesine neden olan çirkin bir kahkaha attı. Yaşamak istediği hayat bu değildi. Birlikte geçirdikleri onca zaman için beslediği umut bu değildi.

Bunun bir macera olduğunu düşünerek kendini kandırmıştı, oysa bu sadece özenle hazırlanmış bir hapishaneydi.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye cevap verdi, sesi belki biraz asıktı. "Ama herhangi bir şey hakkında en az şey bilen birini seçtiniz. Ben kararları veren ve Beta hakkındaki her sırrı bilen üst düzey bir lider değilim. Şehrin üssünde, hayatta kalmak için zar zor yeterli yiyecek ve suyla büyüdüm. Yetim kaldığımda ve ailesi olmayan diğer çocuklarla birlikte yaşamaya gönderildiğimde daha da azdı. Güven bana. Eğer

Beta hakkında sır mı istedin? Başka birini seçmeliydin. Ben bir hiçim, Arges. İşe yarar hiçbir şey bilmiyorum."

Belki de sözleri onu şok etmişti. Sanki ona insanların tüm okyanusu ateşe vermeyi planladığını söylemiş gibi iri gözlerle baktı. Ama gerçek buydu. Ona söyleyecek hiçbir sırrı yoktu, ona en ufak bir yardımı dokunacak hiçbir şeyi yoktu. O sadece... Mira'ydı. Koca ağızlı ve üstünlük kompleksi yüzünden patrondan patrona mekik dokuyan bir mühendisti.

Şehre gizli girişler ya da patlama kapılarını açmalarını sağlayacak kodlar istediğinde seçeceği kişi o değildi. Beta'nın bunlara sahip olduğundan bile emin değildi.

Binaya dışarıdan girmek imkânsızdı. Bunu yapmaya çalışırken ölen pek çok dalgıç görmüştü ve o gerçekten de bir dışının bunu yapmasına yardım edebileceğine inanıyor muydu?

Hiç kimse Beta'da zencileri istemiyordu ve bunun gerçekleşmemesi için gereken her türlü önlemi almışlardı.

Kollarını yenilgiyle aşağı yukarı kaldırdı. "İkimiz de birbirimizle yaşamak zorundayız, Arges. Halkımı öldürmene yardım edebilecek değilim, edebilsem bile bunu neden yapayım ki? Tek yaptığın beni bir mağaraya tıkmak ve öldürmekle tehdit etmek. Yüzlerce canın gitmesindense ölmeyi tercih ederim.

benim bencilce kararım yüzünden."

Elbette hiç ölmemiş olmayı tercih ederdi. Ama bu kararı verecek kişinin kendisi olabileceğini düşünmüyordu. Onun halkı yaşamayı hak ediyordu. En az onunkiler kadar.

Yine de hiçbir şey söylemedi, vücudu neredeyse titreşirken ona ters ters baktı. Ta ki kadın daha fazla dayanamayana kadar. O gözlerdeki yargılamaya ya da insan olduğu için nefret ettiği şeklindeki saçma tepkiye dayanamadı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, battaniyeyi omuzlarına daha da sıkı sararak konsol masasına doğru geri çekildi. "Sana işe yaramaz olduğumu söyledim, Arges! O yüzden siktir git. Açıkçası, benim sizin için yapabileceğim bir şey yok, sizin de benim için yapabileceğiniz bir şey yok, o

yüzden beni burada çürümeye bırakın! Birkaç gün dayanabilirim ama zaten bütün amacım da buydu.

beni alıyordu, değil mi? Buradan asla canlı ıkamayacaktım. O yüzden yemeğinle oynamayı bırak ve lmeme izin ver."

Bundan nefret ediyordu. lmek istemiyordu ama onun kendisine bakmasını daha da az istiyordu. Bakamadı. Bakamadı. Varlığının her zerresi ona vurmak, onunla dövüşmek, ona verdiği o aptal kaynak makinesini kapmak ve o lanet olası pullardan birkaçını eritmek istiyordu.

Belki de sadece duyguları birkaç dakika öncesine göre daha az gerçek olduğu için kızgındı. Kaplıcalarda neden olduğu o nadir, harikulade duyguyu çalmıştı. Şimdi sadece kullanılmış hissediyordu.

Ve bundan çok yorulmuştu.

"Birbirimiz için yapabileceğimiz hiçbir şey yok, Arges," diye ekledi, nefesi kesilmiş ve sesi boğazında düğümlenmişti. "Bu yüzden bitir gitsin."

Bir nefes daha alamadan, karşısındaki kadın pençelerini boğazına doğru uzatmış bir halde sudan dışarı fırladı.

Yirmi Dört

Arges

H onu kırmalıyım.
Parçala onu.

Kanı suya damlasın ve cesedini parçalayacak hayvanları
getirsin ki olanları unutabilsin. Mitéra anlayacaktır. O
bilirdi

Bunun imkansız bir görev olduğunu, başarısız olduğunu ve ardından gelecek cezaya katlanacağını söylediğinde doğrudu.

Akromolar dokundukları her şeyi yok ediyorlardı. Onları evcilleştirmek imkânsızdı ve bu nedenle ondan bilgi almasının hiçbir yolu yoktu. Halkını hayal kırıklığına uğratması Akromo'nun suçuuydu. Ama çok yakında Su Halkı bunu unutacaktı. Kardeşinden kapsülünü geri alacak ve halkına daha da büyük bir şevkle saldırmaları için onlara liderlik edecekti.

Pençelerinin tek bir darbesi yeterliydi ve o ölmüş olacaktı. Tırnaklarını o uzun, güzel boynunda gezdirirken gözlerindeki hayat sönecekti.

Ama bakışları onun yerine boynuna takıldı. Arges onu yere yatırıp altında boyun eğmeye zorlarken bile gözlerini ondan alamıyordu. Onu korkutmak istiyordu. Onun türünden birini baştan çıkarmanın sadece deliliğe ve yıkıma yol açacağını anlamasını istiyordu. Ve yine de...

Ah, yine de çok güzeldi. Çok güzeldi. Aklını, bedenini ve ruhunu bir şekilde büyülemiş olan dünya dışı bir yaratık. Onun saçının bir teline bile zarar veremezdi ve bunu çoktan yapmış olması onu öldürüyordu. Bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Ondan daha iyisini.

Zihni şimdiki zamana geri döndü ve pozisyonlarının oldukça uzlaşmacı olduğunu fark etti. Kadının bacaklarının arasına uzanmıştı, kadının sıcaklığı pullarına baskı yapıyordu. Kadının elleri adamın ellerinden birine yapışmış, solgun tenine karşı çok lüks görünen perdeli bir tutuşla başının üzerinde tutuluyordu. Ve o gözler... Gözlerinden tıpkı insanların silahları gibi ateş fişkırıyordu.

Arges hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti. Ne yaparsa yapsın onunla kafa kafaya çarpışacak birini daha önce hiç tanımamıştı. Ondan korkmuyordu ve bu sarhoş ediciydi.

Hâlâ ona bakıyor olsa da, adam boştaki elini boğazından aşağı doğru sürüklerken kıpırdamadı. Teninde küçük şişlikler oluştu. Büyüleyiciydi, yine de bunun bir korku tepkisi olabileceğini hissetti.

Güzel, ondan korkmalı.

Ama sonra başını yana eğdi ve omuzlarının belirgin kaslarına ulaşana kadar o güzel boynunu daha fazla ortaya çıkardı. Yine de parmakları battaniyeye takıldı ve "Bunu onun üzerinden yırtabilirim" diye düşündü.

Nihayet bir akromonun, altında saklandığı tüm o katmanların altında neye benzediğini görebilecekti. Bundan da öte, onun neye benzediğini görebilecekti.

Kaplıcaların yakınında geçirdikleri anları hatırladıkça teni hâlâ karıncalanıyordu. Kadının teninin ellerinin sırtında yarattığı hissi hâlâ hissedebiliyor, kadın yer değiştirdikçe ve hareket ettikçe sürükleniyordu. Bu... Beklediğinden daha fazlasıydı. Şu anda bile düşünceler baştan çıkarıcıydı.

Uzun, derin bir nefes alarak kendi kendine böyle düşüncelere yer olmadığını söyledi. Altında sıkışıp kalmıştı, muhtemelen dehşete kapılmıştı ama yine de kendini ona daha da bastırdı. Bacaklarının güçlü kasları kalçalarını çevreliyordu ve bunun onu iğrendireceğini düşünmüştü ama bunun yerine... ilgisini çekti.

Başının üzerine kaldırdığı narin kolları ve ona büyük bir kararlılıkla bakan iri gözleri. Tek istediği dudaklarını birbirine bastırmakken nasıl normal bir şekilde hareket edebilirdi ki? Akromos'un yüzlerce kez yaptığını gördüğü ama kendi halkının hiçbir referansı olmayan şeyi yapmak için?

"Sizin türünüz neden ağızlara dokunuyor?" diye sordu, onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını bilerek. "Bunu hep camdan görürdüm ve neden yaptığınızı merak ederdim. İkinizin arasında yemek geçirmek için miydi? Bu beni iğrendirirdi. Ama şimdi kendimi size bakarken buluyorum ve halkınızın ne yaptığını merak ediyorum."

Neredeyse... onun sözlerine tepki mi verdi? Tam olarak anlayamadı. Gözbebekleri büyüyerek kara gözlü bir bakışa dönüştü ve ona biraz daha yaklaştığını düşündü. Onu anlayamayan bir kadından gelen garip bir tepkiydi bu.

Yine de fark eder miydi? Zaten bu işe o kadar dalmıştı ki daha önce ne planladığını hatırlayamıyordu. Ona karşı sallandığının farkına bile varmadı, halkının pullarının altında sakladığı her şeyi ona göstermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşırken onları biraz daha yakınlaştırdı. Daha şimdiden sikiinin zırhlı plakaların arkasına baskı yaptığını hissedebiliyor, onu serbest bırakıp içine almak istiyordu.

Yıllardır bir kadın almamıştı. Pençelerinin ısırığını ya da dişlerinin gıcırtısını hissetmemişti. Halkı için çiftleşme nazik bir olay değildi. Erkek sık sık, hayatının geri kalanında yanında taşıyacağı yara izleriyle etkileşimden ayrılırdı.

Yine de bir akromo ile benzer bir deneyim yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu. Sertleşmiş pullarına zarar veremeyecek kadar narindi ve kuyruğu onu yerine kilitleyemeyeceği kadar uzağındaydı. Ellerindeki o küçük tırnaklar onu engelleyecek ve sırtındaki deriyi zar zor yaracaktı. Ve en ufak bir sivri ya da keskin dişi bile yoktu.

Kendilerini nasıl koruduklarını merak ediyordu. Ama onu korumak zorunda olmasından şikâyetçi değildi, çünkü garip bir nedenden ötürü bu ona kendini oldukça güçlü hissettiriyordu.

Arges onun gözlerinin içine bakarken battaniyesini daha sıkı kavradı. Bu bakışlarda bir kabullenme, hatta belki de ihtiyaç olduğuna yemin etti. Onun battaniyeyi biraz daha aşağı çekmesini istiyordu. Onun kendisini görmesini ve belki de orada bulduğu şeyle daha da büyülenmesini istiyordu. Vücudunun her yeri bu kadar solgun muydu? Onu koruyacak pullar gerçekten yok muydu?

Ama sonra gürültülü bir takırtı onu dondurdu ve aptal küçük robot kendini onlara doğru yaklaştırdı.

"Mira?" diye sordu, o tuhaf metalik gözlerini kırıştırarak. "İyi misin?"

Başını robota doğru çevirdi ve adam onun biraz nefessiz kaldığına yemin etti. "Ben iyiyim Byte. Bana zarar vermeyecek."

Ya da belki de yapardı. Vücutları açıkça uyumlu değildi ve o imkânsızı yapmayı düşünüyordu. Onları birbirine uydurmak ona düşündüğünden daha fazla zarar verebilirdi.

Küçük robot tekrar tıkırdadı, bir yunus gibi birkaç kez tıkladıktan sonra mırıldandı, "Taramalı. Bir sorun var."

Dikkatini tekrar altındaki kadına verdi. Onda bir sorun mu vardı? Belki yanakları biraz solgundu ama onu altında yere yatırdığı düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Titremiyordu, kusmuyordu ya da deliklerinden bir şey kusmuyordu, yani kesinlikle iyiydi?

Ama sonra hafif bir öksürük sesi çıkardı, neredeyse boğazını temizliyordu, ama içindeki tıkırtıyı duydu. Belki de robotun duyduğu da buydu. Tıkırtı, konuştuğunda ciğerlerinden çıkan o tuhaf ses. O sadece karada nefes alabilmek için ikinci ciğer setindeki sıvıyı temizlemeye çalışırken böyle sesler çıkarıyordu.

Mira'nın suyun altında kullanabileceği başka bir ciğer seti yoktu. Onu bu kadar uzun süre yüzeyin altında tuttuktan sonra bir şeylerin ters gideceğini bilmeliydi.

Ellerini kollarından aşağı kaydırarak, bileklerinin altındaki narin deride ağlar izleyerek, vücudunu onun üzerinden çekti. Kadın neredeyse itiraz ediyordu. Ellerini geri çekip kayan battaniyeyi yakalamadan önce gözlerinin hayal kırıklığıyla parlamasını izledi. Kız kendini bir kez daha onun bakışlarından saklamadan önce sonsuz solgun tenine ufak bir bakış attı.

"Tarayın onu," diye homurdandı kutuya. "Eğer onda bir sorun varsa, bilmek istiyorum."

Neden? Hiçbir fikri yoktu. Eğer kız hastalanıyorsa mutlu olmalıydı. Ne de olsa görevinin amacı buydu. O bu kadar zayıfken öğrenebileceklerini öğrenmek ve sonra

Halkının bozduğu şeyi nasıl düzelteceğini öğrenecekti. Eğer zayıf düşmüş olsaydı, bu bilgiyi ondan almak çok daha kolay olurdu.

Yine de onun zarar görmesini istemiyordu. Sadece onun cesaretine ve üzerine atılan her şeye rağmen hayatta kalma becerisine hayran olduğu için.

Byte o kısa kollarıyla kendini ona biraz daha yaklaştırdı. Metal tekrar tıkırdadı, tıkırdadı ve başının arkasından daha önce görmediğı yeni bir alet çıkarken dönmeye başladı. Tısladı ve garip aletten yeni bir ışık yayılırken suyun derinliklerine battı. Yeşil ve kesici olan bu ışık havayı yarararak Mira'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaştı.

"Tahmin ettiğim gibi," diye mırıldandı Byte. "Sağlığını bizden saklıyormuşsunuz."

Neyi saklıyorsun? Mira iyi görünüyordu. Belki ciğerlerinde biraz tıkırtı vardı ama bu Akromos'un düzeltmesi oldukça kolay bir şey olmalı. Onun için ele alınması kolaydı.

"Ölümcül bir yara almış olsaydınız yaralarınız görünürdü, değil mi?" diye sordu, onunla gerçekten sohbet edememekten nefret ederek. "Eminim görmesi kolay olurdu."

Ama görünüşe göre öyle değildi. Byte tekrar dönmeden önce birkaç kez geveledi, o ışık tekrar vücudunun üzerinde dolaşıyordu. Peki ya Mira? Ona bakmadı bile.

Byte, "Şiddetli D vitamini eksikliği," dedi. "Diğer birçok formda önemli vitamin eksiklikleri. Önemli ölçüde lif kaybı ve kan basıncı çok düşük. Bir süredir hastaydın Mira. Bunu bize neden söylemedin?"

Arges sinirli bir şekilde ofladı. Bu garip robotun onu anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama denemek zorundaydı. "Onu iyileştirmek için ne yapabilirim?"

Byte, "Onu yüzeye geri getirin," diye cevap verdi.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Cevaplanması gereken sorular var ve bunları cevaplayabilecek tek kişi o. İstedığımızı elde edene kadar burada kalacak."

"O zaman ölecek." Robotun ses tonu o kadar gerçekçiydi ki.

Sırtındaki tüm omurgalar yükseldi ve solungaçları öfkeyle genişledi. "O ölmeyecek. Onu iyileştireceksin."

"Ben tıbbi bir droid değilim." Alet Byte'ın kutusuna geri döndü ve robot o küçük kollarını silkeler gibi oldu. "Burada onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Takviye almalı, sebze yemeli, insanları hayatta tutan her şeyi yapmalı. Sen bunların hiçbirini yapmıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye tısladı. "Ona yemek getiriyorum. Onu ışıklı mağaralara götürüyorum. O yaşıyor, değil mi?"

"Işık güneş ışığı değildir! İnsanlar yüzeyin altında yaşadıkları için yıllardır takviye alıyorlar. Derinlikler insanlar için yaratılmadı, sizin insanların gibi değil. İnsanların güneş ışığına ihtiyacı vardır. Buna d vitamini diyorlar ve vücutlarındaki pek çok önemli fonksiyonu besliyor. Ve balıklar yiyecek değildir!"

"Onlar yiyecek!"

"İnsanların yemek yemesi gerekmiyor ki!" diye bağırdı küçük droid. "İnsanoğlu için çeşitli bir beslenme düzeni önemlidir. Siz her gün aynı şeyi yiyebilir ve kuyruğunuzu sallayarak yüzmeye devam edebilirsiniz, ama bir insanın düzgün gıdaya ihtiyacı vardır. Onları gerçekten yaşatabilecek yiyeceklere. Siz ona bunların hiçbirini getirmediğiniz."

Kutuyu parçalayacaktı. Göğsündeki öfkeyi dindirmenin tek yolu buydu. Bir yanı kutuya değil, kendisine kızgın olduğunu biliyordu ama yine de pençelerinin arasında bir şeyi ezmek iyi hissettirecekti.

Suya daha da batarak droid'e ters ters baktı. "Ona yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Onu şehre geri getirebilirsiniz, böylece bir tıbbi droid tarafından görülebilir ve tüm bu sorunlar için tedavi edilebilir."

"Bana yapabileceğim başka bir şey söyle."

"Sihirli bir şekilde denizin altında şehre bağlı olmayan terk edilmiş bir insan evi bulamazsanız, ona yardım etmek için yapabileceğiniz başka bir şey yok." Bu

Droid önce Mira'ya, sonra da ona baktı. "İngilizce konuşamıyor muyum? Beni anlamakta güçlük mü çekiyorsun?"

"Seni gayet iyi anlıyorum, iğrenç şey. Ama başka seçeneğimiz yok. Onu şehre geri getiremem ve onu iyileştirmek için başka bir yol bulamam."

Kalbi hızla çarpıyordu. Onu bu kadar çabuk mu kaybedecekti? Sadece bu düşüncenin yarattığı suçluluk duygusu bile onu yutmakla tehdit ediyordu. Kızın burada olması onun suçuydu. Ve ona hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Burada olmaması gerekiyordu. Daha sabırlı olsaydı ve kızın elbisesinin parıldayan ışığına daha az ilgi duysaydı liderlerinden birini yakalayabilirdi.

Hayatı boyunca işlediği onca cinayete ve öldürmeye rağmen, hiçbir masuma zarar vermemişti. Bu olayda, onun taşıyacak bir suçu olmadığını ve bir hata yaptığı için ölmeyi hak etmediğini biliyordu.

İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemişti.

Mira'nın bakışlarıyla buluştu, sudan ona bakıyor ve ışığın yeşil gözlerinde nasıl oynadığını görüyordu. Onun kendisini anlayamayacağını bilse de, kelimeleri söylemekten kendini alamadı. "Özür dilerim, *Kairos*. Belki de seni buraya hiç getirmemeliydim ama seni kurtarmak için elimden geleni yapacağımı bil. Tüm bu olanlar boyunca cesur davrandın ve bu onur duyulacak bir şey. Her ne kadar burada geçirdiğin süre boyunca seni onurlandırmaktan aciz olduğumu kanıtlamış olsam da."

Bir yumruğunu göğsüne bastırdı ve kızın gözlerinin onunla droid arasında gidip gelmesini izledi.

Sonunda iç çekti. Omuzları vücuduna doğru kıvrıldı, sanki yeni bir varlığa dönüşüyordu. "Ben iyiyim," dedi. "O kadar da hasta hissetmiyorum. Sadece eklemlerim ağrıyor ve midem biraz rahatsız ama burada hiçbir şey beni öldüremez. Sadece biraz güneş ışığına ve biraz sebzeye ihtiyacım var, sonra iyi olacağım."

"İyi olmayacaksın," diye mırıldandı Byte. "Birden fazla enjeksiyona ve belki de bir iyileştirme kapsülüne ihtiyacınız var."

"İyi olacağım," diye tekrarladı, kelimeleri öncekinden biraz daha sertti. "Benim için endişelenmene gerek yok. İkinizin de."

Ama bu yine de onun için iyi olmadı. Tek seçenek derinliklere, Mitéra'ya dönmek ve *kairos*'unun serbest bırakılmasına izin vermesi için ona yalvarmaktı. Bu, onurunu kaybedeceği anlamına gelse bile, Arges kendini bunu yapmaya istekli buldu.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı, dalgaların altında batarken sesi alçaktı. "Seni kurtaracağım, Mira."

Yirmi Beş

MIRA

Mira onun tekrar suyun içinde kayboluşunu izledi ve vücudundaki tüm enerjinin tükendiğini hissetti. Bu maskaralığı daha fazla sürdürmesi mümkün değildi. Sağlıklı ve normal olduğunu hissetmek için çok çabalıyordu ama... değildi.

Çok uzun süre dayanamayacağını biliyordu. Byte haklıydı. Vücudu yavaş yavaş kötüleşirken burada sonsuz zamanı yoktu çünkü onu hayatta tutan her parçadan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Yiyecek. Suya. Barınak. Işığa. İnsanların denizin altında yaşamak için vazgeçtiği her şeye.

Burada mı? Çok çabuk ölecekti.

Byte ona biraz daha yaklaştı, metal kolları her hareketinde kendini biraz daha yakına sürüklerken taşa çarpıyordu. "Biliyorsun, güçlü olduğunu kanıtlamanın daha iyi yolları var."

"Derse ihtiyacım yok."

"Görünüşe göre yapabilirsin." Byte onun yanına yerleşti ve ayaklarını suyun sarı ışıltısına sokup ayak parmaklarını orada sallarken kırpmayan gözleriyle onu izledi. "Bunu yapmaya devam edersen ayak parmakların çürüyecek."

"Hayır, olmayacaklar," diye kıkırdayarak cevap verdi, onu bu kadar kolay gülümsetebilmesine şaşırmıştı. "İyi olacaklar. Son zamanlarda her şeyin biraz nemli olduğunu biliyorum ama en azından bu mağarada kuruyabilirim."

"Diğer tüm denizaltıların seni tanıdığı yere. Burada çok uzun süre kalmak bizim için riskli. Yakında yine ıslanacaksın."

"Gerçekten umurumda değil," dedi sessizce. "Okyanusu seviyorum. Yüzmek her zaman hoşuma giden bir şey olmuştur, her ne kadar bunu sadece ay havuzunda yapmamıza izin verilse de, altında hiçbir şeyin bize yaklaşmayacağından emin olmak için yüzlerce kamera vardı. Mühendislik kanadında bile ayak parmaklarımızı sokabileceğimiz küçük bir okyanus bölümü vardı."

Ayaklarını suyun içinde salladı, hareketlerinden narin köpüklerin yükselişini izledi ve bu onu büyüledi. Tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi.

Byte homurdanmaya benzeyen küçük bir ses çıkardı. "İnsanlar okyanusla her zaman çok ilgilenmişlerdir. Yaşamlar önce sizin için yaratıldığımda bile, hepiniz

denize karşı bir hayranlığı vardı. Her zaman anlayamadığınız derinlikler ve onun çok altındaki yaratıklar."

"Hatırlıyor musun?" Byte'a bakmak için döndü ve kenarlarında biriken pası fark etti. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Her şey." Byte paslı parçalardan birini eline aldı. "Sana söyledim, ben bir kayıt tutucu olmak için yaratılmışım. O eski günlerde olan her şeyi hatırlıyorum. Denizin altındaki yolculuğumuzun başlangıcını. Alfa'nın ilk inşası ve diğerlerinin ikincil inşaları."

"Nasıl?" Ayaklarını sudan çıkardı ve Byte'ı nazikçe kaldırdı. "Deniz tabanının haritasını çıkarırken tüm bunları nasıl hatırlıyorsun?"

"İletim. Suyun altında bile droidlerin birbirleriyle iletişim kurmasının yolları var. O ilk zamanlara dair pek çok anım var." Kutusunun yan tarafına dokundu ve küçük projektör kutunun üstünde belirdi. "Görmek ister misiniz?"

Çoktan gitmiş bir dünyaya bir bakış mı? Droidin arşivlediklerini görmekten onur duyacaktı ama bundan da öte, insanların eskiden nasıl yaşadıklarını görmek istiyordu.

"Ben bu pasın bir kısmını temizlerken neden bana göstermiyorsun? Arkada henüz bozulmamış birkaç kimyasal vardı. Sanırım seni parlatabilirim, böylece pas daha da kötüleşmez."

Byte'ı bilgisayar konsolunun üstüne yerleştirdi ve droid yerleşirken temizlemek için eşyalarını topladı. Droidin anılar arasında gezinişini izledi, bazılarını hızlıca gözden geçirdi, bazılarını ise görmezden geldi. Ama sonunda, onu hemen büyüleyen görüntüleri yansıtmaya karar verdi.

Yukarıdan gelen anılar.

Birlikte, önlerinde uzanan güzel manzarayı izlediler. Sarı parlak saçları ve fazlasıyla büyük dişleri gösteren bir gülümsemesi olan genç bir kadın. Yine de hayat doluydu, bir arabanın peşinden koşarken kahkahalarla köpürüyordu.

yaşlı bir beyefendi. Parlak yeşil çimenlerin üzerinde koşuyorlardı, uçsuz bucaksız bıçaklar dizlerinin etrafında dalgalanıyordu. Bir kapsülün içinde ya da şehirlerin içinde değil, yerin üstünde.

"Bu da ne?" Görüntü aniden çimenli düzlükten ayrılırken Mira anının altını işaret ederek sordu.

"Bu, genellikle yüzeyin üzerinde bulunan bir kaya oluşumuydu. Buna lav akıntısı derlerdi ve yukarıdaki yanardağlardan gelen soğumuş lavlardı. Oradaki topraklarda yaşamak zordu. Bu yüzden insanlar dikkatlerini yüzeyin altına yöneltti. Çok sıcaktı. Ve bazen lavlar evlere ve kasabalara girip insanları öldürüyordu." Byte anının arka planını yakınlaştırarak yüksek bir tepe gibi görünen bir kara parçasını gösterdi. "Bu yanardağlardan biri."

"Çok uzun görünüyor."

"Hepsi öyleydi. Öyle. Muhtemelen dışarıda onlardan çok var, ancak insanların üzerimizde uçmak için inşa ettikleri dronlar uzun zaman önce yok edildi. Ne yazık ki karada bıraktıkları tüm robotlar teker teker yayını durdurdu."

Byte'ın yanlarını cilalamaya başladığında içinden bir hüznün dalgası geçti. "Onları özleyiyor musun?"

"İnsanlar mı?"

"Karada bırakılan robotlar."

"Ah." Byte tekrar içini çekmeden önce birkaç dişli vızıldadı ve tıkırdadı. "Onlardan yüz on altı yıldır haber almadım. Çok uzun zaman oldu ve gittiklerini biliyorum. Ama bir parçam belki de sadece birinin onları bulmasını bekliyorlardır diye umuyor. Tıpkı benim gibi."

Ah, bu onun kalbini kırmasaydı. Mira, Byte'ın yanlarını temizlemeye devam etmeden önce yüzünü buruşturdu, çalışırken tırnaklarıyla pası temizledi. "O zaman anıdaki insanlar kimdi?"

"Ah! Bayan Alys Fairweather ve babası Profesör Norbert Fairweather. Hayatımda tanıdığım en ilgi çekici maceracılardan ikisiydi." Byte başka bir anıya geçti, iki insandan biri

denizaltıya benziyordu ama modelinin eski olduğu belliydi. Okyanusta yüzen yuvarlak bir toptan biraz daha fazlasıydı.

Önce Profesör Fairweather bindi. Beyaz saçları deniz melteminde dalgalanıyordu ve yüzünde belli belirsiz bir ter parıltısı vardı. Belki de suyun üstü çok sıcak olduğu içindir. Bir elini kaldırıp salladı, giydiği eski tarz giysiler hareketiyle birlikte dalgalanıyordu. Muhtemelen bir takım elbise ceketi giymiş olmalıydı ama yine de, sıcak göz önüne alındığında onu böyle bir ceketle görmeyi beklemiyordu.

Kızı da onun ardından içeri girmiş, yuvarlak denizaltının tepesinde durmuş, gözlerini denize dikmişti. Belinde geniş deri bir kemer olan sarı, hoş bir elbise giymişti. Esen rüzgâr elbisesini hareket ettirdiğinde, Mira elbisenin altında bir çift tertemiz diz üstü çizme giydiğini de görebiliyordu.

"Kızını da maceralara mı götürdü?"

"Ah evet." Byte, Alys'in yüzünü yakınlaştırdı ve droidin anıya ne kadar şefkatle baktığını görebiliyordu.

Projeksiyonda çok fazla ayrıntı vardı. Alys'in gözlerinin ne kadar mavi olduğunu ve çenesinde bir şeye sürtünmüş gibi hafif bir sıyrık olduğunu görebiliyordu. Dudakları çatlamıştı ve kaşlarında ona oldukça çapkın bir ifade veren birkaç dalgalanma vardı. Yıllar önce öldüğü kesin olan bir kadına böyle bakmak ve bu kadar çok şey görmek ne kadar garipti.

"Bu anının içinde ne yapıyorlardı?" diye sordu. "Alfa için ilk yeri keşfediyorum. Profesör Fairweather projenin baş mimarıydı. Bundan sonra birçok insanı bölgeye yönlendirdi, ancak ilk keşif her şeyden önce o ve kızıydı. Bir keresinde tüm gezegeni birlikte gezmişlerdi. Ya da en azından öyle iddia ettiler." Projeksiyon başka bir anıyı göstermeden önce yanıp söndü.

Bu kez denizaltının içinden bir görüntü vardı. O kadar çok kablo, bağlantı noktası ve garip düğmeler vardı ki Mira bunların ne işe yaradığını tahmin bile edemiyordu.

Ancak profesör ve kızı aynı sandalyelerde oturmuş, aynı huşu ifadeleriyle okyanusa bakıyorlardı.

Alys sandalyesinde öne doğru eğildi ve ortaya çıkardıkları büyüdü dünyaya bakarken cama daha da yaklaştı. Büyüleyiciydi. Çarpıcılığın da ötesinde. Bir sürü yosun ormanı, balıklar, kaplumbağalar ve adını bile bilmediği çırpınan yaratıklar.

"Bu Alfa'ya benzemiyor." Ormanı ve etrafındaki diğer yaratıkları işaret etti. "Alfa çorak bir kayanın üzerine kurulmuş. Biri görmeden denizden kilometrelerce uzakta hiçbir şey ona yaklaşamaz."

Anı göz kırparak yok oldu. "Bunun nedeni Alfa'nın bir zamanlar deniz canlıları ve bitkilerden oluşan gelişen bir biyomun üzerine inşa edilmiş olması. Alfa'yı inşa etmek için hepsi yok edildi."

"I..." Ne söyleyeceğini bilemedi.

Onun yerine, bunu düşündü. Byte bunun yerine yukarıdan görüntüler oynatırken aralarına sessizlik çöktü. Bunlar bile onun dikkatini söylediklerinden uzaklaştırmaya yetmedi. Şehirlerinin inşa edildiği yerlerde eskiden çok daha fazlası vardı. Elbette öyle olduğunu varsaymıştı. Ama bir sürü boş alan varken neden okyanusun bir bölgesini temizlemek için onca zahmete girsinlerdi ki?

"Profesör ve kızı..." Boğazını temizledi ve sorusunu sormadan önce dudaklarını yaladı. "Başkalarının okyanusu yok etmesinden mutlu olacak türden insanlar gibi görünmüyorlardı. Yüzlerindeki ifadeyi gördüm. Her şeyin ne kadar güzel olduğu onları büyülemişti."

Bir anlamda, kendileriyle gurur duysalar hayal kırıklığına uğrardı. Denizi çok seviyordu ve Alys'in okyanusa bakışında da bir yakınlık görmüştü. Bakışlarında biraz sevgi vardı.

"Alys şehri inşa etme yöntemlerinden memnun değildi. Onlara karşı oldukça sert bir şekilde mücadele etti ve sonunda babası neden bu kadar kızgın olduğunu anladı. Bu da

anlaması biraz zaman aldı. O..." Byte, ses tonunu daha da sertleştirerek devam etmeden önce durakladı. "Profesör harika bir şey inşa etmek istiyordu. Şehrin bu şekilde inşa edildiğini görmek için her şeyi yapabilirdi, hatta öldükten sonra hatırlanma ihtiyacını karşılamak için çevresindeki manzarayı yok edebilirdi."

Ne kadar korkunç. Bu genç kadınla babası arasındaki uçurumu hayal etmek bile zordu. Çok sevdiği, büyülediği okyanusun gözlerinin önünde yavaşça yok olduğunu görmeyi hayal etmek daha da zordu.

Boğazını temizleyen Mira, geri kalanına ulaşabilmek için Byte'ı çevirmeden önce birkaç pas parçasını daha kopardı. Artık pek bir şey kalmamıştı. Sadece birkaç pul kalmıştı, böylece kıpırdanacak bir şeyi vardı. "Böylece Alys karşı koydu. Alfa'yı inşa etmelerini istemedi mi?"

"Hiç de değil. Hâlâ keşfedebilecekleri başka yerler olduğunu düşünüyordu. Daha yüksek seviyelerde inşa etmeleri için baskı yaptı. Volkanlar denizin üstündeki seviyelerde yaşayan insanları etkilemeye devam edecek olsa da, onları bu kadar etkilemeyecekti. Hatta volkanların fırlattığı mermilerden korunacak bir tasarım üzerinde bile çalıştı." Byte biraz hülyalı bir şekilde iç çekti. "Etkileyici bir kadındı."

"Öyle görünüyor."

Ayrıca insanlar onu gerçekten dinlemiş olsalardı, hala okyanusun üzerinde yaşıyor olurlardı. İnsanlar temiz havayı koklayabilirlerdi, hayatları boyunca bir kutudan dışarı uğuldayan geri dönüştürülmüş havayı değil. Bir vantilatörün önünde durarak değil, gerçek bir esinti hissederlerdi. Alys istediğini elde etseydi dünyası çok farklı olurdu.

"Onlara ne oldu?" diye sordu, cevabı bilmek istemediğinden korkmasına rağmen. "Profesör ve zeki kızına mı?"

Projeksiyon kayboldu. Hatta Byte, ellerini kutunun kenarlarına vurmadan önce ellerinde titredi. "Profesör Fairweather oldukça ünlü bir kişi oldu. Filtreleme sistemlerini getiren ilk kişiydi, böylece insanların artık şehirlere hava pompalamasına gerek kalmadı. Bu yüzden Beta denizin altında diğerlerinden çok daha derinde. Hayatının büyük bir bölümünde mucitlik yaptı ve bugün bile kullandığınız nesnelerin çoğu ilk olarak onun tarafından başlatıldı."

"Neden bu hikâyeye hüzünle bitecekmiş gibi geliyor?"

"Alys ortadan kayboldu." Byte'ın başı neredeyse O garip gözleriyle ona bakarken, gözlerini kırıştırarak tamamen kutunun içine girdi. "Denizaltıyla gitti, onun için daha fazla keşif olduğundan emindi. Ve bu kadar çok şeyi isteyerek yok eden insanların yakınında olmayı reddetti. O gün benim de onunla gitmem gerekiyordu."

"Onun yerine ne oldu?"

"Babası zaten beni derin deniz trolcülerinden biri olarak görevlendiriyordu. Denizin zemin katında kişisel bir droidin olmasını istiyordu, böylece başkasını beklemek yerine doğrudan rapor alabilecekti." Byte'ın elleri kutusunun karanlığına çekilmeden önce tekrar yan tarafına vurdu. "Bir daha asla geri dönmedi. Ve onu asla bulamadılar."

"Mutlaka başka bir yerde toprak bulmuştur. Onun gibi birinin başka bir yuva, belki de onunla benzer düşüncelere sahip başka bir grup insan bulması mantıklı olurdu." Hiç tanımadığı bu kadın için göğsünde bir umut yeşermişti. Sonra bu umut yok oldu.

"Onu hiç bulamadılar, Bayan Mira. Ama denizaltıyı buldular. Beklendiği gibi şehre geri döndü. Bomboştı. Üst kısmı yırtılmış ve tüm ekipman mahvolmuştu."

"Koparmak mı? Ne tür bir yaratık bunu yapabilir?"

Byte suya doğru baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Denizaltının yanlarında pençe izleri vardı. Hayır.

Dişler, Bayan Mira.

Pençeler." "Oh," diye
nefes aldı.

Görünüşe bakılırsa Alys Fairweather da Zayıf Kadınları bulmuştu. Etrafına bakınan Mira, Alys'in de kendisini benzer bir durumda bulmuş olmasını ummaktan başka bir şey yapamadı. Belki de undine'lerin insan evcil hayvanlara sahip olduğu bir geçmiş vardı. Ya da belki de Arges, hayatta kalmasına yardımcı olacak solungaçları olmayan, iki kuyruklu başka bir yaratık düşüncesiyle ilgisini çeken ilk undine değildi. Acıma ya da merak, fark etmezdi.

"Belki de hayatta kalmıştır," diye mırıldandı Mira. "Belki de bizim için hâlâ umut vardır, Byte."

Ama küçük robot çoktan kutusuna geri dönmüştü. Mira çok dikkatli dinlerse projektörün hâlâ çalıştığını duyabilirdi. Bu kez kutunun içinde, Byte'ın tek başına izlemek istediği anıları oynatıyordu.

Onu yavaşça bilgisayar konsolunun üzerine bırakarak, droidin çok sevdiği birinin yasını tutması için biraz yalnız kalmasına izin verdi.

YIRMI Altı

Arges

WKalın mercan kökleri ve kıvrımlı köprüler arasından geçerek evinin derinliklerine doğru battı.

Bu kez her şey sessizdi. Su İnsanları yaralarını sarıyor, sevdiklerini kaybetmenin yasını tutuyor ve yaptıkları aptallıktan saklanmaya çalışıyorlardı.

Kimse onun bakışlarıyla karşılaşmadı bile. Arges kendini dip boyunca sürükledi, karnını ve pullarını kaybolanların evlerine sürttü. Kanı suya damgasını vurdu, umarım sürünün gerçek lideri geçerken ailelerine biraz huzur verir. Sevdiklerini kendisinin de özlediğini kanıtlamak için her şeyini ortaya koydu.

Burada onlarla birlikte olmalıydı. Ne yaptıklarını ya da ne kaybettiklerini bilmeyen küçük bir ölümlüyle saklanmamalıydı. Ona bu yüzden bu kadar kızgındı. Bu yüzden tartışmış, itmiş ve bedeninin onu ezmesine izin vererek duygularını gizlemeye çalışmıştı.

Bunu düşünmek istememişti. Halkı, kayıpları ve denizi acı bir kokuyla dolduran hüznüleri hakkında.

Bu kadar acı çekmiş olmaları adil değildi. Ama kardeşini de göremedi. Elini ortak evlerinin tepesinde yakalayarak, su altındaki mağara gibi odaya doğru ilerledi. Evlerini meraklı gözlerden saklayan yosunları bir kenara fırçaladığında, boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Sadece uyurken onları yerinde tutmak için kullandıkları birkaç sallanan ağ vardı. Daios'un en sevdiği, tatlı tadı olan dut şeklindeki yiyeceklerden oluşan küçük bir torba, her ne kadar böyle bir şeyi asla kabul etmese de. Ve duvarlarda en sevdikleri dokuma süslemelerden birkaçı. Hâlâ hayattayken kan anneleri tarafından onlara hediye edilmişti.

"Boş," diye mırıldandı, yakın zamanda yırtılmış bir duvar halısının kenarına dokunarak.

Yaralandıktan sonra kardeşini nereye getirmişlerdi? Tedavi edilmesi gerekiyordu. O kol kendi kendine iyileşmeyecekti ve onu iyileştirme merkezlerinden başka getirebilecekleri bir yer yoktu ama orada da kardeşinin kokusunu almamıştı.

Daios tek başına mı gitmişti? Kardeşi daha iyi bilmeliydi. Su İnsanları güçlüydü ama içlerinden birinin zayıfladığını gören bir köpekbalığı bile şansını deneyebilirdi.

Aptaldı. Kardeşi çok aptaldı ve Daios'un neden birdenbire, sonuçta hiçbir önemi olmayan bir şey için hayatını bu kadar sık riske attığı ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Yosun arkasından kaydđ ve yeni gelene yer açmak için kuyruğunu içeri çekti. Belki de kardeşinin o ilk yosun ormanından uzaklaşmasına yardım eden Maketes'i bekliyordu. Sarı pullu kardeş Daios'u güvenli bir yere götürmüş olabilirdi ve bu nedenle Arges'i bulmaya çalışmış olabilirdi. Görmeyi beklemediğı kişi ise Mitéra'nın ta kendisiydi, yavaşça evine süzölüyor ve bakışlarını dokunduğı dokumanın üzerinde gezdiriyordu.

"Annenin bir yeteneğı vardı."

Goblen pençelerinin arasından düştü, zaten yırtılmıştı ama üzerine basan her akıntıyla daha da yırtıldı. "Evet, öyle yaptı."

"Burada olmaman gerekiyordu, Arges. Akromonla birlikte olman ve onu bize tüm sırlarını anlatması için ikna etmen gerekiyordu."

"O ölüyor." Bu konuşmaya daha kolay girmeyi planlamıştı. Mitéra'yı *kairos*'unun işe yaradığına ya da belki de Mira'nın geri döneceğine güvenilebileceklerine ikna etmek istemişti, her ne kadar bu pek olası olmasa da. Bunun yerine, Mitéra ona baktığı anda gerçeğı ağızından kaçırın aptalın teki oldu. "Aldıkları akromos ilacı olmadan daha fazla dayanamaz. Ölecek ve ondan hiçbir bilgi alamayacağız."

Mitéra elini suyun içinde salladı. "O zaman ölecek. Artık onları nasıl götüreceğimizi ve halkının kaybolan birini takip etmeyeceğini biliyoruz. Bir tane daha bulacaksın."

"Başka bir tane almak istemiyorum."

Ona söylemek zor bir gerçektir ama bunu derinden hissediyordu. Arges bunun için yaratılmamıştı. İnsanları evlerinden çıkarıp ölmelerini izlememesi gerekiyordu. Daha fazla insana bu şekilde işkence edemezdi.

Akromosların onun için birer insan haline geldiğini kabul etmekten nefret ediyordu. Bundan nefret ediyordu. Ve aynı zamanda bunun doğru olduğunu da biliyordu.

Mitéra her şeyi gören gözlerle onun yüzündeki duygu oyunlarını izledi. "Bu akromo için bir şeyler hissediyorsun."

"O onurlu biri," diye itiraf etti istemeye istemeye. "Olmasını beklediğimden daha fazla."

"Onların türünde onur yoktur."

"Bunda var."

Her zamanki sakın ifadesi şaşkınlıkla çarpıtılmıştı ve adam onun ne demek istediğini anlayamadığını biliyordu. Onun Mira'da gördüklerini görmesine imkân yoktu ve sorun da buydu. Mira düşmandı. Ve halkından herhangi biri ancak bu şekilde düşünebilirdi.

Mitéra'nın kaşları daha da çatıldı. Daha yakına kaydı, saçlarının çanı etrafında dalgalanarak yüzlerce renkte parıldadı ve elini adamın saçlarının arasından geçirerek karışık buklelerin arasına karışmış parlayan dalların üzerinden geçirdi. "Böyle bir eşleşme hiç olmadı biliyorsun. Biz aynı türden bile değiliz oğlum."

"Biliyorum."

"O halde bunun imkansız olduğunu biliyorsun. Ve denize karşı ne kadar savaşırsan savaş, bu gelecek değişemez."

Yaptı. Yine de göğsünde "Belki" diye fısıldayan bir şey vardı.

Mitéra başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Kadimleri aramalısın. Sana geleceği göstermeleri için onlara yalvar ki seni neden uyardığımı anlayabilesin. Sen sadece üzüntü ve yıkım dolu bir hayat istiyorsun."

"Eskiler seni sadece hoş karşılar, Mitéra."

"Bu sefer seni hoş karşılayacaklar." Yüz hatları sertleşti ve adam saçlarının çanının altındaki dalların havalandığını gördü. "Onlara geldiğini söyleyeceğim ve sen de şimdi onlara gideceksin. Oğlum benim. Seni iyileştirmelerini ve savaşçımı bana geri vermelerini söyle."

Düzeltilmek istemiyordu. Tüm bunların kim ya da ne olduğu hakkındaki fikrini değiştirmesini istemiyordu, bu sadece... doğru değildi. Arges onu unutmak istemiyordu. Mira çaldığı bir akromodan çok daha fazlasıydı ama yine de Mitéra'ya karşı çıkmaya gücü yetmiyordu.

Eskiler onunla konuşmak isterse, o da konuşurdu.

Arges, gözleri yerde, düşünceleri dalgalı kumda, evinin içinde ilerliyordu. Deniz onu daha da aşağılara, tüm ışıkların söndüğü derinliklere sürükleyecekti. Ve o zaman bile umurunda değildi. Derinliklerdeki yaratıkların dikkatini çekmemek için kendi parlak mavi ışıklarını loş ve tenine yakın tutuyordu.

Eskiler, derinliklerde yaşayan korkunç varlıklardı. Efsaneler eskiden yaşadıklarını söylese de artık hareket etmiyorlardı. Görünüşe göre, onlardan çok varmış. Uzun boyunlu ve kafalarının önünden sarkan ışıkları olan devasa deniz canavarları, fener balığı gibiydiler ama çok daha büyüklerdi. Ağızları bir balınayı bütün olarak yutabilecek kadar genişti ama çok hızlı hareket edemiyorlardı.

Birçoğu erken yaşta öldü ve şimdi kendi halkı onlarla ilgileniyordu. Kadimlerin saklı kalması umuduyla her yıl derinlere balinalar, köpekbalıkları ve diğer büyük deniz canlıları göndererek kurbanlar k e s i y o r l a r d ı .

Daha önce hiç görmemişti ve onları görmeye hazır olduğundan da emin değildi.

Ancak derinliklere yaklaşır yaklaşmaz, üç ışık etrafındaki her şeyi aydınlattı. Ani bir parıltıyla kendisiyle birlikte gelen iskelet yaratıkları gördü. Keskin, kocaman dişleri olan balıklar. Yüz yıldır karanlıkta hiçbir şey görmemiş ölü gözleriyle kendisinden daha büyük köpekbalıkları. Garip, uzaylı mürekkep balıkları.

Küçücük bedenleri ama kendisinden daha uzun olan kolları ince, jilet gibi keskin hatlara sahipti.

Kadimlere yaklaştığı anda bu yaratıkların hepsi kaçtı. Ve nedenini biliyordu.

Gerçekten dehşet vericiydiler. Devasa vücutları neredeyse Akromos şehirlerinin boyu kadardı. Devasa, kalın kaplamalı pullarla kaplı olan bu hayvanları açlıktan ölmedikçe öldürmek imkânsızdı. Uzun boyunları sadece ağızlarına uzanıyordu. Gözlerini bile göremiyordu. Gözleri olup olmadığını bile bilmiyordu. Bakışları dişlerinde ve o kadar yavaş nefes alıp vererek açılıp kapanan solungaçlarında kalmıştı ki, artık yaşamıyor olabileceklerinden korkuyordu.

"Arges." Hep bir ağızdan konuştular. Üçünün de gürleyen sesleri o kadar yüksekti ki, Arges seslerinin gücünden kanamamak için kulaklarının hassas zarlarının kapandığını hissetti. "Buradasınız. Mitéra geleceğini söyledi."

"Geleceğimi arıyorum," dedi sessizce, korkusunu belli etmemeye çalışarak. "Bana göstereceğini söyledi."

"İki tane var." En yakınındaki kadim kımıldadı ve gerçekten de yüzgeçleri olduğunu fark etti. Kısa, güdük yüzgeçler, tıpkı bir fok balığı gibi. Kalın bir yağ tabakası ve kösele gibi bir deriyle kaplı olmalarına rağmen, içlerinde bir el gibi hareket eden kemikler vardı. "Senin geleceğin her zaman ilgimizi çekmiştir. Sen bir aykırıydın, Arges. Şeylerin doğal düzenine meydan okuyabilen bir yaratık."

Onların kim olduğuna ya da hayatında neler yapabileceğine dair fikirlerini duymak istemiyordu. Gerçeğin ne olduğunu bilmek istiyordu. Bilmek istiyordu... "İki mi?" diye sordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Büyük bir enerji dalgası omurgasına doğru patladı. Kendisini kadimlere yaklaştıranın pürüzsüz derili bir derin deniz köpekbalığı olduğunu bilmesine rağmen, çırpınmaktan kendini alamadı. O da bu devasa yaratıkların yanına yaklaşmak istemiyordu ama yine de buna zorlanmıştı. Onlardan uzak durma seçeneği ona verilmemişti.

Bunun yerine, ilkinin dişlerine yaklaştırıldı. O baktı içine o Mawve sonra DONMUŞ olarak ve ağzı açıldı. "Gel." Devasa dilin kelimeyi şekillendirmek için hareket edişini izledi. "Geleceğini ara, denizin Arges'i."

Akıntı onu daha da yaklaştırdı ve ne olduğunu anlamadan canavarın ağzının içindeydi. Keskin bir şey pullarını delip geçmeden önce sırtında devasa dili hissetmesi için sadece bir saniye vardı. Damarlarından akan ani zehirli ısı karşısında şaşırarak acıya doğru eğildi ve sonra... kayboldu.

Arges burada değildi. Canavarın içinde değildi, hatta denizde bile değildi. Hiçliğin ortasındaydı, karanlık her açıdan uzanıyordu, ta ki uzakta bir ışık belirene kadar. Bunu fark ettiği anda, gelecek ona doğru hızla ilerledi.

O anının duvarına çarparak, kendini gözlemliyormuş gibi süzüldü. Tam oradaydı, kalçasına takılı tuhaf bir aletle bir yosun ormanındaydı. Daha fazla dövmesi, daha fazla kası vardı ama yosunların arasında tek bir niyetle avlanıyordu. Belki de bu anı, dikkatli olmazsa akromosun tıpkı Mira'nın yaptığı gibi suya y a y ı l a c a ğ ı konusunda onu uyarmak içindi.

Ancak suyun içinden kendi görüntüsüne doğru ilerleyen şey garip bir akromo ya da takip ettiği bir yaratık değildi. Onun yerine, oydu.

Mira.

Bağlanmamış kızıl saçları arkasında yüzerken, ayaklarında yüzgeçler ve ağzının etrafındaki o garip baloncuğun altında yüzünde bir gülümseme vardı. Kendini ona bağladı, bacaklarından birini beline doladı çünkü ancak bu kadar yaklaşabilirdi.

Kolundan aşağıya ve göğsüne doğru uzanan bakla dövmelelerini fark etti. Tıpkı annesinin eskiden yaptığı gibi yosundan örülmüş bir bluz giymişti. Ve karnı o kadar yuvarlaktı ki onu zar zor tutabiliyordu.

Başını kahkahalarla arkaya yatırdı, sonunda suyun içinde düzleşmesine izin verdi ve kendi görüntüsü karnına uzanırken onu sadece bacaklarıyla kavradı. Adamın yuvarlak tümseğe dokunuşunu, parmaklarını dikkatlice teninde gezdirişini ve ardından ağlarını ona doğru bastırışını izledi. Derisinin altında hafif bir hareket vardı, büyük ve dalgalıydı, tıpkı içinde hareket eden bir kuyruk gibi.

Bu mümkün değildi. Eskiler ona yeni bir tür başlatabileceğini söylemiyorlardı herhalde. O ve Mira'nın kendi türleri arasında bir bağ olabileceğini. Bu mümkün değildi.

Ama yüzündeki gülümseme... Adamın karnının üzerindeki ellerine bakarken yüzünde büyük bir sevgi vardı.

Anı ondan koparıldı ve sanki göğsüne sıkı sıkıya sarılmış gibi zihninden kopup gittiğini hissetti. Ona bir süre daha bakmak istedi. Onları birlikte görmek istiyordu. Tıpkı böyle. Her ikisinin de yüzündeki mutluluk, şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden çok uzaktı. Ve o... o bunu istiyordu.

İkinci bir gelecek ona doğru hızla ilerledi ve ilkinden daha sert bir şekilde çarptı. Kendisini ve kapsülünü gördü. Beta'nın uzakta düştüğünü gördü ve bir şeyler ters gittiğinde Akromosların şehirlerinden çıkmak için kullandıkları küçük kaçış baloncuklarını kovaladıklarını biliyordu. Tek silahlı ve öfkeli kardeşi böyle bir baloncuğun camına mızrak sapladı. Cam paramparça oldu ve içindeki insanların boğuk çığlıklarını duydu.

Maketes onun önünde yüzdü, başka bir baloncuğun kenarına çarparken yıldırım hızıyla suda sıfırlandı. Halkı baloncuğun üzerine çullandı, camı yırtıp açtı ve boğulurken avuçlarında kıvranan Akromo bedenlerini çekip çıkardı.

Peki ya o? Kaçış balonlarından birine doğru ilerledi ve üzerinde dondu kaldı. Kendisini Mira'ya bakarken gördü. Onun da elinde kaynak makinelerinden biriyle kendisine ters ters baktığını gördü.

"Dur," diye haykırdı kendi görüntüsü karşısında. "Yapma bunu."

Ama o yaptı.

Arges camı çekip çıkarırken kendini izledi. Mızrağın, az önce çocuklarını gördüğü yumuşak etinin içinden kaydığını gördü. Kadın suda sadece onun silahıyla asılı duruyordu. Ve sonra kadının kaynak makinesini çalıştırıp onu göğsünden yakmaya çalışmasını izledi. Onun türü bunun için çok güçlüydü, bu yüzden bu savaşta ölen tek kişi o olacaktı, ama onun yarasını kalbinin üzerinde birden fazla şekilde taşıyacaktı.

Hayaller soldu ve kadim tarafından etraflarındaki sisli, sülfürlü deniz yatağına tükürüldü.

Tıslayarak, damarlarında dolaşan garip zehir her neyse onu öksürerek çıkardı. "O da neydi öyle?"

"Senin geleceğin, savaşçı." Kadim kımıldadı, devasa yüzgeci yere rahat edemeyeceği kadar yakın duruyordu. "Her iki gelecekte de kazanç ve kayıp var, Arges. Seçim yapabilecek tek kişi sensin. Ya onu kaybedersin ya da halkının hayalini."

"İkisini de kaybetmeyeceğim."

"Bir şeyler kaybetmek zorundasın," diye kıkırdadı kadim. "Hiç kimse kendi kaderini yenememiştir."

Kuyruğunu hareket ettirmeye, bedenini topraktan kaldırmaya zorlarken, ilk olacağına yemin etti. İkisini de tutacaktı.

Çünkü onunla birlikte bir gelecek istiyordu. Ama aynı zamanda şehrin düştüğünü de görmek istiyordu.

Yirmi Yedi

MIRA

Mira uzunca bir süre onu bekledi. Hatta kendine bir balık bile yakalamıştı ama bu durum beceriden çok şansa bağlıydı. Zavallı şeyi parlayan ışıklar arasında takip etti, ta ki sonunda o kadar yorulana kadar... yüzmeyi bıraktı.

Bu konuda hâlâ kendini çok kötü hissediyordu. Sanki ellerinde hiç çıkaramayacağı bir kan varmış gibi. Kelimenin tam anlamıyla, bir noktada, çünkü yemek için temizlerken ellerinde balık kanı ve bağırsaklarıyla kayanın kenarında oturuyordu.

Byte bile avlandığı süre boyunca sessiz kaldı. İkisi de onun almak zorunda kalmaktan nefret ettiği hayatın yasını tuttu.

Sonra onu yerken daha da suçlu hissetti, çünkü zavallı şeyin tadı korkunçtu. Balığın tadından nefret ediyordu. Son birkaç hafta içinde o kadar çok yemişti ki, bu çileden sonra bir daha asla yemek istemeyeceğinden emindi. Tek istediği hayatının geri kalanında tavuk, yumurta ya da sayısız sebzenin tadına bakmaktı, ta ki balığın tadının ve kokusunun ne kadar berbat olduğunu unutana kadar.

Biraz yutkunduktan sonra onu suyun yanına bıraktı ve gözlerini tavana dikti. "Ona söylemeliyim."

Byte durağanlığından sıyrıldı. "Ne?"

"Onu anlayabildiğimi söylemeliyim."

Açıklamasının ardından gelen sessizlik neredeyse kendini ikinci kez sorgulamasına neden olacaktı ama kararlılığını korudu. Ona yalan söylemeye ya da sohbet edemiyorlarmış gibi davranmaya devam edemezdi. Bu yanlıştı. Mira hiçbir zaman yalancı olmamıştı ve bu onu bir tür canavara dönüştürüyordu.

Halkı tarafından onun türü hakkında daha fazla şey öğrenmek için gönderilmiş bir casus değildi. O sadece kendini oldukça zor bir durumda bulmuş bir mühendisti.

Nihayet döndüğünde, karyolada yan yattı ve ona baktı. Sanki onun bakışlarında hissettiği korkunç duygular için bir merhem varmış gibi gözlerine baktı.

Karşılık olarak onu izledi, o kara gözler kafasının içinde o kadar büyüktü ki. Onu ilk gördüğünde o siyah gözlerin ruhsuz olduğunu düşünmüştü. Ne kadar sinir bozucu olduklarını ve onun kendisini izleyen bir köpekbalığına benzediğini düşündüğünü hatırlıyordu. Ama öyle değildi. O sadece yalan söylenmeyi hak etmeyen başka bir insandı.

Belki hastaydı. Belki de ölüyordu. Çünkü bu düşünceler, hayatı boyunca kendi türüne karşı savaşmış bir insanın düşünceleri değildi.

"Byte yükseltmeyi tamamladı," dedi. "Çeviri çipi tam olarak tamamlanmadı ama yükledim. Artık seni anlayabiliyorum. Neredeyse söylediğin her kelimeyi."

Beklediği gibi konuşmak yerine tek kelime etmedi. Arges ona elini uzatarak suyun kenarına gelmesini işaret etti.

Nedenini anlayamadı.

Kaskatı kesilmişti, kemikleri ağrıyordu, kenara doğru yürüdü ve ayakları suyun içindeyken kenara oturduğunda dizlerinin gıcırdadığını duydu. Soğuk bir buz akıntısı baldırlarının arkasına doğru ilerledi, neredeyse acı veriyordu ama yine de bacaklarını suyun içinde tuttu.

Daha yakın yüzdü, bakışları her zamankinden daha karanlıktı. Sonra ellerini dizlerinin üzerine koydu ve kadın ağları dalgıç kıyafetinin içinde bile hissetti.

Sadece... ona baktı. Ona bakarken yüz hatlarındaki her seğirmeyi ve hareketi izledi. Mira bununla ne yapacağını bilmiyordu. Göğsünde neden duyguların kabardığını ve bu duyguların boğazının arkasına nasıl baskı yaptığını, onu bir şey söylemeye, bir şey yapmaya, eliyle çenesini kavramaya ya da belki de daha önce sevdiği gibi parmaklarını solungaçlarına sokmaya zorladığını bilmiyordu.

Ona dokunmak istedi. O köpüren duyguların bedenini ele geçirmesine ve ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermek istedi.

Parmaklarını dalgıç kıyafeti üzerinde gezdirdi, bacağında aşağı yukarı kaydırды ve sonunda şöyle dedi: "İlk olarak ne söylememi istediğimi uzun süre düşündüm. Bir yanım söyleyebileceğim daha nazik sözler olmasını diliyor. Seni benim dünyamda yüzerken görmenin ve onu benim kadar sevdiğini görmenin ne kadar mutluluk verici olduğunu söyleyebilirim. Ya da belki saçlarının nasıl görüldüğüne dikkat çekerdim.

Suyun altında kan var ve bu benim vahşî bir yanımı harekete geçiriyor. Ama karar verdiğim şey, benden duymanız gereken en önemli ilk söz, çok üzgün olduğumdur."

Nefesi boğazında düğümlenen Mira dudaklarını ısırdı. Ondan özür mü dilemek istiyordu? Neden? O... o...

Uzanıp yüzünü kavradı ve sonunda ona dokunma isteğine boyun eğdi. Onu biraz daha yaklaştırıp kaburga solungaçlarının uyluklarının iç kısmına baskı yaptığını hissederek, o büyük, siyah gözleri izlerken küçük bir rahatlama nefesi verdi. "Sen bir canavar değilsin," diye fısıldadı. "Bana olduğunu söyledikleri kişi değilsin. Özrünü uzun zaman önce kabul ettim Arges, sen daha bunu yüksek sesle söyleyemeden önce bile. Sen yapman gerekeni yaptın. Halkın için. Tarihimiz yüzünden. Ve bunu asla sana karşı kullanmayacağım."

"Hasta olmanın sebebi benim," diye cevap verdi. Ellerini kaldırdı ve ağlar bilekleri boyunca kayarak, orada yavaşça atan kalp atışlarına nazikçe bastırdı. "Benim yüzümden ölebilirsin ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Mesele bu değil miydi? Halkımız her zaman birbiriyle savaştı. Her zaman birbirlerini öldürmeye çalıştılar. İlerlememiz için başka bir yol olduğunu sanmıyorum. Birimiz ölmek zorunda."

"Buna izin vermeyeceğim." Yüz hatları sertleşerek neredeyse ona inanmasını sağlayacak bir ifadeye büründü. "İkimiz de yaşayacağız. Birlikte aradığımız bu gelecek hayata geçecek. Başka bir yolu kabul etmeyeceğim."

Geleceğe bakmanın bir yolunun da bu olduğunu düşündü. Adamın zamanın dokusunu manipüle edebileceğine olan inancına hayranlık duyuyordu.

"Ne yaparsak yapalım gelecek gerçekleşecek. Hayatlarımız ve tanrıların iradesi ilk nefes aldığımız andan itibaren varlığımıza kazındı." Yüz ifadesi biraz hüzünlü olsa da gülümsedi. "Görmediğin sürece

başka bir çıkış yolu varsa, o zaman kaderimizin çoktan belirlendiğinden şüpheleniyorum."

Başını salladı ve sonra tutuşunu bileğinden kalçalarına kaydırıldı. "Byte'ını topla, achromo. Buradan ayrılıyoruz."

"Bir mağara daha mı?" diye iç geçirdi. "Sanırım artık zamanı geldi. Bir süredir buradayız. Yine de halkınızdan kimsenin beni aradığını sanmıyorum."

"Kardeşim henüz evimize dönmedi. Nerede olduğunu ya da neden ortadan kaybolduğunu bilmiyorum. Sizi avlamak için kolayca plan yapabilir."

"Bence boş yere endişeleniyorsun."

Byte'ı almaya gitmek için ayağa kalktığı anda, "Birlikte ilk konuşmamızın beni azarlaman olacağını tahmin etmemiştim," diye alay etti. "Ama sanırım beni anladığını bilmek dişlerini köreltmiyor."

"Bu şekilde konuşmak oldukça kolay, değil mi?" Kollarında Byte ile geri döndü, sinirden dudaklarını ısırıyordu. "Bu kadar mutlu olacağından ya da konuşmanın bu kadar kolay olacağından emin değildim."

"Mira." Adı onun dilinden kolayca döküldü. Alıştığı o şarkı gibi sesle söylenmişti ama bu sefer gerçekten onun adı olduğunu daha iyi biliyordu. Ve bu onu hâlâ aynı derecede etkiliyordu. "Bir süredir birbirimizle konuşuyoruz. Sadece bu kadar çok kelimeyle değil."

Öyle olduğunu sanıyordu. Artık onun etrafında olmak kolaydı. Suyun içinde yüzmek ve onu su tanrılarına kurban etmek için devasa bir yaratığın ağzına götürmediğine güvenmek kolaydı. Bir süredir onu öldüreceğini bile düşünmemişti, yani bunun bir anlamı olmalıydı.

Yine de, suya girdiğinde ona dönüp sorabilmek oldukça güven vericiydi, "Bu sefer beni öldürmeyeceksin ama... Değil mi?"

Sırıttı, keskin dişleri parlıyordu. "Hayır, Mira. Seni tutacağım."

Verdiği cevabın daha iyi olduğundan o kadar da emin değildi.

Ama solunum cihazını taktı, gözlüklerini sıktı ve her zamanki gibi aynı güvenle onun kollarına atıldı. Onu göğsünde topladı, hatta yavaşça karanlıktan uzaklaşırken ayaklarını solungaçlarına kaydırmak için ellerini hareket ettirdi. Nereye gittiklerini bilmiyordu, bilmesine de gerek yoktu.

Kendisini öldürmeye çalışan birine bu kadar güvenmesi onu şaşırtmıştı. Hem de birçok kez. Onu herhangi bir noktada boğabilirdi ve şu anda onu güvende tutan tek şey solunum cihazıydı. O bile artık o kadar çok kullandığı için biraz hantaldı. Ama eğer çalışmayı durdurursa, onu yüzeye çıkarana kadar ciğerlerine hava üfleyeceğine inanıyordu.

Onun gibi birine bu kadar güvenmek? Eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

Aptalca, belki.

Ama sonra parmaklarının ayak parmaklarını kalçalarındaki sıcak solungaçlara nasıl daha sıkı soktuğunu ve buzlu olmadıklarından emin olmak için parmaklarını boynundaki solungaçlarda nasıl düzenli olarak kontrol ettiğini hatırladı ve ondan korkması gerektiğini unuttu.

Kısa süre sonra su tekrar aydınlandı. Tüm renklerin kaybolduğu koyu mavi derinliklerden, okyanusun dibine oldukça yakın olduklarını görebildiği parlak ışıklara döndü. Zemin altlarından yukarı çıkıyor gibiydi. Birdenbire, denizyıldızları ve adını bilmediği yaratıkların kabuklarıyla dolu bembeyaz bir kumsalla karşılaştı. Etraflarında çok fazla deniz canlısı olmasa da, yine de kendine has bir güzelliği vardı. Sonsuz gibi görünüyordu.

Kabuklarının içinde hareket eden tüm canlıların kumda bıraktığı küçük tünelleri görebiliyordu. Ve çok geçmeden yüzeyi görebildi. Okyanusun üst seviyelerine hiç bu kadar yakın olmamıştı, dilerse yüzebilir ve başını dışarı çıkarabilirdi.

Ve güneş vardı.

Suyun içinde paramparça olan güneş ışığı mızrakları, dokunulduğunda yumuşacık olan ve teninde kırılan büyük silahlar gibiydi. O kadar güzeldi ki gözlerinden yaşlar döküldü ve gözlüklerinin dibinde toplandı. Bu... daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

"Neden buradayız?" diye sordu, sesi solunum cihazının etrafında boğuklaşıyordu. "Tehlikeli değil mi?"

Ona baktı ve o gür sesi, sahip olduğu tüm gerçekleri paramparça etti. "Halkın yeryüzünü görmeyeli uzun zaman oldu, Akromo. Pek çok şey değişti."

"Sen... Beni yüzeye mi götürüyorsun?"

"Hayır. Orası artık vahşi, evcilleşmemiş bir toprak. Orayı yöneten pek çok yaratık var ve sen kendini koruyabilecek durumda değilsin. Ama burada bir şey buldum, doğru olduğu ortaya çıkan bir söylenti ve senin daha rahat edeceğini düşündüm. Benden çok uzakta olsa bile."

Ne zamandır yüzüyorlardı? Bu kadar uzak mıydı?

Onun arkasına, gözden kaybolan denizin derinliklerine bakmak için boynunu büktü. Ama sonra yüzgeçlerini çırparak onu zorla döndürdü, böylece tamamen başka bir şeye bakmak zorunda kaldı.

Bir kubbeydi. Her iki yanında küçük kanatçıklar gibi uzanan panelleri olan cam bir kubbe. Eski günlerde gördüğü güneş panelleri diyagramlarına oldukça benzeyen siyah yapılar. Okyanus tabanına tek bir çubukla bağlıydı ama geri kalanı suyun ortasında asılı duruyordu. Cam yosunlarla kaplı olduğu için içinde ne olduğunu görmek zor olsa da, bunun bir oda olduğundan emindi.

Onu garip kubbeye doğru yüzdürdü, sonra da altına o.

"İşte," dedi, dipteki bir açıklığı işaret ederek.

"Bunu bildiğinizi varsayıyorum?"

O irkildim, Şaşırdım o oldu konuşmak için Onu.

Konuşmamalarına ve iletişim kurmamalarına o kadar alışmıştı ki

jestler aracılığıyla konuşmanın hala oldukça garip olduğunu söyledi. "Oh, uh, evet. Bu bir ay havuzu."

"Neden öyle deniyor?"

"Bilmiyorum." Onun kollarından kurtulup ılık suya doğru sürüklendi ve sadece paslanmış olduğunu tahmin edebildiği ama hâlâ çalıştığını görmekten memnun olduğu düğmeye gitti. Başparmağıyla düğmeye vuran Mira, ay havuzu açılıp başının üzerinde bir oda belirdiğinde uzaklaştı.

Hiç tereddüt etmedi. Mira ayaklarını tekmeledi ve maskesini çıkardı. Havanın bayat olması ya da ıslak deniz yosunu gibi kokması umurunda değildi. Nefes alınabilir olup olmaması bile umurunda değildi, çünkü öyle olmalıydı. Burada yaşayan bir insan vardı. Bir insan... bir insan...

Yıllardır buraya kimse gelmemişti.

Etrafına bakındı, her şeyi kaplayan kalın toz katmanlarına ve garip, durgun havaya dikkat etti. Uzun zamandır düğmelere basan ya da bu alanı koruyan kimse olmamıştı.

Ay havuzuna inen basamaklar çok yavandı ama bu odadaki diğer her şey öyle değildi. Çoğunlukla camın altındaki metalden yarım duvarlar olan küçük duvarlar, soluk sarı çiçeklerle elle boyanmıştı. Papatya gibi görünmesi için özenle ve titizlikle yapılmıştı. İçeride iki kat vardı. Birinde bir masa ve küçük bir mutfak vardı, küçüktü ama tek bir kişi için yeterliydi. Bir sonraki katta ise her nasılsa hâlâ mükemmel durumda olan sarı bir yorganı olan rahat bir yatak vardı. Yastıkları bile vardı. Hem de bir sürü.

Suyun içinde dönerek arkasına baktı ve kubbenin geri kalanının hayat dolu olduğunu gördü. Kabak, domates, üzüm ve henüz meyve vermemiş adını bilmediği sayısız çeşitle dolup taşan bitkiler. Yiyecek. Gerçek yiyecekler.

Çenesi şok içinde açık kaldı. Okyanusun altında böyle bir yer olması mümkün değildi ama yine de buradaydı. Yiyebileceğinden daha fazla yiyecek ve çeşitli masalar ve

Her yerde kavanozlar vardı. Burada bir insan yaşamış. Sadece yaşamış bile değil, büyümüş.

Okyanusun ortasında küçük bir kurtarma kapsülü. Şehirlerden çok uzakta. Bunu kim inşa etmişti?

Sertçe yutkunarak kendini sudan dışarı itti ve ay havuzunun kenarına oturarak gözleriyle her şeyi yutmaya çalıştı. Ama zihni buna ayak uyduramadı. Bu çok güzel, olağanüstü ve ihtiyacı olan her şey için fazlasıyla mükemmeldi.

Arges de ona katıldı ve onu kurtuluşa erdiren bir tür deniz tanrısı gibi yavaşça sudan çıktı. "Bu yeterli olacak mı?"

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Yıllar önce halkımın evcil hayvan beslediğine dair söylentiler vardı." Dudakları tiksintiyle buruştu. "Özellikle bir tanesi sahibi tarafından bu bölgeye getirilmişti ve belki de hâlâ buralardadır diye düşündüm."

"Demek öyle."

"Bu seni hayatta mı tutacak?" Adam ona biraz fazla dikkatle baktı. "Burada ölmeyecek misin?"

Sırtında sıcak güneşi hissedebiliyordu ve etrafı yiyeceklerle çevriliydi. Hayır, burada ölmeyecekti. "Hiç sanmıyorum."

Arges biraz daha yaklaştı ve parmak eklemlerini Byte'ın dış yüzeyine vurdu. Küçük robot üst kapağı açtı ve bir robotun bakabileceği kadar baktı.

Kadın, "Burada ölmeyecek mi?" diye tekrarlamadan önce droidine hırladı.

"Bu yeterli olacaktır."

"Güzel." Ondan biraz daha uzağa yüzdü, kalmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Yapmam gereken birkaç şey var, izimizi örtbas etmeliyim ve kardeşimin nerede olduğunu bulmalıyım. Hayatta kal, insan."

"I."

Ama ona teşekkür edemedi gitmişti.

Yirmi Sekiz

Arges

İ t aldı onu uzak çok uzun için Şekil
her şey dışarı çıktı. Evine döndü, hâlâ Daios'un
orada olabileceğini umuyordu. Ama kardeşi şüpheli bir
şekilde ortalıkta yoktu.

onun sürüsünün diğer üyeleriyle.

Arges'in karnında, birlikte olduğu süre uzadıkça acı bir
sızı çalkalanıyordu. onun İnsanlar. O biliyordu
o Orada oldu bazı

ama bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Halkı ona hiç güvenmemişti. Her zaman ona liderlik etmesi için bakmışlardı.

Şimdi, kendi Mitéra'larının ona verdiği işi aldıktan sonra, aniden bir yabancı olmuştu. İnsanlar onun etrafında olmak istemiyordu. Mercan şehrinden geçerken çocuklarını ondan uzaklaştırıyorlardı. Hatta onun bakmadığını düşündüklerinde ters ters bakıyorlardı. Az önce onları nasıl kurtardığını unutmuşlar mıydı? Eskiden ona nasıl davrandıklarını unuttuğunu mu sanıyorlardı?

Ama belki de onun kokusuydu. Nereye giderse gitsin o bile kokusunu alabiliyordu. Yaptığı ve yapmayı planladığı şeyi sürekli hatırlatan bir şey olarak onun pullarına yapışmıştı.

Yine de Mitéra'nın zihnini rahatlatması ve kardeşinin geri dönmeyeceğinden emin olması günler sürdü. Bunu yapmak için *kairosunu* yalnız bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Midesi çalkalanıyor ve kalbi göğsünde biraz fazla sert atıyordu. Hemen ona geri dönmek istiyordu. O kubbenin dışında nöbet tutmak istiyordu ve belki de asıl sahibi de böyle hissetmişti.

Mira'ya yalan söylemişti. Orada yaşayan biri hakkında hiçbir söylenti yoktu, varlığından da haberdar değildi. Denizden onu güvende olacağı yere götürmesini istemişti ve deniz de onu oraya getirmişti.

Evin dışında iki iskelet bulmuştu. Birinin kendi halkına ait olduğu açıktı, bacak kemikleri ürkütücü derecede ilginçti. Onun yanında da kendi türünden birinin kemikleri duruyordu. Arges'inkinin neredeyse iki katı uzunluğunda bir kuyruğu olan iri bir erkek, yaşından ve gücünden bahsediyordu. Yan yana kıvrılmışlardı, sanki deniz iskeletlerini hareket ettirmeye cesaret edemiyormuş gibi. Birlikte, ölümden bile.

Ama kubbenin içine baktığında, orada hâlâ onların yaşamından çok şey olduğunu görmüştü. O kadar çok ki

kairos yaşayabilir ve hatta belki de gelişebilirdi. Bu yüzden bedenlerini taşımaya karar verdi. Her parçasına karşı olsa bile, Mira'sının güvende olması için onları taşıdı.

Belki halkı da onun ellerindeki ölüm kokusunu alabiliyordu.

Sıkıntı içinde, Mira'yı sakladığı yere doğru uzun bir yolculuğa başladı. Oraya varması daha da uzun sürdü, çünkü onu takip edebilecek herkesi korkutmak için birkaç kez geri döndü. Mira'nın cam kubbenin içindeki her şeyi gördüğünde gözlerinde beliren hayranlığı düşününce, buraya birilerini getirmekten nefret ediyordu.

Çok uzun zamandır ilk kez doğru bir şey yaptığını hissetmişti. Gözleri o kadar genişti ki, bulduğu şeyden o kadar memnun olmuştu ki. Solungaçlarının kabardığını ve göğsünün gururla şiştiğini hissetmişti.

Onunla ilgilenmişti. Ona, halkının geçmişte eşlerini çalmasından çok daha fazlasını sağlamıştı. Buraya geldiklerinden beri ilk kez güvendedeydi ve bu... nadir görülen bir şeydi. Onun için, onun türü için, hatta onun halkı için bile. Denizde güvende olmak çok zordu.

Düşünceleri o kadar dağınıktı ki, onun kubbesine kadar gelene kadar ne yaptığının farkına bile varmadı. Üzerinde yüzerek, sırtında loş güneş ışığının sıcaklığını hissederek, okyanustaki küçük hava kabarcığının üzerinde asılı kaldı.

Temizlik yaptığını fark etti. Belki de buraya soluk alma cihazını takmış ve elinde bezlerle gelmişti. Ama yosunların büyük bir kısmı camdan temizlenmişti ve bu da ona kubbeyi mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Arges onun kendisini fark edeceğini düşünmüştü ama fark etmedi.

Hiç de değil.

Onun yerine, küçük tutsak *kairosu* kubbenin etrafında dolanıyordu. Onun üzerinde olduğundan tamamen ve tamamen habersizdi.

Kolları yeşil yapraklarla doluydu ve açıkça Byte ile konuşuyordu. Bu yapraklarla dolaşırken daha da fazlasını topluyor, konuşurken onları üst üste yığıyordu. Ama giydiği şey onu dudaklarının hareketinden çok daha fazla büyüledi. Her zamanki dalgıç kıyafeti yerine parlak mavi bir elbise giymişti. Daha önce de bu elbiseyi giyen insanlar görmüştü, kumaş göğüslerinin altını kavıyor ve onları kışkırtıcı bir şekilde kaldırıyor. Belinin etrafındaki kumaş parçası, o kıpırdandıkça vücudunun etrafındaki dalgalar gibi hareket ediyor, hoş hareketlerle bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Çok etkileyiciydi. Halkı ona olan tutkusunu hiçbir zaman anlayamayacak olsa da, neden kendi halkından birinin onunkilerden biriyle yattığını şimdi anlıyordu. İkisi arasında inkâr edilemez bir bağ vardı. Karşı koymayı bıraktığı bir bağ.

Kendini camın üstüne bıraktı ve gölgesinin kadının bulunduğu odaya yayılışını izledi. Sıçradı, kollarındaki her şey yere yuvarlandı ve başını kaldırıp adamın orada yattığını gördü.

Kuyruğunu sallayarak camın ardından ona sıırttı. Ve karşılığında onun yüzünde beliren o güzel gülümsemeyi izledi. Kubbenin altına gelmesi, bulduğu bu evde ona katılması için el salladı. Neredeyse onu daha fazla kızdırmak istiyordu. Kuyruğunun en etkileyici olduğunu ve kaslarının çok belirgin olduğunu bildiği yerde uzanmak için.

Sadece ona bakmasını istiyordu. Bütün mesele buydu. Onun kendisine bakmasını ve tıpkı kendisi gibi baştan çıkarıldığını görmesini istiyordu.

Yine de, belki de şu an doğru zaman değildi. Bu kadar uzun süredir burada olduğuna göre, kızın kendi türü hakkında ne hissettiğine dair hâlâ hiçbir fikri yoktu. Burada olmak isteyip istemediğini bile sormadan onu getirdiği bu yeni evdeydi.

Aralarında çok fazla engel vardı ve onları yıkmaya nasıl başlayacağını bilmiyordu.

Ya da belki de yapmıştır. Çünkü camdan kayarak kubbenin altına girdi ve başını sudan çıkardığında onu beklerken buldu. Önünde dönerken bakışlarında ya da sözlerinde hiçbir tereddüt yoktu.

"Ne düşünüyorsun?"

Yakından bakınca, dikişlerdeki küçük ayrıntıları görebiliyordu. Tıpkı annesinin duvar halılarında yaptığı gibi. Sevgi dolu bir el tarafından yapılmış minik, düzgün dikiş sıraları. Her bir dikiş bir araya gelerek etek ucundaki dalgaları tasvir ediyor, Mira'nın beline yakın küçük beyaz köpükler halinde yükseliyordu. Kumaşın kenarından tutuyor, hareketle birlikte hafifçe kaldırıyor, böylece ayak bileklerinin narin kemiklerini dizlerine kadar görebiliyordu.

Lanet solungaçları yine çırpınıyordu.

Boğazını temizleyerek ona hafifçe başını salladı. "İyi görünüyorsun."

"Eee?" Başını ona doğru salladı, söylediği bir şeyden dolayı hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Erkekler. Denizin altında ya da şehirlerde yaşıyor olmanız fark etmez, asla kolay kolay iltifat etmezsiniz. Beni ilk kez dalgıç kıyafeti dışında görüyorsun ve söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Seni gümüş elbisenin dışında da gördüm," diye hatırlattı ona. "Seni birçok farklı şekilde gördüm."

Gözlerini devirdi. "Birbirimizle gerçekten konuşmadan önce değil. Ve kesinlikle benim bir insan olduğumu ve sadece okyanusu yok etmeye niyetli korkunç bir insan olmadığımı bilmeden önce değil."

Haklıydı ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. O hâlâ bir akromoydu ve adam onu kendi deyimiyle giysiler içinde görmüştü.

Kaşlarını çatarak ona biraz daha baktıktan sonra, "Tuhaf bir şekilde güzelsin Mira. Ne giyersen giy, seni her zaman ilgi çekici bulmuşumdur. Yine de itiraf etmeliyim ki, daha önce giydiğin gümüş takım elbise seni bana biraz daha tanıdık hissettiriyor."

"Tanıdık mı?" Sırtışı yüzünden hiç eksilmedi. "Neden benim tanıdık olmamı isteyesin ki, undine?"

Ve onun haklı olduğunu düşündü. Onun tanıdık olmasını istemiyordu. Onun... kendisi olmasını istiyordu. Tutması için elini uzatarak yaklaşmasını işaret etti. "Bu bölgede sana göstermek istediğim daha çok şey var, *Kairos*."

"Ve bu elbiseyi mahvetmek mi? Daha yeni buldum!"

İçini çekti. "O zaman başka birini bul, Mira. Benimle birlikte denize dönmeni istiyorum."

Her şeyden çok. Burada kendini yabancı hissediyordu. Bu tuhaf baloncuk onun gibi insanlar için güvenli değildi ve kızının da burada uzun süre kalmasını istemiyordu. İçindeki korkulu bir parça, onun denizin ve belki de kollarının pençesinden ayrılmasına izin verirse, onu bir kez daha karaya ve havaya kaptıracağından endişe ediyordu.

"Peki," dedi cilveli bir sırtışla. "Yine de üstümü değiştirmeme izin ver."

Onun yatağın bulunduğu ikinci kata çıkıp perdeleri kapatmasını izledi. Büyük kumaş parçaları onu bakışlarından saklıyordu ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Ayrıntıları göremiyordu ama vücudunun silüetini görebiliyordu. Güneş arkasındaki camdan içeri girerken, kızın kumaşı vücudundan sıyrışını izledi. Ortaya çıkardığı uzun çizgiler hareketlerinde zarifti ve diğer her şeyiyle çok baştan çıkarıcıydı. Hafifçe öne doğru ilerledi, kollarını havuzun kenarına yasladı ve yanağını bir ön koluna dayadı.

Kadının gölgesi değişti ve gözleri kalçasının şekline ve bacaklarının arasındaki garip ışık üçgenine takıldı. Burada kalıp onu sonsuza dek izleyebilirdi. Suyun altına eğilip kubbenin camının dışından ona bakma isteği doğsa da olduğu yerde sabit kaldı.

Yakında bir gün, onun geri kalanını göreceğini umuyordu. Belki de kız, sırlarını keşfetmesine izin verecekti.

aralarındaki farklar. Belki de onun, vücudunun görmek istediği tüm kısımlarında kendini şımartarak saatler geçirmesine izin verecekti.

Sadece merak ettiği için değil, aynı zamanda yumuşak gölgeler ve ten oyuklarında oyalanırken çıkaracağı sesleri duymak istediği için.

Sonunda kendini göstermek için kumaşı geri çektiğinde, daha önce hiç görmediği başka bir giysiyle karşılaştı. Kahverengi eteğin altından soluk bir kumaş çıkıyordu. Beyaz kumaşı bacaklarına bağlayan kayışlar, kaynak makinesini, solunum cihazının bağlarını ve gözlüklerini bağladığı gövdesini yukarı doğru örüyordu.

Elini karnında birçok kayışın kesiştiği yerde gezdirdi ve gülümsedi. "Buna korse deniyor. Eski bir tarz, yani burada yaşayan her kimse çok uzun zaman önce yaşamış olmalı."

İskeletlerin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında buna şaşırmamıştı. Birileri buranın varlığını hatırlamayalı uzun zaman olmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu, ölüm ve yıkımla ilgili o karanlık düşüncelerden uzaklaşmak istiyordu.

"Elbette." Kendinden emin ve kabadayı bir tavırla ona doğru yürüdü ve cihazı ağzına kapattı. Gözlüklerini başının üstünde bıraktı ve ayaklarına garip botlar giydi.

"Bunları neden takıyorsun?" diye sordu.

"Ayaklarımı sıcak tutacaklar ve bu sefer senin solungaçlarını kullanmak zorunda kalmayacağım." Omuz silkti. "Ne yazık ki burada hiç yüzgeç bulamadım. Aksi takdirde sana tek başıma yetişebilirdim."

Sırtındaki tüm dikenler ona ayak uydurabileceğini düşündüğü için şokla kalktı ama sonra yüzündeki sırıtışı ve gözlerindeki alaycı parıltıyı fark etti. "*Kairos*," diye mırıldandı, onun konuşmasından çoktan sıkılmıştı. "Sen

beline cihazlarından birini bağlasan bile Su İnsanları'na asla yetişemezsin." "Ben bir mühendisim, Arges.

Dünyadaki tüm zamana sahibim Artık istediğim her şeyi yaratabilirim." Kollarını uzattı, belli ki onu da kendisiyle birlikte suya çekmesini bekliyordu. "Şimdi, bu sefer nereye gidiyoruz?"

Bir an için geleceklerinin görüntüsü gözünün önünde canlandı. Yüzündeki ifade aynıydı. Yüzündeki aynı cihaz. Varlığından fışkıran ve havada süzülen aynı kahkaha. Suyun altında olmamalarına ve kadının hamile olmamasına rağmen, bunu düşünmeden edemiyordu.

Evet, bu çok doğru bir seçimdi. Henüz keşfetmediği sayısız şey olmasına rağmen onsuz bir gelecek istemiyordu. Onun ve türünün hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyordu ama en çok da onun böyle gülümsediğini görmek istiyordu.

Parmaklarını havada oynattı, hâlâ kollarını açmış onu bekliyordu. "Evet, undine? Suyu kendim mi girmeliyim yoksa bir centilmen mi olacaksın?"

"Centilmen nedir?" diye sordu, ellerini onun beline doladı ve bu kez solungaçlarının çırpınmasını engellemeye bile çalışmadı. Onu suyun içine çekti ve arkasına yaslanarak göğsüne yaslanmasını sağladı. Orada birkaç dakika birlikte yüzdüler, ikisinin de bakışlarında belirgin bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Sonunda boğazını temizledi ama ellerini göğsünde gezdirişini kaçırmadı. "İyi bir adam, sanırım? Başkalarına yardım eden ve onları rahat ettirmek için elinden geleni yapan biri. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Sadece kadınlara karşı nazik olan erkekler için kullandığımız bir kelime."

"Siz insanlar ve her şeye verdiğiniz isimler." Homurdandı, onları suya indirdi ve kollarını kızın etrafında tutarak her zaman ona yakın olmasını sağladı. "Su İnsanları buna iyi bir insan olmak diyor. Hepsi bu kadar.

Nazik olan birinin adı yoktur, beklenti budur."

"Peki nazik olmayan birine ne denir?"

Su başının etrafına dolandı, kan kırmızısı saçları etrafında uçuştı ve adam onun bakışlarını yakaladı. Gözlerini birkaç kez kısarak tuzlu suda gözlerini kırpiştırdı, sonra bakışlarının netleştiğini ve onun görebildiği her şeyi görebildiğini izledi. Gözlükler olmadan. Yardıma ihtiyaç duymadan.

Onun bu kadar büyüleyici olabileceğini hiç düşünmemişti ve işte buradaydı. Onun cihazlarına ihtiyaç duymadan onun dünyasına alışmaya başlamıştı ve o... O çözülmüştü.

"Arges?" diye tekrarladı. "Nazik olmayan birine ne denir?"

"Ölüler," diye cevap verdi hiç düşünmeden. "Biz onlara ölü deriz."

Saldırgan kardeşinin gölgesi peşlerindeyken, onu kubbeden uzaklaştırıp açık denize doğru çekti.

Yirmi Dokuz

MIRA

Mira ondan ya da çıktıkları bu maceradan ne beklediğinden emin değildi ama kesinlikle bu değildi. Onu derinlere, karanlığa, çok az şey görebileceği bir yere geri götüreceğini düşünmüştü. kendisi yakmadı.

Bunun yerine, onu bulundukları seviyede tuttu. Kumlu kayışlar boyunca ilerledi. Kız dibe inene kadar yuvarlandı ve saçlarına dolanan kumu hissedebiliyordu. Kızın kıkırdamaları belli ki adamın içinde hiç beklemediği bir şeyi ateşlemişti.

Arges tekrar yuvarlandı, elleri kaburgalarının hemen altında, onu bedeninden uzağa kaldırdı. Kollarını önünde birleştirdiğinde uçuyormuş gibi hissetti. O kadar berrak ve mavi olan suyun içinde süzülüyordu ki, gerçek olmadığı kesindi. Okyanusu daha önce hiç böyle görmemişti, uçsuz bucaksız ve hızla yanından geçip giderken bile.

Uzun bir süre onunla bu şekilde kaldı. Onu kaldırıyor ve bazen denizin çok altındaki kum tepelerinin üzerinde zıplatıyordu. Onu asla kenara yaklaştırmadı. Bir kez bile. Sanki evinin başka bir versiyonunu görmesini istiyormuş gibi.

Belki de okyanusun kendisine bakmalıydı. Bulutlar başlarının üzerinde büyüdükçe uzaklaşan loş güneş ışığı mızraklarının tadını çıkarmalıydı. Ya da belki de saçlarının arasından geçen suyun ve bir kez olsun içinde kalamayacağı kadar soğuk olmayan dalgaların sıcaklığının tadını çıkarmalıydı.

Bunun yerine, tek yapabildiği ona bakmaktı.

Solungaçları, boynunu süsleyen bir çiçeğin taç yaprakları gibi tamamen ortaya çıkmıştı. Yüzdükçe tüm saçları yüzünden uzaklaşıyor ve çok güzel olan köşeli düzlemleri ortaya çıkarıyordu. Narin ve genişti, hem erkeksi hem de kadınsı bir karışımdı ve ne zaman başını çevirse Mira'nın bakışlarını cezbediyordu. Mira onun saçlarındaki parlak mavi ve sarı renkte parlayan dokunaçları hiç fark etmemişti ama onlar da çok ilgi çekiciydi. Parmaklarını saç tellerinde gezdirmek ve solungaçlarına dokunduğunda verdiği tepkinin aynısını verip vermediğini görmek istedi.

Ta ki onu tekrar çevirip önlerini işaret edene kadar.
"Bak, *Kairos*."

Okyanus tabanını görmek için parmağını takip etti. hemen önlerine düştü. Bu inişin üzerinde bir vatoz sürüsü vardı. Devasa yaratıklardı. Sadece yüzgeçleri onun boyundan daha büyüktü ve denizin içinde sonsuz bir zarafetle yüzüyorlardı. Uzun kuyrukları arkalarından uzanıyordu. Benekli gri ve beyaz renkleriyle göz alıcıydılar.

"Koca bir okul mu?"

Başını salladı ve Arges öne uzanarak pençeli parmağıyla alnına dokundu. "Bir okulun sadece balıklar için olduğunu bilmelisin. Bir grup vatoz bir ateştir, sevgilim. Bunu unutma."

"Kelimeler bu kadar önemli mi?"

"Onlar bizim için." Onunla birlikte derinlere doğru yüzdü ve birdenbire vatozların yanında yüzmeye başladılar. Vücutlarının dev kanatlarının altındaki ağızlarını görebiliyordu. Ve karınlarının beyaz olduğunu fark etti. Yukarıdan bakıldığında deniz tabanına karışıyorlardı ama aşağıdan bakıldığında inci gibi parlıyorlardı.

"Çok güzeller," diye mırıldandı, parmakları onlara dokunmak için kaşınıyordu. "Onlardan bir ateş mi?"

"Bu doğru." Elini uzattı ve parmaklarını birinin karnında gezdirdi. "Onlara dokunmak ister misin, Mira?"

"Her şeyden çok."

Sonra onu kaldırdı ve o da üstündeki vatozun karnına uzandı. Yumuşak deriye ve hafif şişkinliğe dokunduğunda vatozun gülümsediğine yemin etti, sonra yönünü değiştirdi ve yerini bir başkası aldı.

Ağızından kıkırdamalar fişkırdı. Derisinden fişkırıran ve ağızından çıkan mutluluk seslerini durduramıyordu. Çok sevimliydi! Bir o yana bir bu yana kayarak, okyanusun üzerinde hiç kıpırdamadan ilerliyorlardı.

kapris. Belki de beslenme, çiftleşme ya da doğum alanlarına gidiyorlardı. Ama nereye gittikleri önemli değildi.

Burada, onların arasında olmasına aldırış etmedikleri gerçeği, yıllardır kendi türünden daha fazla kabul gördüğünü hissetmesini sağladı.

Bir noktada Arges onları ışınların ateşinden uzaklaştırdı. Onu tekrar kollarının arasına aldı, onları bulabilecek her şeyden güvende ve sağladı. Daha yavaş hareket ettiler ve kız başını kaldırıp tepesindeki kızgın gri bulutları görecektir zamanı buldu.

"Demek hâlâ fırtına var," diye düşündü. "Hep duyduğum hikâyelere göre topraklar yaşanmaz hale gelmiş. Çok fazla fırtına, yanardağ ve tehlikeli dalgalar varmış. İnsanlar bu hava koşullarından kaçmak zorunda kaldılar ve biz de bu gezegenden çıkmadık, bu yüzden yaşamak için yeni bir yol bulmak zorunda kaldık."

"Hâlâ birçok fırtına var. Yukarıdaki tanrılar her zaman öfkeli," diye yanıtladı. "Yüzeye sadece birkaç kez çıktım. Genç bir zihinde merak tehlikeli bir şey olabilir. Yukarıda halkınızın artık bilmediğinden şüphelendiğim çok şey var. Ama fırtınalar hâlâ ölümcül. Deniz karayı geri almaya çalışır ve kara da buna karşılık savaşıyor."

Bunun, bu gezegeni neredeyse yok eden çok karmaşık hava modellerine bakmanın oldukça basit bir yolu olduğunu düşündü. "Biz onlara kasırga diyoruz. Ve tsunami."

"Yani halkınız Deniz'in gezegeninizin geri kalanını geri alma arzusunu biliyor mu?"

"Bu fırtınalar yüzünden arazinin yaşanmaz hale geldiğini ve sellerin yaşanabilir arazi olarak kabul ettiğimiz pek çok yeri alıp götürdüğünü biliyoruz. Tepesinde yaşanacak dağlar her zaman olacaktır ama okulumda anlattıklarına göre fırtınalar o kadar şiddetliymiş ki insanlar ne kadar yükseğe çıkarsa yaşamak o kadar zorlaşıyor."

Bu utanç vericiydi. Bir gün, karada durmanın ve sonsuz havaya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek isterdi. Gz alabildiğine uzanan sonsuz miktarda hava ve toprağı deneyimlemek.

"Seni bir gün gtrecekim," dedi sessizce, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onu duymayacaktı. "Herkes geldiği yeri görmeyi hak eder. En azından bir kez."

Mira kendini durduramadı. Ona belinden sarıldı ve teklifinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlaması umuduyla kollarını kalın bedenine doladı. "Bana şimdiden çok şey gösterdin, Arges. Denizi bana hayal bile edemeyecekim şekillerde armağan ettin. Bana karayı da göstermeni nasıl isteyebilirim ki?"

Adam cevap vermedi ama kadın, adamın ona bir şey verecekini söylemek isteyip istemediğini merak etti.

Çünkü şu anda tam olarak böyle hissediyordu. Birlikte, ilerideki kubbeyi görene kadar akıntıların içinde ilerlediler. Mira vücudunda patlayan hüzün karşısında şok olmuştu. Kısmen sudan çıkması gerektiğini bildiği için, kısmen de onu terk edeceği için. Her zaman giderdi ve her seferinde daha da zorlaşırdı.

ve ona veda etmek daha da zorlaştı.

Belki o da aynı şekilde hissediyordu. Çünkü onu ay havuzunun altına getirmesi çok uzun zaman aldı ve kubbenin içine geri döndüklerinde onu bırakması daha da uzun zaman aldı.

Onu metal kenarın kenarına yerleştirirken bile elleri kalçalarında oyalandı. Elbisesi tenine yapışmıştı ama aniden belki kalır umuduyla elbisesini yırtıp atmak istedi.

Bu belki de onun görüş alanının dışında kalacağı anlamına gelse bile, yine de onu görecekti.

Burnundan aşağı su damlarken, solunum cihazını çıkardı ve ona baktı. Sonunda dayanamadı. Çünkü adamın gözlerinde gidecekı anlamına gelen o bakış vardı ve o... o... "Gitmeni istemiyorum."

"Ne dedin sen?" diye sessizce sormadan önce onun önünde donup kaldı.

"Gitmeni istemiyorum," diye tekrarladı. "Burada yalnız olmaktan hoşlanmıyorum. Sensiz."

"Konuşmak için metal kutunuz var."

"Aynı şey değil." İçlerinden birinin cesur olması gerektiğini fark ederek yutkundu. Onun kendisine karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu ve kendisi de hissediyordu.

Zihni bunu yapamayacaklarını haykırsa da. Hiçbir undine ve insan hiçbir şekilde birlikte olamazdı. Kelimeleri çıkarmanın önemli olduğunu hissetti. Zor olsalar bile.

Ellerini onun beline koyarak, içlerinden birinin cesur olması gerekiyorsa bunun kendisi olacağına karar verdi. "Seninle geçirdiğim zamanı tercih ederim, Arges. Hayatımda tanıştığım herkesten çok daha fazla. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, bu keşifler kelimeler olmadan gelse bile."

Elbette ne dediğini anlamıştı. Siyah gözleri kızinkileri aradı ve sonra elleri kızın kalçalarında kasıldı. "*Kairos*, sanırım az önce söylediklerinle ilgili bazı çeviri zorlukları var."

"Çeviri sorunu yok." Ellerini kaldırıp adamın omuzlarına koydu ve solungaçlarının kenarlarıyla oynadı. "Seni istediğimi bilmen gerektiğini düşünüyorum. Seni tuhaf bir şekilde güzel buluyorum ve bu beni bir süredir rahatsız ediyor olsa da, şimdi belki de sana söylemem için doğru zaman olduğunu hissediyorum."

"Neden şimdi?" diye homurdandı, sesi gırtlaktan ve derinden geliyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Neden bu kadar beklediğime dair bir neden düşünemiyorum ve neden daha fazla bekleyemeyeceğime dair bir neden de düşünemiyorum. Bu an bana doğru geldi, belki de değildi. Ama senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve çok uzun zamandır sana dokunmak istiyordum."

Gözleri kapalıydı, solungaçları boğazının yanında titreşiyordu ve kadın kendini durduramıyordu.

Mira parmaklarını parmaklarının üzerinde gezdirdi, ona neredeyse hiç dokunmuyordu ama onu hissettiğinden hiç şüphesi yoktu. Göğsünde derin bir gümbürtü başladı ve aldığı zevkin sesiyle birlikte odada yankılandı.

Sesi nedense daha da derindi. "Yaptığın şey halkım için çok samimi bir dokunuş, Mira."

"Biliyorum." Dudakları arasında bir nefeslik mesafe kalana kadar biraz daha yaklaştı. "Benim halkım öpüşür. Ağızlarımızı birbirine bastırırız. Bu iyi hissettirir. Sizinkiler de böyle mi yapıyor?"

"Hayır." Adam bir kez bile gözlerini açmadı. Bu yüzden alabileceği en fazla evet cevabının bu olduğunu düşündü.

Risk alarak öne doğru eğildi ve onu öptü. İlk başta çok hareketsiz kaldı. Solungaçları bile donmuş gibiydi, parmaklarının altında tamamen uzanmış ve kıpırtısızdı. Ama sonra onu daha da yaklaştırmadan önce göğsünden uzun ve alçak bir sesle inledi. Kadın bacaklarını adamın beline doladı, adam onun ağzını açıp dilini dudaklarının arasına daldırdı.

Ateş damarlarında cızırdadı ve aniden ona dokunmaya doyamadı. Parmaklarını solungaçları boyunca sürükledi, onları kısırdı ve kalçalarını onunkilere doğru bükene kadar okşadı. Ve ah, belki de bu onların türleri arasında da aynıydı. Çünkü hala pullarla gizlenmiş olsa da bacaklarının arasında bir sertlik olduğuna yemin etti. Onu dokunmaya, okşamaya, nereden geldiğini ve nasıl daha fazla dokunabileceğini araştırmaya teşvik eden bir sertlik.

Ona doğru geri çekildi, kolunun üzerinden eğilerek ona daha fazla dokunabildi. İkisinin de sırlıslık olmasını ya da giysilerinin vücuduna yapışmasını umursamadı bile. Meme uçlarının onun dokunuşu için can atacak kadar sertleşmiş olması da umurunda değildi.

Sonra, oh, dokundu. Perdeli elini kaldırdı ve kızın göğüslerinden birini avuçladı. İkisi de birbirlerinin dudaklarına doğru inledi, çünkü daha önce vücudunun bu andaki gibi canlandığını hiç hissetmemişti. Ona dokunmak istiyordu.

ama nereye dokunabileceğini bilmiyordu. Sırtındaki dikenler ona dokunmasını zorlaştırıyordu ve boynuna tutunması kesinlikle kolay değildi.

Yine de ona dokunmakta bir sorun görmüyordu ve beklediğinden çok daha fazla eğleniyor gibi görünüyordu.

Ondan uzaklaşmadan önce yine ağzının içinde inledi. "Doğal savunman yok, *Kairos*."

"Yani pençelerim ve dikenlerim yok mu?" Onun sesi sesi çok soluksuz geliyordu. "Bunu biliyorum. Şikayet mi ediyorsun?" Adam göğsünün üzerindeki eline baktı, sonra kadın onu hissetti nazikçe sıkmak önce çalışan onun thumb üzerinde sertleşmiş meme ucunu. "Zerre kadar değil, Mira. Denizın tüm tanrıları adına, korkmadan istediğim her yerine dokunabilirim. zehir ya da acı."

"Sonsuz dokunuş," diye kabul etti, kendisine daha fazla dokunması için adamın kavrayışına doğru eğildi. "Durma. Lütfen durma."

Ve belki de bulamayacaktı. İkisi de kubbenin camının diğer tarafından gelen öfkeli bir gümbürtü duymamış olsalardı, belki de kalçalarının arasına o kadar lezzetli bir şekilde bastıran o pulların altında ne olduğunu öğrenecekti. Sonra bir tane daha. Tüm kubbeyi sarsan ve onu adamın pençesinde beceriksizce öne doğru kaydıran bir vuruş.

Nefes almak için bir dakikası bile yoktu. Bir saniye önce adam kollarındaydı ve bir saniye sonra onu havuzdan uzağa fırlatıp "Kapat!" diye bağırdı. Şimdi!"

Sonra gözden kayboldu. Geriye kalan tek şey kuyruğunun şıptırıtısı ve arkasında bıraktığı köpüktü.

Bir an için donup kaldı. Gözlerini kocaman açarak suya baktı ve başlarına gelenler karşısında ani bir korkuya kapıldı. Elbette bu kubbeye hiçbir şey saldırmayacaktı. Böyle sığ sulara giren tehlikeli deniz canlıları yoktu. Var mıydı?

Ama sonra bir yüzgecin belli belirsiz gölgesinin tepesinden geçtiğini gördü. Sonra bir kuyruğun siyah ucunu gördü.

çok tanıdıktı. Ay havuzunu kapatan kola doğru hamle yaptı ve onu öyle sert itti ki, kopup burada sıkışıp kalacağından korktu.

"Hadi," diye tısladı kapı kapanırken. "Daha hızlı, seni yaşlı kaltak."

Sonunda kapandı. Onu bir mezar gibi kubbenin içine hapsetti.

Byte'lar	titriyor	ses kesintiye
uğradı onu	Korku.	"Mira?"

Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Panikten sıyrılarak kubbenin pencerelerine doğru koştu. Çoktan büyümüş olan yosunların arasından göremediğine lanet ederek yatağa doğru koştu. Yatağı ve battaniyeleri sıırıslıkla etmesine aldırmadan üzerine atladı ve kubbenin hala çok net olan kısmından dışarı baktı.

Görebildiği tek şey uzaktaki undine'lerin karanlık hatlarıydı. Biri parlak kırmızı, diğeri sarı ve bir diğeri de her yerden tanıyabileceği mavi renkte parlıyordu.

OTUZ

Arges

A rges vücudunda dolaşan öfkeyle yüzüyordu. Kuyruğundaki tüm ışıklar parlak ve sıcak bir şekilde parladı. Bu ne cüret? Halkı, onca insan arasından onu suda takip etmekten daha iyisini biliyordu. Görevinin ne olduğunu biliyorlardı, ve o o oldu sadece yapıyor onun görev olarak o oldu

yapması gerekiyordu. Mitéra bu görevi ona kendisi vermişti ve bunu dilediği şekilde yapmayı seçebilirdi.

Bunlar, tüm vücudunu saran öfke ve korku için kendine söylediği bahanelerdi.

Gerçi o daha iyi biliyordu. Gerçek, göğsünde diğer duygular kadar sıcak bir şekilde yanıyordu. Onu kesintiye uğratmışlardı. Bir eş bulmuştu, şu anda bile göğsünü ısıtan gerçek bir yanan ışık. Ona neredeyse sahip olmuştu ve şimdi onu elinden almaya çalışıyorlardı.

Kız onundu. Almak için, çalmak için, öpmek için.

Ve oh, ne öpücüktü ama. İnsanların bunu yaptığını daha önce de görmüştü ama başka bir insanı yutmanın kendisini bu kadar tamamlanmış hissettireceğini hiç düşünmemişti. Sadece onu daha çok istemişti. Kendini onun tenine gömmek ve kalbinin etrafına öyle sıkı sarılmak istiyordu ki, kalbinin sadece kendisi için atacağını biliyordu.

Sonra kardeşleri her şeyi mahvetmek zorunda kaldı. Yıllarca liderlik ettiği, iz sürmeyi ve avlanmayı öğrettiği diğer savaşçılar, onlara öğrettiklerini kendisine karşı kullanmışlardı.

Gölgenin onun kubbesinin üzerinden geçtiğini görmüş ve bunun sadece başka bir deniz yarattığı olduğunu düşünmüştü. O gölgeyi oluşturabilecek pek çok silüet vardı ve onu öpmekten vazgeçmek istememişti. Ona dokunmaktan. Parmak uçlarının altında yumuşayan etinin yumuşak hissiyle oylanmak. O anın içinde kalmak istemişti ve bu neredeyse her şeylerine mal olacaktı.

Kaburgalarının etrafındaki alt solungaçları önce kardeşinin kokusunu almıştı. Ona karşı kıvrılırken sıçrattığı sert su, öfke ve kanın keskin ısırığının dilini kirletmesi için yeterliydi. Onu görmeye kimin geldiğini biliyordu. Onlar için kimin geldiğini biliyordu.

Bu yüzden kendini suya atmış ve hızla kubbeden uzaklaşmıştı. Okyanustaki her yırtıcı hayvan gibi onlar da bir hareket gördüler ve kovalamaya başladılar. Üç kişiydiler. Maketes, Daios ve a d ı n ı hatırlayamadığı bir başkası. Ama açık mavi renkli erkek

Diğerleri gibi. Daha küçüktü, daha zayıftı ve Arges, Mira'yı güvende tutan cam kubbeyle giremeyeceğinden emindi.

Şimdi diğer ikisiyle uğraşmak zorundaydı. Kendisi için bile tehlikeli olan iki kişiyle.

Bir kolu bile eksik.

Onları kubbeden uzağa götürdü ama açık denize değil. Daios açık sulara okyanus tanrıları kendi tarafındaymış gibi savaşırdı. Arges kan kardeşinden çok dayak yemişti ve şimdi ilgilenmesi gereken iki kişi vardı.

Sığ sular onun işine yarayacaktı. Kardeşi ondan daha iri olmasına rağmen Arges daha çevikti. Maketes bile dalgaların altında kalmış terk edilmiş Akromo köyünün üzerinde dönüp dolaşırken Arges'in hızına yetişmekte zorlanıyordu. Binalar kısa ve bodurdu ama kardeşleri için aşılması zor bir engel parkuru oluşturuyorlardı.

"Arges!" Daios çığlık attı, öfke çığılığı bir deniz tanrısının sesi kadar emin bir şekilde suyun içinde patladı.

Dönüp kardeşiyle doğru düzgün dövüşmeye niyeti yoktu. İkisinin de bunu yapmaya gücü yetmezdi. Birbirlerini öldüreceklerinden korkuyordu. Hayatının bir noktasında bu bir onur olabilirdi ama artık değil.

Onun dönmesini bekleyen bir kadınla değil. Onun rehberliğine ve yardımına ihtiyacı olan bir kadınla.

Belki de itiraf etmek istediğinden daha güçlü duygular beslediği bir kadın.

Vücudunu döndürerek evlerden birinin etrafında dar bir daire çizdi ve su onu ileriye doğru itmeye çalıştıkça yüzgeçleri çığlık attı. Ancak eski üstün bir taraftan çıkmasını beklerlerdi ve o da bunu diğer taraftan yapmaya niyetliydi.

Eğer dövüşmek istiyorlarsa, onun taktikçi olduğunu unutmamaları gerekiyordu. Kendilerinin değil.

Beklendiği gibi, nereye gitmiş olabileceğine bile bakmadan, gideceğini düşündükleri yere doğru koşular.

Gizli. Arges o zaman acele etmedi, öfkeden başka bir şey görmelerinin zor olacağını anlayana kadar oturmalarına ve duygularına g ö m ü l m e l e r i n e izin verdi. Daha az zekâ ve daha çok duyguyla düşüneceklerdi.

Elde edebileceği her avantaja ihtiyacı olacaktı.

Kısık bir nefesle tıslayarak kendini bir binanın köşesinden fırlattı ve etraflarında dev bir yay çizerek yüzdü. Vücutlarının arkasına geçtikten sonra ileri atıldı. Kuyruğu sertçe çalışıyor, solungaçlarından çıkan nefesi kesiliyordu, önce Maketes'i belinden vurdu. Küçük kardeş, hafif yürekli olan, dövüş artık ona uygun olmadığına pes eden ilk kişi olacaktı. Onu Daios'tan uzak tutmak daha güvenliydi. Dövüşten uzakta.

Kuyrukları birbirine dolanıyor, kıvrılıyor ve çekiştiriyor, uzun dikenlerini birbirlerine batırıyor ve pulların altında kan çekebilecekleri yumuşak yerleri bulmaya çalışıyorlardı. Kendi türünden biriyle savaşıırken oyun hep buydu. Kan kaybı yüzünden ilk kim pes edecekti? Hangi uzuvlarını kaybederlerse kaybetsinler ya da ölüm onları nasıl çağırırsa çağırırsın, halkının hiçbirisi savaşmayı bırakmazdı.

Kavga kavgaydı. Ve onlar pes etmeyecekti.

Eski binalardan birine çarparak duvarı yardılar ve içeriye döküldüler. Arges buradaki bazı parçaların hâlâ sağlam olduğunu fark etmek için bir an bile bulamadı. Eski bir masa, yüzen birkaç odun parçası ve her yüzeye yapışmış sayısız midye Maketes kollarından kayıp gitmeden önce.

Sarı yüzgeçli kardeşi dışarı fırladı, hem kanat hem de yan yüzgeçleri onu olduğundan daha da büyük göstermek için dimdik duruyordu. "Kaçmayı bırak, Arges."

Yapmayacaktı. Ondan uzaklaşana kadar olmaz. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Yapabilirsin." Maketes karnından vurulmuş gibi görünüyordu. Tiksinti vücudunu hastalıklı bir sarıya çevirmiş, her zamanki parlaklığıyla parıldamıyordu.

Arges dikkatini duvarlardaki deliklere çevirdi ve Daios'un onlara katılmasını bekledi. "Bu iş bana bir amaç için verildi. Mitéra'mızın bana verdiği görevi yerine getireceğim."

"Bu bana bir iş gibi görünmedi." Maketes, önünde sadece arkadaşı suda asılı kalana kadar tüm sert yüzgeçlerin düşmesine izin verdi. Toz ve döküntüler yüz ifadesini görmeyi zorlaştırıyordu ama en yakın arkadaşının yüzündeki hüznün rengini çok iyi biliyordu. Maketes hiçbir zaman diğerleri gibi duygularını gizleyememişti. "Bunu göremediğime gerçekten inanıyor olamazsın. Çok ileri gittin Arges. Bu işin çok derinlerine. Damarlarına enjekte ettiği zehirden kurtulman gerekiyor."

"Sana böyle mi söyledi? Benim irademi kendi iradesine dönüştüren zehirli bir deniz yaratığı olduğunu mu?" Kanadını suyun içinden geçirerek kardeşini geri çekilmeye zorladı. "Aptal. Onu kendi gözlerinle gördün. Böyle bir yaratığın bana zarar verebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bence denizde düşündüğümüzden daha fazla zarar verebilecek birçok küçük yaratık var." Yanından geçmeye çalışan küçük bir palyaço balığına vurarak uzaklaştırdı. "Onun hilelerine karşı körsün. Bunu şimdi anlıyorum. Ama Daios haklı. Yardımaımıza ihtiyacınız var."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok!" Arges gürledi. "Yardımaınıza ihtiyacı olan kişi, okyanusun ortasında bir hava kabarcığının içinde sıkışmış durumda ve bizim türümüzden biri ona dehşet saçıyor. Sayma yeteneğimi kaybetmedim. Sizce kardeşimizin o cam balonu kırması ne kadar sürer? Bir masumu boğmadan önce?"

Maketes hiçbir zaman bir katil olmamıştı. Öldürmek zorunda kaldıkları yaratıkların, hatta yemek için öldürdüklerinin bile yasını tutan bir kardeşti. Hayata değer vermek için zaman ayıran bir kardeşti. Bu onu içten içe yiyip bitiriyor olmalıydı çünkü birinin ölümüne sebep olacaktı. Arges bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

Kardeşı sadece bir saniyeliğine tereddüt etti ve bu yeterliydi.

Arges biraz daha yaklaştı, yine de gerekirse kuyruğunu sallayıp gözden kaybolabilecek kadar mesafesi vardı. "O korkuyor, Maketes. Onu buraya taşıdım çünkü Daios'un onu avlamak isteyeceğini biliyordum. Onu rahat edebileceği bir yere götürmeye çalıştım. Artık onun dilini anlayabiliyorum. O da sana aynı cihazı verebilir. Onunla konuşabilirsin. Yıllardır sormak istediğin tüm soruları sorabilirsin."

"Nasıl?"

Arges başını çevirdi ve işitme deliklerinin yanındaki küçük metal iğneyi işaret etti. "Çok basit. Küçük bir acı, daha önce hissettiklerimizden daha kötü bir şey değil."

Ona sahipti. Maketes her zaman meraklı olmuştu ve bu kadar ciddi olacak bir kardeş değildi. Dövüşmek onun kanında yoktu ve kesinlikle bırakacaktı. Daios'a sırtını dönecekti.

Ama sonra duvardaki delikten bir karanlık patladı ve Arges şansını kaybettiğini anladı. Homurdanarak belinden yakalandı ve en yakındaki duvara doğru fırlatıldı.

"Maketes!" diye bağırdı. "Çık oradan!"

Sarı yüzgeçli kardeşinin çöken binadan çıkıp çıkamadığını görmek için zamanı yoktu. Daios'un kalın bir kolu beline dolanmıştı ve kardeşinin pençesinden kurtulamıyordu. Daios'un ön kolunu bu kadar derinden pençelemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu, geriye kalan tek kolun o olduğunu bilse bile. Elbette kardeşi bu şekilde dövülecek kadar güçlü değildi. Diğer kolunu daha yeni kaybetmişti.

Akıntılar onları insanların evlerinden uzağa, kıyıya daha yakın bir yere savurdu. Daios kuyruğunu kendi kuyruğuna vurdu ve onları kilitlenene kadar birbirine doladı. Kurtulmak imkânsızdı ve daha da sinir bozucuydu.

Kardeşiyle bu şekilde boğuşmaktan nefret ediyordu. Yumurtadan yeni çıkmış küçük kuluçka arkadaşlarıken bile, Daios

daha büyüktü. Arges'in etrafını saracak ve ikisi de nefes almakta zorlanana kadar dövüşeceklerdi. Bu adil bir dövüş değildi. Birbirlerine bu kadar yakınken olmazdı.

Kilitlendiğinde, vücudunun üst kısmı kardeşlerinin üzerine çıkana kadar kıvrıldı. Sonra dirseklerinin dibindeki keskin dikenleri kullanarak Daios'un omuzlarına indirdi. Tekrar tekrar, kalın suya karşı savaştı ve siyah kan etraflarında tüylendiğinde bile durmadı. Durmayacaktı, duramazdı.

Mira'nın ona ihtiyacı vardı. Ondan uzak kaldığı her an, yalnız kaldığı bir başka andı. Yalnız ve korkmuş ve bu onu kardeşinin pençelerinden daha çok yaralıyordu.

Daios hızlandı. Ve bir an için neden olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Kardeşi onu kayalara mı çarpacaktı? Plan bu muydu? Arges'in sırtındaki tüm etleri koparana kadar omurgasını keskin zemine mi sürtecekti?

Planın gerçekte ne olduğunu çok geç fark etti. Daios güçlü kuyruğunu bir kez daha savurarak ikisini de suyun dışına itti. Ama güçlü kolu hareketi sürdürdü ve korkunç bir hırıltıyla Arges'i sudan çıkarıp keskin zemine fırlattı. Taşlar kuyruğunu kesti, yan tarafındaki solungaçları parçaladı ve kalça yüzgecini yırttı.

Arges'in çıkardığı ses daha önce çıkardığı hiçbir sese benzemiyordu. Kalça yüzgeci neredeyse vücudundan kopmuştu. Tekrar takıp takamayacağını bilmiyordu ve takabilse bile asla eskisi gibi kullanamayacaktı. Patinaj yaptığı yerden kolu kanıyordu ve solungaçlarının sağ tarafından nefes almak canını acıtıyordu. Suya geri dönmek acı verici olacaktı. Tuz yaralarını temizleyecek olsa da, aynı zamanda onları sonsuz derecede kötüleştirecekti.

Dişlerini sıkarak kendini yere dayadı ve dik durmaya çalıştı. Sudan çok uzakta değildi ama kendini suya geri sürüklemek kuyruğundaki birçok pulun kopmasına neden olacaktı.

Daios başını suyun üzerine kaldırdığında havada bir çatırtı yankılandı. Işık parladı ve ardından gökyüzünün kendisi öfkeyle haykırdı, bir su yaratığının evinden bu kadar uzakta olmasına duyduğu öfkeyi gürledi.

"Seni onunla gördüm," dedi Daios, sesi hâlâ gökyüzünü sarsan gürültüyü taklit ederek. "Yüzündeki ifadeyi gördüm."

"O bana Mitéra tarafından verilen görev."

"Ona karşı hislerin var. Seni ve hepimizi yıkacak iğrenç duygular. Neye dönüştüğünü görürlerse ölürsün, Arges. Halkımız onu asla kabul etmeyecek. Bu doğal değil ve deniz hissettikleriniz yüzünden ikinizi de yok edecek."

"Sen nereden bileceksin ki?" Arges tükürdü, parmakları kayaların üzerinde o kadar sert kıvrıldı ki parmaklarının arasındaki ağ yarıldı. "Tanrılar adına konuşmaya hakkın yok. Ben geleceğimi kadimlerle birlikte gördüm. Seçeceğim yolu ve seçmek istediğim yolu biliyorum."

Kısa bir an için Daios'un yüzünde bir hüznün parıltısı belirdi. "O halde gördüğün gelecek yalnızlık ve zorluklarla dolu olmalı kardeşim. Yıllarca savaşarak inşa ettiğin ve takip edilmeye değer olduğunu kanıtladığın mirası parçaladığını görmekle ilgilenmiyorum. Senin tek geleceğin acı dolu bir gelecek."

"Senin sebep olduğun acı," diye cevap verdi.

"Evet." Daios'un gözleri kıpkırmızı oldu ve deniz yeniden kanamaya başlayan kolunun kütüğünü öptü. "Gerekirse zamanın geri kalanı boyunca seni avlayacağım. Evimi onun kokusuyla ya da başka bir akromo kokusuyla kirletemeyeceksin. Onlar evimize ya da halkımıza karşı sevgi beslemeyen canavar yaratıklardır. Ona dokunarak varlığımızı inkar ediyorsun."

Kardeşi denizin altında battı ve Arges'i başının üstündeki fırtına ve karanın öfkesinin gök gürültülü sesleriyle baş başa bıraktı. Öfkenin kendi göğsünde kaynadığını hissedebiliyordu.

Bir kraken yutmuş gibi çalkalanıyor ve savruluyordu ve bu onu içten dışa doğru parçalamak istiyordu.

Denizler sarı altın bir başın üzerinden ayrıldı ve Maketes'in bakışlarıyla karşılaştı. "Kardeşinle ben ilgileneceğim," dedi. "Ama bilmelisin ki bu oynadığın tehlikeli bir oyun. Çok yakında kara ve deniz yeniden savaşıacak. Sen hangi tarafta savaşacaksın?"

Maketes bu sözlerle Arges'i yalnız bıraktı. Karada mahsur kalmış, kanlar içinde ve kırık.

Thirty-One

MIRA

S Onu ne kadar beklediğinden emin değildi. Başka bir tane daha vardı. undine yüzme etrafında ve Kubbe, ve Her zaman nerede olduğundan tam olarak emin değildi. Erkek, ki erkek olduğu çok açıktı, onun etrafında defalarca döndü. Arada bir, erkeğin işaretli bakışlarını yakalıyordu.

Yüzü ve yanlardaki solungaçları Arges'e hem çok benziyor hem de ondan çok farklıydı.

Onu diğerlerinden hiç sorun yaşamadan ayırt edebiliyordu. Bu erkeğin daha açık mavi rengi, büyüklüğü, bunların hiçbirisi onun undine'inin doğru özellikleri değildi. Ama hepsinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Ve şu anda ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu da biliyordu.

Eğer yaratık bir gösteri istiyorsa, ona bir gösteri vermeyecekti. Dişlerini öfkeyle birbirine geçirerek yatağın en ucuna oturdu ve olduğu yerde donup kaldı. Byte'ın sorularına cevap vermemek, ay havuzuna bakmaktan başka bir şey yapmamak için kılını bile kıpırdatmadı.

Görünüşe göre, bu yaratığı kızdırmış.

Zayıf kadın cama defalarca vurarak onu hareket ettirmek için elinden geleni yaptı. Hatta kubbeye doğru bir taş kaldırdığını bile gördü ama antik cam dayanmıştı. Vurduğu birkaç yer taşın tozuyla işaretlenmiş olsa da cam kırılmadı. Mira yarı yarıya bunu bekliyordu.

O zaman ne yapacaktı? Hava almak için yüzeye çıkabilirdi ama o zaman da onu avlayan denizaltını göremezdi. Onlar daha hızlı, daha güçlü, her yönden, şekilden ve biçimden daha yetenekliydi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Eğer ölmesini istiyorlarsa, ölecekti. Ve tek pişmanlığı Arges'in onu öldürmemiş olması olacaktı. En azından onun gibi bir undine'in ellerinde ölmeye saygı duyardı.

Bu yaratık mı? Köpekbalığı gibi dişlerini göstererek üzerinde daireler çizerek yüzen yaratık mı? Bu, onu zerre kadar korkutmayan bir çocuktur.

"Mira?" Byte, yatağın kenarına ilk oturduğundan saatler sonra söyledi. "Onlardan daha fazlası var."

Biraz fazla hızlı ayağa kalktı. Pencerelelerin yosunlarla kaplı olmayan kısımlarından dışarı bakarken kalbi hızla çarpmaya başladı. Ve tabii ki, bir sonrakine doğru yüzen iki kadın daha vardı. İkisi de

Önceden tanıdığım. Kızgın kırmızı olan, bir kolu eksikti ve kızgın kütüğünden kan akıyordu. Ve daha geride kalan sarı olanı. Ama tam üzerinde duraklayan kırmızı olandı.

Vücudunun her zerresinde kötülükle aşağıya baktı. Mira da ona ters ters baktı ve yaralarını göstererek vahşi bir gülümseme takındı. "Beni anlayamayacağını biliyorum ama canını yaktığı için memnunum. Bunu hak etmiştin."

Camı yumrukladığında Mira irkilmedi ve diğerleri onu çekip götürürken sadece hafif bir ilgisizlikle izledi. Üçü de gitti ve suda sadece siyah kan kaldı. Ancak o zaman yatağa geri çöktü, bacakları aniden jöle gibi oldu.

"Nerede o?" diye fısıldadı. "Diğerleri geri geldi, ama o..."

"Mira?" Byte sordu. "Burada sana yetecek kadar var. Eğer geri dönmezse, açlıktan ölmezsin."

Bu hiç yardımcı olmadı. Hayatta kalmak ve sonsuza kadar tek başına sıkışıp kalmak istemiyordu. Bir robottan başka kimseyle konuşamıyorsa bu yaşamak değildi. Panik boğazına doğru tırmandı. Karnından dışarı çıkmaya çalıştığını, derinlerden gelen bir ılgıkla ağzını içeriden yırtmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Tekrar yatağın kenarına oturdu. Ellerini kucığında birleştirerek, harekete geçmeden önce titremelerini durdurmaya çalıştı. Giyinmesi gerekiyordu. Önce, suyu tuzdan arındıran küçük tuvalette yıkanacaktı, böylece kabuk bağlamadan gerçekten temizlenebilecekti. Çok kısa süren bu duştan sonra, adamın dönüp dönmediğine bakmak için ana odaya fırladı. Dönmemiştı. Bu yüzden başka bir soluk yumurta kabuğu rengi elbise giydi. Sıkıcı, sade ama rengi önemli değildi.

Onun geri dönmeyeceğinden çok korkuyordu. Arges diğer denizaltıların onu avladığını söylemişti ama ya gerçekten de onu avlıyorlarsa? Ya onu tuttuğu için ona kızgınlarsa? Ya ölmüşse?

Gök gürültüsü ve şimşek saatlerce başının üzerinde gürledi. Karanlık çöktü ve kubbedeki küçük güneş ışıkları yanıp sönmeye başladı. Soğuk beyaz ışıkları kalbindeki korkuyu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Ama sonra onu duydu. Ay havuzu kapısına yumuşak bir vuruş. Açıkça bir vuruştı ama duymayı beklediği şey değildi. Kapıya doğru koştu, Byte'ın sesini duyunca donakaldı.

"Ya o değilse?"

Bilmiyordu. Buraya başka bir zencinin girmesine izin verirse onu öldürürlerdi. Onu suya sürüklerlerse ölüm çabuk bile olmayabilirdi. Onunla oynayabilirler, sonunda teslim olana kadar yavaşça boğabilirlerdi.

"Ya oysa?" diye fısıldadı, kelimeler diline dolanmıştı.

Ay havuzunu açmak bir seçim değildi. Bu bir zorunluluktu. Onun hayatta olup olmadığını bilmek zorundaydı. Ona geri dönüp dönmediğini bilmek zorundaydı.

İlk başta, ay havuzu yavaşça açıldı ve hiçbir şey göstermedi. Altında sadece kubbesinden gelen ışığın nüfuz edemediği siyah su vardı. Nefesi ciğerlerine doldu, kalbinin daha hızlı, daha hızlı attığını hissetti, ta ki...

Kubbenin altındaki kumdan gelen en küçük mavi parıltı. Sanki orada yatıyormuş gibi.

"Arges," diye nefes nefese kaldı.

Mira başka bir şey düşünmeden okyanusa daldı. Ayaklarını tekmeleyip denizin içinde ona doğru ilerlerken kollarını onun kollarının altına doladı. Mira, ayaklarını kuma basmadan ve ikisini de ay havuzunun kapısına doğru itmeden önce vücuduna dokunarak alabileceği her şeyi aldı. Diğer zennelerin canı cehenneme. Onlardan korkmuyordu.

Ama onun *için* korkuyordu.

Birlikte kubbeye doğru debelendiler. Kafası sudan çıktığında, hırıltılı bir nefes verdi ve

canlı dönmek için. Bir kolunu hâlâ onu korumaya çalışıyormuş gibi kızın etrafında tutarak kenara uzandı. "Dur" o azarladı. "Sen incindim. Almak dışarı . ve

Su, Arges."

"Yapamam... Seni almak zorundayım..."

Hiç mantıklı konuşmuyordu. Havuzdan çıktı ve sonra ona doğru dönerek bileklerinden tuttu ve kendini sudan çıkarmasına yardım etti. Bu onun için çok fazla çaba gerektiriyordu. Sonunda kuyruğunu büyük bir sıçrayışla yere attı. Ama kuyruğu hâlâ suyun içindeydi ve bunun güvenli olup olmadığını bilmiyordu. Bu yüzden eğildi ve devasa kuyruğu aldı, sonunda kapıyı tekrar kapatana kadar tüm vücuduyla sudan çıkardı.

Ve sonra odada bir kadınla b i r l i k t e y d i . Tekrar. Tıpkı başlangıçta olduğu gibi.

Adam göğsüyle tekrar garip bir dalgalanma hareketi yapmadan önce bakışları kilitlendi ve kadın inledi. "Ah, yine mi o?"

En azından solungaçlarındaki tüm suyu dışarı atarken ona arkasını dönme nezaketini gösterdi. Neyse ki bu kubbeyi kim tasarladıysa, ay havuzunun yanındaki zemine havalandırma delikleri koymuştu. Tüm su kim bilir nereye a k ı y o r d u ama en azından paspaslaması için zemine dökülmüyordu. Ama iyi görünmüyordu. Solungaçlarından su çıktıkça, koyu renkli sıvı da artıyordu. Kan olduğunu biliyordu. Ve hepsi bu değildi. Işıklar sayısız çizdiği, yarayı ve narin yüzgeçlerin yırtık parçalarını aydınlatıyordu. Nefes alış verışı

Hatta daha önce hiç görmediği kadar yırtık pırtık, pürüzlü.

Ona bu şekilde bakmak kalbini acıtıyordu.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu medkit'e ulaşmak için etrafından dolanırken.

"Onlara yapamayacağım hiçbir şey yok," diye cevap verdi, konuşmanın bile onu ne kadar incittiğini görebilmesine rağmen sessizce homurdanarak.

"Ne için? Beni burada tuttuğun için mi?"

Medkit elinde, cihazı ona çevirdi ve bir düğmeye bastı. Cihazın vücuduna göre kalibre edilmesi birkaç dakika alacaktı ve sonra onu iyileştirmek için çalışmaya başlayabilirdi. Elbette elinde ne tuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Açıklamalıydı. O...

Adamın yanına yaklaşp hasarın boyutunu gördüğünde midesi bulandı. Önce göğsünde öfke kabardı. Birini tekmelemek istedi. Bir şeyleri kırmak, böylece içindeki öfkeyi biraz olsun boşaltmak istiyordu. Ve sonra kalbi acımaya başladı. Mira gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissederek onun yanına çöktü ve dikkatlice elini uzatıp onun elini tuttu.

"Sana nerede dokunabileceğimi bilmiyorum," diye fısıldadı. "Her yerim acıyor gibi görünüyor."

"Bu değil." Adam kızın parmaklarını sıktı ve sonra elini göğsüne götürdü. Onun kalbinin atışını hissedebiliyordu ama kendi kalbine kıyasla garip bir atıştı bu. "Bu da öyle. Bana dokunduğunda hiçbir şey acımıyor."

Ağzından düzensiz bir hıçkırık çıktı. "Arges. Berbat görünüyorsun."

"Berbat hissediyorum." Ama sonra elini yatıştırıcı bir hareketle göğsünde aşağı yukarı ovuşturdu ve iç çekti. "Artık daha az berbat hissediyorum."

Kalbi sıkıştı ve her parçası ağlamak istedi. Hayatında olduğu için bu acıyı hak etmiyordu. Eğilerek alınlarını birbirine bastırdı ve kendi sağlıklı enerjisini ona vermeye çalıştı.

Yaralı koluyla uzandı ve başının arkasını kavrayarak onu biraz daha yakın tuttu. Bir an için, öpüşmeleriyle bu an arasında hiçbir şey olmamış gibi hissetti. Onu kendine çekmeye çalışırken parmakları titremese, adam yaralanmamış gibi davranabilirdi. "Çok üzgünüm," diye tekrar fısıldadı. "Seni iyileştirmeye yardımcı olacak bir aletim var."

"Bir dakika içinde."

"Yerde kanaman var, Arges."

"Biliyorum." Tekrar nefes aldı ve kadın boynunun yan tarafındaki yırtık solungaçların çırpınmaya çalışmasını izledi. Ama o kadar yırtılmışlardı ki hareket etmeleri bile zordu. "Sadece birkaç dakika daha istiyorum Mira. Senin iyi olduğunu kendime hatırlatmama izin ver."

"Öyleyim," dedi. "Senin sayende."

Bir süre hareketsiz kaldılar. Birbirlerini içlerine çekiyorlardı, her nefes alışında adamın vücudundan geçen titremeleri hissetse bile. Çok acı çekiyordu ama yine de bir şekilde bu daha önemliydi.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Mira kendini geri çekti ve sağlık çantasını aldı. Kaynak makinesine benziyordu ama bunda her şeyi çok hızlı iyileştiren garip bir yapışkan vardı. Nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kendi üzerimde kullandığımda acıtmıyor ama farklı makyajlarımız var. Acır mı bilmiyorum..."

Başını ondan yana eğerek yaralı solungaçlarını kolaylıkla ona gösterdi. "Acıya yabancı değilim Mira. Eğer beni iyileştirecekse, bunu yapmayı tercih ederim. Suyun verdiğiinden daha fazla acı veremez."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun acı verici olduğunu tahmin ediyorum. Sakıncası yoksa, ben başlayacağım. Ben bunu yaparken bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

Sadece onun dikkatini acıdan uzaklaştırmayı düşünmüştü ama anlattıkları ellerinin titremesine neden oldu. Yırtık solungaçlarını kaldırıp sağlık çantasıyla nazikçe yerine takarken bile kendini çok kötü hissediyordu. Bu sefer kendisi için olduğu gibi yapışkan madde kullanmamıştı. Bunun yerine, vücudunun parçalarını garip, berrak, jöle benzeri bir maddeyle yeniden birleştiriyor gibiydi. Ama her şeyi bir arada tutuyordu ve iyileşme sürecini hızlandıracağını biliyordu. En azından solungacıyla işi bittiğinde nefes alış veriş daha iyi geliyordu.

Ağabeyinin öfkesini ve Arges'i taşların üzerine fırlattığı hiddetini anlatırken biraz gevşedi ve yüzünü ona döndü.

Kaburgalarına ulaştığında biraz tısladı ama en kötüsü yırtık kalça yüzgecine ulaştığında oldu.

"Bu çok acı verici görünüyor," dedi, nereden başlayacağından emin değildi. "Sadece..."

"Ne yapman gerekiyorsa yap, Akromo."

İkisini de daha fazla bekletmeden bu işi halletmesi gerektiğini düşünerek yüzgeci yakaladı ve yerine yerleştirdi. Kadın tekrar tekrar özür dilerken, omurgası yerden yukarı doğru kalktı. Acısının sesi, gıcırdayan dişlerinin arasından yankılanan derin gümbürtü, kadının her santiminin onunla birlikte acımasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedi, medkit'i açtı ve yüzgecin yerinde kalması için boşluğu doldurdu. "Çok özür dilerim. Acıttığını biliyorum, neredeyse bitti. Her şey yoluna girecek."

Ve sonra işi bitmişti. Medkit'i onlardan uzağa fırlatarak ellerini başının arkasında birleştirdi ve göğsüne doğru çekti. "Bir şeyin yok. şimdi iyi olacaksın, söz veriyorum. Bu seni iyileştirecek ve artık canın yanmayacak."

Ama sonra adamın acıdan titremediğini fark etti. Adam gülüyordu, kolları ona dolanmıştı bile ve onu biraz daha sıkı tutuyordu. Başını kaldırdı ve az önce ciddi bir acı çekmiş bir adam için fazla esprili bir şekilde ona baktı. "Benim iyiliğim için düşündüğümden daha fazla endişeleniyorsun."

"Acı çekiyordun!"

"Hayatım boyunca pek çok kez acı çektim. Köpekbalıkları tarafından ısırıldım, mürekkep balıklarının saldırısına uğradım, hatta küçükken bir kaplumbağa solungacıma yapıştı." Omuz silkti. "Bizim gibi yaşadığınızda bunların hepsi olur. Yine de bana hiç bu kadar nazik davranılmamıştı. Bunu söyleyebilirim."

Bu sözler karşısında gururlanmamalıydı. Ona diğerlerinden daha iyi baktığı için gurur duymamalıydı ama kesinlikle gurur duyuyordu.

Yine de. Onun için endişelendiğinde ona gülmüştü. "Seni denize geri atmalıyım, seni canavar."

"Nedenmiş o?"

"Aslında senin için endişeleniyordum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Elini kızın sırtında gezdirerek onu biraz daha yaklaştırdı, ta ki kızın ona sarılmaktan başka seçeneği kalmayana dek. Sonra da şimdiye kadarki en tuhaf şeyi yaptı. Kızın bacaklarını kuyruğunun iki yanına dizdi, sonra da onu tuhaf kalp atışlarına yasladı.

Yanağını onun göğsüne yaslayarak kaburga solungaçlarıyla oynadı. "Şimdi gerçekten iyi misin?"

"İyi olacağım. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var." Ona dokunmayı hiç bırakmadı. Başparmaklarını omurgasında nazikçe gezdiriyor, bazen parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıyordu. Hatta bir keresinde kulağının memesine dokunduğunu bile hissetti.

Neredeyse uykuya dalmak üzereyken mırıldandı, "Bu senin için rahat olamaz. Sert bir zeminde yatıyorsun."

"Şaşıracaksın, Mira." Sonra yemin ederek ekledi: "Kollarımda olman hayatımda hiç bu kadar rahat olmamıştım."

Otuz İKİ

Arges

H e geldi içinve sonraki Sabah, zaten önemli ölçüde iyileşmişti. Vücudu hâlâ ağrıyor ve biraz sızlıyor olsa da artık yırtık ya da kanama yoktu. Arges kalçasındaki yüzgeci bile esnetebiliyordu. Ve normal gibi hareket etmese de - dürüst olmak gerekirse yakın bile değildi - en azından hareket edebiliyordu o.

Ve sonra göğsüne yayılan bir sıcaklık vardı. Sadece onu kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda kalbine de girmiş olan bir kadının sıcaklığı. Ona daha uzun süre sarılmak istedi. Başının arkasını avuçlamak ve kokusunu her zaman yanında tutabilmek için onu pullarının her santimine sürmek istedi.

Garip bir duyguydu. Sadece onunla yaşadığı bir şeydi ve bunun aptalca olduğunu biliyordu. Kendi halkından onunla ilgilenen pek çok kişi vardı. Eğer bir eş isteseydi, parmaklarını şıklatarak bir tane bulabilirdi.

Ama onu istiyordu.

Ağabeyinin uyarısı zihninde yükseldi ve sabahın ılık bulanık hissinden süzüldü. Avlanacaktı. Halkı aralarındaki bağı asla anlamayacaktı. Tabii ki bu kalbini acıtıyordu. Hiç kimseden vazgeçmek istemiyordu ve bu kadınla yaşadığı aşkın onu evlerinden atmaya degeceğini kesinlikle düşünmüyordu. Sinirleri karnında çalkalandı ve aniden onu üzerinden itme arzusu duydu.

Sonra bu kubbenin dışındaki iskeletleri hatırladı. Ölüyken bile birbirlerine nasıl sarılmışlardı. Oraya nasıl geldiklerine dair en olası hikâyenin ne olduğunu biliyordu.

Ölmüştü. Güzel elbiseleri ve Undine'in okyanusun ötesinden onun için topladığı tüm o güzel şeylerle birlikte bu kubbedeydi. Yaşı onu yakalamıştı ya da belki de hastalanmıştı ve kimse ona yardım edememişti. Akromoslar kendi halklarından herhangi birinin kendilerinden biriyle bir bağlantısı olduğunu kesinlikle reddederlerdi.

Belki de hastalanmıştı ve eşinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Öldüğünde onu kollarına almış ve ikisini de evin yanına batırmıştı. Belki de o zaman kuyruğunu ona dolamış ve ölene kadar ikisini de dalgaların altında tutmuştu.

Hikâye hüzünlü olsa da içinde pek çok mutluluk da barındırıyordu. Erkeğin eşine duyduğu sevgi ölümün ötesine uzanan bir sevgiydi.

Onun için farklı şeyler hissettiğine kendini inandırmaya çalışırsa yalan söylemiş olur. Mira için.

Ellerini sırtından aşağı kaydırarak, omurgasının narin çıkıntılarını ve uykusunda nasıl yer değiştirdiğini hissetti. Ona daha da yaklaştı, yüzünü göğsüne yasladı ve tam kalbine giden küçük uykulu bir iç çekti. Onun yanında o kadar rahattı ki, derin bir uykuya dalabilecek kadar güvende olduğunu biliyordu. Adam ona dokunduğunda bile uyanmadı.

Bu bir onurdu. Ve bu onu çok fazla etkileyen bir şeydi. Şimdiden pullarının altında kalınlaştığını, uzadığını hissedebiliyordu, yakında onun önünde kendini utandıracaktı. Çiftleşme şarkıları söylemiyordu. Ondan kendisine zevk vermesini ya da kendi halkının yaptığı gibi etrafına dolanmasını istemiyordu.

Ama yine de, onun türünden birine nasıl kur yapılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu konuda liderliği hep o alıyor gibiydi.

Nefes alış verişi değişti, belki de uyanık olduğunu düşünene kadar biraz değişti. Sonra uyandığını anladı, çünkü parmakları kollarında geziniyor, dirseğinin yanında saklı dikenleri nazikçe yokluyordu.

"Günaydın," dedi, sesi uykudan biraz boğuk çıkmıştı. "Özür dilerim. Bütün gece senin üstünde uyumak istemezdim. Çok rahatsız olmalısın."

Öyleydi, ama onun düşündüğü şekilde değil.

Boğazını temizleyerek, yavaşça doğrulduğunda ellerini giydiği soluk elbisenin üzerindeki tutuşlarını bırakmaya zorladı. Ve sonra bacaklarını kalçalarının iki yanına koymuş, kollarını başının üzerinde kavisli bir şekilde ona sarılmıştı. Adamın nefesini kesmişti. Denizin buruşturduğu giysileri ve yüzüne dolanan saçlarıyla bile, o güzel göğüsleri hareketiyle birlikte kalkıyor ve güneş solgun teninde oynayıyordu. Onun tadına bakmak istedi. Dokun ona. Her şeyiyle oylanmak

Dokunamadığı yerler çünkü bu tür dokunuşların onun hayatını riske attığını biliyordu.

Sadece onu elinde tutmak istiyordu. Hayatının geri kalanını onunla birlikte yaşamak istiyordu ve kardeşleri hiç istemediği bir uyanış çağrısı olmuştu. Bu yüzden şimdilik onunla bir rüyada yaşayacaktı. Onun kendisinden, kendisinin de ondan olduğu ve dünyanın geri kalanının önemsiz olduğu bir peri masalı.

Kadın ona baktı ve gözleri büyüdü. "Arges, dudakların çatlıyor."

"Muhtemelen."

"Neden çatlıyorlar?"

"Benim halkım bu kadar uzun süre suyun dışında kalmak için yaratılmadı. Eminim derim kuruyordur ve pullarım da muhtemelen çatlayacaktır." Kuyruğunu kaldırarak arkasından yere çarpmasına izin verdi. "Yüzgeçlerim de eninde sonunda yırtılacak."

Onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemişti. Ayağa fırladı ve ay havuzunu açan kola doğru koştu. Ellerini çılgınca savurarak havuzu açtı ve sonra ona doğru koştu. Kuyruğunu çekmesine izin verdi, yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğünde daha ağır olan yükü taşımasına yardım etti. En azından fark etmemişti, homurdanıyor ve itiyordu, ta ki kuyruğu bir tokatla suya çarpana ve vücudunun yarısı peşinden sürüklenene kadar.

Onun maskaralıkları karşısında eğlenerek doğruldu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye homurdandı. "Kuru üzüm gibi buruşacaksın!"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu iyi değil." Adamın omuzlarını iterek onu suyun içine itmeye çalıştı. "Git."

Bileğini yakalayarak onu kendine doğru çekti. "Ya istemezsem?"

"Ne yapmak istediğin umurumda değil! Suyu giriyorsun."

Mira onu tekrar itti ve gülmemek için kendini zor tuttu. O kadar küçüktü ki itiş kakışları küçük bir

Balıklar ona çarpıyor, onu hareket ettirmeye çalışıyordu. Hâlâ kızın bileğini tutarak onu kendine doğru çekti.

Yumuşak bir "oof" sesiyle göğsüne vurdu ve adam onu tekrar yanında dizlerinin üzerine çekti. Orada diz çökmüş, gözlerinin içine büyük bir endişeyle bakıyordu.

"*Kairos*," diye mırıldandı, parmağını hafifçe yanağında gezdirerek.

Onun sözünü kesti. "Bana uzun zamandır böyle sesleniyorsun. Bu ne anlama geliyor? Çevirmenim bununla ne yapacağını bilmiyor."

"Pek çok anlamı olan bir kelime," diye yanıtladı. Boğazı biraz kapandı, belki de çok fazla şey açıklamak üzere olduğunu biliyordu. "Bizim için geçici ama çok önemli bir an. Zamanın ve mekânın geçici bir doğruluğu. Sizi olmanız gereken yere getiren bir an."

Gözleri yaşlarla dolmuştu ve Arges onun gözlerinde tuzlu su görmekten nefret ediyordu. "Arges... Gerçekten suya girmen gerekiyor. Kendine daha kötü zarar vereceksin."

"Böyle endişelendiğinizde kalbimi kanatıyorsunuz."

"Kalpler mi?"

"Bende iki tane var." Arges elini önce birine, sonra diğerine götürdü. "Biri halkım için atıyor ve onlar için atmayı asla bırakmayacak. Ama diğeri senin için atıyor, Mira. Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Dudakları aralandı ve bakışları göğsüne dokunan eline kilitlendi. Parmaklarını araladı ve bu dokunuş onun içini yaktı. "Ne söylemeye çalıştığını gerçekten anlamadığımı hissediyorum."

"Kardeşlerim seni şehrine geri götürmemi ya da öldürmemi istiyor." Mira'nın elini kendi eliyle kapattı ve onu kendine doğru sımsıkı tuttu. "Ama seni bırakmaya hiç niyetim yok, Mira. Kalbimi ele geçirdin, tıpkı dikkatimi ve zamanımı çaldığın gibi onu da çaldın. Gitmene izin veremem. Kalbimin atma nedenini inkar etmiş olurum."

O solgun yüz ona doğru döndü ve kendini tutamadı. Buna öpücük demişti ve bu onun için çok önemli görünüyordu. Bu yüzden başının arkasını kavradı ve onu kendine yaklaştırdı.

Bu sefer onu öptü. Dudaklarını birbirine bastırdı, nazikçe tadına baktı ve yumuşaması için dudaklarıyla alay etti. Bunun ne kadar harika hissettireceğini hiç bilmiyordu. Yine de akromolar bir konuda haklıydı.

Bu öpücük onu daha da çok istemesine neden oldu. Sahip olmaması gerektiğini bildiği ama sadece onunla birlikte deneyimlemek için birkaç dakikalığına çalacağı bir şeyi istemesine neden oldu.

Ağzını yalayıp yuttu, keskin dişleriyle dudaklarını ısırdı ve dilini tadabilmek için ağzını açması için onu ikna etmeye çalıştı. Ve bunu yaptığında, ah, tüm vücudu ağrımaya başladı. Solungaçları çırpındı, aleti boyunca pullar yer değiştirdi. Hemen dışarı çıkmaya çok yakındı ve o zaman ne kadar inanılmaz derecede farklı olduklarını anlayacaktı.

"Suya girmelisin," diye mırıldandı ağzına karşı, parmakları göğsüne gömülüyordu. "Kuruyamazsın. Özellikle de... Eğer..."

Buna devam etmek istiyor muydu? Kesinlikle istiyordu. Onu bırakmak istemiyordu, bırakırsa ne olacağını da öğrenmek istemiyordu. "Benimle gel."

"Nerede?"

"Suyun içine." Ondan başka nereye gitmesini isteyebilirdi ki? Gözlerinin kapandığını görecektik kadar geri çekildi ve o uzaklaştığında ona doğru döndü. "Benimle tekrar suya gel, *Kairos*."

"*Kairos*. Bana hep böyle seslenirsin." Kız ona hayretle baktı. "Bana yıllardır böyle sesleniyorsun. Eminim bilmiyorsundur-"

Pençelerini kızın saçlarında gezdirdi ve başını geriye çekerek kendisine bakmasını sağladı. "Seni arayacağım

Ne istersem, Mira. *Kairos*. Akromo. *Benim*."

Son kelimeyi hırıldayarak söyledi, her santimiyle onu korkutması gereken başka bir yaratıktı ve yine de gözlerinde daha fazla şehvetle ona baktı. Onu istiyordu.

Bu onu normalde yapmayacağı bir şeyden uzaklaştırdı. Halkından herhangi biri olsa, onun boynunu ısırırdı. Onu işaretlerdi. Etini parçalar ve onun da kendisine aynısını yapmasını beklerdi. Onu dikenleriyle ya da pençeleriyle çoktan işaretlemiş olurdu. Ama dişileri erkeklerden çok daha büyüktü. O çok küçüktü ve sığacaklarından bile emin değildi.

Yapacaklardı. Bundan emindi. Tıpkı deniz tanrılarının istediği gibi birbirleri için yaratılmışlardı. Birbirlerine uymaları için biraz uğraşmak gerekiyorsa, o zaman bir yolunu bulacaklardı.

Ama sonra tekrar, onları nasıl sığdıracağını bulmak zorunda kaldı.

Yana doğru eğilerek pençesiyle cihazını kancaladı ve ona doğru uzattı. "Benimle gel, Mira. Cevaplanmasını istediğim pek çok sorum var."

"Burada konuşmak biraz daha kolay olmaz mıydı?"

"Konuşmaya niyetim yok." Solungaçları tekrar titredi ve bakışlarıyla buluşmadan önce gözlerinin vücudunda gezinmesine izin verdi. "Kararını ver, Mira."

Belki de çok zorluyordu. Belki bu onu bunaltacaktı ama kız ona bunu istiyormuş gibi bakıyordu. Sanki onu istiyormuş gibi. Adam tekrar suya girdiğinde hiç tereddüt etmedi. Cihazı adamın elinden çekip aldı, başının üzerine geçirdi ve onu suya kadar takip etti.

Günün büyük bölümünde ve gece boyunca uyumuşlardı. Fırtına dinmiş, ay her şeyi gümüşü ve parlak bir hale getirmişti. Ay ışığının mızrakları, nefesini kesen metalik bir sevimlilikle tenini okşuyordu. Elbisesi kalçalarının etrafından yukarı doğru süzülüyor, uzun

Hepsi aynı renkte olan bacaklar. Pul yoktu, sadece bir zamanlar onu tiksindiren pürüzsüz, güzel bir deri vardı.

Şimdi, sadece onu tatmak istiyordu. Ona dokunmak için.

Ona doğru döndü, saçları başının etrafında uçuşuyordu ve hareketlerinde tek bir an bile korku yoktu. Kollarını suyun içinde sürüklemek için kullanarak ona doğru yüzdü.

Akıntılar onu son mesafeye kadar adamın pençesine doğru itti. Bacaklarını adamın etrafına doladı, adam bunun olmasını beklediği yer olmadığını bilse de kadın şimdiden adamın dokunuşuna doğru eğiliyordu.

Ama serin su solungaçlarının üzerinden akarak hâlâ devam eden ağrı ve sızıları yatıştırdı. Sonra kadın ona dokundu ve adam yaralandığını bile unuttu.

Akıntılar etraflarında akıyor, her ikisinin de vücudunu sarıyor ve solungaçlarına onu özlemle dolduran çiçek açan bir koku çekiyordu. Daha önce de ondan bu kokuyu almıştı ama bunun onu istediği anlamına geldiğini hiç fark etmemişti. Ona ihtiyacı olduğunu. Tıpkı onun kendisini arzuladığı gibi.

Derin derin nefes alırken, sırf bu kokuyu korumak için ona sürtünmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Emin misin?" diye sordu, sesi alçak ve gür çıkıyordu. "İstedığinin bu olduğundan emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım." Sesi nefes almasına yardımcı olan cihaz tarafından boğuklaştırılmış olsa bile, ses tonundaki tutkuyu hâlâ duyabiliyordu. "Seni istiyorum, Arges. Uzun zamandır istiyorum."

Belki de ikisi de bu anın çalınması gerektiğini biliyordu. Birkaç dakikadan daha uzun süre birlikte kalamayacaklarını, çünkü bu şekilde oyalanmalarının bile onlar için büyük bir risk olduğunu. Dalgaların içinde birlikte olmaları bile başkalarının onları koklayabileceği, avlayabileceği, bulabileceği anlamına geliyordu.

Ellerini bacaklarının pürüzsüz düzlemlerinde gezdirdi, soğuk suda bile vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti ve umursamadığını fark etti. O vardı

Hiçbir zaman hiçbir şeyi riske atan biri olmamıştı, özellikle de onu, ama şu anda, bu her riske değerdı.

"Seni öpemem," dedi ve elini yüzündeki cihazın üzerinde gezdirdi. "Bu senin halkın için önemli mi?"

"Güzel ama gerekli değil." Adamın elini yakaladı ve göğsüne doğru çekerek avucunu tenine değdirdi. "Bunu zevkli hale getirmenin başka yolları da var."

"Senin türünü tanımıyorum." İçinde küçük bir sinir patlaması oldu, karnında bir yılan balığı gibi kıpırdandı. "Çiftleşme benim halkım için sert ve acımasızdır. Dişiler bizden daha iridir. Kuyruklarımızı birbirine sarar, iç içe geçerken bile savaşıırız. Zevkin yanı sıra çok kan ve çok acı vardır."

Gözleri suyun içinde genişledi. "İnsanlar için durum böyle değil."

"O zaman nasıl?"

Adamın elini kendi eliyle kavradı, göğsünü kavrayışını hafifletti ve usulca teninin üzerinde gezdirdi. Başparmağıyla göğsünün tepe noktasının üzerinde gezdirdi ve adamın bakışları altında göğüs ucunun sertleştiğini gördü. "Yumuşak," diye fısıldadı. "Her zaman değil, ama yumuşak her zaman iyi bir başlangıçtır. Dokunacağız. Oyalanırız. Karşımızdakine zevk vermek için dilimizi ve parmaklarımızı kullanırız."

"Dil mi?" diye başını eğdi ve daralmış bakışlarla onu izledi. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Kadın öne doğru eğildi ve adamın onun solunum cihazını çıkaracağını bilmesine imkân yoktu. Bir saniye önce açıktı ve bir saniye sonra dilinin solungacı boyunca ılık, ıslak kayışını hissetti.

Pulları yana kaydđ ve soğuk suyun içine fırladı. Solungaçları titredi, vücudu tutuldu ve aklındaki savaşmak, sikişmek ya da hak iddia etmek dışındaki tüm düşünceler kaçtı. Denizdeki tüm tanrılar adına, böyle hissetmeyi hiç beklemiyordu.

İyi. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini düşünmemişti! Parmakları büyüleyiciydi, ama bu?

Cihazı tekrar yüzüne doğru kaydırđı ve arkasına yaslanırken suyu temizleyen bir düğmeye bastı. "Anladın mı?"

"Bunu tekrar yapacaksın," diye homurdandı, onu biraz fazla sert kavrayarak. "Ama önce ben sana yapacağım."

OTUZ Üç

MIRA

S Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Mira onun etrafında bir tür mürekkep balığı gibi sarılmıştı, uzuvlarını onun etrafına sarıyordu çünkü türünün dişilerinin böyle yaptığını söylemişti. Ama kendisini ondan daha büyük gösterebileceğini hiç sanmıyordu. Ve eğer ondan bir

Ondan daha büyük bir kadın, onunla savaşacak ve ona zarar verecek biri, o olamazdı.

Onu geçmesi mümkün değildi ve eğer denerse gülmekten başka bir şey yapacağından da şüpheliydi.

Bu da işleri kendi bildiği gibi yapması gerektiği anlamına geliyordu. Ona bir insanın diğerine dokunacağı şekilde dokunmalıydı. Onu seks yapmanın başka yolları olduğuna ikna etmeliydi. Birbirimizle birlikte olmaktan zevk almanın sadece dövüş, kan ve dişlerden ibaret olmayan başka yolları.

Lojistik konusunda biraz endişeliydi ama bu işin nereye varacağını göreceklerdi. Onu bu yüzden yalamıştı. Sadece dilini ona dokundurduğunda ne yapacağını görmek, bunu yapmanın başka bir yolu olduğunu fark ederse ne olacağını görmek için.

Belki onun türü şiddet yanlısıydı ama o buna dayanamazdı. Onunla değil. Muhtemelen kendi türünden biriyle bile.

Yine de bu dokunuştan hoşlandığı belliydi. Bir kolu hâlâ kadının sırtındayken kalçalarını eğerek gğşn önüne serdi. "Demek nazik dokunuşlardan hoşlanıyorsun. Öyle mi diyorsun?"

"İnsan kadınlar yapar." Gözlerini adamın siyah gözlerine dikti, zaten o kadar büyük bir tutkuyla yanıyordu ki kalbi hızlandı. "Erkekler daha güçlü dokunuşları tercih ediyor olabilir."

"Diğer erkekler hakkında konuşmak istemiyorum."

"İimde çok farklı olacağına dair bir his var, o yüzden ben de bilmiyorum." Belki de onu bu şekilde istediği için delirmişti. O bir kadındı, insan bile sayılmazdı ama yine de tek hissedebildiği bacaklarının arasında biriken daha fazla ıslaklıktı. Kasları çok baştan ıkarıcıydı. Onlara dokunmak, tatmak, dilinin karın kaslarının vadileri arasında gezinmesine izin vermek istiyordu, her ne kadar solunum cihazını her çıkardığında bunun bir risk olduğunu bilse de.

Ve yine de risk almak istedi. Onun her yerine dokunmak istedi.

Görünüşe göre, ona dokunmakla daha çok ilgileniyordu. Elleri köprücük kemiğinden karnına doğru kaydı. Yüzünde hınzır bir sırıtışla tırnaklarını elbisesinin ön kısmına geçirdi. Derisini yırtacak, hatta omuzlarından sökecek kadar değil. Her iki tarafta sadece üç çizgi, göğüslerinin kumaşın arasından görünmesine yetecek kadar.

Ama bakışlarındaki tüm baştan çıkarıcılık, sonunda onun göğüslerini gördüğünde kayboldu. İnledi, ses kaburga solungaçlarından gümbürdüyor ve kadının kalçalarında titreşiyordu.

"Düşündüğüm kadar güzelsin," dedi bu iniltinin sonunda, kolunu sırtına dolayarak onu suyun içinden yukarı çekti. Göğüslerini tam ağzına götürdü, bunu yaparken saçları gövdesine dolanıyordu. "Tadına bak," diye mırıldandı göğsüne karşı, dudaklarını meme ucunun üzerinde gezdirerek. "İnsanlar tadına bakılmasından hoşlanır."

Ağzını açtı ve oh, dili. Bu normal bir dil değildi.

Mira, adamın ağzından çıkan o tuhaf uzantıyı gördüğünde gözlerinin açılmasına engel olamadı. Koyu mavi ve daha önce gördüğü tüm dillerden daha kalın olan bu dil, Mira'nın meme ucunun üzerinde gezdirene kadar büyüme olduğunu düşünmemek için kendini zor tuttuğu küçük çıkıntılarla kaplıydı.

Sonra tek düşünebildiği, bunun bacaklarının arasında ne kadar inanılmaz bir his olduğuydu. Dokusu düşündüğü gibi sert değildi. Pürüzsüz ve sıcaktı ve adam onu tekrar yaladığında neredeyse tenine yapışıyordu.

İnleyerek, zevk çatlakları vücudunda hareket etti. Karnı sıkıştı ve uyluklarının arasındaki baskıya yardımcı olmak için bacaklarını sıkmaya çalıştı, ama aralarında o varken yapamadı.

"İyi mi?" diye sordu.

Başını sallamadan önce inledi. Yutması için gereken tek izin buydu.

Onun tenini tatmaktan başka hiçbir şeye odaklanmadı. Dili onun üzerinde geziniyor, altındaki hassas yerden

Kalbinin kaburgalarına çarptığı yumuşak deriyle yakından ilgilenirken, keskin dişleri göğüslerinde küçük ısırık izleri bıraktı. Sonra meme uçlarına döndü, onları neredeyse çok fazla emerek ağzına çekti, beklediğinden çok daha fazlası olan o *diliyle* yuvarladı. Onu öperken bu dokuyu nasıl fark etmemişti? Belki de tutkudan sarhoş olmuştu...

Şimdi olduğu gibi.

Mira her an parçalanacakmış gibi hissediyordu ve adamın tek yaptığı onun tadına bakmaktı. Ama elleri hareket etmemişti. Onu olduğu yerde tutuyordu, kuyruğu arkasından kıvrılıyor, kendi etrafında dolanıyordu çünkü umutsuzca onu sarmak istediğini fark etti.

Neden? Hiçbir fikri yoktu.

Bir önemi yoktu. Bacaklarının arasındaki ihtiyacın ötesini düşünemiyordu. Adamın kalçalarını sıkıca kavrayarak ellerinden birini tuttu ve bacaklarının arasına götürdü. "Dokun bana."

"Öyleyim."

"Burama dokun." Adamın elini karnından aşağı, leğen kemiğine doğru çekti. Etek araya giriyordu ama adamın ne demek istediğini tahmin etmesi gerektiğini biliyordu. Neresine dokunmasını istediğini.

Arges alçak bir hırıltıyla eteklerini oynattı ve bacaklarının arasında daha da fazla sıvı birikmesine neden oldu. Tekrar inlemek, ona bu sesi tekrar tekrar çıkarmasını söylemek istiyordu çünkü kaburgalarındaki solungaçlarını titreştiriyordu ve bu titreşim çok iyi hissettiriyordu.

Parmakları karnının üzerinde kayıyordu, sanki kemiğinin düzlüğünde olmasını beklediği bir şeyi arıyordu. Ama sonra parmakları daha aşağıya indi, bacaklarının arasından geçerek kadının damlayan kıvrımlarına dokundu.

Bakışları birbirine takıldı ve bir parmağını kadının yarığında gezdiren adamın gözlerinin yuvalarından fırlayışını ve boynundaki solungaçların belirginleşmesini izledi. "Çok sıcak," diye mırıldandı. "Çok pürüzsüz."

"Böyle söylediğinde o kadar da seksi olmamalı," diye mırıldandı, onun dokunuşuna doğru eğilerek. "Daha fazla."

"Daha mı?" Bunu söylerken neredeyse acı çekiyor gibiydi ama sonra aniden tekrar hareket etmeye başladı. Bacakları adamın boynuna dolanana kadar güçlü kollarıyla suyun içinden yukarı doğru itildi.

Ve oh.

Oh.

O yumuşak, çırpınan solungaçların kalçalarında yarattığı his neredeyse çok fazlaydı. Her zaman istediği ama nasıl isteyeceğini asla bilemediği tüy kadar hafif bir dokunuştı bu. Sonra hafifçe döndü ve solungaçları amının dudaklarına değdi.

"Siktir," diye inledi. Adam... onun tadına bakıyordu. İhtiyacının kokusunu solungaçlarına çekiyor, onları sadece onun yaratabileceği sıvıyla kaplıyordu. Bu iğrenç olmalıydı, ama başını tekrar yarığına çevirip dudaklarını yaladığında onu daha çok istemesine neden oldu.

Onu aşağıdan yukarıya doğru yalamadan önce, belki de nazik olmak gibi bir şeyler mırıldandı. Hatasız bir şekilde, dilinin çıkıntıları klitoris boyunca kaydı ve kadın bunun ötesini düşünemedi bile. Çok iyi hissettirmişti. Çok sıradışı. Çok doğru.

Onu bu şekilde başkaları için mahvedebilirdi. Bir zencinin onu yalamasının nasıl bir his olduğunu biliyorken bir insanla nasıl sevişebilirdi ki?

"Başka?" diye mırıldandı, dudaklarını kıvrımlarına götürdü, sanki onu oradan öpüyormuş gibi. Yumuşak ve narin, tıpkı onun istediği gibi.

Başka ne var? Ne demek istedi?

"Ah," diye mırıldandı, zihnini sisten çıkarmaya çalışarak. "İçeride."

"İçeride mi?" Bu düşünce ilgisini çekmiş gibiydi, sonra dudaklarını yaladı.

Hiç vakit kaybetmedi. Dili onun açıklığını aradı ve sonra daldı. Onun derinliklerine daldı ve *oh* o kaburgalı doku.

Daha önce hiç çıkarmadığı garip, tıslayan bir ses çıkardı.

Ellerini onun saçlarına daldırmadan önce hayatında bir kez daha. Ona tutundu, o yiyip yutarken ve yalarken kalçaları titriyordu. O yumrular, varlığından bile haberdar olmadığı her bir parçasına doğru kayıyordu ve sonra aniden boşalıyordu. Kasları adamın başının etrafında kenetlenmişti, muhtemelen çok sıkıydı. Kalçalarını solungaçlarının etrafında sıkıldığını düşünürsek, muhtemelen nefes bile alamıyordu, ama kendini durduramadı.

Kadının her bir parçası parçalara ayrıldı, dilini sıkıca kavradı ve onu yerinde tutarken iniltili bir çığlık attı.

Kız aşağı indiğinde etkilenmemiş görünüyordu. Bunun yerine, onu vücudundan aşağı çekti, kollarına geri dönene kadar amını göğsünden aşağı ve pullarının üzerine kaydırıldı. "İyi misin?"

"Mükemmel," diye fısıldadı. "Kesinlikle mükemmel."

"Senin dişilerin bundan benimkilerden çok daha fazla zevk alabilir." Dudaklarını yaladı, sonra eğilip omzunu dilledi. "Çığlık atman hoşuma gidiyor."

Titreyerek, aşırı uyarılmış bir halde, belki de onun da aynı şekilde hissetmesini sağlaması gerektiğini düşündü. "Tamamen benim sevdiğim şeylere odaklandık. Peki ya sen?"

"Beni memnun etmek kolaydır."

"Öyle misin?" Belki de bütün erkekler aynıydı o zaman. Onun kollarında iki büküm oldu, nerede bir siki olabileceğini görmeye çalışıyordu. Ama adam onu sakinleştirdi, bir kolunu beline doladı ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

Sırtını adamın göğsüne dayamıştı, kalçalarının arkasındaki sertliği hissedebiliyordu.

etek.

Ona doğru itti ve bu garip bir his olsa da bir şekilde hâlâ tanıdıktı. "Çok farklı olduğumuza dair endişelerim var."

"İnsan olmadığını biliyorum," diye yanıtladı küçük bir kıkırdamayla. "Sana dokunabilir miyim?"

Elleri kızın beline doğru kayarak eteklerini yavaşça yukarı kaldırdı. Bacakları suyun içinde süzülerek, yavaşça etrafına dolanan kuyruğuna sürtündü. Sadece alt kısmı ayaklarının etrafına dolandı, onları bir arada tuttu ve yerinde kaldı.

Adam cevap vermedi. Bunun yerine, sırtında bir itiş daha hissetti ve aniden kalçalarının arasında alete benzer bir şey belirdi. Başı bir insandan daha yumuşak ve beklediğinden daha sivri bir şekilde kaymıştı. Yine de kalındı. Tanrım, kalındı.

Ama sonra... Sonra sırtının alt kısmında bir dürtü daha hissetti.

Nefes nefese kalmıştı, solunum cihazı aniden ona yeterince oksijen vermemeye başlamıştı. "İki tane mi var?"

"Denizdeki çoğu yaratık bunu yapar," diye homurdandı ama onu hâlâ sırtında hissediyordu. "Senin türün yapmıyor mu?"

Hayır. Kesinlikle yapmadılar. Ama iki tane olduğu düşüncesi bile onu... tahrik etmişti. Buna kendisi de şaşırdı, iki sakin onu bundan başka herhangi bir anda kaçmaya iteceğinden emindi. Ama adamın kalçalarının arasında nazikçe kaydığını, klitorisine baskı yaptığını ve bir şekilde şimdiye kadar dokunduğu her şeyden daha yumuşak olduğunu hissetmek onu daha da çok istemesine neden oldu.

Kendini onun kollarına dayadı ve döndü. Belki de o ve onun türü böyle seks yapıyordu ama onu görmek istiyordu. Ona bakmak istiyordu.

Kuyruğu, etrafında dönmesine yetecek kadar gevşedi ve bacaklarından birini çekerek serbest bıraktı, diğerini kuyruğunun sarmalına hapsetti. Yukarı uzanarak parmaklarını

ve oradaki yumuşak zarları okşarken gözlerinin tekrar kafasının içinde dönmesini izledi.

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle," diye fısıldadı.

Adam ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Hoşuma gitmeyecek hiçbir şey yapamazsın."

Bir şekilde bundan şüpheliydi ama yine de. Aralarına uzandı ve neyle uğraştığını keşfetti. Biri diğeriinin üstünde iki yarak, onları ortaya çıkarmak için yana kaymış olan pullarından dışarı çıkıyordu. Bunu daha sonra keşfedecekti ama şu anda sadece elindeki hissi bile nefes nefese kalması için yeterliydi.

Çok farklıydı ama daha önce kullandığı oyuncaklara ürkütücü derecede benziyordu. Pürüzsüz, neredeyse dokusuz, ama kalın ve uygun şekilde sivriydi, bu yüzden onu içinde beslemek oldukça kolay olmalıydı. Ve şu anda yapmak istediğı tek şey buydu.

Birini sıkıca tutarak, elini deneysel olarak yukarı ve aşağı doğıru pompaladı. Adam onun yumruğına doğıru eğildi, gözlerinde neredeyse öfkeli bir bakışla uzun bir nefes tısladı.

"Bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum," diye azarladı.

"Neden olmasın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "İki tane var."

Onları suyun içinde döndürdü ve kızın sırtı şaşırtıcı derecede sert bir şekilde kuma çarptı. Birden her yerdeydi, uzun kuyruğı kalçalarının altından geçip bacağıının etrafına dolandı. Diğeri bacağını perdeli eliyle kavrayarak onu kendine daha da yaklaştırdı. Bir deniz tanrısı gibi üzerinde yükselirken, tek bakabildiğı o kaslar ve sonsuz benekli gri teniydi.

Ve tüm bunlara rağımen, hâlâ girişine çentik atıyordu. Adam ona dokunduğı anda ikisi de hareketsiz kaldı, bunun geri dönüşü olmayan bir nokta olduğunu anladıklarında donup kaldılar. Bunu yaparlarsa, birbirlerine zaten olduklarından daha da fazla bağlanmış olacaktı.

Kalçalarını esneterek kadının içinde sadece bir santim

ilerledi ama sanki damarlarına erimiş ateş dökmüştü. Kadın

Neredeyse çok büyük ama bir şekilde çok doğru olan bir horoz tarafından gerildi, mızraklandı. Çok pürüzsüzdü ve herhangi bir engel ya da direnç olmaksızın vücudunun içinde kayıyordu.

Başını arkaya eğerek, adam bir santim daha içeri girdiğinde inledi. Sonra bir santim daha. Kuyruğu onun altında kayarak sırtını daha da kamburlaştırdı, böylece vücudunun izin verdiği kadar içeri girdi.

Göğsünden uzun bir ses yükseldi ve gözlerini açtığı anda tüm solungaçlarının aynı anda çırpındığını gördü. Kızın teklifini kabul ederken aynı anda hem çok çirkin hem de çok güzeldi. İkinci siki de ona doğru kayd, klitorisinin üzerinde durdu ama yardımcı olacak kadar hareket etmedi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi. "Çok sıkı." "Hareket et," diye fısıldadı.

Belki de onun türünün hareket etmediğini fark etti. Belki de bazı balık türleri gibi birbirlerine kilitlenmişlerdi ve hepsi buydu. Ama bu konuda hakkını almamayı reddediyordu. Bu yüzden sırtını dikleştirdi, kalçalarını ona doğru salladı. Adamın neredeyse tamamen içinden çıkması için geri çekildi. Parmaklarının kalçalarında kenetlenmesi ve onu çoktan terk ettiğini düşünüp düşünmediğini merak etmesine neden olan hafif bir inleme dışında onu durdurmamıştı.

Ama sonra kalçalarını tekrar onunkilere çarptı, onu tekrar içine girmeye zorlarken kaldıraç olarak onun pullarını kavradı. Diğer alet de onunla birlikte kayıyor, klitorisinin üzerinde her zaman kayıyordu, lezzetli sürtünme kesinlikle mükemmeldi. Hassas sinir demetine karşı sabit, ağır bir ağırlıktı. Adamın gözleri açıldı ve kadın ne olduğunu o anda anladı.

Adam kadının kalçalarını kavradı ve tekrar içine girdi. Tekrar. Tıpkı çaresizce istediği gibi vücuduna çekiçle vurdu. Sikinin dokusu ona fazla sürtünme sağlamasa da, gerilmesi kesinlikle yaptı. Neredeyse sınırlarına kadar zorlanmıştı. Vücudunu onu almaya zorluyor, ağrıyan bir yanmayı tüketen ve patlayan bir zevke dönüştürüyordu.

Onu tekrar sıkıştırana kadar içinden geçti, neredeyse onun üzerinde de yükselirken yeniden nefes alıcısına çığlık atıyordu.

Onun geldiğini hissetti. Tohumunun sıcak nabzının içini doldurduğunu hissetti. Bir insandan çok daha fazlasıydı. O kadar çoktu ki, içinden sızıyor, birleştikleri yerden ince dallar halinde yükseliyor, soluk bir yağ tabakası gibi yüzlerce renkle parılıyordu.

Zorlukla nefes alarak, gözlerinde bir çeşit huşu ile ona baktı, bundan emindi. "Vay canına," diye fısıldadı.

O da zor nefes alıyordu, solungaçları hâlâ genişliyordu. "Bu kabul edilebilir miydi?"

"Siktir, evet."

"Güzel." Onu kalçalarından yakaladı ve etrafında döndürdü. Kuyruğuna uzandı, karnını dalgalı pullara bastırdı, o sırada açıklığına ikinci bir sert dokunuş hissetti. "Çünkü bende iki tane var."

Adam tekrar içeri girdiğinde sırtını dikleştirdi ve çığlık attı. Bu sefer farklı hissetti. Bu sefer alışmasına ya da içinde onunla oturmasına izin vermedi. Geri çekildi ve tekrar içeri daldı, onu yerinde tutmak için kuyruğunu kullanırken pençeli elleri başının her iki yanındaki kumu kazıyordu. Adam kızın içine girdikçe etraflarındaki su bulanıklaştı, iri vücudu kıza her açıdan baskı yapıyordu.

Ama bu şekilde, onun pullarının hassas tenine sürtündüğünü hissedebiliyordu. Onu zorla pulların üzerinde kaydırıyor, vücudunu ve tutkusunun kokusunu içine işliyor gibiydi.

"Çok iyi," diye mırıldandı, dudaklarını omzuna bastırmadan önce dişleri başının yanında parladı. "Çok sıkı."

Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Rebreather artık çalışıyor muydu? Hiçbir fikri yoktu. Ona karşı geriye doğru eğildi, kalçalarını eğerek daha kolay erişmesini sağladı. Böylece adam daha da hızlı girip çıkabilecekti ve kadın tekrar onun etrafında kenetlendiğini hissetti.

Uzun bir nefes tısladı, etraflarındaki suda kabarcıklar patladı ve aniden hareketleri daha çılgınca, daha umutsuz oldu. Bir eli kızın belini sıkıca kavradı ve onu kendine doğru çekti, bir şekilde hala onu hareket ettiren en küçük itişlerle ona süründü, ama onu sürekli olarak ona karşı hissedebiliyordu. Etrafında. İçinde.

Kuyruğunu kullanarak onu yanına çekti. Kız onun pençesinde gevşetti, ona verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyordu. Şimdi vahşice, daha sert, daha hızlı itiyor, denizin dalgalanmalarıyla ona doğru hareket ediyordu.

Çılgınca, adamın ellerinden birini tuttu ve parmaklarını klitorisine bastırdı, ona ne istediğini göstermek için kendi parmaklarıyla hareket ettirdi. Sonra parçalandı, paramparça oldu, ölebileceğini düşündüğü kadar sert boşalırken bir kez daha maskenin içine çılgılık attı.

Bu sefer daha sert boşaldı, boynunun yan tarafında keskin bir iğne hissederken bile sırtına doğru titredi. Bacaklarının arasında bir başka boşalma seli hissettiğinde acıyı fark etmedi bile, içinden sızarken bile neredeyse çok sıcaktı.

Zorlukla nefes alarak dudaklarını onun omzuna, boynuna, yanağına, yüzü ona dönükken ulaşabildiği her yerine bastırdı.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadı tenine karşı. "Çok mükemmelsin."

Uzuvlarını hissedebilseydi, ona da aynı şeyi söylerdi. Ama onun hâlâ içinde olduğunu hissettiğinde, neredeyse kalbini yerinden çıkaracak olan o haz duygusunu yaşadığında, söyleyecek başka bir şeyi olmadığını fark etti. Sadece merak ve onu asla terk edemeyeceğinin farkına varmak vardı. Bundan sonra olmazdı.

Kahretsin, bir kadına aşık olmuştu.

Otuz DÖRT

Arges

H ona dokunduğu anda tüm hayatı çözüldü. Kahretsin, bu bir yalandı. Ona gözlerini diktiği an, bir daha asla ona dokunamayacağını anlaması gereken andı. tekrar aynı olacak.

Bu kadın, kendisine ne kadar korkunç şeyler yapabileceğini bile bile bir undine ile savaşıyor bu achromo

kalbini ele geçirdi. O zamanlar onun cesaretine hayranlık duymuştu ama bu cesaretin aşka dönüşen bir hayranlığa dönüşeceğini bilmesine imkân yoktu. Gerçek, mutluluk verici bir aşka. Onunlayken kendini daha iyi hissediyordu. Sanki zihni dinginleşiyor ve ruhu rahatlıyordu. Sanki hayatı boyunca kendisini görebilecek birini aramıştı. Sadece onu.

Savaşçı değil. Halkını kurtarabilecek ve akromoslara saldırmakta iyi olan adam değil. Akromosların inşa ettiklerini görebilecek kadar zeki bir taktikçi değil.

Tek gördüğü Arges'ti. Onu kaçıran canavar ve affettiği yaratık. Kavga etmişlerdi. Tartışmışlar ve kan dökmüşlerdi. Ve yine de kalbinde onu affedecek gücü bulmuştu.

Böyle bir kadını nasıl hak etmişti? Aynı anda hem bu kadar sert hem de bu kadar yumuşak birini nasıl bulmuştu?

Onun için bir aptaldı.

Kızın gevşek bedenini kollarına alarak ay havuzuna doğru yüzdü. Suda ne kadar uzun süre kalırlarsa, halkının onu avlama şansı o kadar artacaktı.

Kardeşi nerede olduklarını biliyordu. Daios ona bir ültimatom vermişti. Onu halkına geri getirecek, hayatlarının geri kalanında birbirlerine karşı savaşacakları eve gönderecek ya da Su Halkı onu öldürecekti. Çünkü Daios yapmazsa, başkası yapacaktı.

Arges bunu ona yapamazdı. Onu güvende tutmaktan aciz olduğu için ölmesini izleyemezdi. Onu götürebileceği başka bir yer olup olmadığını bilmiyordu. Bu kubbe açıkça tek bir amaç için yaratılmıştı. Bir akromoyu güvende tutmak için. Onun gibi birini dalgaların altında hayatta tutmak ve hâlâ yakın olmalarını sağlamak.

Bunu kendisinin düşünmüş olmasını diledi. Keşke ona başını yaslayabileceği, kendi elleriyle inşa ettiği güvenli bir yer sağlamış olsaydı.

Onu yüzeye doğru çekerek metal kubbenin kenarına geri koymak için uzandı. Ama bunu yaparken kafasının arkasında bir şey onu çekiştirirdi.

Yüzünü buruşturarak ağrıyan yere uzandı, ancak onun da aynı şeyi boynunun yan tarafında yaptığını gördü. Onları rahatsız eden neydi? Ona zarar vermemişti; bundan emindi. Omurgaları ya da vücudunun tehlikeli kısımları konusunda çok dikkatli davranırdı. Ve eğer zarar görseydi bunu ona söylerdi. Suda kan kokusu yoktu, ne olmuş yani...

Kadının saçlarını boynundan uzaklaştırmasını dehşetle izledi ve saçlarının dağınıklığından bir dalın boynunun yan tarafına saplandığını gördü.

"Kıpırdama," dedi titreyen eliyle ona doğru uzanarak. "Çok özür dilerim, fark etmemiştim..."

"Sorun yok." İçine bir şey kaçtığı düşüncesi garip bir şekilde hoşuna gitmiş görünüyordu. "Olduğunda hissettim ama gerçekten içimde olduğunu düşünmedim. Bırak da çıkarayım."

"Yapmalı mısın bilmiyorum." Arges biraz daha yaklaştı ve neler olduğunu görebilmek için elini kızıdan uzaklaştırdı.

Görünüşe göre dallarından biri boynuna saplanmış, yumuşak eti delip geçmişti. Etrafında daha önce hiçbir daldan çıktığını görmediği tuhaf bir yapışkan madde vardı. Vücudunun ne yaptığını bilmiyordu. Bu hiç de doğal değildi. Daha önce de çiftleşmişti. Vücudu hiç böyle bir tepki vermemişti, hele de kendi izni olmadan.

Byte'ın kutusu gözünün önünde açıldı ama Arges yaradan ve derisinin altında hareket eden bir tutam saçın tuhaf görüntüsünden başını çeviremeyecek kadar gergindi.

Robot, "Sizi taramamı ister misiniz, Bayan Mira?" diye sordu.

"Elbette, Byte. Devam et."

"Belki de ben bunu yaparken siz de sağlık çantasını almalısınız."

Robotun tüm bunları yargılayarak söylediğine yemin etti. Teneke sesinde onu öldürmeye çalıştığını düşündüğünü söyleyen bir ton vardı ve şimdi hep birlikte sorunu çözmeleri gerekecekti.

Kutuya ters ters bakan Arges sağlık çantasına uzandı ve ona uzattı. Kolları daha uzundu ve onu iyileştirmenin bir yolu olmadan garip uzantıyı çekip çıkarmasını istemiyordu. Ya bu şey boğazını parçalayıp açarsa? Ya onun önünde kan kaybından ölürse?

"Şimdi taranıyor."

Yeşil ışık huzmesi onun üzerinde de hareket edince dondu kaldı. Bunu yapması kaçınılmazdı. Yaratığın Mira'yı taradığını daha önce görmüş ve acı verici görüldüğünü düşünmüştü. Bu yüzden ışığın ısırtığının derisini yakmasını, derdinin ne olduğunu bulmaya çalışırken etini kavurmasını bekledi. Ama ışık hiçbir şey yapmadı. Sadece bir ışıktı. Ona bakmayı bıraksa vücudunun neresine dokunduğunu bile hissedemezdi ama yine de her solungacı robottan saklanabilecekmiş gibi yanlarına doğru sertçe yassılaştı.

"Tarama tamamlandı," dedi Byte sonunda. "Bu çok ilginç." "İlginç mi?" Mira gülerek "İlginç mi?" dedi ama Byte

Bunu söylerken gözlerinin belli belirsiz kırıışması. O da gergindi. "Boynumda ne var, Byte?"

"Görünüşe göre undine'lerin sizin türünüzle çiftleşmek için alışılmadık bir yöntemi var. Dışarıda yaptığınız şeyin bu olduğuna inanıyorum."

Mira'nın yanaklarının koyu kırmızının güzel bir tonuna dönüşmesini izledi. "Öyleydi."

"Görünüşe göre seninle daha fazla bağlantı kurabilmek için bedenini kendi içinde değişiklikler yapmış. Bir bakıma, seni güvende tutmak için. Boğazınızdaki tüp, sanırım, onun sizin için nefes almasını sağlayacak. Eğer solunum cihazınızı çıkarırsanız, bağlı olduğunuz sürece, solungaçlarındaki suyu filtreleyerek aldığı oksijenin bir kısmı size gidecektir. Tabii ki biraz daha hızlı nefes alması gerekecektir.

ama çok yorucu bir şey yapmadığınız sürece, onunla birlikte su altında nefes alabilirsiniz."

Arges tüm bunları tam olarak anlayamamıştı. Yaratık su altında birlikte nefes alabileceklerini söyleyerek ne demek istemişti? Onun için nefes aldığını mı?

"Biraz başımın dönmesine şaşmamalı," diye mırıldandı, parmaklarını dizlerine vurarak. "Yani bağlı olduğumuz sürece solunum cihazına ihtiyacım olmayacağını mı söylüyorsun?"

"Alışmak için rahatsız edici bir deneyim olacağını tahmin ediyorum. Bu sizin için nefes alan bir makineye sahip olmaya çok benziyor. Nefes almanıza hiç gerek yok çünkü hava boynunuzdan doğrudan ciğerlerinize gönderiliyor. Bu... büyüleyici. İşe yaramamalı ama pekala yarayabilir."

Arges ikisinin de konuşmayı kesmesi için elini kaldırdı ve bir saniyeliğine nefes alabildi. Kalbi biraz fazla hızlı atıyordu ve aniden bir süre havada süzölmeye ve düşöncelerini kontrol altına almaya ihtiyacı olduğunu hissetti. "Durun. İkiniz de bir saniye konuşmayı kesin. Ne söylemeye çalıştığınızı anlamıyorum."

Mira onun elini havada yakaladı ve göğsüne yakın tuttu. "İkimiz de boğazımdaki bu tüpün solunum cihazı olmadan suya girebilmem için bir yol olabileceğini söylöyoruz. Görünüşe göre undine bedeni çiftleştiiği kişi için tavizler veriyor. Eğer bunu istediğin zaman nasıl yapacağımızı bulabilirsek, o zaman seninle süresiz olarak su altında nefes alabilirim. Solunum cihazına tutunmak yok. Yüzümde hiçbir şey yok."

"Bu mümkün değil."

"Görünüşe göre öyle."

Bunu yapamazdı. Hiçbir kadın bir akromoyu alıp sonsuza dek suya atamazdı. Onun halkı onunki gibi dalgaların altında yaşamıyordu. Nefes alamazlardı. Boğuldular. İşler böyleydi ve o sadece onun için bir yol yaratmamıştı...

Parmaklarını dalın kızın boynuna bağlandığı yerde gezdirerek, kızın içindeki havayı tuttuğu belli olan yapışkan maddeye dokundurdu. "Bu neye bağlanıyor?"

"Biz buna bazen nefes borusu diyoruz," dedi hafifçe gülerek. "Ama bence doğrudan ciğerlerime giden benzer bir tüp."

"Bu yanlış," diye fısıldadı. "Bunu sana yapamamalıyım. Hiç kimse bunu Akromos'a yapamamalı."

"Ama ya bu halkımızın birlikte yaşaması için bir yolsa?" Adamın elini kendi eliyle kavradı ve boynuna yasladı. "Ya bu halkına daha iyi bir seçenikle dönebileceğin anlamına geliyorsa? Görevinin her zaman beni öldürmek olduğunu söylediğini biliyorum Arges. Ama ya bana daha büyük bir sebep için gönderildiyse? Ya türlerimizin gerçekten bir arada olabileceğini kanıtlamak için bir araya getirildiysek? İyilik için?"

Gerekçe bu olamazdı. Eskiler ona bu geleceği göstermiş olabilirdi ama sadece o ve kadın vardı. Sadece onların hayatı, gelecekleri, karnında büyüyen çocukları vardı. O imgelemde başka kimse yoktu.

Ve o anda ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kadimlerin ona gösterdiği gelecek, sadece kendisinin ve Mira'nın olduğu bir gelecekti. Bu gelecekte halklarından hiçbirine yer yoktu, bu yüzden burada doğru olanı yapmak zorundaydı. Onu ve ciğerlerine yeni bir nefes veren geleceği elinde tutmak istiyorsa, halkına onları terk edeceğini söylemek zorundaydı. Her şeyden vazgeçmek zorundaydı. Onun için.

Hayatında hiç bu kadar kolay bir karar vermemişti.

Öne doğru eğilerek dudaklarını Mira'nın dudaklarına bastırdı, birkaç dakika oyalandıktan sonra dalını boynundan çekip çıkardı. Mira uzun bir nefes çekti, acıdan hırıltılı bir şekilde nefes alırken, dallarının yaydığı garip madde yarayı onun için kapattı. Kan yoktu, pislik yoktu. Boynunda kendi havasının dışarı sızdığı bir delik bile yoktu.

Ama orada garip, yeni bir nokta vardı. Sanki vücudu onunkini kalıcı olarak değiştirmiş gibiydi.

"Gitmek zorundayım," dedi dudaklarına karşı. "Halkıma gittiğimi söylemek zorundayım. Seninle birlikte. Tüm bunlardan uzakta, birlikte bir hayat kuracağız."

"Arges, bekle-"

Onun fikrini değiştirmeye çalışmasını dinlemek için kalamazdı. Bunun yerine suya daldı ve onu delip geçti. Gözlerindeki tüm ışığı çalacak olan derinliklere batarken bile onu takip edemeyeceğini bildiği kubbeye geri bıraktı. Geleceğine doğru ilerlerken tüm vücudu hiç olmadığı kadar parlak bir şekilde aydınlandı. Halkı onsuz da iyi olacaktı. Daios vardı, umarım kolu tamamen iyileştikten ve kardeşi onu kaybettikten sonra aklı başına gelirdi. Belki de tüm Su İnsanları dikkatlerini kendilerine çevirirlerdi.

Bu başarıları kutlamak için onlarla birlikte olamadığı için yas tuttu. Geleceği ile geçmiş arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığı bu duruma düşmemiş olmayı diledi. Ama şu anda yapılacak bir seçim yoktu.

Onunla birlikte olmak istiyordu. Gördüğü gelecek her zaman istediği tek şeydi ve bundan hiçbir şey için vazgeçemezdi.

Ancak evine yüzerek ulaşması için geçen saatler içinde zihni kendini yeniden sorguladı. Evlerinin dışında onu bekleyen insanları gördü. Gözlerindeki güvensizliği ve belki de onları yargılayacağı korkusunu gördü. Ve biliyordu.

O biliyordu.

Bir şeyler olmuştu.

Daha yavaş yüzerek mercan kemerlerinden birine uzandı ve kendini bir zamanlar evi olan yere doğru çekti. Kendisinden çok daha fazla insanla dolu evlerin yanından yüzerek geçerken, parlayan mercan ellerinin tutuşunu aydınlattı.

burada görmeyi umuyordu. Genelde çok az sayıda olurlardı ama şu anda kasabada herkes varmış gibi görünüyordu.

Onu bekliyorum.

Kaşlarını çatarak kalabalığın arasından konseyin çoktan toplandığı merkeze doğru yüzdü. Hepsinin bu kadar endişeli göründüğünü hiç görmemişti. Hepsinin gözü Mitéra'nın üzerindeydi ve sadece onun gözleri vardı.

Vücudundaki her ışık öfkeyle daha da parladı. Onu durdurabileceklerini sanıyorlardı. Mitéra onun ne yapmayı planladığını çoktan tahmin etmişti ve tartışacaktı.

Onu gerçekten durdurabileceklerini düşündüklerine bir an bile inanmayı reddetti. Hayatının geri kalanında Mira'yla birlikte olacaktı. Eskiler ona bu görüyü bir nedenle vermişlerdi ve eğer o gördüyse Mitéra da görmüştü. Tüm bunları ondan çalmak istiyordu.

Onun geleceğini almak ve istediği gibi şekillendirmek istiyordu. Ama bunu yapamadı.

Ona doğru yüzerken, dönen renklerin durulduğu merkezde durakladı. Arges onun bakışlarını karşıladı ve konuşmasını bekledi. Kum bile onun sözlerini duymak için yaptığı hareketten dolayı daha hızlı duruluyor gibiydi.

"Arges," dedi, sesi açıklıkta gürleyerek. "Kardeşin bana Akromo'nun damarlarına enjekte ettiği zehirden bahsetti. Ruhunun kalkanını delip geçmiş ve kalbini hasta etmiş."

"Kimse bana herhangi bir şekilde zarar vermedi." Kuyruğu kuma vurdu ve çökmeden önce etrafında dönen bir toz kaldırdı. "Bana yapmamı söylediğin gibi kadimlere gittim. Bana iki gelecek gösterdiler ve ben onu seçtim. Her durumda onu seçeceğim. Bunun burayı, evimi, ailemi terk etmem gerektiği anlamına geldiğini biliyorum. Bu kararı kolay vermedim."

"Halkınızın, onları güvende tutan kapsüle liderlik etmenize ihtiyacı var."

"Başkaları da var." Dikkatini kalabalığa çevirdi. Her biri onu izliyordu ve hepsini tanıyordu. Sevdiği yüzler, yıllardır koruduğu insanlar. Ama artık değil. Korumak istediği tek bir kişi vardı. "Sizden ayrılmak kalbimi çok üzüyor. Hepinizi kaybetmeyi hiç istemedim. Ama bu kendim için yapmam gereken bir seçim."

Onlara vücudunun onun için değiştiğini söylemedi. *Kairos*'uyla yaşamının ve dünyalarını birleştirmenin bir yolunu bulduğunu.

Elbette zor olacaktı. Ondan ayrı uyumak ya da kırılğan cildinin tekrar ıslanmasını günlerce beklemek zor olurdu. Ama belki vücudu daha da değişecekti. Belki onunki de değişecekti. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirlerse, adamın vücudu da kadınıninkine o kadar çok uyum sağlardı. Su İnsanları dayanıklı bir gruptu.

Geleceklerinin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Bu kendi halkını da kaybetmesi anlamına gelse bile. "Seni kaybedemeyiz, Arges." Mitéra neredeyse...

Bunu söylerken üzgündü. "Kadimlerle konuştum. Hepimiz kendin için seçtiğin geleceğin geri kalanımızı çok fazla etkilediği konusunda hemfikiriz. Bize başka seçenek bırakmadın."

Kendisine saldıracaklarını anlamadan önce sesi duydu. Dönerek kuyruğunu savurdu ve ileri atıldı ama ağ yine de oltasını yakaladı. Mücadele ederek, bir başkası etrafına ulaşmadan önce ipleri kesmek zorunda kaldı. Sonra bir başkası. Sonra eller boynuna, kollarına, kuyruğuna dolanana kadar ipleri kopardı, yırttı ve çekti. Hepsi onu yere bağlıyordu. Daha önce görmediği demirlere.

Zincirlerine karşı zorlanırken, solungaçları daha fazla hava emmek için şişerken boynundaki kasların şiştiğini hissedebiliyordu. Mitéra onun üzerinde süzülüyor, bir zamanlar kapsülü olan şeye yön veriyordu.

Kardeşi de onlarla birlikteydi. Doğduğu günden beri öfke dolu olan kızıl kardeşi. Ama bu sefer Daios ona üzüntü ve acımayla bakıyordu. Sanki böyle olmak zorunda değildi der gibiydi. Bunu birlikte durdurabilirdik.

"O değil," diye hırladı. "Mitéra, eğer bana saygı duyduğun bir zaman olduysa, onu göndermeyeceksin."

Kalbi hızla çarpıyor, göğsünde endişeyle gürlüyordu çünkü Daios ona gönderilirse Mira'nın onu gördüğü anda öleceğini biliyordu. Kardeşi çok değer verdiği her şeyi yok edecekti.

"O değil mi?" Mitéra'nın çan saçları dalgalanarak onu bağlı bedenine biraz daha yaklaştırdı. "O zaman seçebilirsin, ruhumun oğlu. Akromo'yu kimin bitireceğini seç."

Yani onu öldüreceklerdi. Ne olursa olsun, Mitéra onun ölmesini istiyordu ve bu... Bu doğru değildi. *Kairos*'uyla yaşamı seçtiği için ölmeyi hak etmiyordu.

Çılgınca, çevresindeki herkesin bakışlarını aradı. pod. Acımanın bir merhamet olduğunu bilecek biri.

Bakışları Maketes'e kilitlenmişti, kardeşinin doğru şeyi yapacağını biliyordu. Ne söylediğini bildiği konusunda bu hafif yürekli kardeşine güveniyordu.

"Maketes," dedi. "O her zaman affetmenin güzel olduğunu biliyordu."

Sarı yüzgeçli kardeşi başını sallamadan önce tereddüt eder gibiydi. "Ona hızlı bir merhamet göstereceğim, Arges."

Herhangi bir güven duygusu hissetmesi için yeterli değildi ama eskilere Maketes'i ona iyilikle göndermeleri için dua edebilirdi. Aksi takdirde, denizin ona verdiği en güzel hediye çoktan kaybetmiş olacaktı.

Halkını hayal kırıklığına uğratmıştı. Eşini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bu çürüyen gelecek umutsuzluk kokuyordu ve bunu nasıl düzelteceğine dair hiçbir fikri yoktu.

OTUZ Beş

MIRA

Mira boynundaki küçük kesiğı dürttü. Dalının yaydığı şey her neyse, onu çıkarmak imkânsızdı. deliğın. Byte ona dokunmamasını, kendi bedenini olduğu gibi onun bedenini de kalıcı olarak değıştirdiğini söylemişti. Eğer o yapışkanı çekip çıkarırsa, onu tekrar iyileştirmenin hiçbir yolu yoktu.

kalktı. Hayatının geri kalanında garip bir şekilde nefes alabilir ya da ciğerlerini kanla doldurup kendi sıvılarında boğulabilirdi. Gerçekçi olmak gerekirse, bu iki seçenekten de kaçınmak istiyordu.

Ama bu, onu kurcalamayacağı ve en azından bakmayacağı anlamına gelmiyordu.

Bu bir solungaç değildi, bu kadarı kesindi. Onu solungaçlarını büyütecek kadar değiştirmenin mümkün olduğunu bile düşünmüyordu. Cerrahi müdahale olmadan olmazdı. Ama yine de boynunda, belki biraz solungaca benzeyen tuhaf görünümlü koyu bir noktaydı.

"Sence ne yapmalıyım?" diye sordu sonunda, dönüp Byte'a bakarak.

"Ne hakkında?" Küçük robotun bir süredir söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Sessizdi, onu sık sık tarıyor ve sonra sanki içinde değişikliklerinin belgelerini incelemek için küçük bir laboratuvarı varmış gibi kutunun içinde kayboluyordu.

"Ben... Ben bilmiyorum." Mira sonunda aynanın önünden ayrılıp Byte'ın karşısına oturdu. "Her şey hakkında."

"Henüz hiçbir konuda çok fazla seçeneğiniz olduğunu düşünmüyorum."

"Beta'ya geri dönebilirim."

Byte homurdandı. "Beta'ya geri dönemezsin. Nerede olduğunu bile bilmiyorsun."

"Hayır, ama sen biliyorsun." Droid dondu kaldı ve kadın onu köşeye sıkıştırdığını anladı. "Elbette nerede olduğunu biliyorsun Byte. O hafıza bankalarında tüm okyanusun haritası var. Beni Beta'ya, Alfa'ya, Gama'ya, hatta çoktan sular altında kalmış birkaç unutulmuş şehre bile götürebilirsin. Muhtemelen kafanda sakladığın ve bana saklanmamı söyleyebileceğin binlerce yer var. Peki neden yapmıyorsun?"

Birkaç kez homurdandıktan sonra o kadar sessiz bir şeyler mırıldandı ki ne dediğini tam olarak anlayamadı.

"Bana neden daha fazla yardım etmediğinden emin değilim ama sanırım bunun iyi bir nedeni var." Kutunun kenarına hafifçe vurdu. "Öyleyse neden bana söylemiyorsun?"

Byte içini çekti ve projektörü ortaya çıkmadan önce kutunun içinden birkaç tıkırtı yankılandı. Kubbenin camında ve suyun içine doğru yayılan projektör, daha önce sahip olduğu sarışın kadını gösterdi. "Onu hatırlıyor musun?"

"Alys Fairweather, kaybolmadan önce hizmet ettiğin kadın."

"Burası onun eviydi."

Droid bunu büyük bir rahatlıkla söylediğinde Mira çenesinin düştüğünü hissetti. "Affedersiniz?"

"Burası onun eviydi. Sözde ortadan kaybolduktan sonra babası tarafından onun için inşa edilmişti. Benim programlama girişimim herkese onun öldüğünü söylemekti ama biz iyi yalan söylemeye programlanmamıştık. Bu yüzden okyanusa gönderildim çünkü onunla ilgili sırrı saklayamadım..." Bir tıklama daha ve pencerenin hemen dışındaymış gibi yüzen yeni bir görüntü belirdi.

Tıpkı efsanelerde anlatıldığı gibi yeşil yüzgeçli bir undine. Arges kadar farklı değildi ama belki de farklı bir klandandı. Kesinlikle bir derin deniz yaratığı gibi görünmüyordu. Derisinde parıldayan yeşil pullardan oluşan kaplan çizgileri, uzun sivri kulaklarının arkasındaki solungaçları ve kaburgaları boyunca uzanan bir kısmı ile Arges kadar iriydi ama çok daha yumuşak görünüyordu.

Bu yeni kadın parmaklarını cama bastırdı ve gözlerindeki sevgiye bakmak canını acıttı. Onu çok seviyordu. Bunu onun gözlerinde, pencerede oyalanışında, Alys'in görüntüsü odada dans ederken kuyruğunu pencerenin üzerine sarkıtışında görebiliyordu. Ona doğru uzandı, parmaklarını oynattı ve başını sallayışına güldü.

Birbirlerine çok aşıklardı. Hem de çok aşıklardı.

Görüntüler soldu ve boğazının duygularla kapandığını fark etti. Dudaklarını yalayarak sordu: "Yani buraya gelmemi mi istedin? Neden?"

"Sonunda buraya geleceğini bilmiyordum. Onun evinde. Ama birbirinize nasıl baktığınızı gördüm ve buna izin veremezdim."

Gerçeğin farkına varmadan eve dönüyorsun."

"Ne gerçeği?" diye mırıldandı.

Byte'ın projektörü kutuya geri döndü. "İkinizin birlikte olmasının mümkün olduğunu. Çünkü bunun gerçekleştiğini gördüm ve işe yarayabileceğini biliyorum. Alys ve undine çok yaşlanana kadar birlikteydiler. Burada yaşadılar ve kimse onları rahatsız etmedi. Halkı tarafından dışlanmış biriydi ama onu seviyordu. Hem de çok. O da karşılığında onu sevdi."

Bu mümkündü.

Onlar ilk değildi.

Açık ay havuzunun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve aniden kendisine öğretilen her şeyi sorgulamaya başladı. Hayatı boyunca ona Undine'ların canavar olduğu, onlara güvenemeyeceği ve açıkça kendisine zarar vermek isteyen tehlikeli yaratıklar oldukları söylenmişti. Halkının şimdiye kadar yaptığı her şeyi yok edeceklerdi ve bunun tek nedeni insanların onları okyanusu paylaşmaya zorlamasıydı.

İnsanlar ve undinler birbirlerinden nefret ederlerdi. Savaşmaları çok doğaldı çünkü o kadar farklıydılar ki asla göz göze gelemezlerdi ve yine de...

Oh, ve henüz. Birisi bunu daha önce yapmıştı. Birisi tıpkı onun Arges'e aşık olduğu gibi bir zenneye aşık olmuştu ve bunu bilmemesi adil değildi. Görmemişti. Kimse ona bunun mümkün olduğunu söylememişti!

Gözlerinden aşağıdaki suya yaşlar damladı. Tuzlu gözyaşları, onu bu kadar uzun süre ondan uzak tutan tuzlu suya katılıyordu.

"Yani kalmam gerektiğini düşünüyorsun," diye fısıldadı.

"Bence o seni çok seviyor ve senin de onu sevdiğini görebiliyorum. Ayrılmak seni sadece şehre geri gönderir ki zaten orada pek mutlu olmadığını söylemiştin. Neden buradayken bir maceraya atılıp risk almıyorsun?"

Byte'a bakmadan önce "Sanırım haklısın," diye mırıldandı. "Ama neden onunla birlikte olmak için halkımdan vazgeçmek zorundayım?"

Byte'ın vücudunun ortasından küçük bir sürücü açıldı, dil çiplerini barındıran sürücüyle aynı sürücü. "Seninle kalmak için her şeyden vazgeçmeyeceğini düşündüren ne? Şimdi bunu al, ihtiyacın olacak."

"Neden?"

"Çünkü görünüşe göre undine'ler bu konuda seçimlerini çoktan yapmışlar ve yanınızdaki undine'in o kadar da dost canlısı olduğunu sanmıyorum. En azından henüz değil."

Düşünmedi, tepki verdi. Mira dil çipini kaptı ve aynı hareketle döndü. Gerçekten de hemen yanı başındaki suda bir undine vardı, tanıdığı sarı olanlardan biri. Bir hamleyle kendini ona doğru fırlattı.

Belli ki kadın onun böyle bir şey yapmasını beklemiyordu. Kulağının arkasındaki çeviri çipini tokatlamadan önce ürkecek zamanı bile olmamıştı. Anlık acı onu irkiltti ve göğsüne öyle sert bir darbe indirdi ki, kadın yere savruldu. Sert bir hırıltıyla merdivenlere çarptı ve yaratık suyun içinde kıvrılırken havayı tekrar ciğerlerine çekmek için mücadele etti.

Adamın gözlerindeki öfke parıltısını gördü. Kendini ay havuzundan ona doğru fırlatırken pençelerinin parıltısını ama aynı anda bir ciğer dolusu hava emdi ve "Dur! Dur bekle!" diye bağırdı.

Ve bu oldu.

Dondu kaldı, pençeleri hâlâ uzanmıştı ama bu sefer sanki kız parlak maviye dönmüş ve ona aslında sadece bir meyve olduğunu söylemiş gibi ona baktı.

"Ne?" diye nefes aldı. "Az önce konuştunuz mu?"

"Hepimiz konuşabiliyoruz, ben sadece beni anlayabilmen için yaptım." Tehdit oluşturmadığını göstermek için kendi ellerini uzattı. "Cihaz biraz acı verici, bunun için özür dilerim. Ama artık benim dilimi anlayabilirsin. Konuşabiliriz."

Sarı kenarlı solungaçları çırpındı ve koyu renk elleri yavaşça aşağı indi. "Hiç bir akromo ile konuşmak istememiştim."

"Gerçekten mi?" Dudaklarını yaladı, eğer bu doğruysa bunu kontrol altına almaya çalışmak daha zor olacaktı. "Her zaman bir undine ile konuşmak istemişimdir. İnsanlarınız küçüklüğümden beri beni büyülemiştir. Bu yüzden Arges'le konuşma fırsatı bulduğumda, sanki bana en güzel hediye verilmiş gibi hissettim. İstedğim tüm soruları sorabilirdim. Dünyayı onun gözünden görebiliyordum. Çok güzel bir yerde yaşıyorsunuz."

"Halkınızın yok ettiği bir şey."

"Bunu tartışamam." Tartışmak da istemiyordu. "Ama aktif olarak evinizi yok etmeye çalışmıyordum. Birçoğumuz şehirlerde doğduk, başka bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum."

Mira yavaşça doğruldu ve o suya geri kayarken sırtını merdivenlere yasladı. Birbirlerine baktılar, ikisi de diğerine güvenmiyordu ama Mira bu atılımı yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı yoksa bu kadın onu öldürecekti.

"Arges nerede?" diye sordu.

"Geri gelmiyor."

Midesi altüst oldu ve ani bir mide bulantısı boğazının arkasına baskı yaptı. "O..."

"O yaşıyor." Kadın başını salladı. "Senin peşinden gelmem için beni seçti. Konseyimiz senin ölmeni istiyor. Bu işi çoktan halletmem gerekiyordu. Konuştuğumu duyduğumda bile durmamalıydım. Boğazını kesmeli ve seni köpekbalıklarına bırakmalıydım. İşte bu... Yapmam gereken buydu."

İşte oradaydı.

Gözlerini sıkıp kapatmadan önce gözlerinde bir suçluluk kıvılcımı parladı. Arges'le birlikte olduğundan beri kadınsı ifadeleri okumakta çok daha iyiydi. Kafasının kenarlarındaki yassı solungaçlardan bunu yapmak istemediğini anlayabiliyordu. Ona zarar vermek istemiyordu.

"Ama beni öldürmeyeceksin, değil mi?" diye nefes aldı. "Beni öldürmeyi kabul etmiyorsun. Sadece düşmanın değil, bir insan olduğunu açıkça görebildiğin birini öldürmekle."

"Bunu yüzüne vurmana gerek yok," diye homurdandı. Başını odanın arka tarafına doğru sallamadan önce bakışlarında karanlık bir şey parladı. "İhtiyacın olanı topla. Burada kalmayacaksın."

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

"Ev mi?" Ayağa fırladı, dalgıç kıyafetini ve yeniden soluma cihazını almak için acele etti. Son zamanlarda biraz hantallaşmıştı ama işe yaraması gerekiyordu. Dalış elbisesi de daha iyi günler görmüştü. Onu daha uzun süre sıcak tutamayacaktı. Sırtındaki yırtık daha da büyümüştü ve artık eldivenleri ya da yüzgeçleri yoktu. Baş kısmı neredeyse kopmak üzereydi ama işe yarayacaktı. "Evinin olduğu yere mi gidiyoruz?"

"Benim evim değil." Ay havuzunun kenarına yaklaşıp, dalgıç giysisini daha iyi oturması için çekiştirene ve solunum cihazını ağzına sabitleyene kadar başka bir şey söylemedi. "Seni eve getiriyorum, Akromo."

Onu eve mi getiriyorsun? Beta'ya mı? "Byte," dedi ve kutuya doğru döndü.

Ancak o ana kadar hiçbir şey söylememiş olan droidi yakalama fırsatı bulamadan, undine onu belinden yakaladı. Suya sertçe çarpmadan önce küçük bir korku çığlığı attı. Görünüşe göre onun ölmeyi hak etmediğini anlaması, ona karşı nazik davranacağı anlamına gelmiyordu.

Onu kolundan yakaladı ve suyun içinde sürüklerken biraz fazla sert çekti. Omzu protesto çığlıkları attı ve yavaşlaması için birkaç kez bağırdı.

Ya onu duyamıyordu ya da umursamıyordu. Kadın denizin karanlığına daldı ve yapabileceği tek şey adamın yolda kolunu koparmamasını ummaktı.

Ne kadar yolculuk ettiklerini bilmiyordu, sadece sonunda boştaki eliyle uzanıp onun elini tuttuğunu biliyordu.

Bileğinden. Onu rahatlatmak yerine, elini her iki bileğine de doladı.

Yolculuk uzun ve acı vericiydi. Başından ayak parmaklarına kadar her yeri ağrıyordu. Yine de bunun tamamen fiziksel olduğunu düşünmüyordu. Acının bir kısmı, kendi hayatını kurtarıırken çok daha fazlasından vazgeçtiğini bilmesinden kaynaklanıyordu.

Arges onu nereye götürdüklerini bilmeliydi. Belki onun için gelecekti, belki de gelmeyecekti. Aşklarının iğrençliği yüzünden kendi halkının ona ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Byte artık zamanın geri kalanında o mezarda yalnız kalacaktı. Hiçbir insan onu o kubbede bulamayacaktı, çünkü hiç kimse kendi evinin güvenliğinden dışarı çıkmaya cesaret edemezdi. Onu mahkum etmişti. Bir daha yalnız kalmayı hak etmeyen bu küçük yaratığı tamamen ve tamamen mahkum etmişti.

Gözyaşları gözlerini yaktı ama onları açamadı. Bu yüzden gözyaşları, kendini bir tür garip trans halinde bulana kadar sıkılmış kapaklarından akıp gitti. Suda sürüklenmeye devam etti, vücudu gevşedi ve kasları sonunda gevşedi.

Akıntının onu ve onu sürükleyen kadını taşımasına izin verdi. Okyanusun onu affettiğini bilmesine izin verdi. Öfkeliydi, çok öfkeliydi ama içinde daha fazla mücadele kalmamıştı. Çok uzun süre mücadele etmişti.

Ve şimdi, sadece dinlenmek istiyordu. Annesi ve babasının, onu asla pes etmemesi için yetiştiren insanların ruhuyla. Belki şu anda onu hayal kırıklığına uğratabilirlerdi. Ama anlayacaklarını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Zayıf kadın onu kendisine doğru sürükledi ve belinde güçlü bir kol bandı hissetti. Sonra nihayet gözlerini açtı ve karşısında Beta'yı gördü. Parlayan ışıklar. Çok uzaklara uzanan ve şimdi çok daha fazlasını gördüğü için denizde çok yersiz görünen şehrin hiç bitmeyen genişliği.

"Eviniz," dedi kadın. "İçeri gir."

"İçeri nasıl gireceğimi bilmiyorum," dedi. "Beta'ya dışarıdan girmenin kolay bir yolu yok."

Onu oraya doğru itti. "Bu senin sorunun, achromo. Seni buraya getirdim. Şimdi içeri gir."

Bu bir oyun muydu? Şehre nasıl geri döndüğünü mü görmek istiyordu? Çünkü servis asansörünü zaten bir kez kullanmıştı ve lanet şey ilk seferinde onu şehre zar zor sokmuştu. Belki başka bir tane bulursa şansı yaver giderdi. Ama eski evine girmenin heyecan verici yeni bir yolu olduğunu düşünmüyordu.

Rebreather'ı yüzüne çarptı.

Varlığının her zerresi dehşet içinde dondu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bir kez bile. Sonra soluduğu hava iyice incelmiş, tıpkı tünellerde Arges'in hava kaynaklarını kestiği zamanki gibi.

Yüzündeki solunum cihazını işaret etti. "Havam. Sanırım bozuldu."

Ondan biraz daha uzağa yüzdü, ellerini kaldırdı ve yardım etmekten acizmiş gibi görünüyordu. "Üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok. Seni eve götüreceğimi söyledim. Halkınız bana saldırmadan şehre en fazla bu kadar yaklaşabilirim."

"Ama yapamam-" Bir elini göğsüne bastırarak endişesini yatıştırmaya çalıştı. "Nefes alamıyorum."

"Deniz senin türün için uygun bir yer değil, Akromo. Bu da bunun kanıtı."

Ve sonra gitmişti. Arkasını döndü, kuyruğunu salladı ve onu boğulacağı belli olan yerde yapayalnız bıraktı.

Sikeyim.

En yakın pencereye doğru olabildiğince hızlı yüzmeden önce yüksek sesle "Lanet olsun," diye tekrarladı.

Artık hayatta kalmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Belki şanslıysa, kendi insanları onu içeri sokabilirdi. Böylece, daha önce hiç olmadığı kadar sert yüzdü, kaybedeceğinden korktuğu uyuşmuş el ve ayak parmaklarıyla. Ve sonra kendini cama bağladı, tutunarak

sevgili hayatım. Tekrar ve tekrar. Tüm öfkesi, korkusu ve hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağı üzüntüsüyle cama vuruyordu.

O olmadan olmaz.

OTUZ ALTI

Arges

H Haftalarca orada, kumların üzerinde yattı. Denizin karanlığına bakıyor ve ona yaptıklarının intikamını alacağına yemin ediyordu. Onlar için *onlara* yaptıklarını.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Maketes döndüğü anda duymuştu. Kardeşi eve çok şey için gelmişti.

Ama Maketes sessiz kalmıştı. İnsanlar ona ne yaptığını sorduklarında bile. Halkından pek çok kişi onun ne kadar kötü çığlık attığını kirli ayrıntılarını öğrenmek istiyordu. Öürken suyun içinde kıvranmış, türünün soluyamadığı havayı alabilmek için elinden geleni yapmış mıydı?

Onların bu kadar acımasız olmalarını dinlemek acı veriyordu. Sınırlı bilgilerinin onun halkının canavar olduğunu iddia ettiğini biliyordu. Doğdukları günden itibaren onlara Akromosların düşman olduğu öğretilmişti.

Ama hiçbirini onunla konuşmamıştı. Ne güzel bir şey gördüğünde yüz ifadesinin yumuşamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı, ne de ona yemesi için bir balık getirdiğinde gözlerinden akan yaşları. Cesaretini ya da bazen göğsünde parladığını görebildiğine yemin edebileceği kadar sıcak yanan kalbini görmediler.

Olduğu yerde kaldı. Bağlandı ve sadece Mitéra onu hatırlamaya tenezzül ettiğinde beslendi. Mitéra onun varlığını her hatırladığında, ona küçük bir balık getiriyor ve sonra da bu mücadeleden vazgeçmek isteyip istemediğini soruyordu.

Ona her böyle bir şey sorduğunda neredeyse birkaç parmağını koparıyordu ve henüz vazgeçmemiş olmasından nefret ediyordu. Ama vazgeçmezdi. Yapamazdı. Pulları boyunca uzanan ip yanıkları ona nasıl hissettiğini yeterince anlatmış olmalıydı.

Arges, Mira'yı geri almak için savaşmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Başının yakınındaki yumuşak bir ses dikkatini çekti. Kuyruğu suyun içinde yüzerken sırt üstü yatmayı tercih etmişti. Bu onu neredeyse ölü gibi gösteriyordu ya da belki de sonunda yorgunluğa yenik düşmüştü. Ama o sadece yanına yaklaşacak kadar cesur olan ilk kişinin kim olduğunu görmek istiyordu.

Sinirleri vücudunda şimşek gibi çakarken, kendini hareketsiz ve gevşek kalmaya zorladı. Ona yaklaşan kişinin aslında ne kadar farkında olduğunu bilmesine izin veremezdi.

"Arges," diye tısladı bir ses. "Uyanık olduğunu biliyorum." "Maketes," diye hırladı bakmadan. "Ne kadar kötü

Onu öldürdüğünüzde kıvranıyor muydu?"

"Kuma gömül. Kıza zarar vermediğimi biliyorsun. Yapmamı istemedin."

"Peki, ne yaptın?"

"Onu evine geri getirdim." Maketes kıpırdandı ve geri çekilmeden önce başının üzerinde süzülen bir dal parçasını görebildi. "Nefes almasını sağlayan şeyle ilgili bir sorun olduğunu söyledi ama ben ancak o kadarına izin verdim. Biri beni görmeden yüzerek uzaklaştım. İhtiyacımız olan son şey iki savaşçının bir kolunun eksik olması."

"Boğulmasına izin mi verdin?" Arges vücudundaki tüm ışıkların söndüğünü hissetti. Teker teker. Titriyorlardı, sanki son umudu da yok olmuş gibi titriyorlardı. Hissettiği korkuyu, hava almak için nasıl savaştığını hayal bile edemiyordu çünkü Mira her zaman savaşırdı. Her zaman.

"Ölmesine izin vermedim," diye fısıldadı Maketes. "Onu şehre geri getirdiklerinden emin olmak için bekledim. Belki gizli bir giriş yolunu ortaya çıkarır diye düşündüm. Ama bir süre mücadele etti, cama vurdu ve sonra o metal kollardan biriyle onu binaya geri çektiler. İçeri girdikten sonra onu uyandırdılar ve ben de oradan ayrıldım."

Demek hâlâ hayattaydı. Işıkları tekrar yandı, göğsünde hâlâ en ufak bir umut ışığı vardı.

Eğer oradaysa, gidip onu bulabilirdi. Onu bulabilirdi, çünkü en iyi yaptığı şey buydu. Yıllarca onun adamlarını takip etmişti. Tek yapması gereken camın önünde birkaç dakika geçirmektir ve kızın tam olarak hangi odada olduğunu bilecekti. Ve belki de onu oradan nasıl çıkaracağını bulması biraz zaman alacaktı. Ama artık ikisi de o teneffüs cihazını takmasına gerek olmadığını biliyordu.

Onun cihazı başkaları için iyi olabilirdi, eğer onun türünün aslında kendileri gibi insanlar olduğunu görecektense kadar nazik olan başka insanlar varsa. Ama o asla

tekrar yanından bu kadar uzaklaşmasına izin veremezdi. Onun erişiminden daha fazla uzaklaşmasına izin veremezdi, bu yüzden onun için nefes alacaktı.

Sanki o gelecek çoktan gerçekleşmiş gibi derin bir nefes aldı ve karnındaki hava keseciklerinin genişlediğini hissetti. Yakında ikisi için de nefes alacaktı.

"Arges?" Maketes onun düşüncelerini yarıp geçti. "Onu almaya gidemezsin."

Bu onun başını çevirmesine neden oldu. Sonunda kardeşine ters ters baktı. "Ne demek onu bulamam? Bu bağlardan kurtulduğum an onu bulacağım. Onu kurtaracağım."

"Neden bu yaratığa bu kadar takıldın? Onu görmeyeli haftalar oldu. Onun zehrinin etkilerinden kurtulalı haftalar oldu." Maketes kumun üzerine uzanmış, perdeli parmaklarıyla ince beyaz tanecikleri kavırıyordu. Sanki kimsenin onu burada görmesini istemiyormuş gibi, kuyruğu da yere doğru düz duruyordu. "Şimdiye kadar geçmesi gerekirdi."

Gözleri Maketes'in kulağındaki çeviri çipini buldu ve ona takıldı. "Onunla konuşmuşsun."

Kardeşi birkaç dakika sessiz kaldı ama gerçeği gördüğünde anladı. Bu yüzden bekledi ve kardeşi uzun bir nefes vermeden önce nefes alış verişindeki değişikliği dinledi.

"Onunla konuştum," diye rahatladı Maketes. "Eşinin her zaman olacağını düşündüğüm kadar korkutucu biri. Kulağımın arkasına çeviri cihazını yerleştirmek için önce bana saldırdı. Acı çok büyüktü ve bana kalıcı olarak zarar verecek bir şey yaptığından emindim. Ama sonra konuştuğunda, sadece bilgisini paylaşmak istediğini anladım."

"O kadar da çok bilgi değil," diye homurdandı Arges.

"Bu başka bir dünya. Başka bir dil. Benimle sanki onun için sadece bir hayvan değilmişim gibi konuştu. Bizi kim ve ne olduğumuzu açıkça görüyor ve bu... kafa karıştırıcı." Maketes zihnindeki sisi temizlemeye çalışır gibi başını salladı. "Bu konu hakkında düşünmeden edemiyorum."

"Şehre onları dinlemek için mi döndün?"

"Beta dedikleri şehre dönmedim."

Bu geri dönmeyi reddetmek değildi. Sadece daha önce bulunduğu şehre değil.

Göğsünü bir korku duygusu doldurdu. "Nereye gittin?"

"H e p s i n e ," diye yanıtladı Maketes. "Alfa, Beta ve Kendilerine Gamma diyorlar. Denizin altındaki şehirler o kadar çok akromosla dolu ki, hepsini saymak neredeyse imkansız. Yine de çok farklılar. Çok farklı insanlarla çok farklı şehirler."

Arges bağlarını çekiştirerek kardeşini daha iyi görebilmek için dönmeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Beta işin çoğunu yapan kişi gibi görünüyor. Mira gibi insanlar çok çalışmak konusunda çok iyi iş çıkarıyorlar. Bir şeyleri tamir ediyorlar. Bir şeyler yaratıyorlar. Ve sonra onları diğer şehirlere gönderiyorlar. Alpha bir sanat eseri. Oradaki tüm insanlar değerli taşlar, mücevherler takıyor ve şehir Beta gibi değil. Yaşadıkları alanın tamamı bir kubbe ile kaplıdır, tıpkı akromonunuzu içine koyduğunuz küçük kubbe gibi. Gama... tehlikeli. Oraya ne tür insanlar koyduklarını bilmiyorum ama akromolar sürekli birbirlerini öldürüyor gibi görünüyor." Yüz ifadesi sıkıntılı görünüyordu. "Kadınları bile. Orada saldırıya uğrayan pek çok kadın var."

Üç farklı şehir. Düzeltmesi gereken üç farklı sorun.

Solungaçlarından kabarcıklar çıkaran bir nefes üfleyerek tekrar sırt üstü yattı ve gözlerini karanlığa dikti. "Onları sadece erişemediğimiz bir balık sürüsü olarak değil de insan olarak düşünmek çok garip."

"Bana bu hediye verdiğ i için ona kızıyorum," diye mırıldandı kardeşi. "Ama bunun için ona teşekkür de ediyorum. Öğrendiğim o kadar çok şey var ki, sanki onlar hakkında öğrenebileceklerimizin sadece çok küçük bir kısmına dokunmuşum gibi hissediyorum."

"Saklandın mı?"

"Çok gizli. Sadece birimiz varken bu düşündüğünden daha kolay. Akromolar şehirlerinin içinde seslerini kesmezler. Onları anlayamayacağımızı düşünüyorlar, bu yüzden camdan şehirlerinde güvende oluyorlar."

Bu korkunç bir hamleydi. Mira asla halkından daha fazla kişiye kendi türünü anlama yeteneği vermemeliydi. Bu sadece daha fazla kan dökülmesine, daha fazla şiddete yol açacak ve hiçbir şey düzelmeyecekti. Yine de bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Artık olan olmuştu.

"Mitéra'ya söyledin mi?" diye sordu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, akıntının sesini bile bastırıyordu. Korkunç haberleri duymak için bekledi. Maketes'in onun yerini aldığını ve Mitéra'nın Mira'nın halkının üzerine öfke dolu bir savaşçı daha salacağını.

Ama sonra kardeşi içini çekti. "Sence bilseydi bu kadar sessiz konuşur muydum, Arges?"

Başını o kadar hızlı salladı ki boynu çatladı ve şok içinde kardeşine baktı. Maketes cevap olarak omuz silkti.

Arges sevincine engel olamadı. Dudaklarına vahşi bir sırıtış yayıldı ve "En sevdiğimin sen olduğunu hep biliyordum," dedi.

"Kapa çeneni, Arges."

"Geleceği diğerlerinden daha iyi görebilen tek kardeş."

Maketes bir saniyeliğine aydınlandı ama sonra ışıkları kayboldu. "Kapa çeneni, Arges. Yapabileceğim çok az şey olduğunu biliyorsun. Yapabileceğim tek şey seni bu döngüden haberdar etmek. Aksi takdirde kardeşin beni öldürecek."

"Daios'un tek kolu var."

"Ve diğeriyle yeterince yapabiliyor. Yemin ederim, kaybını telafi etmek için daha da saldırganlaştı. Akromos'a karşı başka bir saldırı planlıyor."

Arges gözlerini sıkıca kapattı. "Başka bir ölüm yüzüşü mü demek istiyorsun? Eğer istediği olursa, türümüzden geriye hiçbir şey kalmayana kadar Akromolar bizi silahlarıyla vuracak."

"Mitéra henüz onu dinlemiyor. Başka bir şey yapmadan önce zehrin vücudunu ne zaman terk edeceğini görmek istiyor." Maketes biraz daha yaklaşarak sesini daha da alçalttı. "Eğer bu bağlardan kurtulmak istiyorsan, onu başka bir saldırıda sürüye liderlik edeceğine ikna etmen gerekecek."

"Artık onların türüne saldırmak gibi bir niyetim yok."

"Bunu anlıyorum. Yalan söylememekle yükümlü olduğunu da biliyorum, çünkü sen busun. Ama bu bağlardan kurtulmak, gidip onu bulmak için küçük bir yalan... Onurunu zedelemeye değmez mi?"

Tereddüt etti.

Arges ikna edici bir yalan söyleyebilir miydi? Mira'nın türünü öldürmek istiyormuş ve zihnindeki sis dağılmış gibi davranabilir miydi?

Maketes birkaç dakika daha oyalandıktan sonra ekledi: "Akromosların onu geri gördüklerine sevindiklerini sanmıyorum. Beta'ya sadece bir kez döndüm ve onu bulmam uzun zaman aldı. Penceresi olmayan bir odada onu sorguluyorlardı ama onu içeri getirdiklerini gördüm. Elleri bağlıydı ve yüzünde morluklar vardı. Mitéra'nın hayatta kaldığı için mutlu olduğu kadar onların da hayatta kaldığı için mutlu olduklarını sanmıyorum."

Ona zarar mı veriyorlardı? Kendi insanlarına mı?

Ağzından boğazının arkasına doğru bastıran alçak bir hırıltı çıktı. "Bunu yapacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Maketes onun üzerindeki suya atladı ve bakan herkes tarafından görülebildiğinden emin oldu. "Arges bize geri döndü! Savaşçımız geri döndü!"

Sudan birkaç bağırış yankılandı ve Mitéra'nın ortaya çıkması uzun sürmedi. Parlayan çan saçları vücudunun etrafında dalgalanırken ona baktı, vücudunun her hattında şüphe vardı. "Öyle mi?"

Vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. "Zihnimdeki sis dağıldı Mitéra. Akromo onu serbest bıraktı."

ve evlerine tekrar saldırmaya hazırım." "Sana inanmıyorum, ruhumun oğlu."

Kuyruğunu sertçe kuma çarptı ve tekrar yapmadan önce etrafında bir kum bulutunun yükselmesine izin verdi. "Onları yok etmem için bana izin ver, Mitéra. Akromo ile konuşabildim. Bana onların pek çok sırrını anlattı. Onlarla savaşacağım. Sualtı şehirlerine gizlice girene kadar şehirlerini parça parça sökün. Onları içten dışa doğru mahvedeceğiz."

"Nasıl?"

O kadar düşünmesine gerek yoktu. Arges tanıştıkları andan itibaren tüm bilgileri saklamıştı. Onu ilk gördüğü andan itibaren. "Üs boyunca birkaç ay havuzu var, onu tuttuğum kubbede olanlarla aynı türden. O havuzlar şehirlerine girmenin en iyi yolu olacak. Bana aramam gereken aletleri gösterdi. Akromoların çöplerini attıkları okyanus tabanında bunlardan çok var. Şehirlerine giden yolu eriteceğiz ve dipten içeri gireceğiz. Orada olduğumuzu bile bilmeyecekler."

Daios karanlığın içinden çıktı ve ilk cevap veren oldu. Karanlık, şeytani sesi kalabalığın içinde yankılandı. "Karada savaşmamızı mı istiyor? Akromosların yaşadığı şehre girip onlarla havada mı savaşmamızı istiyorsun?"

"Ciğerlerindeki suyu dışarı at, kardeşim. Belki su yerine hava solumanın nasıl bir şey olduğunu hatırlarsın. Onların insanlarıyla savaşacağız. Onları içten dışa yok edeceğiz. Şehir bir istiridye, dünyanın geri kalanına kapalı ve açılması imkansız. Onu açılmaya zorlayan çürük biz olmalıyız."

Bunlar asla söylemek istemediği sözlerdi. Bu sözler onun için çok şey ifade eden tek kişiye gerçekten ihanet ettiği anlamına geliyordu.

Ama Mira anlayacaktır. İlk başta onunla dövüşecek, hatta belki o küçük yumruklarıyla ona vuracaktı. Ama o

Bunu onu kurtarmak için yaptığını biliyordu ve bu durumda yapabileceği tek şey buydu.

Kendi halkı onu avlamıştı. Şu anda bile onu dövüyor, ona zarar veriyor, onu yok ediyorlardı. Ve o ölene kadar beklemeyecekti. Bekleyemezdi.

Bu yüzden savaşı ona getirecekti. Bu, onu geri almak için tüm şehri yıkmak anlamına gelse bile.

Mitéra gözlerini ona dikti, sonra dikkatini Maketes'e çevirdi. "Gerçek bu mu?"

Sarı yüzgeçli kardeşi korku ve saygı karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu. "Öyle, Mitéra. Ne dediğini gördüm. Bu insanla birlikte ilk keşif yaptığında ben de yanındaydım ama hiçbirimiz onlardan çok olduğunu bilmiyorduk. Eğer hepsinin yerini biliyorsa, bu onlara birçok açıdan saldırmamızı sağlayacaktır. İnsanları kolayca yok edebiliriz."

"Biz daha büyüğüz," diye araya girdi Arges. "Daha güçlüyüz.

İnsanlar bizi nasıl durduracaklarını bilemezler."

Mitéra'nın çanı şişti, gözleri yüzlerce renkte parlarken muazzam bir şekilde büyüdü. "O zaman bu gece Akromos'u yok edeceğiz. Onu serbest bırakın."

Ve bağlar bileklerinden ve kuyruğundan çözülürken, Arges bir anlığına merak etmesine izin verdi...

O ne yapmıştı?

OTUZ Yedi

MIRA

"B astards," Mira hırladı, tükürmek a wad .
sümük ve önündeki adama doğru
kan akıttı. O bile

Bu kişinin adını bilmiyordu, sadece bu sabah hayatını
cehenneme çevirmek için gönderildiğini biliyordu.

Ama yine de döndüğünden beri her sabahı cehennem
gibiydi.

İlk başta onu paketleyip sabit mühendislik kanadına getirmişlerdi. Eski yatağında uyumaya, tanıdık yemekler yemeye, bayat havayı tekrar içmeye ve kubbenin bir tarafından diğerine birkaç adımdan fazla yürüyebilmeye başlamıştı. Elbette yüzerek egzersiz yapıyordu ama bu yürümekle aynı şey değildi.

Yürümeyi özlemişti. Sadece bir yerden diğerine adım atmayı, bir yöne doğru birkaç adım attığında devam edebileceği başka bir koridor olduğunu bilmeyi. Ve sonra bu duvarların güvenliğini de ne kadar özlediğini fark etmişti.

Burası çocukken uyuduğu yataktı. Babasının eğilip alnına iyi geceler öpücüğü kondurduğu ve ona derinlerdeki canavarlarla ilgili hikâyeler anlattığı yer. Burada hâlâ annesiyle babasının resimleri ve ona evini hatırlatan birkaç ıvır zıvır daha vardı. Bunların hepsi güzeldi. Pek çok hikâyenin kahramanı olan bir kadın eksik olsa bile.

Sonra onun için geldiler. Daha önce Beta'da hiç görmediği üniformalı adamlar. Mükemmel ütülenmiş, kolalı üniformalar sadece ve sadece tek bir yerden geldiklerini gösteriyordu. Alfa. Birisi onu ispiyonlamıştı.

O zamandan beri suratına yumruk yiyor.

Adam, aslında onu öldürmek istemedikleri için az önce omzuna vurmak için kullandığı elini sıktı. "Tüm bunlardan kurtulabilirsin. Tüm bu acı ve işkenceye katlanmak zorunda değilsin, bunun farkında mısın? Tek yapman gereken bize gerçeği söylemek."

Gerçeği. Onlara söylediği tek şey buydu.

"Size daha önce de söyledim. Bir akıntı tarafından denize çekildim ve tesadüfen eski araştırma tesislerimizden birini buldum. Hâlâ oldukça çalışır durumdaydı ama yeniden soluma cihazımı tamir etmem çok uzun zaman aldı. Bu arada çalışıyor. Patronuma bunu kışına sokmasını söyle çünkü yaşlı piç işe yarayan bir şey icat edemeyeceğimi söyledi." Arka dişi kıpırdıyor muydu? Kesinlikle kıpırdıyordu.

Adam iç çekti. Diğerleri onun önünde durmaktan hoşlanmazken, bu adama iyice bakabildi. Bu adam uzun boylu, zayıf, yaşamak için başka insanlara işkence eden biri olamayacak kadar yakışıklıydı. Yine de çikolata rengi gözlerinin önüne düşen kahverengi saçları ona vurmaktan aldığı zevki gizleyemiyordu. Evet, bu adam ne yaptığını biliyordu.

Ve hoşuna gitti.

Başını iki yana salladı. "Bize yalan söylediğini biliyoruz Mira ve anlamadığımız şey de bu. Sana gerçekten ne olduğunu ve sana nasıl yardım edebileceğimizi bulmak için burada birlikte çalışabiliriz. Tüm şehrimize nasıl yardım edebileceğimizi."

Bir kadın tarafından çalındığını söylemesini istediler. Şehrin tüm duvarlarını kaplayacak bir karalama kampanyası istiyorlardı. O bu oyunu biliyordu. Beta'daki herkesin korku içinde yaşamasını, yataklarından çalınan sıradaki insanların kendileri olacağından dehşete düşmesini istiyorlardı. Bu da Alfa'ya şehirlerini sahiplenmesi için daha fazla neden veriyordu.

Bu olmayacaktı. Beta'yı o kadar önemseydiği için değil. Bina yıllardır dökülüyordu. Ama onlara Arges'in türünden nefret etmeleri için başka bir neden vermeyeceği için.

"Devam et ve bana vurmaya devam et, adamım. Hikâye değişmeyecek çünkü sana doğruyu söylüyorum!" diye bağırdı cümlelerin son kelimelerinde.

Belki de dişini kıpır kıpır yapan o son darbenin intikamını almak için bağırdı. Ya da belki de ne kadar yüksek sesle söylerse kendisi de o kadar inanıyordu.

Elini onu bağladıkları sandalyeye vurdu ve cama bakması için onu döndürdü. Onu bugün bu odaya taşımışlardı. Şimdiye kadar onu pencerelerden uzak tuttuklarını düşünürsek, bu şaşırtıcıydı. Nedeninden o kadar da emin değildi.

Şimdi bir tahminde bulundu. Adam arkasına eğildi, sıcak nefesi kulağına değdi. "Sana ne olduğunu biliyoruz, Mira. Buranın her yerinde kameralar var.

yer. Farkında değilseniz, kırdığınız şeyleri düzeltmeye çalıştığınız kasetler zaten elimizde. Ve şimdi burada, bir kadını güvende tutmak için tekrar tekrar yalan söylemeni dinliyoruz. Neden böyle? Kendime sorup durduğum soru bu. Neden onu korumaya çalışıyorsun?"

Muhtemelen etkileyici bir kötü plan mırıldanıyordu ama o sadece denize bakıyordu.

Üssün tepesine daha yakındılar, bu yüzden kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Uzakta bir balina sürüsü vardı, aralarında küçük bir bebek olan üç kambur balina. Kuyrukları onları kaldırıp indirirken çok zarifti. Suyun içinde birlikte yavaşça ilerliyorlardı. Acaba daha sıcak sular mı arıyorlar diye düşündü. Belki de onları terk ettiren kış mevsimiydi.

Bir el sandalyeye çarptı ve onu pencereye doğru savurdu. Cama sertçe çarptı, yere düşmemek için kendini dengelemeye çalışırken yanağı cama takıldı.

Kendini kurtarmasına izin vermedi. Adam sandalyesinin altındaki bacakları tekmeledi ve kadın yere düştü. Önce omzuyla, sonra da yüzüyle sertçe yere çarptı. İnleyerek yuvarlandı, ancak başının arkasından ve bir avuç saçından tutularak kaldırılabilirdi.

"Vay, vay, vay," diye kulağına hırladı. "Pencerenin önünde sana vurmaya başlarsam birilerinin ortaya çıkacağını hissediyordum. Bu kesinlikle seni kurtaran aynı kadın gibi görünüyor."

Gözlerini açtı, pencerelerin dışına odaklanmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ve... kahretsin. İşte oradaydı.

Arges pencerenin önünde süzülüyordu, tüm ışıkları sonuna kadar açıktı. Yüzgeçleri o kadar parlaktı ki neredeyse kör ediyordu ve yüz hatlarındaki öfkeyi görebiliyordu. Tüm solungaçları dışarı fırlamıştı, siyah gözleri kısılmıştı ve keskin dişleri camın diğer tarafındaki bir köpekbalığı gibi görünüyordu.

Arkasındaki adam onu salladı ve bu sırada saçlarını yoldu. "Seni geri vermemi istiyor gibi görünüyor, Mira. İstedğin bu mu? Kendini böyle bir canavara mı kaptırdın?"

"Kaybetmek mi?" diye tekrarladı. "Ona karşı kesinlikle hiçbir şey kaybetmedim." "Belli ki onunla biraz zaman geçirmişsiniz. Onu hiç görmedim. bir kadın bizden birine bu kadar kızgın bakamaz. Kesinlikle bizden birine zarar verdiğimiz için değil." Onu pencereye yaklaştırdı ve Arges'in de yaklaşmasını izledi. "Görüyorsun ya, bize bir şey söylemene ihtiyacımız yok Mira. Ne olduğunu tahmin edebilirim. Ne olduğunu düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye dişlerini sıktı. "Seni aldı çünkü ilgileniyordu. Sen de İlgimi de çekti. Belki de mühendislik zihninizde biraz sürtüklük vardır. Belki de kendini yeni bir çiftleşme türünün öncüsü olarak görüyordun. Bu konuda ne söylediğin umurumda değil. Kendini istediğin kadar haklı çıkar." Eğildi, sıcak nefesi yine kulağındaydı. "Onu becerdin. Ve şimdi o seni geri istiyor."

Sandalyede debeleniyor, arkasındaki canavardan uzaklaşmaya ve cama yaklaşmaya çalışıyordu. Arges'in yüzerek uzaklaşmasını istiyordu. Bu işin gideceği tek bir yön vardı ve bu ikisinin de hoşuna gitmeyecekti.

Adam onu bir kez daha salladı. "Mesele şu, Mira. Sana ihtiyacım yok. Tek istediğim onu buraya getirip getiremeyeceğimi görmektir. Günlerdir kanını okyanusa damlatıyoruz ve bu onu çağırmadı ama sen bir pencerenin önündeysen birdenbire burada beliriverdi. O ve adamları ne kadar yakın olursa o kadar iyi. Hepsini ateşe vereceğiz ve bu sorundan sonsuza dek kurtulacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Korkunçtu. Kulağa korkunç geliyordu.

Ama saçlarından tutmuş bir adamla böyle bağlıyken yapabileceği hiçbir şey yoktu. O her zaman biliyordu

Halkları arasındaki nefret çok derindi. Bunu kendi gözleriyle görmüştü. Yıllarca süren istismar ve açgözlülük tüm okyanusu paramparça etmişti.

Ama bu onun ötesinde bir şeydi. Bu adamın Arges'i tanıyıp tanımadığını merak etmesine neden olan eski bir nefretti. Kesinlikle önlerindeki mavi parlayan kadını tanıyor gibi görünüyordu. Arges de onu kesinlikle tanımıştı.

Titreyen öfkesini, yan tarafına o kadar yaklaşmış olan dalgalı solungaçlarını gördü ki artık nefes alıp alamadığını bile merak ediyordu. Pencereye yaklaştı, arkasındaki adamı uğursuzca işaret etti.

"Oh, senden korkmuyorum," dedi adam Arges'e. Karşısındaki kadıncağızın onu anlayabildiğini bilmesine imkân yoktu. "Onu küçük parçalara ayırıp köpekbalıklarına yedireceğim. Sadece bekle, undine. Seni cezalandırmam henüz bitmedi."

Neye gidiyordu?

Adam onu pencereden uzaklaştırırken nefesi kesildi. Adam onu takip ederken omzunun üzerine sertçe düştü ve neredeyse yerinden çıkacaktı. Adam *gölüyordu*. Neşeli, neşeli bir ses, midesini bulandırdı.

Eğilerek kızın gömleğinden tuttu ve onu sandalyeyle birlikte arka odaya sürükledi. Penceresi olmayan odaya. Ona en kötülerini yaptıkları odaydı ve görünüşe göre daha da fazlasını yapacaktı.

"O kadıncağızı yıllardır buralarda görüyorum," dedi adam. "Beta tüm kayıtlarını bize gönderiyor. Bütün şehirler öyle. Bir şekilde denizdeki en büyük balıklardan birini yakaladığınızı bilmek sizi mutlu edecektir. Ya da en azından en tehlikelilerinden birini. Yıllardır şehirlerimizi gözetliyor ve uzunca bir süredir de hatırı sayılır zararlar veriyor."

O bunu bilmiyordu. Ama Arges zekiydi. Bu işte başarılı olması onu hiç şaşırtmamıştı.

yaptığı her saldırı. Ama onu şaşırtan şey, bu adamın onu tanıyor olmasıydı.

Karşısındaki yabancı onu dik oturtup sandalyesini sallanan ayakları üzerinde bir kez daha sabitlerken bile ona baktı. Adam ona tanıdık gelmiyordu. Üniformasının Alfa'ya ait olduğu belliydi, çok temiz ve çok ütülüydü ama Alfa'dan böyle bir vahşet hiç duymamıştı.

Zorlukla yutkunarak, "Alfa'dan değilsin, değil mi?" diye mırıldandı.

Yine kıkırdadı, o sert ses zaten sinirlerini bozuyordu. "Hayır, Mira. Alfa hepimizi istihdam ediyor ama bu oradan olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Sadece üç şehir kaldı," diye mırıldandı. "Delta çoktan gitti. Gama daha yeni yeniden inşa edildi. Sanırım sen Gama'dan olabilirsin, ama..."

Kıkırdadı, aksi halde sessiz olan odada keskin ve acımasız bir ses. "Kimse benim nereli olduğumu bilmiyor, Mira. Hiç kimse başka bir şehir olduğunu tahmin edemez. Okyanusun çok daha derinlerinde. Denizaltılar bizi asla bulamasın diye kayalara ve molozlara gömülmüş bir şehir. Sorularını sormayı bitirdin mi?"

"Hayır." Ters ters baktı. "Sana yüzlerce sorum var ama içimden bir ses hiçbirini sormama izin vermeyeceğini söylüyor."

"Akıllı kız." Saçlarını kulağından geriye doğru taradı ve sonra eğilerek fısıldadı, "Aradığın şehir Tau. Eğer bir şekilde hayatta kalırsan, denizin altındaki gerçek gücün kim olduğunu bilmelerini istiyorum."

Sonra da karnına bir bıçak sapladı.

Ne olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. Mide kasları kasıldı, soğuk metalin etrafında sıkıştı. Bunu yaptığını hayal etmek bile zordu. Arges'i bununla tehdit ettiğini biliyordu ama bunu düşünmemişti...

Sonra ateş geldi. Vücudu karnında korkunç bir yara olduğunu fark ettiğinde tüm vücuduna yayılan yakıcı ağrı. Bıçağı çıkardı,

Kollarından aşağı çekerken dűřünceli olmaya bile çalışmadı. Dilim dilim. Kaslarına batan ve çığlık atmasına neden olan kesiklerle onu işaretliyordu.

Ađzından çıkan seslerden utanıyordu. Kendini her zaman gűlű, bařkalarının dayanamadıklarına dayanabilen biri olarak görműřtű. Műhendisler acı içinde yařardı. Kasları her zaman ađrırdı. Sűrekli kendini yakıyor, parmaklarına çekiçle vuruyor, sıcak cıvatalarla derisini kavuruyordu. Ama hiç bűyle bir acıya katlanmamıřtı. Derisinin yarıldıđını ve kanın kollarından ařađı, karnından kucađına aktıđını hiç hissetmemiřti.

Bayılmak űzere olduđunu fark etti. Sođuk hissi bařının tepesinden ayak parmaklarına kadar indi ve gűrűřű biraz bulanıklařmaya bařladı.

Őnűndeki adam ona sert bir tokat attı. Ani darbe onu sadece birkaç saniyeliđine uyandırdı, adamın mırıldandıđını duymasına yetecek kadar, "Henűz ۆlmene izin veremem. Bir mesaj gűndermem gerek, Mira. Mesaj sensin."

Mesaj mı? Ne mesajı vermek istiyordu? Denizaltılarla konuřan ya da onların etrafında bulunan herkesin kendi insanları tarafından ۆldűrűleceđi mi? Sayıklıyor, bilinci gidip geliyordu. Adamın etrafta dolařtıđını ve bir řeyler yaptđını biliyordu ama ne yaptđına dair hiçbir fikri yoktu. Ama sonra gerçekten bařı dűndű ve ne olduđu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hayır, bařı dűnműyordu. Tařınıyordu.

Havaya kaldırılmış ve ciğerlerindeki tűm havayı donduran buzlu suya atılmıştı. İlk tepkisi derin bir nefes almak oldu ama ağız dolusu suyu içine çekmeden hemen ۆnce kendini durdurdu. Bu doğru değildi. Boğulmaması gerekiyordu. Bunu ۆnlemek için bir cihaz yaratmıştı ve eđer ona yeniden soluma cihazını verirlerse, bundan kurtulabilirdi.

Ama sonra acı onu tekrar vurdu. Tuz tűm yaralarını yakıcı bir acıya dűnűřtűrműřtű ve bu műmkűn deđildi

hayatta kalması için. Ama yapamadı. Acı o kadar büyüktü ki kalbi patlayacaktı.

Sıcak kollar onu sardı, kâbus gibi bir binadan uzaklaştırdı ve onu sakinleştirmek için atan iki kalbi olan tanıdık bir göğse doğru çekti. "Şimdi sus," dedi ve boynundaki diğer ağırlara bir yenisi eklenirken sesindeki pişmanlığı duyabiliyordu. "Nefesin olmama izin ver."

Otuz SEKİZ

Arges

R Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp evinden olabildiğince hızlı yüzerek uzaklaşırken yaş ellerinin titremesine neden oldu. Ona zarar verdiklerini biliyordu. Adamın söylediklerine rağmen, onun kan kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyordu. Ona tam olarak ne yaptıklarını ve ne kadar daha acı çekmişti. Ama ona yardım edememişti.

Şehre girmesi için hiçbir yol yoktu. Kurtarma görevi bile olsa herhangi bir saldırıda acele etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ay havuzları şehre girmeleri için en iyi yoldu. Mira'yı getirdiği kubbedekine baktı. için, ve o oldu oldukça belirli o biliyordu nasıl çalışıyorlardı. İnsanlar şehirlerinin çoğunu geliştirmemişlerdi.

çok uzun bir süre içinde. İşlevsellik aynı olmalıdır.

O ve Maketes şehre gitmeden önce kubbeye geri dönmüşlerdi. İkisi birlikte kubbeyi neredeyse tamamen parçalamış ve sonra da yeniden inşa etmişlerdi. Kaynakçılara ihtiyaçları vardı. Bunları açmanın ve akromoslara saldırabilmenin en önemli parçası onlardı.

Neyse ki daha fazla kaynakçıları vardı. Bunlar Mira'nın getirdiği gibi eski versiyonlardı ama ay havuzlarına doluşup onları parçalamaya yetecek kadar vardı.

Tek umudu, evine saldırdıkları için halkını affetmesiydi. Savaşçılarına bunu çoktan açıkça belirtmişti. Akromosları yok etmeyeceklerdi. Şehir diğerleri gibi harap olmayacak ya da batmayacaktı. Bu olduğunda ne olduğunu zaten biliyorlardı. Akromolar sadece çoğaldı.

Yaptıkları şey bir mesaj göndermekti. İstedikleri zaman şehri yok edebilirlerdi. Onu parçalara ayırıp içindeki herkesi öldürebilirlerdi. Bunun yerine teknolojiyi alacaklardı. Daha fazla kaynakçı ve silah çalışacaklar, içerideki insanları korkutacaklardı. Sadece akromolara yapacak bir şeyler vermek için bir ya da iki kanadı sular altında bırakacaklar, birkaç droid çalışacaklar ve sonra bir gün akromoların ne dediğini anlama yeteneğiyle geri döneceklerdi.

Yine de Mira bunun için gerekliydi. Onlara tercümanlık yapacak kişi o olmalıydı. Onun daha fazla çip yapmasına ihtiyacı vardı, böylece adamları onun ne dediğini anlayabilecekti.

Bu bir başlangıçtı. Mitéra sadece şiddeti kabul etmişti. Adamın söyledikleri ve emrettikleri hakkında başka hiçbir şey bilmiyordu. Arges bunun bedelini ödeyeceğini hissediyordu ama şu anda ona ne olacağı umurunda değildi.

Mira'yı kollarına almıştı. Kanı pullarını kaplamış ve parlak renkli bir tüy gibi etrafında uçuşuyor olsa da hâlâ hayattaydı. Onu kurtaracaklarından emindi. Karnındaki yaraya rağmen.

Pençelerini kızın yüzünde gezdirerek onu kendine yaklaştırdı ve sıkıca kalbine bastırdı. "Yaşayacaksın," diye nefes aldı. "Yaşayacaksın, Mira. Gitmene izin vermeyeceğim."

Byte'ın haklı olmasından memnundu. İkisi için de nefes alıyordu ve onu suda ilk kez maskesiz görüyordu. Ona bakarken yüzü çok güzel, çok huzurluydu. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını nazikçe onun boynunda gezdirdi. "Seni seviyorum," dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duymayacaktı. "Seni çok seviyorum, Arges. Sen bunu bilmeden ölmek istemiyorum."

Bu sözler midesine inen bir yumruk gibiydi. "Ölmeyeceksin."

"Olabilir." Ellerini karnından kaldırdı ve zayıf kan akışı onu korkuttu. Daha fazla olmalıydı. Çok daha fazla.

Lanet okuyarak gittiği yeri değiştirdi. Onu kubbeye kendisi götüremezdi, henüz değil. Halkı dikkatini kaybedebilirdi. Daios onları ölecekleri başka bir saldırıya bile sürükleyebilirdi. Sonunda onları halkının dinleyeceği bir noktaya getirmişken bu riski göze alamazdı.

Ama arkadaşları ölüyordu ve o ne yapacağını bilmiyordu. İçindeki iki taraf birbirinden çok farklı iki şey haykırıyordu.

Kalbi onunla gitmesini istiyordu. Gözlerindeki hayat sönerken orada olmasını istiyordu. Bir şey olursa onu yanında isteyeceğini biliyordu. Böylece ona sarılabılırdi. elini acıya doğru uzattı.

Ama akklı her zaman kalbinden daha güçlü olmuştı. Buradaki en hızlı yüzücü olmadığını biliyordu. Ve eğer onu kubbeye geri götürebilirlerse, o zaman hayatını kurtarabilirlerdi. Medkit, halkının çoğuna zaten açıkladığı bir şeydi. Karnına bastıracaklar ve onu iyileştirecekti.

İyileşmesi gerekiyordu.

Kimse onu ondan alamazdı. Özellikle de kendisiyle Su İnsanlarından biri arasında camdan bir duvar olduğu için güçlü olduğunu düşünen zayıf, cılız bir akromo.

"Ölmeyeceksin," diye hırladı. "Bunu yasaklıyorum."

"Beni son kez çalmış olabilirsin." Konuşurken ağzından su akıyor, dilinden süzülen hava kabarcıkları yüzeye doğru yükselirken titriyordu. "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." "Daha çok mücadele etmeliydim."

"Mira!" diye bağırdı, sesi bir balina çağrısı kadar yüksek yankılanıyordu. "Ölmeyeceksin. Yapmadığın bir şey için özür dilemeyi bırak. Seni hayal kırıklığına uğratan bendim."

"Beni yüzüstü bırakmadın." Başarısız oldu.
Vardı.

Muhtemelen yine yapardı.

Ama bu sefer değil. Bu sefer onu kurtaracaktı. Onu hayatta tutacak ve kalbinin yapmasını istediği seçimi yapmayacaktı. Bir akklı vardı, kıvrak zekâlı bir akıl ve bu onu kullanması için en iyi zamandı.

Kamçısını savurarak gruptaki iri dişilerden birine doğru fırladı. Kollarını süsleyen yara izleri ve kuyruğu ile kolları boyunca yayılan koyu mor lekeler vardı. Saçlarını çok kısa kestirmiş, kafatasına yakın bir şekilde kırpılmıştı. Adam ona doğru yüzüp kafatasının arkasındaki uzun bir dala uzandığında dişinin şaşırdığı belliydi.

"Ne yapıyorsun, Arges?" diye sordu.

"Onu kubbeye götürüyorsun."

"Savaşmak için buradayım."

"Onu kubbeye götürüyorsun ve sana öğrettiğim gibi medkit'i kullanıyorsun." Mira'ya, neredeyse kendisinininki kadar griye dönmüş olan solgun tenine baktı. "Mira, nefesini tut."

Onun nefes alışını hissedemiyordu. Uzun ve sert bir şekilde nefes verdi, nefesinin kendisinden çıkan tüpten geçtiğini hissetti ve kendi göğsünün genişlemesini izledi. Sonra boynundaki ipi kopardı ve hızla kendi türünden bir dişiden çıkanla değiştirdi.

Tısladı, garip bir his onu ele geçirirken sesi suda yankılandı. "Bana ne yaptın Arges?"

"Hepimizin yapabileceği bir şey ve şimdiye kadar hiçbirimiz bunun farkında değildik." Mira'yı ona teslim etmeden önce dalının etrafındaki yapışkan maddenin kalın olduğundan emin oldu. "Şimdi onun için nefes al, Melete. Onu kubbeye getirip iyileştirmeni istiyorum. Hayatını kurtar."

"Bir akromonun hayatı mı?" Melete yüzünü buruşturdu, dudakları tiksintiyle dişlerinin üzerine çekildi.

Yüzerek yaklaştı, kendisinden çok daha iri olan dişiye doğru yaklaşırken yüzleri neredeyse birbirine değiyordu. "Eşimin hayatı, Melete."

İşte bu kadar. Başını salladı, gitmek için döndü ve ancak adam kolundaki minik akromoya son bir kez bakabilmek için onu kolundan tuttuğunda durdu.

Mira, kendi türünden bir dişi tarafından tutulduğunda daha da küçük görünüyordu. Bacaklarını göğsüne doğru çekmiş ve acıya katlanırken vücudunu titreten bir çocuk gibi görünüyordu.

Eğildi ve alınlarını birbirine bastırdı. "Benim için hayatta kal. Beni duyuyor musun, Mira? Savaş. Daha önce hiç savaşmadığın gibi savaşmalısın."

Dudaklarını zayıf bir öpücükle onunkilere değdirdi. "Seni seviyorum."

Arges elini uzattı ve kadının göğüslerinin arasına koydu. "Sen benim ruhumu taşıyorsun, *Kairos*. Onu benim için güvende tut."

Melete'ye başıyla hızlıca bir selam vererek, bir tane daha

İnsanlar kalbini denizden geçirir. Henüz onu düşünemiyordu. Endişe ve korkunun bir dalga gibi başının üzerinde kabarmasına ve elde etmek için çok çalıştığı her şeyi kırmasına izin veremezdi.

Şu anda halkına liderlik etmeye ve sevdiği kadına yaptıklarının bedelini Akromolara ödetmeye odaklanması gerekiyordu. Şu anda öldürmek istediği tek bir Akromo vardı.

Boynunu kırarak dikkatini tekrar şehre çevirdi. Adamları çoktan ay havuzlarını sökmeye başlamıştı. Tıpkı Mira'nın aylar önce ona yardım etmek için yaptığı gibi, cıvatalar eridikten sonra metali parçalara ayıracaklardı. Şehri parçalayacaklar ve Akromos'un gerçek kâbuslarını hayata geçireceklerdi.

Sürüsüne katılarak dikkatini onlara çevirdi. "İhtiyacımız olanı bulun. Size daha önce gösterdiğim tüplerde bol miktarda silah olmalı. Akromosları izlerken onları gördüm. Bulacağımız en önemli şey bu. Silahlar bu insanlara karşı bir şansımız olmasına yardımcı olacak."

"İnsanlar," diye tekrarladı Daios homurdanarak. "Onlara şimdi de böyle mi diyorsun, kardeşim?"

Bir hırıltıyla dönerek Daios'u boynundan yakaladı ve kardeşini o kadar yakına sürükledi ki boynundaki solungaçların nefes almak için kabardığını görebildi. "Beni çok iyi dinle. Kimi istersen öldüreceksin. Kanını alacaksın. Ama seni şehre sokacak olan benim ve onları anlayabilecek olan da benim. Beni şimdi sınama, Daios."

Bir başka el sırtına yerleşerek damarlarında kabaran öfkeyi durdurmaya çalıştı. "Biz seninleyiz, Arges. Kardeşinin söylediklerine rağmen."

"Onu yakından izle Maketes." Arges kan kardeşini serbest bıraktı ve dikkatini ilk açık ay havuzuna çevirdi. "Sebepe olduğu her türlü karışıklık senin de sorumluluğunda."

Onun için avlanma vakti gelmişti. Arges, Mira'ya elini uzatan o Akromo'yu bulacak ve onu yok edecekti.

Hep birlikte ilk açık ay havuzuna doğru döndüler. Kendini sudan ilk çıkaran ve akromosların evine sürükleyen o oldu. Daha önce burada bulunmuş olsa bile, içeri girmek onun için zor oldu. Renkler çok kasvetliydi. Beyaz duvarlar, çok parlak ışıklar ve ona dehşet dolu gözlerle bakan iki teknisyen. Onlar kalçalarındaki silahlara uzanamadan, o onları kenara itti.

Adamlardan biri başını konsolun kenarına çarptı ve yere kan sıçradı. Diğerinin ayağı takıldı ve Arges'in ne olduğunu görmek için izlemediği suya düştü. Halkının öldüremeyeceğini söylememiştir ve buna ihtiyaçları vardı. Katlandıkları onca şeyden sonra pençelerinin altında kan olmasını hak etmişlerdi.

Kendini kapıdan dışarı sürükledi, omuzlarıyla iterek açtı ve zar zor sığıdı, solungaçlarındaki tüm suyu dışarı attı ve ilerlemeye başladı. Koridorlar hâlâ dardı. Uzattığı kollarıyla iki tarafa da tam olarak dokunamıyordu ama yakındı.

Achromos dağıldı. Çıgıllıklar salonu doldurdu ve çok yakında güçlü silahları olan askerler olacağını biliyordu. Kapsülü askerleri asla göremeyecekti, çünkü o yemdi.

Savaşçıları onun arkasından bir köşeyi döndü, sonra bir başkasını. Hepsi koridorlarda sürünerek, karınlarının üzerinde sürüklenerek ve her şeyi görmezden gelerek ilerlediler.

Aradıkları şeyi. Yakında silahları olacaktı. Karşı koyabileceklerdi.

Arges sadece bir akromoya odaklanmıştı. Ve o adam şehrin derinliklerindeydi.

Hızla süründü, kuyruğu arkasından fırladı ve yaklaşacak kadar aptal olan tüm akromoları yakaladı. Silahlarını ona doğru ateşlediler, silahların sesi pullarına çarpıyor ve etine saplanıyordu. O durmadı. Siyah kanı arkasında çizgiler bıraktığında bile.

Çünkü adamı görmüştü. Akromo'nun ondan kaçışını izledi ama adamın gözlerinde dehşet yoktu. Sadece avlandığının farkındaydı. Ve belki de bundan bir heyecan duyuyordu.

Onu şehir boyunca takip etti. Cam tavanlı devasa odaların, ne olduğunu tahmin edemeyeceği kadar çok pislikle dolu odaların ötesine geçti. Şehrin kalbine doğru gittikçe daha da derine iniyordu. Belki de bu bir tuzaktı ama bundan hiç şüphelenmiyordu.

Sonra planı gördü. Adamın daha önce görmedikleri bir ay havuzunun bulunduğu başka bir odaya gittiğini fark etti. Adam çoktan kapıyı açmış, içine battığı üstü camdan bir geminin üzerinde duruyordu. Adam geminin her tarafını ateşleyip suya bırakırken ona bakmadı bile.

"Hayır bilmiyorsun," diye hırladı ve kendini gemiyle birlikte denize bıraktı.

Bunu geleceğinde gördüğünü fark etti. Akromolar, kendilerini denizin derinliklerine götürecek bu küçük cam baloncuklarla şehirlerinden kaçıyorlardı. Onlar hızlıydı ama o daha hızlıydı.

Geminin peşinden koştu, adam kaya sütunlarının etrafından dolanıp derinliklere doğru ilerlerken onu takip etti. Arges'ten kaçabileceğini düşündü. Bu adam kendisinin denizde doğmuş birinden daha iyi bir yüzücü olduğunu düşünüyordu.

Biraz zaman aldı ama sonunda adama yetişti. Geminin arkasına tutundu ve savurdu. Gemi rotasından sapmış, karanlıkta çılgınca dönüyor, ışıkları yanıp sönüyor ve tüm gemi yönünü korumak için mücadele ediyordu. Arges kendini geminin ön tarafına bağladı, parçaları koparıp derinliklere fırlattı. Kopardığı parçaların ne olduğu umurunda değildi. İçlerinden biri önemli olmalıydı.

Ve sonunda, sessizlikten başka bir şey yoktu.

Geminin ortasındaki ışığa baktı ve bir canavara baktığını düşünmesi gereken içerideki adama dik dik baktı. Belki de öyleydi. Arges dişlerini göstererek adama doğru fırlattı.

Ama akromonun elinde bir silah olduğunu ve silahı tam Arges'e doğrulttuğunu görebiliyordu. "Yap şunu," diye hırladı akromo. "Seni öldüreceğim, tıpkı küçük fahişeni öldürdüğüm gibi. Bir Tau askeri asla durmaz, kazanmamız ne kadar sürerse sürsün."

"Benim türümle sizinki arasındaki fark bu," diye yanıtladı Arges, adamın anlayamayacağını bilse de. akromo'nun gözleri büyüdü ve bu askerin Su İnsanları'nın konuşabildiğini ilk kez fark edip etmediğini merak etti. "Ne zaman duracağınızı asla bilemiyorsunuz ve her zaman bir şeyleri bitiren biz olmak zorundayız."

Pençelerini camın kenarlarına geçirdi ve gemisinin kalkanını söktü.

Adam silahını ateşleyemeden çok önce su içeri doldu. Zaten Arges ondan daha hızlıydı. Silahı tutan ele vurdu ve batan gemiye katılmasını izledi. Ama adamın tuttuğu akromo sallanıyordu, o kadar küçüktü ki bu kadar ölümcül olduklarını hayal etmek zordu. Adam çoktan boğulmaya başlamıştı, ağzı açık bir şekilde suyu hava gibi içine çekiyordu. Yaşamaya çalışıyordu ama çoktan öldüğünü fark etmemişti.

Arges boğazını biraz daha sıktı. "Ona dokundun ve bu bir daha asla olmayacak. Keşke seni paramparça edebilseydim, uzuv uzuv ve tüm bu acı için uyanık olmanı isterdim. Ama olmayacaksın, çünkü zayıfsın." Adamın kollarından birini, sonra diğerini tuttu. Akromo onun ne yapacağını anladığı anda, o da ne yapacağını biliyordu. "Bu yüzden bu işi çabucak bitireceğim, b u n u hak ettiğin için değil, onun bana intikamımdan daha çok ihtiyacı olduğu için."

Arges yırtıldı.

Her iki kol da çok kolay koptu ve adamların parçalarının denize dönmesine izin verdi. Bir yengeç ya da başka bir yaratık adamın geri kalanını kapacaktı. Suyu kan doldurdu ve dilindeki metalin tadını alabilmek için kanı solungaçlarına doğru sürükledi.

Sonra kubbeye doğru döndü ve eşinin yanına döndü. Ona ihtiyacı olan kadına.

Hâlâ hayatta olduğunu umduğu kadın.

Otuz DOKUZ

MIRA

Mira iyileşme sürecine dair pek bir şey hatırlamıyordu, sadece çok acı çekmişti. Birkaç kez uyandı; bundan emindi. Yanaklarındaki yumuşak elleri ve ona yaşayacağını söyleyen melodik bir sesi hatırladığı zamanlar oldu. Ona yaşamasını emretmişti, çünkü eğer yaşamazsa, o zaman onu uçuruma kadar takip edecekti.

Tekrar doğrulup etrafındaki her şeyin farkına varacak kadar iyi olduğunda, çoğunlukla yalnızdı. Byte hâlâ oradaydı ve küçük droid onu tekrar gördüğü için çok heyecanlıydı. Onun yanından ayrılmamıştı ve bunun yerine tüm kubbedeki en iyi yerin yatağının hemen yanı olduğuna karar vermişti.

Buraya aslında ölü olarak gelmişti. Ama undine'e bağlı olduğu için, göğüs kompresyonu gibi bir şey olmuştu. Undine onun yerine nefes almış ve böylece bedeni hayatta kalmaya zorlanmıştı. Melete o kordon ona bağlıyken günlerce onunla kalmış, nefret etmesi gereken bir akromo için nefes almıştı.

Ay havuzu artık kapalı değildi. Nedeninden o kadar da emin değildi ama Beta'ya yapılan saldırıyla bir ilgisi olduğunu hissediyordu.

Bu konuda pek bir şey bilmiyordu. Sonradan öğrendiği sarı yüzgeçli denizaltı Maketes ona saldırıdan ve şehirdeki insanların çoğunun hâlâ hayatta ve iyi durumda olduğundan bahsetmişti. Her ne kadar anlatırken tereddüt etmiş gibi görünse de, onlar hakkında çok fazla endişelenmesi için bir neden yoktu.

O siyah gözler ona baktı ve çok fazla şey gördü. Onun içinde öfkeli bir şeylerin kaynadığını biliyordu. Arges'i görmek istediğini ve onu hâlâ görmediğini.

Şimdiye kadar sormaktan kendini alıkoymuştu. Maketes ona halkının onu tuzaga düşürdüğünü söylemişti. En azından onun böyle demek istediğini düşünmüştü. Arges'in onun için gelmediğini söylemişti ve o da bunun nedeninin birilerinin onun kendi tarafına dönmesine izin vermemesi olduğunu düşünmüştü.

Buraya gelmesi ne kadar uzun sürerse, onun kendisini görmek istemeyip istemediğini o kadar merak ediyordu.

Onun kendisini değersiz gördüğünden korkuyordu. Ya da belki de ondan istediğini elde etmişti. Bilgi, seks ve sonra daha iyisini düşündü. Belki de onunla seks yapma konusunda o kadar kötüydü ki, onu yanında tutmaya değmeyeceğine karar vermişti. O bunu bilmiyordu.

Tek yapabileceği kubbesinde kalmaktı. Belli ki kendi halkı onu geri istemiyordu. Bu yüzden iyileşti, yürüyebilecek kadar iyi olana kadar bekledi, sonra egzersiz yaptı ve sonra yüzdü. Ondan sonra her gün yüzdü.

Kimse ona saldırmadı. Denizaltıların hiçbirisi onun varlığını umursamıyor gibiydi. Yemesi için balık getirenler bile onun yüzüşünü eğlenerek izliyordu. Yine de güçleniyordu ve önemli olan tek şey de buydu. Daha güçlü. Daha sağlıklı.

Medkit vücuduna dikiş atmıştı ve şu anda odaklanabileceği tek şey buydu. Çünkü kalbi paramparça olmuştu.

Belki de onun için yeterince iyi değildi. En azından bir evcil hayvandan fazlası değildi.

Şimdi yüzerken, yüzünü çok fazla sıkıştırmaması için solunum cihazını ayarladı. Mira'nın hâlâ çalıştığından emin olmak için lanet şeyi test etmesi gerekiyordu. Çalışmayı bıraktığı son fiyaskodan sonra ona pek güvenmiyordu. En azından o kadar değil.

Pençeli bir el çevresinden uzandı ve solunum cihazını yakaladı. Rebreather yüzünden çekilmeden önce "Hey!" diye bağırmak için sadece bir saniyesi vardı. Ayaklarını yanındaki kadınsız adamın göğsüne sertçe dayayarak, ayaklarıyla itti ve onlardan kurtuldu. Tek yapması gereken kubbeye geri dönmektir. Pratik yapıyordu. Nefesini uzun süre tutma konusunda daha iyiydi ve pratik yaptıkça daha da iyi oluyordu.

Boynunun yan tarafına keskin bir darbe indirdi ve birden ciğerlerine hava doldu. İtiyor, şişiriyor, ona yaşam hissi veriyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Bu derin sesi nerede olsa tanırđı. Bir yanı onun içinde erimek, sonunda burada olduğu için rahatlatarak ağlamak istiyordu.

Diğer yanı ona vurmak istiyordu ve bu yanı üste çıktı. Dönerek, onu yumrukladı

göğsüne yumruk attı ve sonra tüpü boynundan söküp çıkardı. "Nerelerdeydin?"

İç çekerek dalın ucunu yakaladı ve tekrar boynuna taktı. "Vahşi yaratık. Buradaydım ama düzeltmem gereken çok şey vardı."

"Düzeltmek mi?" Onun ciğerlerini tekrar şişirdiğini hissetti ve bu his o kadar tuhaftı ki odaklanmakta bile zorlandı. "Burada ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum Arges, ama yaralandığımdan beri beni görmeye gelmedin."

"Buradaydım ama sen uyanıkken değil." Tekrar bir elini kaldırdı, saçlarını kulağının arkasına taradı ve memnun olduğunu gösteren o iç çekme sesini tekrar çıkardı. "Seni çok özledim."

O... Bunu söyleyemezdi. O da onu özlemişti ama burada tek başına oturuyordu. Üzgündü. Onun gelip kendisine bir şey ifade ettiğini söylemesini hayal ediyordu ve onun yerine burada tam bir pislik gibi davranıyordu!

"Hayır," diye mırıldandı, kubbeye doğru döndü ve yüzerek ondan uzaklaştı. Havanın canı cehenneme. "Bu konuşmayı seninle yapmayacağım."

Onun üzerinde süzülüyor, ona ayak uydurmak için kuyruğunu zar zor sallıyordu. "Beni özlemedin mi?"

"Ölürken mi? Evet, biraz." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Arges'e ona aşık olduğunu söylemişti. Bu yüzden elbette onu özlemişti. Özlemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

"O zaman neden benden uzakta yüzüyorsun?"

"Çünkü sana kızgıyım."

Adam onun etrafında yüzüyordu ve aralarındaki bağlantı kızın da onunla birlikte dönmesini gerektiriyordu. Süzülerek dönmek zarif ve sakinleştiriciydi ama şu anda onunla sakin olmayı reddediyordu. "Neden?"

"Çünkü neredeyse ölüyordum, Arges!" Suyu içine çekti ve boğuldu. Havaının olması suyun altında kalmanın onun için kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Adamın nefesini sertçe verdiğini hissetti ve ciğerlerindeki tüm su ağzından dışarı çıktı.

tüm havayı tutamıyordu. Rahatsız edici ve tuhaftı ve insan değildi. Bunların hiçbirisi değildi.

Öfkesinden nefes bile alamıyordu. Sadece adamın ona verdiklerini alabiliyordu. Bu yüzden tek yapabildiği ona dik dik bakmaktı, gözyaşları tuzlu suyla birlikte gözlerine batıyordu.

"Burada değildin," dedi, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Ben açıkça ölmek üzereyken beni uzağa götürdün ve umursamadın bile. Orada kaldın ve sonra buraya gelmedin. Düşündüm ki..."

Ne düşündüğünü bilmiyordu. Onun da kendisini sevdiğini söylemek için parlak zırhlı şövalyesi olarak geri döneceğini ve birbirleriyle birlikte olmanın bir yolunu bulacaklarını düşünmüştü ama tüm bunlar çok hızlı olmuştu. Ve sonra hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Onu göremedi bile.

"Mira," diye mırıldandı.

Adamın kendisini belinden yakalamasına ve suyun içinde kendisine doğru sürüklemesine izin verdi. Belki de bunun için zayıftı. Ama yalan bile olsa onu hissetmek istiyordu. Pençeli elleri teninin etrafında kıvrılıyor, onu sert kaslara ve artık hak ettiğinden emin olmadığı bir aşinalıkla bacaklarına dolanan bir kuyruğa doğru çekiyordu.

"Bana Mira deme," dedi. Ellerini adamın aptalca sert göğsüne dayayarak hafifçe itti. "Nerelerdeydin?"

"Sana söyledim, yapmam gereken şeyler vardı. İkimizin güvende olduğundan emin olmalıydım ve artık güvende olduğumuzdan eminim."

"Gerçekten mi? Tüm söyleyeceğin bu mu? Güvende olduğumuzdan emin olmalıydın."

"Her şeyin olması gereken yerde olduğundan emin olmam gerekiyordu. Benim halkım ve sizinkiler iyi geçinmezler ve seni kurtarmak için o bağlardan kurtulabileceğimden emin olmak için oldukça ayrıntılı yalanlar söylemek zorunda kaldım." Adam yüzünü onunkinin üzerinde gezdirdi ve kadın

Boynunda çırpınan solungaçlar teniyle oynaşıyor. "Halkım seni kurtardığım için mutlu değildi. Seni kurtarmak için bu kadar uğraştıktan sonra bazıları seni öldürmek istedi. Bu yüzden kalmak zorundaydım. Senin hayatın için mücadele etmek zorundaydım. Bizim hayatımız için."

"Söylediklerinizin tek kelimesini bile anlamıyorum."

"Eminim bilmiyorsundur." Yanağını kavradı, yüzünü kendi yüzüne çevirdi ve dudaklarına bir öpücük kondurarak uzun süre orada kaldı. Neredeyse ciddiymiş gibi. Sanki onu gerçekten özlediğini söylüyordu. "Güvende olduğunu bilene kadar sana dönmek istemedim. Birbirimizi başkalarının müdahalesi olmadan sevebileceğimizi bilene kadar."

Sevgiler.

Dolaylı olarak onu sevdiğini söylemişti ama bu aynı şey değildi. Duymak istediğı şey bu değildi.

Onun tarafından tüketildiğini duymak istiyordu. Ondan uzak kaldığı her saniye, sanki kalbinden bir parça koparmış ve akıntıya bırakmış gibiydi. Onunla birlikte olmadığı için kanamasını istiyordu.

Bunlar çılgınca düşüncelerdi ama o da böyle hissetmişti. Sanki bir parçası eksikmiş gibi. Sanki o ona geri dönene kadar tam olarak bir insan değilmiş gibi.

Onu biraz daha kendine doğru çekti, elini boynunun arkasına doladı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Çok şey gören o siyah gözlere gerçekten bakmaya. "Ben yokken sevgimi sorguladın mı?"

"Her gün."

"Gerçekten mi?"

"Her saniye," dedi, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Ölebilirdim. Melete benim için nefes almasaydı ölebilirdim. Ya da sağlık antamız olmasaydı. O adam beni öldürmeye çalıştı ve senin tek yaptığın beni teslim edip haftalarca ortadan kaybolmak oldu."

Pençeleri başının arkasına saplandı. "Onu öldürmek için geri döndüm, Mira. Onu tüm şehir boyunca takip ettim ve sonra kaçış kapsülünde kovaladım. Sana dokunmanın bedelini ödememek için kaçmaya çalıştı. Ama sonra ben

gemisini parçaladım ve onu ikiye böldüm. Onu köpekbalıklarına bıraktım, böylece hepsi sana elini sürenin başına ne geleceğini bilsinler."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu cevaptan bu kadar tahrik olmasının normal olduğunu düşünmüyordu ama lanet olsun, onu istiyordu.

Derin bir nefes aldı, solungaçları aniden çok açık bir şekilde heyecanlandığı karnına doğru çırpınıyordu. "Lanet olsun, kadın. Senin için birini öldürdüğümü söylediğimde böyle tepki vermemelisin."

"Başka nasıl tepki verebilirdim ki? Haftalarca beni artık umursamadığını düşündüm. Ortadan kayboldun ve ben de beni taşıyıcıya geri koyduğun ve sen hayatını yaşarken insanların sana baktığı bir evcil hayvan sandım."

"Asla," diye tısladı, parmakları kızın kalçasına ve başının arkasına doğru esneyerek. "İstesem de seni bırakamam, *Kairos*. Sen benim ruhumsun ve hep öyle kalacaksın, göğsümde atan kalbimsin. Senin için her şeyi yaparım, Mira. Kendi halkıma bile yalan söyler, onları Akromoslara karşı savaşmanın aptalca olduğuna ikna eder ve başka birini savaşçıların lideri yapardım. Senin için her şeyden vazgeçtim."

"Yapmadın."

"Yapacağım," dedi omuz silkerek. "Eğer istediğin buysa. En azından harekete geçirdiğim şey bu. Herhangi bir noktada, Maketes'i kapsülü yöneten kişi yapacağım. Sen ve ben sonsuza dek ortadan kaybolabiliriz."

Kulağa hoş geliyordu. Sadece ikisi. Ama o zaman okyanusta daha fazla denizaltı ya da bu dünyanın kurtarılmaya değer olduğunu hissettiren daha fazla insan göremeyecekti.

Onun yokluğunda çok yardımcı olmuşlardı. Melete, Maketes, isimlerini bilmediği birkaç kişi daha, ama hepsi çok nazikti. Gerçekten, gerçekten naziktiler. Ona yemek getirmişler ve sorular sormuşlardı. Hatta bazıları

kendi fişlerini aldı, böylece onunla gerçekten sohbet edebildiler. Çok tatlıydılar ve bunu kaybetmek istemiyordu.

Ama en önemlisi, onun için her şeyden vazgeçmesini istemiyordu. Bu adil değildi. Hele ki bu işi yürütme şansları varken.

Başını iki yana salladı. "Hepimizin bir arada kalması için bir yol bulmak istiyorum. Senin halkına ve bana sahip olmanı istiyorum, Arges."

"Bunun imkânsız bir gelecek olduğunu söyleyenler var." Onun köprücük kemiğini öptü, dudakları teninde gezindi. "Denizdeki kadimlerle konuştum. Bana geleceğimizi gösterdiler ve sadece iki yol vardı. Biri savaştığımız, diğeri ise bir aile olduğumuz yol."

"Belki de her şeyi görmedin," diye cevap verdi, ellerini saçlarında gezdirip tırnaklarını kafa derisine geçirerek. "Belki de geleceğin sadece bir parçasını gördün. Yalnız olduğumuz bir anı. Ama belki de geleceğin benimle ve onlarla birlikte." "

"Bu geleceği gerçekleştirmek için yapacak çok işimiz var. Senin insanların. Benim insanlarım. Hiçbiri anlamak istemiyor ve bunun henüz tam olarak mümkün olduğunu sanmıyorum. Onlar bizim türümüzle konuşmaya başlamadan önce sizin bizim için tercümanlık yapmanız gerekecek."

"Bunu yapabilirim." Nasıl yapacağını ya da yaparsa ne olacağını bilmiyordu ama deneyecekti.

Arges tırnaklarını kızın yan taraflarına geçirdi ve bu ince temas noktaları kızın nefesini kesmesine neden oldu. Damarlarından ani bir sıcaklık aktı ve ah, Arges ona dokunduğunda böyle hissettiğini unutmuştu.

Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Sanki bir köpekbalığı yanından yüzerek geçse fark etmeyecekmiş gibi. Ondan bir ısırık alsa bile, sadece gülümseyecek ve Arges'e ona tekrar dokunması için yalvaracaktı.

Onun dokunuşuna karşı eğilerek, ne hakkında konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. "Yani planın Akromoslarla birlikte çalışmak mı? Onlarla bir anlaşma mı yapmak istiyorsun?"

"Planım seni bir mağaraya götürüp suyun ılık olduğu ve rahat edebileceğin bir yerde becermek." Boynunu ısırđı, keskin dişleri muhtemelen iz bırakıyordu. "Çıkardığın sesleri tekrar duymak istiyorum, bu sefer önümüzde hiçbir engel olmadan. Senin benim olduğunu ve benim de senin olduğumu bilmek istiyorum."

Başını sallıyordu. Neden bir aptal gibi başını sallıyordu?

Kollarını Arges'in boynuna, bacaklarını da beline dolayarak onu sıkıca kendine doğru çekti. "Bunu yapalım, Arges. Ve belki bu sefer ikinizin de ihtiyaçlarını aynı anda karşılamamanın bir yolunu bulabilirim."

Alçak sesle homurdandı ve o siyah gözleri parladı. "Bu mümkün değil, Akromo."

"Belki bir kadınla değil." Aralarına uzandı ve adamın çıktığını düşündüğü yeri avuçladı. Adamın kalçalarını onunkilere vurması ödölüydü ve avucunun altındaki pulların yer değıştirdiğine yemin etti. "Ama bir insanla bu tamamen mümkün."

"Siktir git," diye inledi, kimse onları bulmasın diye kubbeden uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Niyetim o," diye yanıtladı kahkaha atarak.

KIRK

Arges

S Onunla birlikte akıntıda yüzerken vücudunun gevşemesine izin verdi. Yolculukları boyunca ellerini onun yanlarında gezdirdi. Teninde. Sanki ona bir daha dokunamayacağını düşünüyormuş gibi dokundu. Belki de yapamayacağından korkmuştu.

Bunu o kadar çok kelimeyle söylememiş olsa da, dokunuşundan onun için endişelendiğini hissedebiliyordu. Onu görmek istemişti ve işleri düzeltmesi gerektiğini söylerken yalan söylememişti. Halkı birlikte olmalarını istemiyordu. Kahretsin, onun halkı da birlikte olmalarını istemiyordu.

Ama öyleydiler. Ve şimdi ciğerlerine hayat üfleyip onu suyun içinde sürükleyerek derin maviliğin ortasında yüzdürürken birbirlerine bağlanmışlardı. Etrafındaki her şey aynı renkteydi. Her yönde sonsuz mavi ve yukarıdan gelen güneş ışığı mızrakları. Burada gezegendeki tek insanlar onlardı. Onun çıkardığı ses dışında hiçbir ses yoktu ve o bile hafifçe boğuktu.

Beline doladığı kolları sıkılaşıarak onu biraz daha kendine çekti. Onu içine çekerken solungaçları çırpındı ve kalbi onun avuçlarına karşı sertçe çarptı. Çok uhrevi. İnsandan çok farklıydı ve ona doyamıyordu.

Öne doğru eğilerek dudaklarını solungaçlarına bastırdı. Akıntıda çırpınan o narin yüzgeçler hemen duruldu. Nihayet ona istediği şekilde dokunabilecekti. İnce zarlar boyunca öpebilir, uzun zamandır yapmayı arzuladığı gibi dilini üzerlerinde gezdirebilirdi.

Kollarında sertleşti, ona daha fazla erişim sağlamak için başını eğdi ve inledi. "Bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?"

Hiçbir fikri yoktu. Ama parmaklarını onlara dokundurduğu ilk andan itibaren hoşuna gideceğini biliyordu.

O kadar güzel bir resim çiziyordu ki, sanki zevk biraz fazla gelmiş gibi ondan uzaklaşıyor, ama yine de gitmesine izin veremezmiş gibi onu sıkıca tutuyordu. Her yerine dokunmaya çalıştıkça tüm o kaslar esniyor, dokunuşunun altında toplanıyordu. Onu, her santimini, geçen sefer dokunamadığı tüm sıcak tenini hissetmek istiyordu çünkü ikisini de tüketen ihtiyaçtan çok bunalmıştı.

Mira onun avuçlarında kıpırdandı, hareket etti, böylece kalçalarındaki sıkı tutuşunu bırakmak zorunda kaldı. Elleri suyu kavradı, sanki pençelerinin batacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

"Mira," diye homurdandı ama sonra dudaklarını boynundan aşağı, göğsünün üzerinden geçirip kaburgalarındaki solungaçlara kadar takip edince sustu. Dilini onların üzerinde gezdirirken, başını kaldırıp adamın siyah gözlerinin kocaman olduğunu gördü. Sert nefes alıyordu. Bu nefesin kendi ciğerlerini şişirdiğini, heyecanı bedenine doğru kayarken ciğerlerini genişlemeye zorladığını hissedebiliyordu.

"Kendini nerede sakladığını bilmek istiyorum," diye mırıldandı kaburgalarına doğru. "Seni görmek istiyorum, Arges."

Bir iniltiyle kalçalarını döndürdü, böylece ikiz yarakları denize fışkırırken pulların kayarak yoldan çekildiğini görebildi. Geçen sefer ona çok fazla bakamamıştı, sadece yumuşak tenini ve içine girmeden önceki pürüzsüz dokusunu hissetmişti. Ama şimdi? Şimdi doyasıya bakabilirdi.

İnanılmaz derecede pürüzsüz ve çok büyüktü. Uçları sivriydi ve bir an için onu gerçekten içine sığdırabildiği için şok oldu. Ama sonra tekrar, bunu yapmıştı. Bu yüzden şimdi neden sorguladığını bilmiyordu.

En üsttekini avucunun içinde tutarak ona deneysel bir vuruş yaptı. Ve ah, tüm o kaslar yeniden kasıldı. Karın kasları esnedi ve başını geriye doğru eğdi, arkasındaki boş arka planla karşılaştırıldığında o yakışıklı kas kordonları keskin bir rahatlamayla göze çarpıyordu. Saçları başının etrafında uçuşuyordu ve kadının odaklanabildiği tek şey küçücük elinin hareketsiz hale getirdiği kilometrelerce uzunluktaki kas ve gücü.

"Çok seksi," diye mırıldandı, eğilip adamın sikinin başına bir öpücük kondurdu. "Hepsi benim."

Kalçaları sarsıldı ve pençeleri kızın saçlarını taradı. Onu kendisine bakmaya zorladı, gözleri bir soru ve biraz da korkuyla açılmıştı. "Ne yapıyorsun Mira? Bu garip bir insan testi mi?"

Muhtemelen onu ısıracakmış gibi göründüğünü fark ederek kıkırdadı. "Sus ve sadece hisset."

Kendi başına nefes almak zorunda kalmamanın faydaları vardı. Mira adamın sikini ağzına aldı ve onu olabildiğince derine çekmek için sertçe emdi. Anında emiş umduğu etkiyi yarattı. Adamın kalçaları kıpırdandı ama Mira, boğazından aşağı neredeyse kolayca kayan kalın sikin etrafına doladığı eliyle derinliği kontrol etti.

Geri çekilerek dilini başının etrafında döndürdü ve onun tepkisini izledi. Sanki tapacağı yeni bir tanrı bulmuş gibi ona bakıyordu. Belki de bulmuştu.

Mira onunla zaman geçirdi, tadının tuzlu tuzunu ve onu kıvrandıran şeyleri öğrendi. Bir insanınki gibi normal bir penis başı yoktu, bu yüzden onun hassas kısımlarını keşfetmek zorundaydı. Emdiğinde, yaladığında ya da dişlerini şaftında gezdirdiğinde bağırmasına ve sonra parmak eklemlerinin arkasını ısırmasına neden olan kısımları çünkü görünüşe göre bunu seviyordu.

Tüm solungaçları vücudundan dışarı çıkana kadar durmadı, o kadar hızlı çırpınıyordu ki neredeyse hareketi takip edemiyordu. Sonra yüksek sesli bir inilti, öfkeli bir ses çıkardı ve onu kollarının altından yakalayıp suyun içine fırlattı. Onu belinden yakaladı ve iç çamaşırını yırtarken bacaklarını boynuna doladı.

Solungaçları tekrar çırpındı ve bu sefer onun kokusunu içine çektiğini biliyordu. Her zaman yaptığı gibi kokuyu solungaçlarında sürüklüyordu.

Ve sonra oradaydı. O uzun, engebeli dil, onu mızraklayana kadar kıvrımlarında sürüklendi. Kız ona doğru eğildi, kendini onun ağzına biraz daha sert sokmaya çalışırken omurgası kıvrıldı. Onun her yerine aynı anda dokunmasını istiyordu. Neredeyse kaybettikleri onca şeyden sonra onun tarafından tüketilmek istiyordu.

Onu yerinde tutarken kalçalarını kavrayışı neredeyse morartıcıydı, ölümcül pençeleri derisini kazıyordu.

Dişlerini kıvrımlarına geçirdi. Onu sadece yalamakla kalmadı, yedi de. Arges dağınık ve gürültülüydü, küçük homurtuları ve inlemeleri ona dünyanın en kutsal amına sahipmiş gibi hissettiriyordu. Her santimi onun için değerliydi ve hiçbir zaman eksik olduğunu hissetmedi.

Biraz daha eğildiğinde aklından bir düşünce geçti. Çılgınca ve çılgınca bir düşünce ama aslında suda yapabileceği bir şeydi. Burada yerçekimi yoktu. Onu tutan hiçbir şey yoktu.

Adamın bir sonraki iniltisinde, kalçalarını yoğuran elini otomatik olarak gevşettiğinde, kadın hareket etti. Ondan uzaklaşmadı ama onun kollarında baş aşağı olana kadar geriye doğru eğildi. Aletleri de tam istediği yerdeydi. Adam onu tutup geri çekmeden önce -ki o hırlamayla planının bu olduğunu anlamıştı- bir tanesini ağzına aldı. Sertçe emerek diğerini de

ve ikisini de aynı anda avucunun içine aldı.

Tekrar ürperdi, kuyruğu çaresizce bir şeye sarılması gerekiyormuş gibi onun altında kıvrıldı. Ve sonra tüm dikkati bacaklarının arasına odaklandı. Birdenbire yine her yerdeydi. Dili kızın derinliklerine dalıyor, her hareket ettiğinde o çıkıntılar klitorisine doğru kayıyordu. Ovaladı, emdi, kız kollarında titreyen bir karmaşaya dönüşene kadar alay etti.

Bir yandan da ona işkence ediyordu. Mira adamın spermlerinin ellerini kapladığını hissedebiliyordu, o kadar çoktu ki ürkmesi gerekirdi. Ama umurunda değildi. Sadece ondan daha fazlasını istiyordu. Onun tadından, arzusundan daha fazlasını.

Ama o çok daha yetenekliydi, belki de kendini onun zevkine adamıştı. Keskin bir çığlıkla dilinin etrafına boşaldı. O kadar sert sıktı ki, birkaç saniye boyunca içinde kilitli kaldı, sonra adamın dilini yavaşça dışarı çektiğini hissetti, yumuşak bir iç çekişle bacaklarının arasını yaladı ve solungaçlarını kalçalarına doğru cırıptı.

"Mira," dedi, kelimeyi neredeyse soluk soluğa söyleyerek.

"Yapamam..."

Onun ne söyleyeceğini zaten biliyordu. Daha fazla bekleyemezdi ve o da bekleyemezdi. Planladığı şey için bile daha fazla beklemek istemiyordu.

"Kuyruğunu bana yaklaştır," dedi ve yüzünü ona dönmesi için onu çevirmesine izin verdi.

Mira ondan önce seks deneyimi yaşamıştı. Denizin altında bunun dışında yapacak pek bir şey yoktu. Mühendisler vücutları konusunda utangaç değillerdi. Mümkün olan her şekilde seviştiğini düşünüyordu ama bunu hiç yapmamıştı. Başka biri için yapmayı teklif bile etmemişti ama... Onunla birlikte o ezici dolgunluğu hissetmek istiyordu. Bunu onunla yaşamak istiyordu.

Ona bu tatmini verebilecek tek kişiyle.

Kuyruğunu etraflarına doladı ve kız sürüklendikleri gibi garip bir hisse kapıldı. Suda yüzüyorlardı ama yavaşça batıyorlardı. Ama sonra pulları bacaklarını sıyırdı ve denizin onlara ne yaptığı umurunda değildi.

Adamın aleti kalçalarının arasına girdiğinde ciğerlerine titreyen bir nefes daha doldu. Görünüşe göre iç çamaşırı, içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

"Şiddet içermeyen seksin senin için sorun olmadığından emin misin?" diye sordu, ciğerlerindeki titreyen hava yüzünden nefesi kesilmişti.

"Evet," diye inledi. "Hiçbir şey senin gibi hissettirmedi, Mira.

Hiçbir şey."

"Oh, sadece bekle, çok daha iyi olmak üzere." Aralarına uzandı, her iki siki de avuçladı ve onları girişlerine yönlendirdi. Her biri için bir tane.

Bunu daha önce yapmayı hayal etmişti. Çifte penetrasyon, birkaç kadın iş arkadaşının daha önce bahsettiği bir fanteziydi. Ama bunun için aynı anda iki erkek gerekiyordu ve hepsi de tek bir erkeğe sahip olmanın çok zahmetli olduğu konusunda hemfikirdi. Ama şimdi? Şimdi nihayet bu fanteziyi gerçekleştirebilirdi.

"Sen ne-" Gözleri irileşti ve sonra doğal kayganlığı kadının içine doğru kaymasına yardımcı olurken boğazında boğuk bir ses yankılandı.

Konuşma yeteneğinden yoksun görünüyordu. Elleri onu sıkıca kavradı ve yavaşça aşağıya, daha aşağıya çekti. Çok fazla. Yeterince hızlı değil. Ve Tanrım, o kadar doluydu ki. Aynı anda içinde iki yarrağın hissi eziciydi.

Adam onları acı verici bir şekilde santim santim birbirine yaklaştırırken zar zor düşünebiliyor, zar zor nefes alabiliyordu. Adamdan gelen hava ciğerlerine yavaş ve düzenli bir şekilde doluyordu, sanki adam hareketsiz kalmakta zorlanıyormuş gibi. Yavaşça onun üzerine çökerken, aynı mücadeleyi hissetti. Ve sonunda, adam tamamen içine oturmuştu.

Onu her yerde hissedebiliyordu.

"Siktir," diye fısıldadı, uzun bir nefes tıslayarak. "Yapabilir miyim bilmiyorum... Yapabilir miyim..."

"Yapabilirsin, aşkım." Arges onu hafifçe kendisinden uzağa doğru eğdi, bu hareket karşısında ürperdi ve göğsünün ucunu ağzına götürdü.

Ağzının hafifçe çekilmesi, dilinin göğüs ucunun üzerinde gezinmesi, dolgunluğun üstüne çok fazlaydı. Ve sonra hareket etti.

Oh, hareket etti.

Yavaş bir süzülüş, o kadar ıslak ve kolay ki sürtünme neredeyse gözden kaçıyor, ta ki tekrar içine girene kadar. Yavaşça, çok yavaşça. Hareket çok nazikti ve vücudunun ona açıldığını hissetti. En ufak bir acı ya da rahatsızlık hissi kalmayana kadar hareket etmesine, süzülmesine, yer değiştirmesine izin veriyordu.

Sadece kaygan, inanılmaz bir baskı vardı. Her açıdan ve vücudunun her yerinden.

Ağzının ne zaman açıldığını bilmiyordu ve adam da bundan yararlandı. Arges dilini kızın ağzına daldırdı, kız onun pençesinde inleyene kadar yaladı ve ısırdı.

"Nefes al, *Kairos*," diye tısladı onun dudaklarına karşı. "İnanılmaz hissediyorsun. Beni çok iyi karşılıyorsun."

İnledi. "Hareket et, Arges. Daha hızlı, daha sert, bir şeyler yap."

Kendisini boşaltması için ona yalvarıyordu. Şu anda bu çok iyiydi, ama inanılmaz bir şeyin eşiğindeydi ve bunu nasıl daha iyi hale getireceğini bilmiyordu. Kalçalarını esnetti ve aniden...

Kahretsin, ona sertçe daldı. O kadar sertti ki zihni parçalanmış gibi hissetti. Adam onun kalçalarını tutup çırpınırken kadın hayatında hiç çıkarmadığı bir sesle inledi. Daha sert. Daha sert. Onun içinde dibe vururken acı verici derecede mükemmeldi.

Bir elini karnına bastırdı, adamın içinde hareket ettiğini hissetti ve adam onu ileri doğru çekerken uzun bir ses çıkardı.

Boynunu ısırarak homurdandı, "Beni çok sert boşaltacaksın, Mira. Kahretsin, mükemmelsin."

Sırtını kamburlaştırdı ve paramparça oldu. Adamın gırtlaktan gelen sesi, göğsünden çıkan iniltili ihtiyaç... Onu uçurumun kenarına gönderdi. Belli belirsiz, onun kendisine katıldığını hissedebiliyordu. Her iki deliğini de tüketen taşkın sıcaklık, onu ihtiyacı ve arzusuyla ağzına kadar dolduruyordu.

İkisi de zor nefes alıyordu. Ya da adam sert nefes alıyordu, kadının ciğerlerini tekrar tekrar dolduruyordu, ta ki kadın biraz sersemleyene kadar. Ya da belki de bu, ruhunu paramparça eden orgazmdı. Küçük bir kıkırdama çıkarıp kendini ondan kurtarmadan önce birkaç kez tekmelemesine neden olan, içindeki aletlerini sıkıştıran küçük artçı şokları hâlâ hissedebiliyordu.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

"Hiç de değil." Sabah biraz ağrısı olacaktı ama bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Mira onu alt edebileceğinden çok emindi ve bunu kanıtlamıştı. Bu onun kendi

Eğer kızın canı yanıyorsa lanet olsun, bu yaşadıkları macerayı hatırlatan hoş bir anı olacaktı.

Yüzünü onun boynuna gömerek, her ikisi de deniz tabanına yerleşirken solungaçlarına sokuldu. Etraflarında tozlar uçuşurken, aslında batmakta olduklarını fark etti.

Arkasına yaslandı, kadın göğsündeyken ve kolları onu sarmışken kuma uzandı. Aleti hâlâ yarı sertti, bacaklarının arasına sıkışmıştı ve garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Ee?" diye sordu göğsüne daireler çizerek. "Ne düşünüyorsun?"

Mira'nın öksürmesine neden olan bir nefes çekti. "Aklımı çaldın, Mira. Her şeyin eskisi gibi olduğu günlere nasıl geri dönebilirim? Aynı anda iki sikimle birden boşalmamın mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Bu... Şok ediciydi."

Kıkırdadı. Ama sesi köpürerek çıktı ve küçük hava kabarcıkları suyun içinde kıpırdanarak yüzeye doğru yükseldi. "Şey, aklını başından almak istedim."

"Gerçekten de öyle." Onu biraz daha yaklaştırdı ve rahat etmesi için bacaklarını iki yanına dizdi. "Sen denizden gelen bir hediyesin, Mira. Bulduğum için çok şanslı olduğum nadir bir inci. Seni seviyorum, biliyorsun. Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Ruhumu göğsünde taşıyorsun. Nereye gidersen git, senden asla uzak olmayacağım."

Saçları etraflarında dalgalanıyor, vücudunun elektrik mavisinin etrafına kırmızı dolanıyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, solungaçlarına bir öpücük kondurarak. "Ne kadar farklı olursak olalım ya da nereden gelirsek gelelim. Sen benimsin, Arges. Ben de seninim."

SONSÖZ

MIRA

Mira gelecek hakkında ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi. Kubbeye gelen ve kibarca kendilerine de bir çevirmen takılıp takılamayacağını soran kadın sayısı giderek artıyordu. Henüz konseyin herhangi bir üyesiyle ya da Arges'in "Mitéra" dediği kadınla tanışmamış olsa da, bir gün tanışacağını umuyordu. Onlar hâlâ ona güvenmiyordu ve bunun onların hakkı olduğunu düşünüyordu.

Arges ise her konuda onun fikrini sormakta gecikmedi. Beta'ya yaptıkları saldırının başarılı olduğunu ona bildirdi. Undine'lerin artık kendi halkına karşı kullanabilecekleri silahları vardı. Ve biraz kendi türüne karşı geliyormuş gibi hissetmesine rağmen, onlara silahları nasıl kullanacaklarını gösterdi. Hatta onlara çaldıkları silahları, kaynak makinelerini ve diğer tüm saçmalıkları nasıl saklayacaklarını bile gösterdi, böylece deniz onları kullanmaya teşebbüs etmeden önce yok etmeyecekti.

Belki de yanlış bir şey yapmıştı. Onlara karşı savaşmalı, insanların uğruna savaşmaya değer olduğunu söylemeliydi. Belki de dışarıda onların fikrini değiştirecek başka biri daha vardı.

Ama şimdilik sadece birçoğundan biri olduğunu hatırlıyordu. Sadece çalışmasını istedikleri bir şehirde unutulmuştu. Ona defalarca vuran yumruğu ya da pek çok yara izi bırakan bıçağı unutmak zordu.

Şehir tam da böyleydi.

Bir şehir. Birçok insanın toplandığı ama kimsenin yardım etmediği boş bir alan. Anne ve babası öldükten sonra yetim kalan, küçük parmakları zamanla güçlü ellere dönüşen pek çok kişiden biriydi. Ama kimse onun nasıl olduğunu ya da ne yaptığını umursamıyordu.

Denizaltılar önemsedi. Önceki hayatı ve ne yemekten hoşlandığı hakkında sorular sordular. Çeviri çipi istemeye geldiklerinde ona hediyeler getirdiler ve daha sonra nasıl olduğunu sormak için geri döndüler. Onu kendi toplumlarına katmak için çaba gösterdiler ve o da bunun için minnettardı.

Ayrıca, Arges onu asla uzun süre yalnız bırakmazdı. Çoğu gün evinin altında oyalanırdı. Bazı geceleri kubbenin içinde geçiriyor, bazı geceler de onunla birlikte sığırlıklarda uyuyordu. Mira yalnız kaldığı birkaç geceyi ise rahat bir yatakta, minderler, battaniyeler ve kendisine eşlik etmesi için Byte ile geçiriyordu.

Mükemmel bir hayat değildi. Hâlâ çözmeleri gereken çok şey vardı ve hâlâ derisi yarılacak kadar vıcık vıcık olmasın diye günlerini kuru kalarak geçirmek zorundaydı.

Ama çoğunlukla... sessizdi. Huzurluydu ve istediği her şey vardı.

Arges ay havuzundan başını uzatarak sebze ve meyve projesini inceledikten sonra ona doğru döndü. "Hazır mısın?"

Pek sayılmaz. Onun kapsülüyle konuşmasını, onlara bundan sonra ne yapacakları konusunda bir yön vermesini istemişti. Beta belli ki en azından birkaç ay daha onların kontrolü altındaydı. Yakında oradaki generallerle konuşmaları gerekecekti. Halkı bu saldırının uzun süre devam etmesine izin vermezdi ama yaralarını sarmak için zamana ihtiyaçları vardı.

O zamana sahip olmalarını istemiyordu. Ama Beta'nın hidranın sadece bir başı olduğunu da fark etti. Uğraşmaları gereken daha pek çok baş vardı.

Arges onu kollarına aldı ve sığ sulara onunla birlikte batık bir insan kasabasına doğru yüzdü. Bulması kolay bir yerdi ve bu nedenle birbirlerini genellikle orada buluyorlardı.

Maketes'i tanıdı ve sarı yüzgeçli kadın ona sııttı. El salladı, kimin yanında yüzdüğü düşünülüğünde biraz gülünçtü.

Gözlerini parlayan kırmızı zenciye dikip hırlayarak dişlerini gösterdi. "Onun burada ne işi var?"

Arges isteksizce, "O bu kapsülün önemli bir parçası," dedi. Ama sonra ekledi, "Eğer seçme şansım olsaydı, burada olmazdı. Ama Mitéra bu sonraki girişimi diğer şehirlerden birine doğru yönlendirmesi konusunda ısrar etti. Ona hayatımıza geri dönmesi için bir şans daha vermeye çalışıyor."

"Kolu olmadan mı?"

"Kolu olmasa bile." Arges onları daha yakına yüzdürdü ve sonra onu serbest bıraktı. Bu açıkça kardeşine Mira'nın kendi başına ayakta durabilecek kadar güçlü olduğunu göstermek için yapılmış bir hareketti.

Ya da belki de kardeşine ona elini bile süremeyeceğini söylemenin bir yoluydu. Önce Arges onu öldürmeden olmaz.

Elini uzattı ve Mira perdeli parmaklarının arasından bakarak Arges'in bir çeviri çipi tuttuğunu gördü.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu ona vermemi mi istiyorsun?"

"Bunu ona verebilecek kadar küçük parmakları olan tek kişi sensin.

implante et." Yine de omuz silkti. "Bu size bağlı. Onu hangi göreve gönderirseniz gönderin, halkınızı anlayabilirse muhtemelen daha kolay olacaktır."

İç çekerek çeviri çipini aldı ve Daios'u işaret etti. "Eğer beni ısırırsan, seni Arges'e öldürtürüm."

Tehdidi iri yarı kızıl kadın için pek korkutucu değildi ama Maketes bunu tekrarlayınca Daios daha da karardı. Daios'un itiraz edeceğini düşündü ama onun yerine sadece başını eğdi ve vücudunu sağ kolunu ondan daha uzakta tutacak şekilde yana yatırdı.

Bir zamanlar güçlü bir kola sahip olduğu kütüğe baktı ve kalbine küçük bir acıma duygusunun girdiğini hissetti. Onun insanları tarafından yaralanmıştı. Ve elbette kendi nefreti tarafından da. Ama bu, yaraları olduğu gibi görmediği anlamına gelmiyordu.

Ruhunun içindeki acı dışarıya taşınmıştı ve bu kayıp hayatının geri kalanında onunla birlikte kalacaktı.

Kendini Arges'ten kurtardı ve nefesini tuttu. Çeviri çipini kafasının yan tarafına yapıştırmak çok kolaydı ve acı içinde irkilirken yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

Ancak diğer denizaltıların aksine, o suyun içinde kıvranmadı ya da denizi çalkalamadı. Bunun yerine, acıyı metanetle karşıladı ve azımsanmayacak bir güvensizlikle onun gözlerine baktı. "İşte," dedi ve bir kolunu omuzlarına dolayan Arges'in yanına yüzerek geri döndü.

Onu tekrar onu Boğaz önce Ekliyorum, "Sen gerekir olmak mümkün için Şimdi beni anlayın."

Her şey bir yana, onu irkilten de buydu. Onun konuşmasını dinlerken gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyordu ama sonra

gözlerini sıkarak kapattı ve başını salladı. "Yapabilirim, achromo."

Arges dikkatini diğerlerine çevirdi ve dikkat çekmek için boğazını temizledi. "Mira'nın bizim için bir planı var. Diğer şehirler hakkında konuşuyorduk. Beta şu anda yaralarını sarıyor ve yakında onlarla tekrar uğraşmak zorunda kalacağız. Ama başka şehirler de var."

"Neden onlara odaklanalım ki?" Maketes sordu. "Onlar evimizden çok uzaktalar."

"Tüm şehirler iç içe geçmiş durumda," diye yanıtladı. "Her şehir diğerine yardım eder. Beta silah üretiyor ve onarılması gereken gemileri onarıyor. Alfa ise her şeyi yönetir. Eğer Alfa'ya saldırırsak, en fazla etkiye sahip olan Alfa olacaktır."

"Biz mi?" Daios tekrarladı, kara gözleri nefretle parlıyordu. "Bize yardım etmek istediğine inanmıyorum, Akromo."

Ona ters ters bakarak, "Daha fazla insan öldürmeni istemiyorum," diye homurdandı.

"O halde ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Önünüze çıkan herkesi öldürmeden de şehirde dolaşmanın yolları var." Onu Arges'e bağlayan ipi yakaladı ve hepsini kuma doğru sürükledi. Kumun içine şehirleri çizdi, her birinin yanında bir sembol olan daireler çizdi.

Mira sonraki bir saatini şehirlerin nasıl çalıştığını anlatarak geçirdi. İçlerinde kimlerin olduğunu. Alfa'ya odaklanmaları gerekiyordu çünkü tüm siyasi liderler oradaydı. Beta iyiydi, evet, çünkü gemiler tamir edilmeyecekti. Tüm şehirlerde bozuk olan her şey bozuk kalacaktı ve bu iyi bir başlangıçtı. Ancak çok daha büyük bir etki yaratacak başkaları da vardı.

Gözlerini ilk diktikleri yer Alfa olmalıydı. Diğer tüm şehirlerde, halkının hiçbirinin göz ardı edemeyeceği bir dalgalanma etkisi yaratacak tek şehir oydu.

Bitirdiğinde Daios bile biraz etkilenmiş görünüyordu.

"Liderleri bizimle konuşmayacak," dedi Daios, sesi gırtlaktan gelen bir gürültüye dönüşmüştü. "Eğer onlarla bir anlaşma yapabileceğimizi düşünüyorsanız, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Bizimle bir anlaşma yapmak istediklerini sanmıyorum. Bu yüzden isteği değiştirmeli ve bir ihtiyaca dönüştürmeliyiz." Mira iki deniz kabuğu aldı. "Alfa General tarafından yönetiliyor. Kimse ona yaklaşamaz. Kimse hariç..." Diğer deniz kabuğuyla eliyle işaret etti. "Onun kızı."

Sürü üyelerinden birkaçı, sanki bunun bir patlamayla sonuçlanmasını bekliyorlarmış gibi biraz daha uzağa yüzdü.

Arges bile kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne öneriyorsun?"

"Suyun altında gayet iyi hayatta kalabileceğimi söylüyorum. Beni derinliklere indirdiğiniz an gözlerim açıldı ve halkınızla ilgili çok daha fazla şey olduğunu fark ettim. Tarihimizde. Eğer hayatındaki en önemli kişiyi bizim tarafımıza çekebilirsek, onu aslında başka bir seçeneği olmadığına ikna etmek için bir şansımız olur."

Daios kuyruğunu kumun üzerinde gezdirdi. "Onu öldürmemizi mi öneriyorsun?"

"Onu kaçırmamızı öneriyorum. Tıpkı senin bana yaptığın gibi."

Bu açıklamadan sonra okyanustaki sessizlik her zamankinden daha ağırdı.

"Doğru, bunu yapmak istemezsin," diye mırıldandı.

"O kadar kolay değil," dedi Arges, bir elini onun sırtında gezdirerek. "Alfa tamamen koruma altında olan bir şehir. Denesek bile içine giremeyiz. Ayrıca Beta gibi inşa edilmemiş. Tüm şehir devasa bir kubbenin altında. Beta'nın tekil yapısından ziyade içinde yaşadığınız baloncuğa benziyor."

"Alfa'nın neye benzediğini biliyorum. Çizimleri gördüm." General'in kızı olması gereken küçük deniz kabuğunu işaret etti. "Ama onun hakkındaki söylentileri de biliyorum. Her zaman cama yakın durur.

İnsanlar onun deniz canlılarına takıntılı olduğunu söylüyor, buna undine'ler de dahil. Daha birkaç yıl önce babasının onu kilit altında tuttuğuna dair dedikodular duydum çünkü diğer tarafta bir undine varken cama çok fazla yaklaşıyordu. Onu biraz daha yaklaştırmaya ikna etmenin zor olacağını sanmıyorum. Ya da risk almaya."

Tüm bölme önce birbirlerine, sonra da ona baktı.

Sonunda sevimli ve iri yapılı kadın Melete, "Bence bu iyi bir plan," diye cevap verdi.

Diğer birkaçı da bunun hiç de fena bir plan olmadığını ve diğer akromoyu kendilerine yardım etmeye ikna edebilirlerse belki de her şeyin kendi lehlerine işlemeye başlayacağını söyleyerek homurdandı.

Mira Arges'e gülümsedi. "Gördün mü? Sana bunun iyi bir fikir olduğunu söylemiştim."

Ama gözleri tamamen kardeşinin üzerindeydi. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun, Daios? Bir sonraki görevin almak istediğin görev olduğuna karar verirsen Mitéra kızmayacaktır."

Daios gözlerini kızın elindeki minik deniz kabuğundan henüz ayırmamıştı. Kız onu izlerken, Daios kararmış parmak uçlarını uzattı ve kızın minik deniz kabuğunu avucunun içine almasını bekledi. Perdeli parmaklarını deniz kabuğunun etrafına nazikçe kapattı.

"Bu kızı bulacağım," diye hırladı. "Ve o benim olacak."

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, bu kitap inanılmaz beta okuyucularım olmadan aynı olmazdı. Nic, sen bir efsanesin ve yemin ederim ki sen olmasan kitaplarımın hiçbirisi bu kadar iyi olmazdı. Sen internette tanıştığım en iyi insansın!

Yazar Hakkında

Emma Hamm, Maine'de bir yabanmersini tarlasında yaşayan küçük bir kasaba kızıdır. Ona evini, masalları, zihnini kurcalayan mitleri ve efsaneleri hatırlatan öyküler yazıyor.

Şöminenin yanında bir fincan çay içerken ve üç Maine Coon kedisi ondan habersiz patilerini suya daldırırken bulunabilir.

Yeni hikayelerle ilgili güncellemeler için Bültenime abone olun!

www.emmahamm.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.